

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

J.D. ROBB

SHADOWS
IN DEATH

ÎSHADOWS
IÇİNDE
Dsnv

J. D. NoËË

ST. MA RT IN 'S PR ESS
N MW YOR K

Okumaya Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif Hakkı

Sayfası

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

Güneş battığında, ögle vakti küçük görünen gölgeler
çok uzun ve korkunç görünür.

-Nathaniel Lee

Bizi baba ve oğul yapan etimiz ve kanımız değil, yüreğimizdir.

-Friedrich Schiller

1

Bir polisle evlendiğinden beri sık sık olduğu gibi, cinayet daha keyifli aktiviteleri kesintiye uğratiyordu. Yine de Roarke, Washington Square Park'taki kemerin birkaç adım ötesinde kendi kanından oluşan bir havuzda yatan kadının daha ağır bir şikâyeti olduğunu düşündü.

Ne de olsa, eski bir suçlu (mahkûmiyeti yok) olarak polise aşık olduğunda neye bulaştığını biliyordu. Modaya uygun spor kıyafetler giyen kadının bu güzel bahar gecesini karnının yarılmasıyla bitirmeyi beklediğinden şüpheliydi.

O ve polisi eğlenceli bir oyunun son sahnesini kaçırmış olabilirlerdi ama kadın hayatının geri kalanını kaçırmıştı. Ve burada, ılık bir Mayıs gecesinde, çiçek açan ilkbaharda 2061'de başka tür bir oyun izledi.

Polisi ve kurbanı sert suç mahalli ışıkları altında merkez sahneyi tutuyordu. Birlikte, ölüleri seyircilerin meraklı gözlerinden korumayı amaçlayan ince perdeye karşı hüzünlü bir siluet oluşturluyorlardı.

Üniformalılar seyircilerin geri kalanını ayırmak için bariyerler kurmuştu. Satıcılar, aşıklar, bebek arabacıları ve turistler, işportacılar ve köpek gezdirenler ölüme bakakaldı.

Önde giden Teğmen Eve Dallas'ın yolundan çekildi.
-Bu ahlak ve ölümlülük hikayesinde görevlerini yerine getirdi.
Cesedin yanına çömeldi, deri ceketi ve botları içinde zayıf ve sertti, saha çantası yanında açtı, elindeki

kısa kahverengi saçları ışıkların altında parlıyordu.

"Kurbanın Galla Modesto olduğu tespit edildi, otuz üç yaşında, Prince'de ikamet ediyor."

"Galla Modesto."

Roarke konuştuğunda Eve başını kaldırdı ve viski rengi polis gözlerini kısarak baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır. Kardeşi biraz. Modesto Wine and Spirits. Sanırım üçüncü kuşak mirasçılardan biri. Uluslararası, aile şirketi, ana üsleri Toskana'da."

"İlginç. Jorge Tween altı yıldır evli. Bir çocuğu var, dört yaşında bir oğlu." Bir gösterge çıkardı. "TOD, yirmi iki on sekiz. COD, yerinde yapılan gözlemlere göre, karnındaki sekiz inçlik dikey kesik."

Şimdi mikro gözlüklerini takarak açık yaraya doğru eğildi. "Karnının alt kısmına derin bir bıçak saplanmış gibi görünüyor, yukarı doğru itilerek açılmış. Teyit etmem gerek."

Hâlâ çömelmiş halde, biraz kımıldadı. "Görünürde savunma ya da diğer saldırı yaraları yok. El çantası bulunmadı ama kurban koşu ya da spor salonu için giyinmiş. Sol elinde iyi büyüklükte elmas ve pırlanta işlemeli bir yüzük, ikisi solda, biri sağda olmak üzere elmas küpe gibi görünen küpeler takıyor. Ve spor tarzı bir bileklik."

"Bunun bir soygun olduğuna dair kanıt yok."

Eve kadının ısınma ceketinin fermuarlı cebini açtı. "'Link.' Poşete koydu, sonra koşu pantolonunun cebine uzandı. 'KİMLİK.'"

Ayağa kalkarak cesedin diğer tarafına geçti ve diğer cebi açtı. "Panik düğmesi. Belli ki zamanında paniklememiş."

"İşte Peabody'miz," dedi Roarke ona, "McNab'le birlikte."

Eve'in ortağı, esas adamı EDD dedektifi Ian McNab ile birlikte barikatlara doğru koştu.

Peabody pembe paltosunun altına pembe lalelerle kaplı bir elbise giydiğinden ve McNab parti kıyafetini pembe poşetler içinde giydiğinden, hava botları o kadar şiddetli yeşildi ki

parlıyordu ve gömleğinde her iki renkten de pırıltılar vardı, Roarke çağrı geldiğinde dışarıda oldukları sonucuna vardı.

İkisi de üniformalarını giyip kordon altına alınmış alana girdiler. Peabody, şenlikli buklerle şekillendirdiği koyu renk saçlarında hâlâ kırmızı çizgiler vardı, doğruca Eve'e ve cesede gitti.

"Üzgünüm Dallas, Doğu Yakası'nda bir kulüpteaydik, buraya gelmekte geciktik."

Eve, Peabody'nin kıyafetine -sıska topuklu parti ayakkabıları da dahil olmak üzere- şöyle bir göz attı. "Memur Frist ve Nadir olay yerine ilk gelenler. Onlarla konuşun, olası zekâları sorgulamaya başlayın." Arkasına baktı. "McNab burada olduğu için herhangi bir güvenlik kaynağına bakabilir."

"Anladım."

"Mühürleyin ve önce onu çevirmeme yardım edin. Kurbanın adı Galla Modesto," diye başladı ve Peabody'ye çalıştıkları sırada ana noktaları anlattı.

Ceset çevrildiğinde, Eve başka yara ya da iz görmedi. -Ve koşu pantolonunun arkasında küçük bir cep daha buldu. Kayıt için "Anahtar kaydırma" dedi. "Beden ve Zihin Fitness Merkezi," diye okudu, sonra da kanıt olarak poşete koydu.

Saha kitini kapattı, süpürgecilerle ve morgla bağlantı kurmak için telsizini çıkardı.

Döndüğünde Roarke bir fincan sade kahve uzattı.

"Bunu nereden buldun?"

"Girişimci bir satıcı. Polis kahvesi ile lezzetli arasında bir yerde olduğundan şüpheleniyorum."

İçti ve omuz silkti. "Arada bir yerde. Teşekkürler. Sen çıksan iyi olur. Tanıklarla konuşmalıyım, kocasıyla konuşmalıyım, kullandığı spor salonuna gitmeliyim."

"Arabanızı aşağıya göndertiyorum ve kendi ulaşım aracımı ayarlıyorum."

Daha az lezzetli kahvesini içti ve ona baktı.

O yüz, o yüz. Hayatın ciddi mucizelerinden biri ve kesinlikle onunkilerden biri. Neredeyse omuzlarına kadar inen siyah saçları kadar ipeksi kirpiklere sahip, cesur mavi gözler onunkilere bakıyordu. Yaratıcı meleklerin özellikle cömert bir günde yonttuğu bir ağzı vardı. Düzlemler, açılar, bir şairin romantizmi ile o meleklerden birinin meydan okuyan cinselliği arasında bir yerde birleşiyordu.

Sesine İrlanda'nın müziğini de eklediğinizde olağanüstü bir paket elde etmiş oluyorsunuz.

"Her zaman elinizin altında."

Ve o mükemmel ağız kıvrıldı. "Hepimiz üzerimize düşeni yaparız. Ben sadece nakil aracı gelene kadar elimden geleni yapacağım." Dalgınca barikatların arkasındaki kalabalığı taradı. "McNab kısa süre içinde güvenlik görüntüleriyle birlikte dönecek..."

Adamın gözlerinin kısıldığını, gözlerine karanlık bir şeyin girdiğini gördü.

"Ne?" Aynı yöne bakmak için anında yer değiştirdi. "Ne gördün?"

"Eskiden tanıdığım biri."

Kız tekrar konuşmadan, adam hızlı ve yumuşak bir şekilde uzaklaştı.

"Lanet olsun." Cesedin yanında kalması için bir üniformalıya işaret etti ve Peabody aceleyle geri döndüğünde onun peşinden gitmeye başladı.

"Onun düştüğünü gören birkaç tanığımız var ve görmeyen ama onunla buluşmak için buraya geldiğini iddia eden bir tanığımız var. Enkaza dönmüş durumda, bu yüzden işin içinde bir iş olduğunu düşünüyorum."

"Önce onu alalım."

Roarke ne halt ediyordu? diye merak etti.

Kalabalığı yarıp geçti. Nasıl hızlı hareket edileceğini biliyordu. Bir zamanlar diğer taraftan cepleri dolu olarak çıkabilirdi.

Ama hızlı hareket etmesine, gözleri taramasına, içgüdüleri tetikte olmasına rağmen yüzü bir daha göremedi.

Roarke ışıkların, kalabalığın, fıskiye'nin ışıltısının, boş bankların ötesine bakarken, geçmişinden gelen o kanlı gölgenin kendini kasten gösterdiğini düşündü.

Bir alay. Bir tür orta parmağını çevirmişti, çünkü -yine kasıtlı olarak- kolayca gözden kaybolup tekrar gözden kaybolacak kadar uzaktaydı.

O zaman, eğer o lanet olası piç gelip oynamak isterse, oyun için fazlasıyla istekli olacaktır.

"Artık Dublin'in ara sokaklarından çok uzaktayız, evlat," diye mırıldandı ve tekrar geri döndü.

Nüktedan Marlon Stowe gözyaşları içinde titrediği için Eve onu banklardan birine götürdü.

Otuzlu yaşlarının ortalarında, yaklaşık beş-on yaşlarında, gür, kumral saçlı, kahverengi gözlü ve keçi sakallı biri olduğunu tahmin ediyordu.

"Bayan Modesto ile burada mı buluşacaktınız?"

"Çeşmenin yanında. On-on beş gibi burada olmaya çalışacağını, en geç on buçukta burada olacağını söyledi."

Adam siyah pantolon, ince siyah bir kazak ve siyah botlar giydiğine göre, birlikte koşmayı planlamadıklarını anlamıştı.

"Neden buluşuyordunuz?"

Yüzünü temizledi. Başparmağının yan tarafında mavi bir boya lekesi vardı. "Bir ilişkimiz vardı. Geçen yaz tanıştık. Galla resimlerimden birini satın aldı. Kaldırımda bir sergim vardı ve Toskana'da yaptığım bir tabloyu beğendi. Ailesi Toskana'danmış ve bu resmin ona bir şeyler hatırlattığını söyledi. Birkaç kez bu galeriye geldi ve... birbirimize aşık olduk."

"Bayan Hughes ile romantik ve samimi bir ilişkiniz vardı. Modesto."

"Birbirimize aşık olduk," diye tekrarladı. "Bazen burada buluşur, sadece oturur ve konuşurduk. Bazen de benim çatı katıma giderdik. Evli olduğunu biliyordum, bana söylemişti. Birbirimize hiç yalan söylemedik. Küçük bir oğlu var. Kocasından ayrılmak istiyordu,

Ama küçük bir oğlu var. Ondan ayrılmak istedi, hatta avukatıyla bile konuştu. Ama..."

Şimdi elleriyle yüzünü kapattı. "Bana son kez birlikte olduğumuzun son kez olması gerektiğini söyledi. İkimiz de biliyorduk... En başından beri ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyorduk. Önce oğlunu düşünmek zorundaydı. Evliliğini ve ailesini düzeltmeye çalışmalıydı."

"Ama bu gece seninle burada buluşmayı kabul etti."

"İsteyip istemediğini sordum. Birlikte olmak için değil. Sadece gerçekten veda etmek için. Ona vermek istediğim bir şey vardı."

"O da ne?"

Taşıdığı çantayı açtı, kalın kahverengi kâğıda sarılı bir paket çıkardı. "Bu bir tablo. İlk aldığı tablonun tamamlayıcı parçası gibi. Düşündüm ki, bu ilk ve son."

"İncinmiş ve kızgın olmalısın."

Başını sallarken gözleri tekrar doldu. "Onu seviyordum. Evli olduğunu, bir çocuğu olduğunu biliyordum. Hiç yalan söylemedi. Asla söz vermedi. Ve..." Uzun bir nefes aldı. "Beni sevdiğini biliyordum. Benimle birlikte olamıyordu ama beni seviyordu. Bu gece buraya gelmesini istememiş olsaydım..."

O zaman dağıldı, Eve de Peabody'ye, emzikçiye baktı.

"Marlon." Peabody onun yanına oturdu. "Marlon'u suçlayamazsın.

ama yardım edebilirsin. Galla ile bu gece burada buluşacağınızı bilen başka biri var mıydı?"

"Hayır. İlişkimizde dikkatliydik. Özeldi. Bu..." Yüzünü kurulamak için ellerinin topuklarını kullandı. "Sadece bizim içindi. Kocasına spor salonunda biraz zaman geçireceğini söyleyeceğini söyledi. Sadece tek başına hızlı bir egzersiz. Alışılmadık bir şey olmasın diye böyle yaptı. Buraya geleceğini kimseye söylemezdi. Kimseye söylemedim."

"Nasıl iletişim kurdunuz?"

"Sadece mesajlar."

"En son ne zaman birlikteydiniz, o bitirdiğinde?"

"Daha geçen hafta. atı katına geldi ve bana söyledi. Son bir kez seviştik. Bugün tablo hazırdı, ben de ona mesaj attım ve buraya gelip gelemeyeceğini sordum, böylece ona bir hediye verebilecektim. Veda etmeme yardımcı olacağını söyledim."

"Burada tanıştığınızda, hiç kimsenin ona, ikinize özel bir ilgi gösterdiğini fark ettiniz mi?"

"Hayır. Burası çok güzel bir yer. Burada kendimi hep güvende hissettim." "atı katınıza geldiğinde mi?" Eve onun dikkatini çekti

ona geri döndü. "Dışarıda seni rahatsız eden birini fark ettin mi hiç?"

"Hayır. Village'da, galerinin üzerinde küçük bir çatı katım var. Orada çalışıyorum, orada sergi açıyorum, biraz da ders veriyorum. Haftada sadece bir kez gelebiliyordu, bazen iki kez, ama genellikle haftada bir kez kaabildiğinde, oğlu dadısıyla dışarıdayken ya da bir oyun randevusundayken. Sadece bir, belki iki saatimiz olurdu. Bir mr boyu sevdik. Sadece o kadar az zamanımız olduğunu biliyorduk."

"Size hiç tehdit edildiğini ya da tehdit edildiğini hissettiğini söyledi mi?"

"Hayır, hayır. Tanrım, hayır."

"Kocasıyla kavga mı etti?"

şimdi neredeyse dalgın bir şekilde parmaklarını gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Pek sayılmaz, hiç öyle demedi. O daha çok işle ve gösteriyle ilgileniyordu, anlıyor musun? Birlikte nasıl grndkleriyle, etkinliklere gitmekle. Oğlunu da alıp Toskana'ya dönmek istiyordu. Orada yaşamamız için. Sadece bir hayal olduğunu bile bile bunun hayalini kurduk."

Tabloyu Eve'e uzattı. "Bunu alır mısınız? Ona bakamam. İstemiyorum. Çok acı verici."

"Peabody, Bay Stowe'a tablo için bir makbuz ver. şimdilik bunu kanıt olarak almamız gerekecek."

"İstemiyorum." Tekrar ağlamaya başladı. "Onu satamam. Sende kalsın."

"Bunu yapmaya izniniz yok. Ama bir şeyler ayarlarız. Dedektif Peabody size bir makbuz verecek ve iletişim bilgilerinizi alacak."

Eve, Roarke'ı gördü ve resmi Peabody'ye uzattı. "O halde gitmekte özgürsünüz. Ulaşım aracına ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, hayır. Yürüyebilirim. Yürüyeceğim."

"Kaybınız için üzgünüz Bay Stowe. Soruşturmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey aklınıza gelirse lütfen benimle ya da Dedektif Peabody ile irtibata geçin."

Ayağa kalktı ve hızla Roarke'a doğru ilerledi. "Neler oluyor?" diye sordu. "Kızgınsın. Korkunç Roarke kırgın."

Onun koluna girdi. "Hadi yürüyelim." "Ben sadece-"

"Benimle birlikte." Onu suç mahallinden uzaklaştırmak için elini sıkıca kavradı. "Lorcan Cobbe," diye başladı. "Oraya bir koşu yapmak isteyeceksin. Dublinli ve benden üç dört belki de beş yaş büyük."

"Eski arkadaşlarından biri mi?"

"Uzaktan değil." Gölgede durmaları için ışıklardan uzaklaştı. "Babam için çalışırdı ve hırsızlık konusunda yeteneği olmadığı ve gaddarlık konusunda da hatırı sayılır bir yeteneği olduğu için, yaptırım uygular, gözdağı verir, koruma işlerine yardım ederdi. Tüm bunları başka bir zaman konuşabiliriz ama onu araştırmak isteyeceksiniz. Ve dikkatli olmak isteyeceksiniz."

Ellerini onun omuzlarına koydu. "Çok dikkatli ol, Eve."

"Neden?"

"Becerebilse beni anında öldürürdü ama benim için önemli olan şeyleri öldürür ve bundan daha çok zevk alırdı. O bir katil ve her zaman da öyle oldu."

"Ve onu benim olay yerimde gördünüz."

"Onu gördüm. Gördüğümünden emin oldu. Evet, bundan emin oldu, lanet olası piç."

Parkı tekrar taradı ama o yüzü bir daha görmeyeceğini biliyordu. Bu gece görmeyecekti.

"Size söylüyorum, bunu yaptığını anlamak için o kadına bıçağı sapladığını görmeme gerek yoktu. Bu işte adaminiz o olacak."

"Neden o? Burada olacağını bilemezdi."

"Bu onun için kaderin güzel bir cilvesi. Öldürmek onun işi Eve, zevk ve kazanç için. İşini öncelikle Avrupa'da yapıyor ama bu Amerika'daki ilk işi değil sanırım. En azından iş için daha önce New York'a geldiğini bilmiyorum ve sanırım ben gelirdim. Ama artık burada."

O da kabul etti. Onu kızgın olmaktan çok tedirgin görmek ender rastlanan bir durumdu, bu yüzden bunu ciddiye aldı. "Onu tarif et

-"Onu bu gece gördüğünüz gibi."

"Yaklaşık 1.80 boylarında, güçlü bir yapıya sahip, omuzları geniş, açık kahverengi saçları topuz denebilecek şekilde toplanmış. Açık tenli, temiz traşlı. Siyah pantolon ve gömlek, kırmızı bir ceket. Onu görebileceğim şekilde öne çıktı ve bana doğru baktı. Gülümsedi."

Ellerini onun kollarında gezdirdi, sonra tekrar geri döndü. "Benim için ne olduğunu bilecek. Ya da bilmiyorsa, şimdi bunu öğrenmeyi kendine iş edinecek."

"Neden özellikle senden nefret ediyor?"

"Özellikle mi? Patrick Roarke'un piçi olduğunu ve en büyük oğlu olarak benden büyük olduğunu iddia etti."

"Öyle miydi?"

"Pek olası değil ama imkansız da değil sanırım. Olası değil, çünkü yaşlı adam onu benden çok daha fazla seviyordu ve eğer onun kanından olsaydı, onu yanına alırdı. Şu anda bunun bir önemi yok. Bir kadın -varlıklı bir kadın- bağırsaklarıdeşilerek öldürüldüğünde o da parkta değildi. Ve bağırsakdeşmek, boğaz kesmek, karındeşmek Lorcan Cobbe'un en sevdiği eğlencelerdir."

"Pekala, onu araştıracağım. Arama bülteni çıkaracağım."

Şimdi o itiraz edemedi elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Ve kendine dikkat edeceksin. Çok iyi bakacaksın."

"Evet," dedi çünkü ona ihtiyacı vardı. "Ve aynısı geçerli."

"Benim için hemen uğraşmayacak, bunun ne eğlencesi var? Bazı kişilerle temasa geçmeliyim."

"Bu konuyu daha ayrıntılı olarak konuşmamız gerekecek."

"Ve yapacağız. Arabanız burada." Kemere doğru işaret etti. "Evde görüşürüz."

Onun adım adım uzaklaşmasını izlerken, endişeli olduğu için kendisinin de endişelendiğini fark etti.

Evlilik, diye düşündü. Seni mahvedebilir.

"TEĞMEN." McNab hava çizmelerinin içinde zıplaya zıplaya geldi, sarı saçlarının uzun kuyruğu sallanıyordu. "Güvenlik disklerinizi aldım. Cinayet görüntülerine baktım bile."

"Öldürdüğümüzü haber aldık mı?"

"Hem evet hem hayır. Katilin kamera açılarını bildiğini ve yüzünü açık tuttuğunu söyleyeceğim. Elimizdeki görüntüde kurban içeri giriyor, ardından 1.80 boylarında, muhtemelen 1.90 boylarında, siyah pantolonlu, siyah kapüşonlu, kadının yolunu kesen bir erkeğe benziyor. Onu arkadan yakaladık, bu yüzden yaşını ya da ırkını söylemenin ya da cinsiyetini kesin olarak belirlemenin bir yolu yok."

McNab, morg ekibi cesedi torbaya koymaya arkasına baktı. Kulak memesinde renkli halkalardan oluşan bir çizgi parlıyordu. "Elleri ceketinin cebinde, başı aşağıda, ilerliyordu, sonra önünü kesti. Kadın durdu. Sağ kolunun yukarı kalktığını, sonra geri çektiğini görebilirsiniz. Adam yürümeye devam ediyor ve kadın birkaç adım sendeliyor. Yere düşmeden önce bile çok kan var. Sonra birkaç kişi ona doğru koşuyor. İçlerinden biri onu ters çeviriyor. Ve çığlıklar başlıyor. O sırada adam çoktan kameranın görüş alanından çıkmış oluyor." "Onları içeri alın, inceleyin. Kopyalarına ihtiyacım var. Tüm görüntüler, tüm açılardan."

"Anladın sen onu. Onu bekliyor olmalıydı, Dallas. Onun üzerinde hareket etme şekli. Maksatlıydı, anlıyor musun? Rastgele değildi, sadece rastgele hissettirmiyordu."

Bir sirk gösterisi gibi giyinmiş olabilirdi ama polis içgüdülerinin sağlam olduğunu biliyordu.

"Hayır, rastgele olduğunu sanmıyorum. Peabody," dedi ortağı onlara katıldığında.

"Bir avuç insanla ve insanlarla konuşan birkaç üniformalı ile konuştum. Çoğu görmemiş ya da fark etmemiş."

ama iki kiři kadın dūřerken siyah kapūřonlu bir adamın uzaklařtıđını gōrdüklerini sōyledi. Kapūřonlu giysinin ve erkek olduđu varsayımının ötesinde somut bir açıklama yok."

"Bu güvenlik kayıtlarıyla uyumlu. McNab, diskleri incelerken, tarif ettiğin boy ve yapıda bir erkek ara. Beyaz, otuzlu yaşların sonunda ya da kırklı yaşların başında, açık kahverengi saçlı, topuzlu, kırmızı ceketli. Onu gōren her şeyi işaretle."

"Tamam. O bir şüpheli mi?"

"Muhtemelen. Adı Lorcan Cobbe, Dublin'den.

Roarke onu kalabalığın içinde gōrdü ve tanıdı. O bir profesyonel."

McNab ona, "şimdilik seninle kalırsam taşınabilir cihazımı incelemeye başlayabilirim," dedi.

"Tamam. Harekete geçelim. Peabody, kurbanın kocası Jorge Tween'i araştırmaya başla ve gidip ona haber verelim."

Peabody, "Eğer bu bir kiralık katilse," diye sōze başladı.

"Eş bir numaradır," diye bitirdi Eve.

Arabası ilan edildiği gibi kaldırımında bekliyordu. Arabaya bindi, bir süre oturdu. "Cobbe'yi de ararız, arama bülteni çıkarırız ama önce kiminle konuşacağımıza bakalım."

Peabody yolcu koltuğuna oturdu, McNab arkaya tırmanırken ayaklarını parti ayakkabılarından pek de dikkat çekmeden çıkardı. "Tween kırk iki yaşında, Modesto'da dağıtımdan sorumlu başkan yardımcısı. On altı yıldır onlar için çalışıyor. Hiçbir suçu yok. Altı yıl önce Galla Modesto ile evlenmiş, ikisinin de ilk ve tek evliliği. Oğlu Angelo, dört yaşında."

Eve arabayı durdurdu ve Modesto/Tween'deki eve doğru kısa bir yolculuğa başladı.

"New York'taki evlerini beş yıl önce satın aldılar. Tween New York'taki merkezde çalışıyor. Buradaki net değer dokuz milyonun biraz altında."

"Onunki bunun on katından fazla," diye hatırladı Eve. "Onun bir ilişkisi olması için iyi bir neden var."

Peabody, "İlişkiyi o bitirdi," dedi ama Eve sadece başını salladı.

"Bir ilişkisi oldu ve dahası, eğer Stowe'un söyledikleri doğru değilse, aşık oldu. Bir vurgun ayarlamak biraz zaman alır, bu da var. O zaman ilişkisini bitirdiği için mi iptal ettiniz? İtiraf ettiğine emin misin? Her şeyi itiraf etti mi? Şüpheli. Her iki durumda da, fikrini değiştirip sanatçı sevgilisine geri dönmesini, dağ gibi parasını alıp İtalya'ya taşınmasını ne engelleyecek?"

Eve, adresin yakınındaki kaldırımda bir yere sıkışırken, Peabody isteksizce ayaklarını tekrar ayakkabılarının içine soktu.

McNab arkadan, "Ben burada bununla kalacağım," dedi. "Özellikle de klimadan gazlı içecek alabilirsem."

"Yap şunu."

Tatlı bir gülümseme ekledi. "Belki burada biraz cipsiniz vardır."

"AutoChef'in içinde ne olduğunu bilmiyorum." Öğrenmesi için onu yalnız bırakan Eve dışarı çıktı.

Peabody, karşı yakaya doğru yarım blokluk yürüyüşe başladıklarında yüzünün buruştuğunu pek saklayamadı.

"Neden o aptal ayakkabıları giyiyorsun?"

"Güzel ayakkabılar! Randevu gecesi dansa gittik. Randevu gecesi dansı için güzel ayakkabılara ihtiyacın var. İş ayakkabısı olacaklarını bilmiyordum."

Biraz inledi. "Ve beni öldürüyorlar." "Em bakalım."

"Bu yalakalık. Yani Roarke bu Cobbe'u İrlanda'da mı tanıyordu?"

"Dublin, çocukken. Daha fazla ayrıntı öğreneceğim ama Cobbe, Roarke'un onu görmesine izin verdi. İstedti. Roarke onun doğası ve mesleği gereği bir katil olduğunu söylüyor. Daha fazla ayrıntı öğreneceğim," dedi tekrar ve bir fikir edinmek için evin önünde durdu.

Üç katlı beyaz badanalı tuğlanın bir zarafeti, sessiz bir çekiciliği vardı. Güvenlik lambası soluk yeşil renkte parlıyordu ama ön kapının iki yanındaki ışıklardan hiçbir parıltı gelmiyordu.

Birini eve davet eden ışıklar.

Pencereler karanlık kaldığı için kimse bir daha eve gelmeyecek olan kadını beklemedi. Çiçekler, kapıyı çevreleyen pencerelerdeki boyalı kutulardan dökülüyordu.

Yaklaşıp zile bastığında yumuşak ve tatlı bir şeyin kokusunu aldı.

Ev halkı gece için dinlenmeye çekildi. Lütfen adınızı ve iletişim bilgilerinizi bırakın. Eğer bu acil bir durumsa-

"NYPD." Eve bilgisayarı kapattı ve rozetini kaldırdı. "Jorge Tween'e polisin onunla konuşmak istediğini bildirin."

Lütfen acil durumunuzun niteliğini belirtin.

"Bay Tween NYPD'nin kapıda olduğu konusunda bilgilendirilmezse devrelerinizde acil bir durum yaşanacak. Şu lanet rozeti tarayın ve şu işi halledin."

Tarayıcı ışığı rozetini taradı.

Kimliğiniz doğrulandı, Dallas, Teğmen Eve. Lütfen bekleyin.

"O lanet şeylerden nefret ediyorum."

"Gerçekten de o lanet şeylerden var. Bilirsiniz, kapılarda ve-"

"Bu onlardan nefret edemeyeceğim anlamına gelmiyor. İçeride ışık yanmıyor," diye yorumladı Eve. "Karıınız spor salonuna gidiyor ve bir saat sonra geri dönmüyor. Işıkları kapatıp yatağa mı gidiyorsun?"

Peabody, "Doğru görünmüyor," diye onayladı. "Birbirinize kızgın olsanız bile, bu garip hissettiriyor. En azından biri dışarıdaysa buranın ışıkları açık olmalı. Bunu kim yapmaz ki?"

"Kimseyi beklemeyen biri. Bu küçük bir şey. Ufak tefek bir şey."

İçeride ışıklar yandı, pencereleri neşeli çiçekleriyle doldurdu. Kilitler tıkırdadı.

Kapı, lacivert bir elbise giymiş elli yaşlarında bir kadın için açıldı. Koyu renk saçları yüzüne dökülüyordu. Çingene kahverengisi gözlerinde korku ve endişe vardı.

"Siz polissiniz."

"Evet, hanımefendi." Eve bir kez daha rozetini kaldırdı. "Bay Tween ile konuşmamız gerekiyor."

"Evet? Sistem beni uyardı. Ben temizlikçiyim. Lütfen, affedersiniz, içeri gelin."

İtalyan aksanı ve koyu kırmızıya boyanmış ayak tırnaklarıyla çıplak ayakları vardı.

Girişin iki yanında dar masalar duruyordu. Uzun, ince vazolarda, uzun aynaların yansıttığı ince mor çiçekler vardı. Karo zemin altın kum rengine yayılıyordu.

"Lütfen, burada, salonda oturabilirsiniz." Yolu gösterirken eliyle işaret etti. "Kahve ister misiniz? Çay?"

"Biz iyiyiz. İsminizi alabilir miyiz?"

"Tabii ki. Ben Elena Rinaldi. Hizmetçiyim. Lütfen oturun. Bay Tween'e haber vereceğim. O ve Bayan Modesto uyuyorlar. Çok geç oldu."

"Bayan Rinaldi, Bay Rinaldi ile en son ne zaman görüştünüz ya da konuştunuz?"

"Tween mi yoksa Bayan Modesto mu?"

"Ah... Sanırım bu akşam dokuz civarı. Evet, gece için odama çekilmeden önce dokuz civarı. Lütfen oturun," diye tekrarladı ve dışarı çıktı.

"Modesto dışarı çıkmadan önce," diye mırıldandı Peabody.

"Evet." Eve ön salon dediklerini tahmin ettiği yere baktı.

Daha fazla çiçek - birinin onlara düşkünlüğü vardı. Krem rengi kanepeler, tavuskuşu mavisi sandalyeler, hafif altın rengi parıltılı masalarla resmi bir hava yaratılmıştı. Bahar için çiçeklerle ve mumlarla doldurulmuş beyaz mermer şöminenin üzerindeki büyük oval aynanın süslü çerçevesindeki daha fazla altın.

Sanat İtalyan sahnelerini tercih etti. Alçı evlerin üzerindeki kırmızı kiremit çatılar ve büyük katedral kubbeleri. Yuvarlanan tepeler ve çiftlik evleri. Toskana'yı tanıdı, çünkü daha önce orada bulunmuştu. Roma'daki İspanyol Merdivenleri'nin resmini de.

Toskana'dan birine yürüdü - o tepeler, o uzun, ince ağaçlar, mor üzümlerin tırmandığı üzüm bağları, dolambaçlı bir

ayaklarının dibinde çiçekler a  a n soluk gül rengi sıvalı bir eve giden yol.

Köşede de sanatçının imzası var.

M. Stowe.

"İyi iş," diye yorumladı Peabody. "D i ğ e r i n i gönderdim, hâlâ sarılı. Sen de oradaydın, değil mi?"

"Evet."

"Gerçekten böyle mi görünüyor?"

"Evet, öyle. Burası onun odası. Burası onun odası."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Resmi ve zarif. Çiçekler, tablolar, özellikle de şu. Birkaç fotoğraf?" Eve eliyle işaret etti. "Çocuk, o ve çocuk, ama kocası yok. Büyük ihtimalle ailesi ama kocası yok. Toz tutucuların hepsi kadın hissi veriyor."

Peabody kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Bu konuda haklısın. Her şey kadınsı hissettiriyor. Fırfırlı değil ama dişi."

Eve eliyle işaret etti. "Stowe'un tablosuna bakan sandalyenin yanındaki masanın üzerindeki tablet mi? Orada oturup kitap okuyabilir, çalışabilir ya da her neyse, yukarı bakıp tabloyu görebilir. Sevgilisini düşünebilir. Evini düşünür.

"Bir şirket odası," diye ekledi Eve. "Ama onun dışında."

Ayak seslerini duyunca döndü ve Jorge Tween ile karşılaşmayı bekledi.

2

Eve orta boylu ve yapılı olduğunu fark etti. Soluk sarı saçları yakışıklı yüzünden geriye doğru savruluyordu; altın sarısı ten rengi, derin ve uykulu mavi gözler, keskin hatlardan ziyade yumuşak yüz hatları.

En soluk parlaklığa sahip siyah salon pantolonu, beyaz bir kazak ve siyah ev kızakları giymişti.

Yüz ifadesinden endişeli olmaktan ziyade sinirli olduğu anlaşıyordu.

"Gecenin bir yarısı polis tarafından ilk kez uyandırıldığım için kimliğinizi görmek istiyorum."

Eve, hem kendisi hem de Peabody rozetlerini uzatırken, yüz hatları gibi yumuşak ve pürüzsüz bir sesi olduğunu fark etti.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody," dedi. "Kötü haberlerimiz var Bay Tween. Eşiniz Galla Modesto'nun öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyoruz. Kaybınız için üzgünüz."

"Saçmalama." Bunu parmaklarıyla gerçek anlamda savuşturdu. "Karım yukarıda uyuyor."

"Aşağı inmeden önce bunu doğruladınız mı?"

"Bildiklerimi doğrulamak zorunda değilim. Bir hata yaptınız."

"Karınız bu akşam dışarı çıktı mı, Bay Tween?"

"Bu sizi ne ilgilendirir bilmiyorum ama evet, akşamları yatmadan önce bazen yaptığı gibi spor salonuna gitti. Egzersiz yapmanın uyumasına yardımcı olduğunu düşünüyor."

"Peki ne zaman geri döndü?"

"Bilmiyorum. Başıım ağrıyordu, bir bloker aldım ve yattım. Ara sıra migrenim tutuyor. Bunu bilen Galla, spor salonundan döndükten sonra misafir odalarından birini kullanırdı."

"Yani evden ayrıldığından beri karınızı görmediniz mi? Saat kaçta?"

"Bilmiyorum." Sesinde endişe ya da telaş belirtisi olmayan saf bir kızgınlık vardı. "On civarında bir yerde."

"Galla Modesto on sekiz yaşındayken Washington Square Park'ta karnından bıçaklanarak öldürüldü. Cesedi resmi olarak teşhis edildi."

Eve 'link'ini çıkarırken, "Bu mümkün değil," diye söze başladı.

Kurbanın olay yeri fotoğrafını getirdi ve kaldırdı. "Bu eşiniz mi, efendim?"

Görüntüye baktı, sertçe baktı, sonra döndü, bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. "Bu nasıl olabilir?" Elinin düz kısmını alnına götürdü ve aşağı bakarken yüzünü siper etti. "Galla-Galla saldırıya mı uğradı?"

Davet beklememeye karar veren Eve oturdu ve Peabody'ye de aynısını yapmasını işaret etti. "Ona zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"Neden biri ona zarar vermek istesin ki? Anlamıyorum, burası çok güvenli bir bölge. Sadece birkaç blok öteye gidiyordu. Panik butonu taşıyordu. Bunu ona kim yaptı? Kim yaptı bunu?"

Elini bıraktı. Gözyaşlarını tutamamış olsa da, sıkıntısını yeterince iyi atlatmıştı.

"Saldırganın kimliğini henüz tespit edemedik. Güvenlik kayıtlarını inceliyoruz. Parka gitmeyi planladığını bilmiyor muydunuz?"

"Park mı?" Başka tarafa baktı. "Spor salonu dedi. Neden parka gittiğini bilmiyorum. Sanırım hava almak istemiş olabilir. Bilmiyorum."

"Biriyle buluşmak için parka gitmeyi planladığını bilmiyor muydunuz?"

"Biriyle tanışmak için mi? Kiminle? Onu öldüren kişi mi?"

"Hayır, buluşmayı planladığı kişi şüpheli değil. Karınızın bir ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz, Bay Tween?"

"Bu söylediğin iğrenç bir şey!" Öfke yüzünü kapladı ve üzgünmüş gibi görünme çabasını bile yok etti. "Karıma, çocuğumun annesine hakaret ediyorsun."

"İlişkiye dair önemli kanıtlarımız var. Farkında olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Bana karımın öldürüldüğünü söyledikten dakikalar sonra orada oturup ona fahişe demeye nasıl cüret edersin?"

"Bu talihsiz bir kelime seçimi, Bay Tween, ve benim kullandığım bir kelime değil." Ama, diye düşündü Eve, eminim onun hakkında böyle düşünüyorsunuzdur. "Evliliğinizin durumunu nasıl tanımlarsınız?"

"Seninle evliliğimi tartışmayacağım." Ayağa kalktı. "Gitmeni istiyorum."

"Zor bir dönemden geçiyorsunuz ama bunlar rutin sorular. Eşinizin hayatını alan, çocuğunuzun annesinin hayatını alan kişiyi bulmamıza yardımcı olması için sorduğumuz sorular."

"Sana biraz su getireyim mi?" Peabody sempatik sesini ve yavru köpek bakışlarını kullandı. "Korkunç bir şok geçirdiniz efendim. Sizin için ulaşabileceğimiz biri var mı?"

"Hayır. Hayır. Mahremiyete ihtiyacım var. Başa çıkmak için zamana ihtiyacım var. Beni yalnız bırakmana ihtiyacım var."

"Elbette." Peabody, iyi ve anlayışlı polisin yanına kolayca kayarak ayağa kalktı. "Bunu yapmadan önce, Bayan Modesto'nun bu gece evden tam olarak ne zaman ayrıldığını tespit edebilmemiz için güvenlik kayıtlarınızın bir kopyasını almamız faydalı olacaktır. Her bilgi, sorumlu kişiyi bulmamıza yardımcı olur."

"Pekâlâ, pekâlâ." Cebinden 'link'ini çıkardı ve bir kod tuşladı. "Bakım droidini alarma geçirdim. Size güvenlik istasyonunu gösterecek, bununla ilgilenecek. Sonra da size çıkışı gösterecek."

"İşbirliğiniz için minnettarız," dedi Eve ona. "Ve tekrar, kaybınız için üzgünüz. Soruşturmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey aklınıza gelirse, lütfen bizimle iletişime geçin."

Konuşurken Eve odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Çok güzel bir eviniz var Bay Tween ve eşinizin memleketine olan sevgisi her halinden belli oluyor. Bu harika bir tablo."

Stowe'un çalışmasına doğru bir adım attı ve Tween'in gözlerinde öfke ya da kıskançlık değil, memnuniyetin titreştiğini gördü.

★ ★ ★

Roarke'ın eve girdiğinde yaptığı ilk şey Summerset'i kontrol etmek oldu. Doğruca evin bilgisayarına gitti.

"Summerset nerede?"

İyi akşamlar, Roarke. Summerset odasında.

Tatmin olmuş bir şekilde ve eve dönüş yolculuğunu temas kurması gerektiğini düşündüğü kişilerle görüşerek geçirdikten sonra yukarı çıktı.

Kendi ofisini ve Eve'in ofisini atlayarak özel ofisine geçti.

Güvenli kapıları açmak için avuç içi izini ve sesli kimliğini kullandı.

"Işıkları açın," diye emretti ve ışıkların içinde, mahremiyet perdeli pencerenin dışına yayılan şehirle birlikte kendine bir viski doldurdu.

Kendine bir an verdi, sakinleşmek için sadece bir an. Eve kendi başının çaresine bakabilirdi. Yine de...

Gerçi'ler üzerinde duramazdı, şimdi olmazdı.

Summerset kamerasında güvendeydi ve sabah bir görüşme y a p a c a k l a r d ı .

En iyi güvenlik görevlilerinden bazılarına İrlanda'daki ailesini gözetim altında tutmalarını emretmişti.

Eğer Cobbe bu geceden önce onları bilmiyorsa, şimdi öğrenmek için elinden geleni y a p a c a k t ı .

Sabah bilgilendireceği ve adresini vereceği başka kilit kişiler de vardı ama şimdilik araştırması gereken bazı şeyler vardı.

CompuGuard'ın tespit edemediği kayıtsız ekipmanının komuta merkezine gitti. O

avucunu tabağın üzerine koydu.

"Roarke. Operasyonları aç."

Işıklar açıldı, karanlığa karşı mücevher gibi parlıyordu.

Operasyonlar açık ...

Elinde viskisiyle oturuyordu.

"Cobbe ile ilgili tüm dosyaları aç ve duvar ekranında göster, Lorcan."

Onaylandı. Erişiliyor. Görüntüleniyor ...

İzini sürmüştü. Dikkatli ve imkânları olan bir adam düşmanlarının izini sürerdi. Roarke Cobbe'un bu noktada onun için uğraşmayacak kadar dikkatli olduğuna inanmış olabilirdi. Bu bir hataysa bile, devam ettireceği bir hata değildi.

Kendi topladığı ya da Interpol, CIA, MI6, NCA, İrlanda CSB ve diğerlerinin ceplerinden çıkardığı verilerle kendini yenileyerek kaydırdı ve taradı.

Dünyanın dört bir yanındaki polisler Cobbe hakkında bilgi sahibiydi, onun kiralık katil olduğunu biliyordu ya da ondan şüpheleniyordu.

Gençliğinin sonlarında bir yeraltı kumarhanesine yapılan bir baskın sırasında yakalanacak kadar aptal olduğu ve o sırada elinde birkaç yasadışı silah bulundurduğu için bir süre hapis yatmıştı.

Roarke, Cobbe'nin bu on sekiz ayı iyi değerlendirdiğinden ve bağlantılar kurduğundan şüpheleniyordu. Cobbe'nin serbest bırakılmasından kısa bir süre sonra, baskındaki polis muhbiri boğazı kulaktan kulağa kesilmiş halde Seine Nehri'nde yüzmeye başladı.

Roarke, zevk, kâr, geri ödeme diye düşündü. Cobbe'un Kutsal Üçlüsü.

Her ne kadar başlangıçta küçük ya da savunmasız olanlara sopa ya da çizme vurmaktan hoşlansa da kesici aletler onun için vazgeçilmezdi. Değişiklik olsun diye boğma teli de kullanırdı.

Yakından öldürmeyi, kişisel öldürmeyi severdi. Kimse onun patlayıcı ya da uzun menzilli silah kullandığına dair bir bilgiye sahip değildi.

Silahlar.

"Kanı seviyor," diye mırıldandı Roarke. "Kokusunu, verdiği hissi. Hayat akıp giderken gözlerdeki bakış. Onu besleyen şey bu.

"Bilgisayar, herhangi bir takma ad altında bilinen son kimliği göster."

Onaylandı. Erişiliyor. Görüntüleniyor ... Cobbe, Lorcan, DOB 1 Eylül 2020, Dublin, İrlanda. Saç kahverengi, gözler ela, boy 1.80, kilo 190. Sabit bir adresi yok. Danışman.

"Danışman, öyle mi? Bu onun için bir kelime. Bu kimlik neredeyse bir yıllık. Başkaları da vardır. Hadi onları bulalım."

Roarke kollarını yukarı itti, cebinden deri bir şerit çıkardı ve saçlarını arkadan bağladı.

İşe koyuldu.

★ ★ ★

Eve, Peabody ile birlikte Tween'in evinden çıkıp arabaya doğru yürümeye başladı. "Bu işte pek iyi değil."

"Dostum, öyle olmadığını söyleyebilirim. Bir damla gözyaşı bile dökemedi. Gözyaşlarıyla mücadele ediyormuş gibi bile yapamadı. Bazı insanlar metanetli olur, değil mi?" Peabody devam etti, "Bu soğukkanlı değildi."

"Stoik değil," diye kabul etti Eve. "Spektrumun diğer ucundaki sevinçli de değil. Sadece anlaşmanın tamamlandığından memnun. Nerede olduğunu, onu ne zaman görebileceğini, acı çekip çekmediğini hiç sormadı. Aslında o artık yok.

"Hizmetçiyle konuşmak isteyeceğiz." "Sabah ilk iş onunla irtibata geçeceğim."

"Ve kurbanın ailesi - bahsetmediği bir başka şey." Eve saate baktı ve başını salladı. "Sabaha kadar kimliğini gizli tutabilmeliyiz, bu yüzden ilk iş onlarla konuşacağız."

"Burada bir daireleri var." Peabody PPC'sini okudu. "Ama asıl ikametgahları Floransa. Kurbanın kardeşi Roma'da yaşıyor."

"İtalya'da saat kaç?"

"Um."

"Boş ver. Eve gidince hallederim."

Arabanın kapısını açtı. McNab arka koltukta gazozunu h  p  rdeterek içti.

"Sana siyah kap  şonlunun bazı g  r  nt  lerini getirdim, Dallas. Ev birimine kopyalandı. Ve kırmızı ceketin. Bunları senin için aldım. Kırmızı ceketin içinde y  z  n   g  stermekten  ekinmemi ."

  ne doğru kayarak PPC'yi   n koltukların arasında tuttu ve ekranında hareketsiz bir çekim g  sterdi.

Cobbe kalabalığın arasında durmuş, ba parmaklarını pantolonunun   n ceplerine sokmu tu. Sırıtıyordu.

"Kamera menziline girip çıkıyor. Kameraların nerede olduğunu ve k  r noktaları nasıl kullanacağını çok iyi biliyor. Y  z  n   ya da sadece ceketini, pantolonunu kullanarak menzile girdiğinde onu takip edebilirim. Son teyit edilen g  r  nt   iki buçukta."

"İyi i . Seni eve bırakaca ım. Peabody, eğer kurbanın ailesi New York'taysa, benimle saat sekizde evlerinde bulu mayı planla. Sana haber veririm. Eğer İtalya'da iseler, ben bağlantı yoluyla hallederim, sen de benimle morgda bulu ursun. Sabah hizmetçiyle temasa geç, gelsin. McNab, kurbanın bağlantısından alabildi in her şeyi al."

"Dallas, arama yaparken  u Cobbe'yi hızlıca ara tırdım. O her t  rl   k  t   haber."

"Peabody'i de aynı konuda bilgilendirin."

"Tween de k  t   haber." Peabody yana kayarak McNab'e baktı. "Farklı bir t  r ama k  t  ."

"McNab'e aynı konuda bilgi verin."

Evlerinin yakınındaki k   eye doğru d  nd  . "Dışarı. Tam sekizde, Peabody, bir yerde ya da diğerinde."

"Bunun  zerine."

McNab dışarı çıkarken Eve'e, "Klimada altı çeşit cipsiniz var," dedi.

"Harika. Git."

Kapı çarptığı anda kaldırımdan uzaklaştı. Dikiz aynasından baktı, yürürken el ele tutuştuklarını gördü.

Ve şimdi arabası tuz ve şeker gibi kokuyordu. Dışarı üflemek için camları açtı ve aslında biraz şeker kullanabileceğine karar verdi. Gösterge panelindeki klimadan bir tüp Pepsi sipariş ettikten sonra Lorcan Cobbe'a bir tur atmasını söyledi.

Bu onu şehir merkezine giderken meşgul etti. Adamın etkileyici bir takma ad koleksiyonu ve otuz yıldır devam eden şüpheli kötü eylemleri vardı.

Genç yaşta başlamış, saldırılar, B ve E'ler, gasplar, hayvan istismarı ile bulanık suları test etmişti - kırmızı bayrakların en kırmızısı. Bu işte ustalaşana kadar çocuk kafeslerine girip çıkmıştı.

Kentsel Savaş sonrası Dublin'de, polisteki yolsuzluğun hayatın kanı gibi aktığı sallantılı bir dönem olduğunu biliyordu.

Yasadışı silah bulundurmaktan on sekiz ay, kırk sekiz saatlik birkaç gözaltı cezası almış ama mahkemenin atadığı bir gözetmen bulamamış. Psikolojik değerlendirme ya da zorunlu danışmanlık yok.

Annesi Morna Cobbe, öncelikle ruhsatsız fuhuş ve yasa dışı uyuşturucu bulundurmaktan hapis yatmıştır. Kayıtlarda babası yok. Ama bilinen ortaklar listesinin başında Patrick Roarke var.

Cobbe yirmili yaşlarında kendini buldu ve liste uzadı, ancak uyarılar da vardı. Şüpheli, asılsız kanıtlar, geri dönen tanıklar. Ya da ölenler.

Ya hırsızlıkta çok daha iyi hale gelmişti ya da öldürmeye odaklanmak için bundan vazgeçmişti.

Çok sayıda kolluk kuvvetinin görüşüne göre, Cobbe'nin kâr amacıyla cinayet işlemeye başlaması uzun sürmemiştir.

Şimdi onun bölgesindeydi. Dahası, şimdi kocasıyla -gerçek ya da hayali- bir hesaplaşmaya girişebilirdi.

Kapılardan döndü, eski bir Dublin sokak faresi tarafından inşa edilen zarif kalenin yoluna çıktı.

Kuleler ve kuleler, parapetler ve büyük taş genişliği gece gökyüzünde hayali bir silüet oluşturdu. Hepsinden iyisi, düzinelerce pencerenin ışıkları eve hoş geldin dercesine parıldıyordu.

İnsanı aptallaştırdığına inandığı türden bir aşk, Cobbe'un izini bulup onu hapse atana kadar Roarke'ı o hayali kalenin içinde tutabilmeyi dilemesine neden olmuştu.

Ve sevgi -hayatını birleştirdiğin kişiyi tanımak ve evet, ona saygı duymak anlamına geldiğini bildiği türden-Roarke'ın sadece saklanmayacağını değil, Cobbe'u ortadan kaldırmamanın bir parçası olması gerektiğini de anlamıştı.

Uzman danışmanı Civilian ciddi bir egzersiz yapmak üzereydi.

Park ettikten sonra dosya çantasını aldı. Biraz uyumadan önce tahtasını ve kitabını bir araya getirmek öncelikliydi. Ama Roarke ile konuşmak da öyle.

En azından eve girdiğinde sessizlik hüküm sürüyordu. Gizlenen hiçbir Summerset antrede sis gibi süzülüyordu. Orada da bir konuşma geçmesi gerektiğini düşündü ama bunu Roarke'a bırakmayı umuyordu.

Üst kata çıktı, raf zamanını yakalayabilmesi için önünde birkaç saat daha olduğunu biliyordu. Ama ofisine döndüğünde sessizlik devam ediyordu ve Roarke'ın bitişik ofisi karanlıktı.

Geceyi burada geçirme fikri olasılık skalasında absürttten yükseğe çıkıyordu. Gerçek, soğuk terler döktüğü bir panik anında, Cobbe'un Roarke'ı pusuya düşürerek beklediğini hayal etti. Evin sistemine doğru koşmaya başladı, Roarke içeri girdiğinde ona uzanmıştı.

"Siktir." Bir kalbin ters dönmesi fiziksel olarak mümkün olmayabilirdi ama şimdi bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. "Tanrım."

Telafi etmek için iki eliyle yüzünü kavradı ve onu sertçe öptü.

"Sana da merhaba." Alnını onunkine değdirmeden önce bir elini onun saçlarında gezdirdi. "Evde olmana sevindim."

"Aynısı. Kahveye ihtiyacım var."

"Saatin geç olduğuna dikkat çekerdim ama ne anlamı var ki? Kurbanın kocasıyla mı konuştunuz?"

"Evet." Komuta merkezine doğru yürüdü, dosya çantasını yere bıraktı. Sonra da kahve için AutoChef'e gitti. "İçgüdülerinizin suçlu olduğunu söylediği birinin hemen suçlu gibi görünmesi ve davranması çok sık rastlanan bir şey değil."

Kahveyle birlikte volta attı. "Evde tek bir ışık bile yanmıyor, giriş kapısının ışığı da kapalı. Başının ağrıdığını iddia etti, bir bloker aldı, o spor yapmaya gittikten hemen sonra yattı. Sonra da üst katta uyuduğu için deli olduğumuzu iddia etti. Misafir odalarından birinde çünkü baş ağrısı nedeniyle onu rahatsız etmeyecekti."

"Pislik herif şok ve keder taklidi bile yapamıyor. Sanırım denedi ama içinde yok. Onun bir ilişkisi olduğunu iddia edip bize emir vermemizi aşağıladı. Tam olarak nasıl öldüğünü, nerede olduğunu, onu ne zaman görebileceğini hiç sormadı. Oğullarına, ailesine söylemek zorunda olduğundan hiç bahsetmedi."

Konsoluna yaslandı. "Çaktığı adam bir ressam. Salon anlaşmasında onun resimlerinden biri var. Güzel resim dediğimde gördüğüm tek gerçek tatmin oldu -sadece bir anlık-. Şimdi o odaya girsem, o tablonun gitmiş olacağını garanti ederim."

"Cobbe'a onu öldürmesi için para verdi. Şimdi bunu kanıtlamak zorundayım." Onu izlerken biraz daha kahve içti. "Bildiklerin bunu yapmama yardımcı olacak."

"Ben de öyle düşünmek istiyorum. Saatin ilerlemesine rağmen, tahtanızı ve kitabınızı hazırlamak isteyeceksiniz. Tahtayı ben hazırlayacağım -nasıl sevdiğini artık biliyorum- ve hazır başlamışken sana anlatabileceklerimi anlatacağım."

"Pekâlâ." Komuta merkezindeki operasyonları açtı.

Onun fiziksel olanı sanal olana tercih ettiğini bildiğinden, fotoğrafların çıktısını almak için yardımcı masaya oturdu.

"Gezegende Lorcan Cobbe'dan haberdar olmayan bir emniyet ya da istihbarat teşkilatı varsa da ben hiç duymadım. Meslek seçimi onu büyük ölçüde Avrupa'da tutsa da, birkaç kez yurtdışına çıktı. Sabit bir adresi yok, zaten bulabildikleri bir adres de yok. İşler arasında sürünebileceği delikleri olacak ve bunlar da çok lüks olacak. Her zaman iyi bir hayat istemiştir ve aldığı ücretle bunu karşılayabilir."

Durup etrafına baktı. "Ücretinin izini sürdürün mü?" "Henüz tam olarak değil. Ama baktığınızda size söyleyebilirim Son on beş yıl içinde işlediğinden şüphelenilen cinayetlerin hepsi zengin ve tanınmış kişilerle bağlantılı. Varlıklı ve hırslı bir adam olan Yunanistan Cumhurbaşkanı Yardımcısının hamile kız arkadaşının boğazını bozuk para için kesmez."

Gözleri kısıldı. "Koşum sırasında dosyasında bunu görmedim. Gözüme çarpmalıydı."

"Kayıt dışı kullandım. Politikacının bunu Yunanistan'a gömmeye yetecek kadar serveti ve nüfuzu vardı ama Interpol'ün sıkı bir incelemesi oldu. Bulduklarımın ve bulacaklarımın bir kısmını kullanamayabilirsiniz ama bunları bilmeniz gerekiyor."

Yürümek için ince bir çizgi, diye düşündü Eve, bu yüzden dengesini korusa iyi olur. "Cobbe'un hesaplarını bulabilir misin?"

"Yapacağım."

"Sence New York'taki bu işi sen burada olduğun için mi kabul etti?"

"Yok, hayır, yoksa kendini göstermeden öyle ya da böyle beni terk ederdi."

"Ama kendini gösterdi."

Tahtasını düzenlerken arkasına baktı. "Öyle yaptı. Ve şimdi onun benden yapmamı istediği şeyi yapıyorum. Onu düşünüyorum ve benim için önemli olan insanlar için endişeleniyorum. Ama sonunda buna pişman olacak olan o."

"Bundan emin olacağım."

Ona gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "O zaman sana nasıl gördüğümü söyleyeyim. Tween konusunda haklı olduğundan hiç şüphem yok,

Bu da Tween'in onu Cobbe'a tavsiye edebilecek bağlantıları olduğu anlamına geliyor. İlişki ne zaman başladı?"

"Geçen yaz."

"Yeterince zamandan daha fazla. Sevgili edinen insanlar zeki ve dikkatli olduklarını düşünürler, oysa nadiren ikisi de değildir. Tween ilişkiyi öğrenir ve muhtemelen orada kanıt için birini tuttuğunu göreceksiniz. Kadının kendisinden boşanması riskini göze alamaz, çünkü para onun değil mi ve böyle bir adım aile şirketindeki konumunu sarsabilir. Bu yüzden de kadının ortadan kaldırılması gerekiyor."

"Tween gibi biri için mi? Evet, ben de öyle görüyorum. Ayrıca ... onu aldatarak aşağıladı. Bunu neden yaptığını kendine sormayacak. Bu onun kalbini kırmıyor. Ama bu bir hakaret ve bazı sanatçılar için? Yaralanmaya hakaret."

"İtalya," diye ekledi. "Cobbe'un ağırlıklı olarak Avrupa'da çalıştığını söylüyorsunuz, o halde bağlantının İtalya'da olma ihtimali yüksek."

"İhtimaller öyle. Böyle bir iş için, profesyonel bir katil için basit ve anlaşılır olsa da, müşteri büyük bir servetin mirasçısıdır ve muhtemelen Cobbe bunu ücrete dahil etmiştir. New York'ta böyle bir işi bir milyondan az bir paraya kabul ettiğini sanmıyorum. Bu en azından yarısını peşin ödemek demek. Muhtemelen masrafları için de ek bir ücret alacaktır."

O da aynı şeyi düşündüğü için karşı çıkmadı. Ama yine de... "O zaman neden parayı alıp, işi yapıp, yürüyüp gitmedi?"

Uzakta mı? Biz oraya vardığımızda neden hala parktaydı?"

Roarke boş bulunarak kayışı saçından çekip cebine soktu. Ve onunla küçük düğmeyi, Eve'in duygu ve şans için taşıdığı gri düğmeyi hissetti.

"Onu çocukken tanırdım, gerçi o zamandan beri takip ediyorum. Ama çocukken polisleri aptal olarak görürdüm, özellikle de yozlaşmamış olanları. O günlerde Dublin'de öyle olmayan çok kişi bulamazdınız. O zamanlar sık sık suç mahalline dönmekle ilgili klişeyi kanıtlardı. Polisleri izlemeyi ve kendi üstünlüğüne sırtmayı severdi. Ne zaman sıkıştırılrsa, hep başkasının suçu olurdu."

"Senin mi?"

"Bir kereden fazla." Şimdi gülümsemesi gözlerine ulaşmıştı. "Ve bir kereden fazla bu konuda haklıydı. Bir zamanlar bir çocuk tanımıştım, bir arkadaş değil, sadece gördüğüm bir çocuk, genç bir işportacı. Fazla bir şeyi yoktu ama bir köpeği vardı. Ufak tefek, pasaklı bir şeydi ve çocuğun şapkasına para koymasına yardımcı olmak için bazı numaralar yapardı. Cobbe bir keresinde o bozuk paralar için çocuğun peşine düştü ve küçük köpek onu ısırarak kovaladı."

"İyi köpek."

"Cobbe onun için geri dönüp onu parçalara ayırana kadar öyleydi. Yağmurda ıslandıktan sonra on kilo bile gelmeyen bir köpeği öldürmekle övünüyordu. Yaşlı adam mı? Bunun iyi bir şaka olduğunu düşündü."

"Onu ispiyonladın."

"Ben yaptım. Çocuk ve köpek demirbaştı ve Garda tarafından bile seviliyordu. Söylenenlere göre polisler de onu yakalamışlar. Köpeğin kulaklarından birini ödül olarak almıştı, bu yüzden işler onun için iyi gitmedi."

Şimdi omuz silkti. "Ne burada ne de orada." "Hayır, hem burada hem de orada."

"Her halükarda, kesici aletleri seviyor, her zaman sevmiştir ve muhtemelen polislerin el işlerini incelemesini izlerken biraz keyif aldığı doğru. Bildiklerim kadar düşündüklerimi de istiyorsun, bu yüzden cinayet polislerini eğlence olsun diye beklediğini düşünüyorum. Sen ve seninle birlikte ben olduğumuz ortaya çıktı. Kendini bana göstermeden duramadı."

Yine kabul etmek zorunda kaldı. "Ücretini alıp gideceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Oyuna başladı, görüyorsunuz." Geri döndü, oturdu, böylece karşı karşıya geldiler. "Ve bu onun için bir oyundan daha fazlası, çünkü beni ölü görmek hayat boyu sürecektir bir hırs. Benim için daha önce bir kez denedi - çocukluğumdan bahsetmiyorum, çünkü o zaman birden fazla kez denedi. Bu evi inşa ediyordum ve

New York'ta iş yapıyorum. Ticari menfaatlerimi geliştirmek için... hatırı sayılır seyahatler yapıyorum."

O güzel gözlerle doğrudan karşılaştı. "Bunu söyleyebiliriz."

"Bir sanat anlaşması için Güney Fransa'daydım. Tesadüfe bakın ki, anlaşmayı yaptığım gece - ve tanınmış bir ailenin reisinin yatındayken boğazının kesilmesinden birkaç saat sonra - birbirimizi gördük."

Ayağa kalktı, bir tüp su aldı, oturdu ve kırdı. "Bir işi sonuçlandırdığım ve içki içtiğim hareketli bir bardaydı. Şimdi, onun içeri girdiğini gördüm, çünkü bir anlaşmanın sonuçlanmasından sonra bile gelen ve gidenlere göz kulak olmak akıllıca olacaktır."

"Belki özellikle."

Tekrar gülümsedi. "Belki de özellikle. Ve sanki çok iyi arkadaşmışız gibi, hemen oturmaz mı? İşlerimin iyi gittiğini duymuş, neden eski bir dostu bir bira ısmarlamayayım ki?"

"Anıları yâd etme havasında olmadığınızı tahmin ediyorum."

"Ona defolup gitmesini söyledim, bu önerimi pek hoş karşılamadı. Söyleyeceği bazı tatsız şeyler vardı, sonunda şanslı olmama rağmen her zaman zayıf olduğumu ve kendisinin Patrick Roarke'un gerçek oğlu olduğunu söyledi. Ama bu bizi üvey kardeş yaptığı için, masanın altındaki bıçakla beni deşmeyecekti -ve orada bana küçük bir bıçak darbesi indirdi- eğer ona istediği beş yüz bin sterlini ödersem ve Patrick Roarke'ın gerçek oğlu ve varisi olduğunu kabul edersem ismini bırakacaktı."

"Hepsi bu kadar mı?" Eve toz gibi kuru bir sesle konuştu.

"Ne yaptın sen?"

"Bunun ilginç bir teklif olduğunu ama reddetmek zorunda kalacağımı söyledim. Ve eğer bir daha üzerime gelmeye kalkarsa, şu anda olduğundan çok daha üzgün olacaktı. Masanın altından sersemletici bir yumruk attım ve onu barın zemininde titreyerek bıraktım. Tam açıp onu dünyadan silmediğim için pişman olabilirim ama

o anlaşmayı yeni tamamlamıştı ve yerel polisten kaşınmak için güçlü bir istek duyuyordu."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Eve.

"Otelime dönene kadar cinayetten haberim olmadı. İkiyle ikiye bir araya getirerek isimsiz bir telefon atımdı ve adamın adını ve eşkalini içeren bir ihbar bıraktım. Onu tespit edemediler ama bana söylenene göre, sizin kutunuzun Fransız versiyonunda sorgulanmak için epey zaman harcamış."

"O zamandan beri bir şey olmadı mı?"

"O geceden beri onu izliyorum - sanırım yeterince dikkatli değildim, ama nadiren onu düşündüm. Ama hayır, hiç harekete geçmedi. Para için öldürür, aksi olursa da zayıfları seçer. Benim de öyle olduğumu düşündü."

"Sen hiç zayıf olmadın." Adam ona öylece baktığında başını salladı. "Ben senin zayıflığın değilim, Roarke. Ben senin lanet olası silahınım."

"Sevgili Eve, sen her ikisi ve çok daha fazlasısın." Onun elini tuttu. "Senin benden isteyeceğinden daha fazla kendini saklamamı istemeyeceğim. İsteyebiliriz ama bunun için birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Ve bununla başa çıkmak zorunda olduğumuzu biliyoruz."

"Onu ldrmene izin veremem."

"Cte d'Azur'da hareketli bir barda şansımı kaçırdım. Sana söz veriyorum: Eğer benim elimden ölürse, bu senden önce olabileceği gibi soğukkanlılıkla olmayacak. Onun için hapishaneyi tercih ederim, onu sevdiğim şeyden çok ama çok uzakta beton bir kafeste düşünmeyi tercih ederim. Onu oraya benim ve polisimin koyduğunu bilerek uzun, çok uzun bir hayat geçireceğini düşünmeyi tercih ederim."

Elini onun elinin altına soktu ve sıkıca kavradı. "Bu adil. Sana zarar vermek için beni kullanmasına izin vermeyeceğim. Bana güvenmek zorundasın."

"Seninle birlikte olduğumu, seni bir kılıf olarak kullandığımı düşünecek. Benim için ne ifade ettiğini anlamayacak ama bu onu seni bitirmeye çalışmaktan alıkoymayacak."

"O zaten bir hata yaptı. Onu grmene asla izin vermemeliydi. Anladım, hem de çok abuk, Tween

ama Cobbe rüzgarın içinde olabilirdi. Artık bizim bölgemizde, Roarke. Ve Galla Modesto'nun bedelini ödeyecek çünkü o artık benim. Artık bizim," diye düzeltti.

"Bizim." Onun elini sıktı. "Tahtada nasıldım?"

"Oldukça sağlam bir yardımcısın. Bu iyi bir şey."

"Ve artık biraz uyuyacak mısın? Karımla ve muhtemelen çoktan yatağımıza yayılmış olan kedimizle birlikte sessizlik ve karanlık işime yarayabilir."

"İtalya'da saat kaç?"

Bilek ünitesine baktı. "Sabah sekiz buçuk civarı."

"Bu işe yarar. Kurbanın ailesini bulmam gerekiyor. Eğer İtalya'da iseler, onlara hemen haber vermek ve neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Floransa'dalar. Başka işlerle uğraşırken kontrol ettim."

"Zaman kazandırır. Şimdi bunu yapacağım, sonra Peabody'ye mesaj atacağım, sonra da arayacağım."

"Tamam o zaman. Ofisimde halledebileceğim birkaç işim var. Seni bekleyeceğim."

'Link'ine dönmeden önce onun gidişini izledi.

"Bu gece başka kahve yok," diye seslendi.

Ve midesindeki sert düğüm gevşedi. Çok kahve içtiği için hâlâ başının etini yiyebiliyorsa da, artık yumuşamaya başlamıştı.

3

Kahve kokusu Eve'i uyandırınca tek gözünü açtı ve Roarke'ı gördü. Beline astığı havluyla loş sabah ışığında yatak odasındaki AutoChef'in başında duruyordu.

Uyanmak için hiç de fena bir görüntü değil, diye düşündü. Hem de hiç fena değil.

"Güney Yarımküre'nin satın alınmasıyla ilgili bir konferansa geç kalmadınız mı?"

Hiç vakit kaybetmeden ikinci bir fincan kahve programladı. "Bunu bu sabahın ilerleyen saatlerine erteledim."

Sırtının küçük kısmına kıvrılmış şişman kedi yumrusu tembelce yuvarlanıp gerinirken kahveyi alıp ona doğru geçti.

Çoğunlukla çıplak olan kocasının ona yatakta kahve getirmesi, tüm bu evlilik anlaşmasının oldukça iyi bir avantajı anlamına geliyordu. Doğrulup kahveyi aldı. "İyi uyudun mu?"

"Yaptım." Bir elini kızın saçlarında gezdirdikten sonra dolabına doğru yürüdü.

Eve, Galahad ile uzun uzun bakıştı. "Sanırım tamam göreceli," diye mırıldandı ama duş almak için yataktan kalktı.

Yapabileceği en iyi -ve tek gerçek- şey bu dava üzerinde çalışmak, sıkı çalışmak ve bu dikenin Roarke'ın yanından uzaklaştırmaktı.

Diken, cehennem, diye düzeltti sıcak jetler onu tamamen uyandırırken. Şu anda daha çok bir sustalı gibiydi.

Adli tabibin Modesto'nun ölümüyle ilgili bilmediği ne söyleyebileceğine bakacak, güvenlik kayıtları üzerinde daha kapsamlı bir çalışma yapacak ve bu konuda McNab'a danışacaktı.

Modesto'nun ailesi -ebeveynleri, erkek kardeşi, erkek kardeşinin karısı- bu sabah New York'a gelmeyi planlıyordu. Bu yüzden orada bir konuşma yapacak ve Tween'le olan evliliği hakkında bildikleri konusunda açık konuşmaya zorlayacaktı.

Sonra hizmetçiyle konuşmak istedi.

Eve duştan çıktı ve her zaman olduğu gibi kurutma borusunun hızlı, girdaplı ısını tercih etti.

Kişisel deneyimlerinden (Summerset!) anladığı kadarıyla, yatılı personel bir evin içinde neler olup bittiği hakkında çok şey biliyordu.

Kurutma tüpünden dışarı zıpladı ve kapının arkasındaki bornozu aldı.

Cobbe hakkında istihbarat toplaması gerekiyordu ve bu konuda komutanının yardımına ihtiyacı olabilirdi. Ve Mira'ya danışmak istedi, en iyi profilcinin ve psikiyatristin hem Cobbe hem de Tween hakkındaki görüşünü almak istedi.

Gerçeği mi? İtiraf etti. Cobbe'yi susturmak, onu hapsetmek için bulabildiği her yerden yardım alacaktı.

Yatak odasına geri döndüğünde, Roarke çoktan iş dünyasının kralı takımlarından birini giymiş, süslü kravatlarından birini süslü bir düğümle bağlıyordu.

Galahad sabah mamasını içine çekerken ona "Bugün hava güzel olacak," dedi.

Her şeyi pratik ve pragmatik tutmaya niyetlenmişti ama bunun yerine akli yerine kalbini dinledi. Ona doğru ilerleyerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Onu yakalayacağım."

"Bundan hiç şüphem yok." "Güzel."

Kendi dolabına gitti ve rastgele bir pantolon aldı. Onlara ve bir destek atletine büründü,

Havanın iyi olacağını düşünerek kısa kollu bir gömlek ve bir ceket aldım.

O gömleği çekerken, Roarke dolabının ağzına doğru adım attı. "Bunu dikkatimi dağıtmak için kasten mi yapıyorsun?"

"Ne?" Bir kemere uzandı.

"O ceket o pantolonla eşleştir ve o kemeri geri tak."

"Neden? Pantolon siyah, ceket siyah, kemer siyah."

Ceket aldım, tekrar astım. "Pantolon indigo."

Adam başka bir ceket seçerken arkasından gözlerini devirdi.

"Ve istediğin kadar gözlerini devir," dedi arkasını dönmeden. "Eğer indigo giyeceksen -ki bu koyu laciverttir, siyah değil- griden etkilenmiş seladon aksanıyla -"

"Seladon da ne? Kulağa bulaşıcı geliyor."

"Yeşil - bu durumda gri-yeşil. Bu ceket gibi." Bir tane çıkardı. "Çivit mavisi düğmeleriyle. Çıkar şu gömleği."

"Gizli seks için zamanım yok, dostum."

Başının üzerinden kendisi çekti, sonra onu içine çekti, sadece sarıldı. "Keşke yapsaydık."

Sırayla ona sarıldı. "Ben de."

"Ama dolap seksi gündemde olmadığına göre, dolabı daha geleneksel amacı için kullanalım." Uzaklaşarak başka bir gömlek seçti. "Netlik katmak için beyaz."

"Üzerimde beyaz bir gömlek vardı."

Şaşkın bir öğrenciye ders veren sabırlı bir öğretmen edasıyla ilk gömleği kaldırdı. "Bu krem. Bu mu?" İkinci gömleği kaldırdı. "Beyaz. Peki ya bu kemer?" Beyaz gömleği ona fırlattı, bir kemer seçti. "Pantolonunuz gibi çivit rengi. Bu kıyafeti mükemmel bir şekilde tamamlayacağı için iş günü için seladon çizimlerden çekinmeniz üzücü."

Ama..." Ona göre gülünç sayıda botu barındıran rafların olduğu duvara doğru ilerledi.

"Bu, görünümü tamamlayacak ve sizin uygun bulduğunuz versiyona uyacaktır."

Onları aldı. "Indigo?"

"İşte burada."

Ona başını okşamakla eşdeğer bir öpücük verdi ve sonra giyinmesi için yanından ayrıldı.

Eve, beyaz gömleği ve çivit rengi kemeri giyerken, bunu bilerek yapmadığını düşündü. Ama giysileriyle oynaması onun ruh halini biraz olsun hafifletmişti.

Dolap perisinden yeni aldığı botları giydi.
-Ceketi kaptı.

Yine klimanın başında durmuş, kahvaltı siparişi veriyordu. Güzel bir günde yulaf ezmesi yememeyi ummak zorundaydı. Silah kayışını alıp omuz silkti. Uluslararası suikastçıları düşünerek debriyajını ve ayak bileği kılıfını çıkardı.

Kahve demliğini oturma alanındaki masanın üzerine çoktan koymuş olduğundan, her ikisi için de doldurdu.

Isıtıcıların altındaki iki tabağı masaya getirdi ve o yıkarken kedi açgözlülükle onlara baktı.

Yulaf ezmesi yok, diye düşündü Eve içten içe sevinerek. Güzel yağlı meyveler, bir çeşit omlet ve en iyisi pastırma.

"O günkü stratejinin bir kısmını duşta düşünmüş olmalısın. Anlat bana."

Eve omleti kesti. İçinde yeşil şeyler vardı. Bunu bilmeliydi. "Önce morg. Hem Whitney hem de Mira'ya danışmak istiyorum - Whitney alfabeler konusunda yardımcı olabilir, Mira ise hem Cobbe hem de Tween hakkında net bir görüşe sahip."

"Alfabeler mi?"

"FBI, CIA, NCA, CSB, falan filan. Dün gece bildirim yaptıktan sonra size söylediğim gibi, ailesi New York'a geliyor. Aksini talep etmedikleri sürece onlarla evimde konuşmak istiyorum."

Yeşil şeylerin kuşkonmaz ve ... "Bezelye mi?" olduğu ortaya çıktı. "Bahar geldi," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Olmadı ama bir şekilde işe yaradı.

"Bana ailesinin tebligatı nasıl karşıladığını söylemedin."

"Tween'den çok daha kötü." Hâlâ acısını duyabiliyordu, şok, keder. "Sadece babasıyla konuştum. Yeterince iyileştiğinde, oğlu ve oğlunun ailesi de dahil olmak üzere hepsinin geleceğini söyledi. Hepsinin gelmesi gerekiyordu, onu görmek, onu ayarlamak ve benimle konuşmak için."

"Tween hakkında bir şey söyledi mi?"

"Tween ile temasa geçip geçmemesi gerektiğini sordu, torununu sordu. Tween ile temasa geçmeden önce New York'a gelene kadar beklemelerini önerdim ve gelip benimle konuşmayı kabul edeceklerini umduğumu, o zaman onlara anlatabileceğim her şeyi anlatacağımı söyledim."

Roarke başını salladı. "Yakın bir aile olduklarına inanıyorum. Dediğim gibi, kardeşini biraz tanıyorum-Stefano. Kurnaz bir iş adamıdır, bilgilidir. Hatırladığım kadarıyla tenis onun sporu ve bu konuda oldukça hırslı. Karısıyla da böyle tanışmış. Eşi profesyoneldi ve ikinci çocukları doğduğunda emekli oldu. Şimdi antrenörlük yapıyor."

Detaylar, tüm detaylar, yardımcı oldu.

"Ebeveynler hakkında bilmem gereken ve standartlarda bulamadığım bir şey var mı?"

"Aklıma bir şey gelmiyor ama etrafa sorabilirim ve soracağım da." "Bu arada, hizmetçiyle yalnız konuşmak istiyorum."

Tween'i almak için yukarı çıktıktan sonra geri gelmedi. Bu da bana onun bildirim karşısındaki tepkisini görmeme izin vermek yerine onu kamarasına geri gönderdiğini gösteriyor."

Biraz pastırma yedi ve Roarke gizlice ilerleyen Galahad'a soğuk ve uyarıcı bir bakış atarken bekledi.

Galahad tekrar yıkanması gerektiğine karar verdi. "Peki ya sen?"

"Makul bir şekilde erteleyemediğim ya da yeniden planlayamadığım şeylerin yanı sıra, benim de bazı kaynaklarım var. Brian'la da konuşmak istiyorum."

Brian Kelly, diye düşündü Eve, Roarke'un eski arkadaşı ve Dublin'de bir pub olan Penny Pig'in sahibi.

"Brian Cobbe'yi tanıyor olmalı."

"Ve eminim öyleydi. Birbirlerini umursamıyorlardı ama konuşulacak bir anlaşmaları da yoktu. Yine de Brian'ın kulağının yerde olmasından zarar gelmez. Aileye göz kulak olması için Clare'e birkaç adam verdim."

"Ailen mi?" Çatalını bir takırtıyla yere bıraktı. "Tanrı aşkına Roarke, sence senin ailenin peşine düşer mi?"

"Riske girmeyeceğim, bu yüzden beni izleyen insanlar var. Muhtemelen son yıllarda beni yakından takip etmedi. Ne amaçla? Muhtemelen bir ailem olduğunu bilmiyor, tıpkı benim de yıllarca bilmediğim gibi. Ama size söz veriyorum, bu tür konuları araştıracağı ya da deneyeceği için onları hemen öğrenecektir."

"Yerlilerle konuşabilirim," diye söze başladı Eve.

"Henüz değil. Ailenin bu endişeyi yaşamamasını tercih ederim ya da yerel polislerden birinin bir endişem olduğunu söylemesini göze alırım. İhtiyacı olan tek şey bu, inanın bana."

"Seviyorum." Ama bundan hoşlanmamıştı. Gündemine yerel halk hakkında sessiz bir araştırma yapmayı da ekledi. Onlara zaten bir kez danışmıştı, zaten fikirleri vardı.

"Bir de okul var. An Didean'ı açmak üzereyiz ve o bölgede sorun istemiyorum."

Kadın sığınma evini düşünerek, "Birkaç polise oraya ve Dochas'a göz kulak olmalarını söyleyeceğim," diye ekledi. "Kime güvenebileceğimi biliyorum," dedi o itiraz edemedi.

"Elbette biliyorsun. Bunu takdir ediyorum, çünkü o bölgelerde sorun çıkarmayı ya da sırf eğlence olsun diye birilerini incitmeyi eğlenceli bulabilir."

"O zaman tamamdır. Kaynaklarınızın kim olduğu ya da benim özel çizgimden ne kadar uzakta oldukları umurumda değil, ne bulursanız bulun bilmem gerekiyor."

"Ve yapacaksın. Buna hiç şüphe yok. Kim olduğunuzu ve yaptığınız işte ne kadar iyi olduğunuzu biliyorum, Teğmen." Ona bakarak bir parmağını çenesindeki sıg çukurda gezdirdi. "Ama senden daha dikkatli olmanı, sevdiğim kadını daha yakından izlemeni istiyorum. Seni benden almak ona büyük bir keyif verecektir."

"Onunla işimiz bittiğinde mutlu olmayacak. Sana söz veriyorum."

Bağlantısını, iletişim cihazını ve geri kalan her şeyi toplamak için ayağa kalktı. Sonra düşündü, bir stiletto ve bir bilek kılıfı bulmak için çekmeceyi karıştırdı. Onu taktıktan sonra Roarke'a döndü ve ölümcül bıçağı serbest bırakan düğmeye bastı.

Ona gülümsedi. "Bunun için teşekkürler."

"New York Polis ve Güvenlik Departmanı'nda çalışan bir memur olarak size benzer şekilde silahlanmanızı tavsiye edemem. Seni seven bir kadın olarak bunu sana söylüyorum."

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Ceketi giydi ve ona veda öpücüğünü vermek için geri döndü. "Celadon ve indigo mu?"

İkinci bir öpücük için onu geri çekti. "Sana çok yakışmış. Sen benim polisimle ilgilen." "Her şey tamam."

Kedi gittiğinde "Onsuz yaşayamam," diye mırıldandı. Ayağa kalktı, kedinin hatırı sayılır cüssesini kaldırdı ve asansöre doğru yürüdü.

Başka bir şey yapmadan önce Summerset'le oturup konuşması gerekiyordu.

Hayatının büyük bölümünde babası olan adamı mutfakta otururken buldu. Üzerinde sert siyah takım elbiselerinden biri vardı ve bir yandan kahve içiyor, bir yandan da tabletinden günün haberlerini okuyordu.

Roarke içeri girdiğinde, Roarke kediye yere bıraktığında ve kedi Summerset'in bacağına sürtünmek için doğru ilerlediğinde ona baktı.

"Seni kandırmasına izin verme. Kahvaltı etti."

Summerset uzandı ve uzun, kemikli parmaklarıyla kedinin kulaklarının arasını kaşıdı. "Senin gibi, güveniyorum. Kahve?"

"Teşekkürler, hayır, yeterince içtim." Yürüdü, Summerset'in karşısına oturdu ve basitçe "Lorcan Cobbe" dedi.

"Bu ismi tekrar duyduğuma üzıldüm. Ne olmuş ona?"

"New York'ta. Dün gece bir kadını öldürdü. Eve'in davası."
Summerset'in keskin, koyu renk gözleri Roarke'inkilerde sabit kaldı. "Cobbe olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu gördüm. Çünkü o görmemi sağladı."

Roarke ayrıntıları eklerken Summerset Galahad'ı kucağına aldı, dinlerken okşadı.

"Teğmen Cobbe'u kocasının tuttuğundan oldukça emin."
Summerset her şeyi düşünerek başını salladı. "Ve Cobbe'yi bu bağlantı üzerinden takip etmeyi planlıyor."

"Özetle, evet."

"Fındıklar söz konusu olduğunda, Cobbe'nin kocası kadar kolay kırılacağı şüpheli."

"Hayır."

"Veri topladınız ve bunları onunla mı paylaştınız?"

"Elbette."

"Bu çok yardımcı oldu. Hâlâ bazı grup ve kurumlarla bağlantılarım var. Eski dostlar ve yurttaşlarla temasa geçip daha fazlasını bulup bulamayacağımıza bakmak basit bir mesele."

"Gruplar. Eve onlara alfabe diyor."

Summerset gülümsedi. "Hükümetler kısaltmalarına düşkündür."

"Ve sadece resmi hükümet grupları değil."

Gülümsemesi devam etti. "Sadece değil. Eğer onaylarsanız, Ivanna'ya bilgi verebilirim. Onun da bağlantıları var."

Roarke, Summerset'in eski arkadaşı ve şimdiki... yoldaşının en güvenlisi olduğuna karar verdi. Bir adam baba figürünün bir sevgili edinmesi konusunda fazla derin düşünmek istemezdi. "Evet, bu durumda herhangi bir köşeye uzanmanın uygun olacağını düşünüyorum."

"Onunla ve diğerleriyle bu sabah konuşacağım."

"Bugün birkaç günlüğüne kapıların içinde kalmanız beni rahatlatacaktır."

Summerset'in kaşları kalktı. "Yapacak pazarlamalarım ve başka işlerim var." Roarke ısrar edemedi elini kaldırdı. "O kadar çok adım kaçırdığımı mı düşünüyorsun evlat, kendi başımın çaresine bakamaz mıyım ya da Cobbe gibi bir kabadayıyla başa çıkamaz mıyım?"

Roarke, "O profesyonel bir suikastçı, hem de başarılı bir suikastçı," dedi. "Mesele senin adımları kaçırmaman değil, sana bir şey olursa benim kaçıracağım adımlar."

Uzun, dar burnundan hava çeken Summerset arkasına yaslandı. "Bu akıllıca bir yöntem ve bunu takdir etmek zorundayım. Ama benim saklanmaya ya da sokak ortasında öldürülmeye hiç niyetim yok. Teğmenle birlikte kapıların ardında kalmaya niyetli olduğunuzu söylemeyecekseniz, sizin de yok. Hepimiz okey oynayacağız."

Ani bir yorgunluğa rağmen Roarke gülümsedi. "Ben her zaman kazandım."

"Hile yaptın."

"Hep öyle derdin ama hiç kanıtlayamadın. Önlem alacaksınız."

"Evet, sen de öyle."

Summerset şimdi öne doğru eğilmiş, koyu renk gözlerini dikmişti. "Seni tanımıyor evlat. Tanıdığını sanıyor ama seni tanımıyor ve hiç tanımadı. Şimdi bakacak, hem de çok bakacak ama yine de sadece yüzeyini görecek. Paranı ve itibarını, oradaki karanlık ve aydınlığı kıskanacak. Ve özgürlüğünüzü, çünkü seçtiği hayat ona gerçek özgürlüğü vermiyor. Ama sizin kim olduğunuzu asla göremeyecek, neyden yapıldığınızı asla anlayamayacak. Ve bu senin avantajın. Ya da onlardan biri."

"Onu görüyorum. Neyden yapıldığını biliyorum."

"Evet, biliyorsun. O karmaşık bir adam değil. Şimdiye kadar teğmenin de onu tanıdığından şüphem yok. Avını tanıdığı zaman tehlikeli bir kadındır."

"O öyle. Görmem gereken şeyler var." Roarke ayağa kalktı, sonra elini Summerset'in elinin üzerine koydu. "Benim için ne olduğunu unutma ve kendine iyi bak."

"Sen de aynısını yap."

Yalnız kalan Summerset bir süre daha oturup kediye okşadı. "Pekala dostum, çocuklarımızı güvende tutmak için elimizden geleni yapalım."

Eve şehir merkezine giderken Roarke'ın Cobbe hakkında derlediği dosyaların ses kayıtlarını dinledi.

Summerset haklıydı. Morga vardığında, avını tanıyordu.

Hava filtrelerinin ölüm kokusunu tamamen maskeleyemeye çalıştığı ama başaramadığı uzun beyaz tünelde yürüdü. Adli tıp başmüfettişinin kapısına doğru ilerliyordu ki arkasından gelen takırdama sesini duydu.

Peabody'nin garip kırmızı çizgileri olan siyah saçları kısa, kabarık bir kuyruk oluşturmıştı. Takırtılar çizgili pembe-beyaz jel kızaklardan geliyordu; muhtemelen dans ayakkabılarından dolayı hala ağrıyan ayakları için seçilmişti. Kahverengi pantolonunun üzerine pembe sihirli paltosunu ve pembe süslemeli kahverengi bir blazer ceket giymişti. Ve Eve'in krem rengi olduğundan şüphelendiği bir gömlek.

Bir esnemeyi bastırdı.

"McNab güvenlik kayıtlarını tamamlamak ve kurbanın 'link'ini araştırmak için doğruca Merkez'e gitti."

"Güzel. Evindeki elektronik eşyalar için arama emri çıkarttırdım bile - Ara'nınki de dahil."

"Bundan hoşlanmayacak."

"Bu da sadece günümün başlangıcını hızlandırıyor." Eve kapıları iterek açtı.

Morris cesedin yanında durmuş, Y kesimini tamamlıyordu.

Peabody biraz yeşile döndü -belki de seladon rengine- ve başını çevirip sertçe duvara baktı.

"Sabahın köründe," dedi Morris ve müziğini -Eve İtalyan operası olabileceğini düşündü- sessize almasını emretti.

Koruyucu pelerininin altında koyu mavi keskin bir takım elbise, soluk sarı bir gömlek ve her iki rengi de ince çizgiler halinde taşıyan bir kravat giymişti. Uzun saç örgüsü pelerininin arkasından aşağıya doğru sarkıyor, sarı kordon siyahın içinden geçiyordu.

Modesto'nun göğsünü etkili bir şekilde açtığında, Peabody yumuşak bir öğürme sesi çıkardı.

Eve levhanın üzerine çıkarken Morris, "Çok hoş bir genç kadın," diye söze başladı. "Mükemmel kas yapısı. Görünürde vücut ya da yüz çalışması izi yok. Kan ve doku örneklerini toksikoloji için laboratuvara gönderdim ama kronik kullanım belirtisi görmedim."

"Yara hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Hızlı ve acımasız. Bıçak buradan girdi, hipogastrik bölgeden, derinden." Tepsisinden bir ölçü aleti almak için arkasını döndü.

Eve ekranda göstergenin karnın içine doğru kaydığını görebiliyordu ama Morris'in yaptığı gibi eğilerek göstergeyi vücudun içinde değerlendirdi.

"Altı buçuk inç içeride ve genişlik ... on yedi nokta." Mikrogözlüğünü kaparak tekrar eğildi. "Bu bir mızrak ucu, yani stiletto tarzı bir bıçak diyebilirim. Girişten sonra bıçak yukarı ve göbek bölgesine doğru çekilmiş. Etkili bir şekilde bağırsaklarını çıkarmış."

Tekrar doğruldu. "Karnında çok fazla iç organ var ve diğerleri birbirine bağlı. Hasar, şok ve kan kaybı onu bir ya da iki dakika içinde öldürürdü ve neyse ki bundan önce bilinci yerinde olmazdı."

"Çarpma bölgesinde hafif bir morarma var. Hilt?" "Evet, katılıyorum. Yani öldürme bıçağı bu altı bıçağı ölçecek. ve çeyrek inç."

Ekran cesedi gösterse de, yara büyütülmüştü, Morris gözlükleriyle Modesto'nun üzerine eğildi.

"Kabzasına kadar sokmuş. Eğer bulursan, düğmeyle açılan tipte olmalı. Kabzayı kadının karnına doğru itti, bıçağı kadının içine göndermek için düğmeyi çevirdi, sonra yukarı doğru sürükledi."

"Etkili," diye yorumladı Eve.

"Evet, acımasızca etkili. İki saniye ve iş bitti." "Evli olduğu herif onun nerede olacağını biliyordu ve ne zaman." Eve masadan uzaklaştı ve masanın etrafında volta attı. "Onunla 'link'inde buluşmaya gittiği adam arasındaki iletişimi bulacağız. Adam ilişkiyi biliyordu. Kadının ayrıldığını biliyordu ama bu onun için önemli değildi. Suikastçıyı tutmuş, bilgiyi aktarmış."

Tekrar cesede baktı. "Katil oraya erken gelir, bekler, onun geldiğini görür. Sadece yürüyor. Eğer biri fark ederse, kemerden çıkıyormuş gibi görünüyor, kadına çarpıyor ve yürümeye devam ediyor. Ama o iki saniye içinde, o çarpışmada, bıçak kıza saplanmış, onu parçalamış. Adam devam ediyor, kadın birkaç adım sendeliyor. Kadın yere düştüğünde, dikkatler adamın değil kadının üzerinde."

"Kemerden dışarı çıktı." Çoğunlukla iyileşmiş olsa da Peabody levhadan ihtiyatlı bir şekilde uzak durdu. "McNab onu birkaç kez yakaladı, hâlâ siyah kapüşonluydu. Olay yerini emniyete almak için ilk ekip gelmeden önce geri döndü. Kırmızı ceketli. Cesedin yanına gitmedi, yürümeye devam etti, çeşmenin etrafından dolaştı."

"Onu çoktan teşhis ettiniz mi?"

"Evet." Eve tekrar Morris'e döndü. "Kim olduğunu biliyoruz, bir profesyonel. Tek yapmamız gereken onu ve altı buçuk santimlik stiletto'sunu bulmak. Bunun gibi bir şey."

Üzerindeki bıçağı serbest bırakmak için sağ bileğini çevirdi.

Morris gözleri biraz açılrsa da incelemek için ona doğru bir adım attı. "Evet, öyle bir şey. Bu yeni dedektif kıyafeti mi?"

"Bunun için öyle." Bıçağı geri çekti. "Kocası -Jorge Tween- sizinle temasa geçebilir, içeri girmek için bazı sesler çıkarabilir ya da kışını kurtarmak için düzenlemeler yapabilir."

"Not edildi."

"Ailesi, anne babası, erkek kardeşi sizinle irtibata geçecek. Kısa süre içinde New York'ta olacaklar."

"Onu şık bir hale getireceğim."

"Teşekkürler." Çıkmaya başladı, sonra durdu. "Eğer Marlon Stowe'dan bir etiket alırsan, onu görmesine izin verebilirsin. Sadece alçak sesle konuş."

"Sevgilisi, yani onun suçlu olduğuna inanmıyorsunuz."

"Orada aşıklar ve var. Aşk. Aldatmak Hâlâ hile yapıyorsun ama bunun için ölmeyi hak etmiyorsun. Ama sakın söyleme."

Roarke bunu söyledim."

"Kasada."

Tünelden aşağı doğru yürürlerken Peabody Eve'in bileğine temkinli bir bakış attı. "Bunlardan birini takmak zorunda değilim, değil mi?"

"Size kalmış."

"Savaşta bıçak kullanmayı biliyorum ama bıçaktan hoşlanmıyorum. Keskin bir şey ete giriyor. Morris'in bir cesedi kesmesi gibi."

"Bir bıçak kişiseldir. Onu kullanan kişinin bir uzantısıdır."

"Sanırım öyle."

"Bu bitene kadar bir parça giy." "Tamam."

Arabaya bindiklerinde Eve bir an arkasına yaslandı. "Sana Cobbe hakkında bildiklerimi anlatacağım. Bildiklerimin bir kısmı şu anda sahip olmamam gereken kaynaklardan. Whitney'le konuşacağım ve bazı kaynakların beni bilgilendirmesi için baskı yapmasını isteyeceğim, ancak ortağımın bir soruşturmada karanlıkta kalmasına izin vermeyeceğim."

Peabody sadece başını salladı. "Yani bana bildiklerini anlatacaksın, ama resmi olarak erişene kadar, bunları kitabın dışında tutacağız."

"Bu doğru. Eğer Whitney bilgiye erişmemizi sağlayamazsa, elimizdekini kullanacağız ve bunu kitaptan uzak tutacağız. Bu senin için sorun olur mu?"

"Benden asla doğru olmayan bir şey yapmamı istemezsiniz. Bazen doğru ile kurallar arasında fark vardır. Bu yüzden kurallar değişebilir ama doğru değişmez."

Ve Eve, Peabody'yi neden ortağı yaptığının uzun ve kısa sebebinin bu olabileceğini fark etti.

"Tamam. Merkeze vardığımızda hizmetçiyle temasa geç. Ah, Rinaldi. Onun da gelmesi lazım. Bir ara dadıyla da konuşmalıyız. Boş zamanı olduğunda beni Mira'yla görüştür. Ben Whitney'le buluşacağım."

Arabayı çalıştırdı ve ortağına bilmesi gerekenleri anlattı.

4

Eve, Central'daki garaja girdiğinde Peabody ona döndü. "Yani, dünya çapında bir sürü kolluk kuvveti ve istihbarat teşkilatının yakalayamadığı profesyonel bir katilin peşinden gidiyoruz."

"Doğru."

"Şunu kontrol et." Arabadan inip asansöre doğru gitmeye başladılar. "Kötü adamın Roarke'a karşı bir kini, belki de bir tür saplantısı var."

"Bu da doğru."

"Biz kötü adamın peşinden giderken Roarke'ın polis korumasını kabul edip etmeyeceğini sormanın bir anlamı yok."

Eve hüzünlü bir bakış atmaya bile tenezzül etmedi. "Yok."

"Kontrol et ve kontrol et. Ama Mira ile konuşur muydu? Size genel bakışı ve detayları verdiğini ve Mira'ya danışacağınızı anlıyorum, ancak bu sizin aracılığınızla filtrelenmez mi? Eğer onunla doğrudan konuştuysa, bu, bilirsiniz, doğrudan olur."

Eve buna polis korumasıyla aynı yanıtı vermeye başladı, sonra yeniden düşündü. "Bu iyi bir nokta. Hem de çok iyi bir nokta." Hem kişisel hem de profesyonel nedenlerle. "Çalışıp çalışamayacağıma bakacağım."

Asansöre bindiklerinde Peabody, "Kötü bir adamın bizden biriyle uğraşmasına izin vermeyeceğiz," dedi. "Ve bu bir gerçek."

"Taş gibi gerçek."

Ama endişeliydi, o kadar endişeliydi ki insanlar asansöre doluştuğunda otomatik olarak yolundan çekilmedi ve kaydıraklara çarpmadı.

Peabody ona, "Whitney'i ayarlayacağım - onu da bulabilirim - Mira'yı ve hizmetçiyi," dedi. "Kurbanın ailesinden haber aldığınızda bana haber verin, ben de bunu ayarlayayım."

"İyi. Güzel." Eve bir nefes verdi. "Minnettarım."

"Bizden biri," diye tekrarladı Peabody.

Sonunda asansörden indiğinde Eve doğruca ofisine gitti. Kahve içmek için AutoChef'e gitti, sonra da endişesini rutine gömdü.

Tahtasını kurdu, kitabına başladı. Peabody'nin tanıdık takırtısını duyunca başını kaldırıp baktı.

"Hizmetçi zaten yolda." "Bu hızlı ve kolay oldu."

"Yani zaten yoldaydı, onu yolda bir takside yakaladım. Sesi üzgün geliyordu ve üzgün görünüyordu."

"Tamam, onu salona götürelim."

"Whitney'nin bir toplantısı var ama bir saat içinde müsait olacak. Mira saat on birde size on beş ila yirmi dakika verebilir."

Eve arkasına yaslandı. "Yöneticisini nasıl bu kadar kolay geçebildin?"

"Yöneticisi benden hoşlanıyor. Sayılır. Ve ona bu profilin öncelikli olduğunu söyledim, çünkü konu muhtemelen kolluk kuvvetlerini ve onlarla bağlantılı olanları hedef alıyor. Mira da öyle."

"Cagey." Arkasına yaslanan Eve başıyla onayladı. "Tamamen gerçek dışı değil ve kurnaz."

"En cagiest'ten öğrendim. McNab'in durumunu kontrol edeceğim ve temizlikçi geldiğinde size haber vereceğim. Oh, ve bilgin olsun? Jenkinson ve kravatı şu anda masasında. Gözlerini kaçırmalısın."

"Buna çekiliyorlar. Daha iyisini biliyorlar, bunun için acı çekiyorlar ama buna çekiliyorlar."

Kitabını bitirdi, ardından Tween'in mali durumunu incelemeye başladı. Roarke'dan bir mesaj aldığı anda daha yüzeyi yeni kazımişti.

Jorge Tween'in küçük, gizli ve gri bir bölgede bulunan özel bir hesabı olması şüphesiz size de ilginç gelecektir. İki hafta önce Andorra'daki numaralandırılmış, korunaklı bir hesaba beş yüz bin avro transfer etti. Beş yüz on beş bin avro daha dün gece saat yirmi üçte transfer edilmiş. Andorra hesabıyla ilgili verileri kısa süre içinde alacağım.

"Eminim öyle olacak," diye mırıldandı Eve.
Bilgileri panosuna ve kitabına ekledi.

Demek Cobbe'u iki hafta önce işe almıştı, diye düşündü kadın kahve içmek için kalkarken. Ücretin ilk yarısını ödemiş. Cobbe ölüm kanıtı göndermişti; olay yerine ilk gelen polislerden sonra parka geri döndüğünde çekilmiş bir video ya da fotoğraf. Tween parayı ödedi, ek on beş dolar da muhtemelen masrafları karşılayacaktı. Ve bir milyon küsur karşılığında, sadakatsiz karısından kurtulur, büyük olasılıkla mirasının b ü y ü k bir kısmını alır. Ve kadının tek çocuğunun tek ebeveyni ve vasisi olur, ki büyük ihtimalle zaten bir vakıf fonu vardır.

Dul adama çok cömert davranacak sevgi dolu ve varlıklı büyükanne ve büyükbabaları vardır.

Onun bakış açısından iyi bir yatırım.

Tahtasına doğru yürüdü ve Tween'in kimlik fotoğrafını inceledi.

"Günün sonuna kadar seni bir kafese tıkacağız, Tanrı şahidim olsun, seni pislik."

Dahili ofisi biyledi. "Bayan Rinaldi geldi. Ona bekleme salonuna kadar eşlik edeceğim."

"Tam arkanda."

Eve kahveyi yanına aldı. Çalışma odasından geçerken, Jenkinson'ın masasına doğru gözlerini dikti.

Ve acı çektiler, ah, balinalarla kaplı viral, öldürücü turuncunun patlamasından acı çektiler. Sırıtan mor ile

Sadece büyük miktarlarda plütonyum yutmanın bir sonucu olabilecek mavi püsküren balinalar.

Eve, "Bu hiç mantıklı değil," demeyi başardı.

Sonunda gözlerini kaçırdığında, salona doğru yürürken bu görüntü peşini bırakmadı.

Rinaldi'yi masalardan birinde, ellerini birbirine kenetlemiş, Peabody'yi de Otomat'ta gördü. Eve oraya doğru yürüdü ve Rinaldi'nin karşısına oturdu.

Eve konuşmadan Rinaldi, "Sen teğmensin," dedi. "Dün geceden hatırlıyorum. Bir hata olabilir mi?"

"Hayır, bu bir hata değil. Bayan Modesto'ya yakın mıydınız?"

Parmaklarını çözerek bir elini ağzına götürdü, sonra da kalbine götürdü. "Kalbim hasta. Galla'yı tanıyorum - onu böyle çağıracaktım çünkü onu on beş yaşından beri tanıyorum ve ailesi için villada çalışmaya gittim. Çok hoş biri, anlıyor musun? Çok hoş bir genç kadın. New York'ta yaşamaya başladığında, gelip burada onun için çalışıp çalışamayacağımı sordu. Evden birini istiyordu, anlıyor musun?"

"Evet."

Peabody, Rinaldi'nin önüne su koydu ve bir tüp Diet Pepsi ile oturdu.

"Teşekkür ederim. Ben onun annesi ya da kız kardeşi değilim ama bir nevi teyzesi sayılırım. Ve özlediği evinden birine sahip. Doğduğu ve kalbinin attığı dilde konuşabileceği biri."

"Bay Tween İtalyanca bilmiyor mu?"

"İngilizce konuşuyor" -Rinaldi elini kaldırdı, iki yana eğdi- "ama evde İngilizce konuşmakta ısrar ediyor. Angelo, çok tatlı bir çocuk, zeki ve yaramaz ama tatlı. Babasından daha iyi konuşabiliyor. Ah, bu önemli değil."

Dantel süslemeli küçük bir beyaz parça çıkardı ve akan gözlerini sildi.

"Her şey önemlidir, Bayan Rinaldi. Evliliği dışında bir ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz?"

El tekrar kalbine gitti ve gözleri tekrar doldu. "Hayır, bilmiyordum. Merak ettim ama sormak bana düşmezdi. Bana söyleseydi onu dinler ve öğütlerini tutardım."

"Neden merak ettiniz?"

"Mutsuzdu, sonra mutluydu, sonra değildi. Küçük şeyler, gözlerindeki bir bakış. Sanırım aşıktı ama Signore Tween'e değil. Bu aşk, bebeği taşıdığına azalmaya başladı ve sanırım buraya taşındıktan sonra öldü."

"Onu tanıyordunuz. Evliliğinin neden bozulmaya başladığını biliyor musun?"

"Onun çalışmasını istemiyordu ve evlenmeden önce, bebekten önce böyle söylemiyordu. İşini seviyordu, zeki, bilgili ve ilgiliydi, ama o -neydi o- çalışmayı azaltana kadar çok şikayet etti. Daha az çalışana kadar. Onun kendisi için, toplum için ve ... imaj için müsait olmasını istiyordu. Böyle hissediyordu, bunu bana sır olarak söyledi."

"Hiç kötü davrandı mı?"

"Elleriyle mi? Hayır, hayır, bence hayır. Böyle bir şeyi kabul etmeyeceğine inanıyorum. Ama kelimelerle, bence evet. Bağırarak değil, bu şekilde değil, ama sessiz ve... kayaya çarpan su gibi, zamanla onu yiyip bitirir."

Suyunu kaldırdı, yudumladı, yere bırakmadan önce tekrar yudumladı. "Kalbi soğuk, anlıyor musun? Evlenmeden önce, karnında bebeği olmadan önce soğuk görünmüyordu. Çiçekler getiriyor, işinde bu kadar iyi olduğu için mutlu görünüyor, gurur ve sevgi gösteriyor. Ama bence bu sahteydi, çünkü doğası gereği soğuktur."

"Bugün, bu sabah, ben daha görevime başlamadan önce, Galla'nın yukarıda Angelo'yla birlikte olduğuna inanıyorum, beni ofisine çağırdı. Bana Galla'nın öldüğünü söyledi. Şok olduğumda, üzüldüğümde, anlamadığımda, bana onun öldürüldüğünü, akşam dışarıdayken soyulduğunu söyledi. Ve ben ağlarken bana artık hizmetime gerek olmadığını söyledi."

"Seni kovdu mu?" Peabody talep etti.

"Referanslarım olduğunu göreceğini ve bana üç haftalık ödeme yapacağını söylüyor, ama yarın sabah yola çıkmalıyım, sadece bu gün toparlanıp hazırlık yapmalıyım. Sadece oğluyla yalnız kalmak istiyor, keder içinde ama gözlerinde keder yok, anlıyor musun? Benim ve Angelo'nun dadısının görevlerini bir droid üstlenecek, o da ayrılmak zorunda."

Çocuğu izole edin, diye düşünöü Eve.

"Annesini kaybeden küçük çocuğa yardım etmek için kalmama izin vermesi için ona yalvarıyorum ama o gitmem gerektiğini söylüyor. Ve bu doğru değil, böyle bir zamanda sevgi dolu bir koca ve baba böyle davranmaz. Seni düşünüyorum, eve nasıl geldiğini ve tüm bunları sana söylemek istiyorum."

"Bunun için minnettarız."

"Kızgın olduğumu ve Bay Tween'e sorun çıkarmayı umduğumu düşünebilirsiniz ama bu doğru değil. Bu ülkeye Galla için geldim ve onun oğlu için kalacağım. Sinyor Tween'in iyi ve sevgi dolu bir baba olmasından başka bir şey istemezdim. Ama korkarım ki, bu sabahki konuşma tarzıyla, sevgisiz, kedersiz, şok olmadan... belki de onu öldürdü. Bundan korkuyorum ve Angelo için endişeleniyorum."

"Sence oğluna zarar verir mi?" Peabody sordu.

"Bunu hiç düşünmemiştim ama Galla'ya zarar vereceğini de hiç düşünmemiştim. Şimdi düşünüyorum. O sadece küçük bir çocuk. Onu koruyabilir misin?"

"Elimizden geleni yapacağız," diye güvence verdi Eve. "Bayan Modesto'nun ailesi New York'a doğru yola çıktı."

Rinaldi gözlerini kapadı ve İtalyanca bir şeyler mırıldandı. "Kutsal Anne'ye şükrediyorum. Bu duayı işittiği için ona teşekkür ediyorum. Onlarla konuşup konuşamayacağımı soracaktım ama onlarla konuşacaksın. Onlara yardım edip edemeyeceğimi sorar mısın, onlar da bana söylerler mi?"

"Evet."

"Kalacak bir yerin var mı?"

Rinaldi Peabody'ye baktı. "Gitmem gerektiğinde bir arkadaşımın yanında kalacağım. Ne yapacağıma karar vermeliyim, kalmak mı gitmek mi?"

Ama önce Angelo'yu öğrenmeliyim. Onun güvende olduğunu bilmeliyim. Galla bunu yapmamı isterdi."

"Arkadaşınızın iletişim bilgilerini istiyoruz."

"Evet. Evet, ancak yardımcı olabilirim. Aynı şeyi Angelo'nun dadısı Sofia için de yapacağım. O da Angelo'yu seviyor ve benim gibi kalbi kırık."

"Bu çok yardımcı oldu. Bu bilgiyi alıp sizi dışarı çıkaracağım."

"Dedektif Peabody size bağlantılarımızı da verecek," diye ekledi Eve. "Bir şey hatırlarsanız, aklınıza bir şey gelirse bize haber verin."

Eve ofisine geri döndü. APA Reo'yu içeri alma zamanı diye düşündü. Tween'i kutuda istiyordu.

"Reo. Mahkemeye gidiyorum, Dallas."

"Son baktığımda yürüyebiliyor ve konuşabiliyordun."

Reo sarı saçlarını geriye doğru itti. "O yeteneğe sahibim. Modesto, Washington Square Park'ta bıçaklama. Sen yakaladın. Ee?"

"Kocası bir profesyonel tutmuş."

"Ve bunu biliyorsun çünkü?"

"Çünkü o yeteneğe sahibim. Bir görgü tanığı profesyonelin Cobbe, Lorcan olduğunu söyledi, onu araştırın."

"O detay bende yok." "Şimdi var."

"Zekânın adı?"

"Roarke."

Bu Reo'nun kararlı adımlarına küçük bir sekte vurdu. "Bu işleri karmaşıktırıyor. Roarke ücretli bir katili nereden tanıyor?"

"Onu Dublin'de çocukken tanıyormuş." "Arkadaş mı? Ortak mı?"

"İkisi de değil. Tam tersini de söyleyebilirsiniz." "Biraz daha az karmaşık."

Eve, "Hızlı versiyon," dedi ve kornalar çalınırken, reklam bipleri patlarken vurguları yaptı.

"Roarke'in onu gördüğünden emin oldu, ilginç."

"Tween'in aynı hesaba iki ödeme yaparak bir milyon avrodan fazla para aktardığı bilgisine sahibim. Biri iki hafta önce, diğeri de dün gece TOD'dan yaklaşık kırk dakika sonra. Tween'in bu sabah çocuğun dadısıyla birlikte kovduğu temizlikçiyle daha yeni görüştüm. Bunu yazıp size göndereceğim, ama size söylüyorum, onu içeri tıkmaya yetecek kadar para var."

"Onu içeri getirin o zaman. Eğer benim de katılmamı istiyorsan, ikiye kadar mahkemedeyim. İkiden sonra olsun. Onunla biraz çalışana kadar ya da en azından ailesiyle konuşana kadar ve Whitney'in daha fazla veri elde etmek için ne kadar ağırlık verebileceğini görene kadar arama emrini bekletelim. Ben patronumla konuşurum, sen de seninkiyle konuş."

"Tamamdır." Eve saati kontrol etti. "Tam şu anda. On dört buçuk gibi onu içeri alırım. Karısını öldürmek için bir milyon harcayabilen bir adam avukatlara da çok para harcayabilir."

Reo adliye merdivenlerinden çıkarken gülümseyerek saçlarını kabarttı. "İkimiz de çok iyiyiz. Gitmem gerek."

Eve tatmin olmuş bir şekilde telefonu kapattı ve dönerek tahtasındaki Tween'e baktı. "Günün sonu, pislik." Ve Peabody içeri girdiğinde ayağa kalktı.

"Röportajı yaz," dedi Eve ona. "Bu öğleden sonra Reo gelecek ve Tween'i getirme zamanını ayarlayacağız, böylece o da burada olacak."

"Hizmetçiyi ve dadıyı bu şekilde kovmak ne kadar aptalca?" "Aptalca olmaktan çok küstahça, ama aynı anlama geliyor."

Dadı ile irtibata geçin, bakalım onu buraya getirebilecek misiniz, bir açıklama yapın."

"Üzerinde. McNab, Modesto ve Stowe arasındaki mesajlaşmaları rapor ediyor. Dünden önceki gün ikişer mesaj; buluşmayı soruyor, kabul ediyor, yeri ve zamanı teyit ediyorlar."

"Mükemmel. Onun 'link'ini ele geçirmiş ya da ilişkiye girdiği zaman hacklemiş. Bunu kitaba koy. Whitney'e katılıyorum."

"İyi şanslar."

Eve süzölmeye başladı, yaklaşımını düşünmek için zaman

ayırdı. Tween'i kıracaktı. Zayıf, açgözlü olanı kırmak,

Kibirli, gerçek bir meydan okuma oluşturmadı. Ve onu Cobbe'ye karşı kışkırtabilirdi.

Ama Cobbe tam bir aptal olduğunu kanıtlamazsa -ki Cobbe'nin uluslararası soruşturmaları atlatacak kadar zeki olduğuna inanmak zorundaydı- Tween'in bildiği her şey işi bitirmeyecekti.

Önceliği Cobbe'u yakalamaktı. Onu ortadan kaldırmak için her türlü yardımı alacaktı.

Bağlantısı sinyal verdi ve ekranda Galla Modesto'nun babasını gösterdi.

"Dallas. Bana geri döndüğünüz için teşekkür ederim, Bay Modesto."

★ ★ ★

Kurbanın ailesiyle görüşmeyi ayarladığında Whitney'nin dış ofisine varmıştı. Yöneticisi ona izin verdi. Kapıyı çaldı, açtı ve içeri girdi.

Komutan Whitney masasında oturuyordu; iri omuzlu, esmer, koyu renk gözlü, kırpılmış saçları kırılaşmış bir adamdı.

Arkasında hizmet ettiği ve koruduğu şehir yayılıyor, kuleleri güneşte parlıyordu.

Duvar ekranının kapatılmasını emretti, sonra dikkatini ona çevirdi.

"Teğmen."

"Komutan, zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Arka arkaya toplantılarım olduğu için ilk haberinizi okuyamadım. Washington Square Park'ta bıçaklama. Bilmediğim ne var?"

"Galla Modesto, şarap varisi."

"Modesto Wine and Spirits?"

"Evet, efendim."

Başını salladı. "Devam edin."

"Modesto'nun kocası Jorge Tween'in karısını öldürmesi için bir profesyonel tuttuğuna dair elimde güçlü kanıtlar var.

Bir parçası, önceki bir ilişki. Bildirim görüşmesi sırasında yalan söyledi ve pek de iyi değildi. Gölge bir hesabı var ve iki ödeme çekmiş. İlki iki hafta önce yarım milyon avro, ikincisi ise kurbanın TOD'undan kırk dakika sonra bu miktar ve üstü. Her ikisi de Andorra'daki numaralı bir hesaba aktarılmış."

Durakladı. "Andorra hesabıyla ilgili ayrıntıları kısa süre içinde öğrenmeyi umuyorum ve bu ayrıntıları öğrenmek için Roarke'ı uzman danışman, sivil olarak görevlendirdim."

"Sadakatsiz bir eşi ortadan kaldırmak için hatırı sayılır bir harcama."

"Zengin ve sadakatsiz bir eş. Onun değerinin kat kat üstünde, Komutan. Dört yaşında bir çocukları oldu ve artık tek ebeveyn ve vasi o olacak. Bu sabah yatılı hizmetçiyi ve dadıyı kovdu. Peabody, bu sabah kendi başına gelen hizmetçinin ifadesini yazıyor."

"Peki ya sevgilisi?"

"Marlon Stowe, bir sanatçı. Modesto ilişkilerini bitirmesine rağmen, dün gece onunla parkta buluşmayı kabul etti. Onun için bir resim yapmıştı, ilk tanıştıklarında aldığı resmin bir tür ortağı. Dün gece ortaya çıktı, bana ilişkisini anlattı. Doğru söylüyordu Komutan ve sicilinde şiddet geçmişi yok. Buna ek olarak, kiralık katil tutacak parası da yok."

"Ve bunun bir hit olduğuna emin misin?"

"Yüzde yüz. Lorcan Cobbe, bir görgü tanığı tarafından ve güvenlik kamerası görüntülerinden teşhis edildi."

Whitney bir parmağını kaldırdı. "Bu ismi biliyorum. Bu ismi nereden biliyorum?"

"Gezegendeki çoğu alfabe ajansı bu ismi biliyor efendim. Birden fazla ülkede birden fazla saldırı gerçekleştirdiğinden şüpheleniliyor. Özellikle Avrupa'da çalışıyor, İrlanda vatandaşı. Roarke-"

"Orospu çocuğu!"

Whitney'nin masasından iterek uzaklaştırdığı öfkeli küfür Eve'in dikkatini çekmiş ve sessizliğe gömülmesine neden olmuştu.

Whitney nadiren soğukkanlılığını kaybederdi ve şimdi yüzü gök gürültüsü gibi parlayarak cam duvarın ve parlayan kulelerin önünde volta atıyordu.

"O lanet ismi biliyorum." Ofisinin kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Yüzbaşı Feeney'i buraya getirin. Hemen." Kapıyı çarparak kapattı.

"Haneye tecavüz, üç ölü. Adam ve Ellen Solomen ve on altı yaşındaki oğulları Thaddeus. Karısı ve oğlunun boğazları kesilmiş. Solomen'a işkence edilmiş, sonra bağırsakları deşilmiş ve kan kaybından ölmeye terk edilmiş. Feeney ve ben davayı yakaladık."

"Sen ve Feeney mi? Ortak olduğunuz zaman mı?"

"Hayır, sonra. Yaklaşık yirmi yıl önceydi. Feeney Cinayet Masası'ndaydı, ben Organize Suçlar'daydım ve Solomen'e dönmüştüm. Colin Boswell için çalışıyordum -insan kaçakçılığı, kaçak göçmenler, koruma şantajı-New York, Londra, Dublin. Solomen onun muhasebecisi ve benim gizli muhbirimdi. Boswell'in New York'taki raketiyle ilgili bir dava oluşturmaya başlamıştım. Feeney ve ben birlikte çalıştık."

Daha sakın, ofis buzdolabına doğru yürüdü ve iki tüp su çıkardı. Birini Eve'e attı. "Suikastçılardan biri de yaralanmış. Arkasında biraz kan bırakmış. Gel!" diye seslendi kapının çalınması üzerine.

Feeney içeri girdi ve Eve'e başıyla selam verdi. "Dallas. Komutan." Whitney, "Lanet olası Lorcan Cobbe," dedi ve yutkundu.

Su.

Eve, Feeney'nin kısık, av köpeği gözlerinin şaşkınlıkla buruşmasını izledi. Parmaklarını gümüş rengi kızıl saçlarının arasından geçirdi.

Ve hafızasının geri geldiğini gördü. "Dün gece Washington Meydanı'nda bıçaklama olayı mı? McNab E'ler üzerinde çalışıyor ama henüz detayları öğrenemedim. Cobbe muydu?"

Whitney masasına gidip bilgisayarının başına geçmeden ve çalışmaya başlamadan önce, "Yakalayın onu," diye emretti.

"Galla Modesto, profesyonel vurgun," diye başladı Eve ve Whitney'le bıraktığı noktaya kadar ayrıntıları gözden geçirdi.

Ekranı tarayan Whitney'e kaşlarını çatarak baktı. Devam etmesini işaret etmek için bir parmağını havada gezdirdi.

"Roarke olay yerinde benimle birlikteydi. Çağrımı aldığımda bir oyundaydık. Kalabalığın içinde Cobbe'u teşhis etti. Cobbe teşhis ettiğinden emin olduktan sonra ortadan kayboldu. Roarke onu Dublin'de çocukken tanıyormuş. Cobbe birkaç yaş büyüktü ve Patrick Roarke'un oğlu olduğunu iddia ediyordu. Roarke'un bildiği kadarıyla Patrick Roarke bu bağlantıyı asla kabul etmemiş ama Cobbe onun örgütü için çalışmış. En kolayı Cobbe'nin Roarke'un oğlu olduğu için ve Roarke'un onu bir köpeği doğradığı için ispiyonladığı bir olaydan dolayı Roarke'a kin beslediğini söylemek."

"Bir köpek mi?" Feeney tekrarladı.

"Evet, Cobbe cebindeki bozuk para için çocuğu dövmeye çalıştığında itiraz eden başka bir çocuğun köpeği. Yıllar sonra Roarke'un bahsettiği bir çatışma daha yaşamışlar."

Feeney ellerini buruşuk kahverengi ceketinin ceplerine soktu. "Adamının peşinden gideceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence deneyecek. Aptal değil ama derinlerde yatan bir kini var. Patrick Roarke'a saygı duyuyordu ve Roarke onu reddetti ya da en azından babalığını kabul etmedi. Bence Roarke'ın babası olan kişiyle de ödeşmeye çalışacaktır."

"Summerset." Feeney başıyla onayladı. "Ve sen."

"Evet, Roarke bunu anladı. Bir düşmana borcunu ödemek istiyorsan, sevdiği şeyi öldür. Ondan sonra işini bitirirsin ama önce o acı çeker. Birazdan Mira'ya profil hakkında danışacağım ama şu ana kadar bildiklerim buna uyuyor. Bilmediğim şey, senin ve komutanın onunla bir raundunuz olduğu. Henüz o kadar geriye bakmamıştım."

"Ne kadar oldu, yirmi lanet yıl mı, Jack?"

"Evet, lanet olası yirmi yıl. Nerede durdum ben?" Whitney burnunun kenarını sıktı. "Suikasttaki ortak. Thomas Ivan."

"Koca Tom Ivan. Bir yük gemisi kadar büyük, kırık bir tuğla kadar aptal."

"Ve Musa gibi ölü," diye bitirdi Whitney. "Olay yerinde bıraktığı kandan kimliğini tespit ettik ve izini sürdük. Bu hiç de zor olmadı, zira kanepesine kapanmış, septik hale gelen yarısından ölmek üzereydi."

Feeney'nin devralması için elini salladı.

"Onu hastaneye götürdük ve ellerinden geleni yaptılar ama enfeksiyon onu tamamen yakmıştı. Pislik herif yarayı bir çorapla sardı, koli bandıyla sabitledi. Yine de Cobbe'nin adını ondan öğrendik. Bütün cinayetleri Cobbe'nin işlediğini iddia etti, karaciğerine vurmak da dahil. Bunun için Cobbe'ye iyi bir yumruk attığını iddia etti, ama çocuk -yirmi, yirmi çiftten fazla olamazdı- gülererek kaçtı."

Whitney, "Solomen'in ölümünden otuz dakika sonra dokuz-bir-bir geldi," diye ekledi. "İsimsiz bir ihbar. Cobbe'nin kendini temize çıkardığını düşündük ve Ivan'ı hala olay yerinde yakalayacağımızı umduk. Ivan, Cobbe'nin kendisini bıçakladığında cebini karıştırmış olabileceğini söyledi, çünkü cüzdanı yoktu."

Feeney buzdolabını işaret etti. "Orada içecek tatlı bir şey var mı?"

"Karımla tanıştınız mı?"

"Ha. Doğru." Yerleşen Feeney, Eve'in su tüpünü aldı, biraz içti ve geri verdi. "Cobbe'un İrlanda'da zaten bir sayfası vardı ve Dublin polislerini zorladık. Takıldığınız nokta? Elimizdeki tek şey, kendi dosyası olan ölü bir adamın sözleriydi. Ivan ya onu bu iş için kimin tuttuğunu bilmiyordu ya da Boswell'i ele vermedi. Dublin'de kötü bir dönemden, yolsuzluktan ve Boswell'in ya da onun gibi birinin maaş bordrosunda olan pek çok polisten bahsediyoruz. Suçlu iadesi alamadık. Cobbe'nin İrlanda dışına çıktığına dair bir kayıt yok, cinayetler sırasında yanlarında olduğuna yemin eden tanıklar var."

"Üç kişiyi öldürdüğünü biliyorduk ama ona dokunamadık." Whitney gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Eve geriye bakarak düşündü.

"Solomen'i benim için sinsilik yapması için sıkıştırdım. Parasını o ödedi. Karısı ve on altı yaşındaki oğlu ödedi. Koca Tom Ivan ödedi. Cobbe hiç ödemedi."

"Sen işini yaptın Jack," diye hatırlattı Feeney ona. "Solomen, Boswell gibi bir pislikle anlaştığında ve ona sırtını döndüğünde ne yaptığını biliyordu."

"Çocuk basketbol oynuyordu ve astronom olmak istiyordu. Odasında bir teleskopu ve güneş sistemi modelleri vardı."

Feeney, "Bunu taşıyamazsın," diye söze başladı.

"Her zaman taşırız Ryan. Eğer taşımazsak rozete değmeyiz. Son yirmi yıldır çok meşguldü." Whitney bilgisayarının ekranına dokundu. "Ve şimdi yine bizim bölgemizde. Ne istiyorsun?" diye sordu Eve'e.

"Hakkında dosya tutan ajansların elinde ne varsa."

"Öyle yapacağım."

"Roarke'ı bu soruşturmaya dahil etmek ve ona bir silah tahsis etmek için izin istiyorum."

Whitney kaşlarını kaldırdığında Eve dikkatli adımlarla ilerledi. "Resmi olarak, efendim. O bir hedef olacak ve yasal olarak kendini savunacak araçlara sahip olmalı."

"Sanırım zaten çok fazla imkânı var, ama ben bunu halledeceğim."

Feeney'e döndü. "Bana ayırabileceğiniz tüm zamanı ve yardımı kullanabilirim."

"Buna hiç şüphe yok."

"Bu öğleden sonra Tween'i getiriyorum ve o buradayken evinde bir arama emri ve arama ekibi bulunduracağım. Cobbe'yi nasıl bulduğuna ve onunla nasıl iletişime geçtiğine dair herhangi bir ipucu, Cobbe ile arasındaki herhangi bir iletişim üzerinde hızlıca çalışabilirim. Herhangi-"

"Bana ne arayacağımı söylemen gerektiğini mi düşünüyorsun, evlat?" "Hayır. Ben-" Bağlantısı bir mesaj sinyali verdi. "Bana bir saniye ver."

Çıkardı ve yazışmaları okudu. Başını salladı. "Kibirli ve açgözlü," diye mırıldandı. "Roarke bana Tween'in Modesto'nun satın aldığı tabloyu

Stowe'dan satılık. Dün gece Tween'e tabloyu gösterdim,        ona haber verdiğim odanın duvarındaydı. Ressamı ve tabloyu biliyordu. Onu evinde bırakamazdı ama lanet şeyi de yakmadı. K r edip, öldürme ücretini karşılamaya yardımcı olabilirdi."

Ba lantıyı kaldırdı. "Kurbanın ailesi    len gelecek. Biz konu tuktan sonra Morris cesedi onlar için hazırlayacak. Bu sabah itibariyle Tween adli tabiplikle temasa geçmedi."

"Umursuyormu  gibi bile yapmıyor," diye karar verdi Feeney. "Elinizde ne varsa bana gönderin. Emrinizi aldığınızda bir e-ekip hazırlayaca ım."

"Yapaca ım." Whitney'e döndü. A ırlı ı düşündü,        adam haklıydı. Sen her zaman onu ta ırdın. "Onu a a ı indirece iz, efendim."

"Buna güveniyorum."

5

Eve iki kez Cinayet Masası'na geri döndü. Çalışma odasına girerek, "Peabody!" diye bağırdı ve ofisine doğru yöneldi.

Neredeyse başarıyordu.

Baxter koşarak geldi. "Üzgünüm LT, zamanının kısıtlı olduğunu biliyorum ama oğlum ve benim bir ipucunu takip etmemiz gerekiyor."

"O zaman takip et."

"Maryland'in kırsal kesimindeki bir Bumfuck kasabasına. Servis yolculuğu için imza atmanı istiyorum, sonra da kiralık bir araba çünkü Bumfuck hiçbir yerde servis yok."

Adamın uzattığı tableti işaret etti ve parmağıyla adını karaladı. "Neden?"

"Adam kendini döverek öldürmüş ve Union Meydanı'ndaki iyi bir İtalyan restoranının arkasındaki ticari bir geri dönüşüm aracına tıkmış. Akli evveller, New York dışına haram mal transfer etmekle de tanınan bu adamın resmi ölümünden yaklaşık on dakika sonra kırmızı bir '52 Muscleman coupe'nin çılgılık atarak kaçtığını görmüşler. Ticaretteki bilinen ortaklarından biri olan Frankie Nalley, Bumfuck'ta yaşıyor ve kendi adına kayıtlı kırmızı bir '52 Muscleman coupe'si var."

Eve, "Git getir onu," dedi ve ofisine doğru ilerledi.

Peabody elinde iki fincan kahveyle bekliyordu. "Şansımı denedim."

"Bu durumda, iyi karar." Eve kahveyi aldı. "Boktan sandalyeyi al, çünkü kibar olmaya vaktim yok." Peabody kış ısıran ziyaretçi koltuğuna nazikçe otururken Eve masasına çöktü.

"Yirmi yıl önce Whitney ve Feeney üçlü bir haneye tecavüz cinayetinde ortak bir soruşturma yürüttüler. Solomen: Adam, Ellen ve Thaddeus. Dosyaya bak, kendini tanı. Cobbe kaçan kişi."

"Cobbe? Bir bok yok mu?"

"Yok. Tüm bunları yazmam, kurulu güncellemem gerekiyor. Dosyayı al, detayları al. Bir kopyasını da hemen Mira'ya gönder. Whitney alfabeler üzerinde çalışacak ve kişisel bir çıkarı var, bu yüzden yakında bitecek. Ayrıca, Tween karısının odasında asılı olan Stowe tablosunu satışa çıkardı."

"O zaman kaybetmez."

"Modestolar öğlen geliyor. Bir konferans odası bulun."

"Sen de öyle."

Kaybedecek zamanı olmadığını düşündü ve kurbanın ailesini göz önünde bulundurarak onları olabildiğince rahat ettirmesi gerektiğini fark etti.

"Kahvemini birazını oraya aktar."

"Yaşasın!"

"Ve tadı sidik gibi olmayan bir çay. Klimamda Mira'nınkinden biraz var. Ben Mira'nın yanındayken Reo'yla temasa geç - mahkemede olacak - ve Tween'i tutuklamak ve tüm e'lere el koymayı da içeren arama emri için yeterli bilgiye sahip olduğumuzu söyle."

"Kahveni al, işe koyul."

Sandalye her iki tarafa da ısırırken, Peabody de aynı dikkatle ayağa kalktı. "Mira'yla birlikte koşarsan diye sana hangi konferans odasında kalacağını mesaj atarım."

"Güzel. Bu yeni verilerle, yapabilirim."

Eve toplantı notlarını yazdı ve bir kopyasını Roarke'a gönderdi. Sonra eski dosyayı çıkardı, fotoğrafların çıktısını aldı.

kurbanların, olay yerinin, Koca Tom Ivan'ın ve yirmi yaşındaki Lorcan Cobbe'nin.

Genç Cobbe'u inceledi ve araştırmasına rağmen -nesnel olarak- onunla Roarke arasında ailesel bir benzerlik bulamadı. Cobbe'u yakışıklı, yirmi yaşında biraz düzgün biri olarak tanımlayabilirdi - tabii gözlerini saymazsa.

Ya umursamamıştı ya da içlerindeki katili saklayacak kadar yetenekli değildi.

Hepsini panosuna ekledi.

Saate hızlıca bir göz attıktan sonra Colin Boswell'i araştırdı, sonra onun on beş yıl önce Dublin'de bıçaklanarak, sopayla dövülerek ve nehre atılarak öldürüldüğünü fark edince bunu sonraya saklamaya karar verdi.

Boswell gibi bir adamın çok sayıda düşman biriktirdiğine şüphe yoktu; Cobbe'nin en tepedeki adamı ortadan kaldırmanın yükselmenin bir yolu olduğuna karar verip vermediğini merak etti.

Roarke'a mesaj atmayı düşündü ama sonra onu etiketledi. Eğer v-mail'e giderse, o-

"Teğmen."

Yüzü ekranda belirdi ve kadın bir nebze de olsa rahatladı. Güvendeydi. Elbette güvendeydi ama bunu doğrulamaktan zarar gelmezdi.

"Size bir rapor gönderdim."

"Anlıyorum, evet, ama henüz inceleme fırsatım olmadı."

"Cobbe yirmi yıl önce New York'taydı, muhtemelen Colin Boswell için çalışıyordu."

"Patron Boswell. İşte tanıdığım bir isim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. O ve New York'tan bir infazcı Boswell'in muhasebecisini, karısını ve genç oğlunu öldürdü. Muhasebeci Whitney'in kurdu olarak çalışıyordu."

"Öyle mi? Her yerde bağlantılar ve gölgeler var."

"Whitney ve Feeney soruşturmayı yürüttü. Notlarımı oku. Boswell hakkında daha fazla veriye ihtiyacım olabilir, onun hakkında bana söyleyebilecekleriniz, dosyada bulamayabileceğim şeyler. Bu soruşturmaya atanacaksın ve sana bir silah verilecek."

Aslında güldü. "Bu konu hakkında 'link' üzerinden yorum yapacağımı sanmıyorum."

"Polis sorununuz savunma amaçlı olacak," dedi kesin bir dille. "Tween'i bu öğleden sonra kutuya koyacağım."

"Saat kaçta?"

"Saat on dört ile bin beş yüz arasında. Reo bin dört yüze kadar mahkemede olacak ve ben de onun burada olmasını istiyorum. Sanat satışına göz kulak ol."

"Yapmak zorunda değilim. Tabloyu ben aldım." "Sen-"

"Bu iyi bir iş," dedi rahatlıkla, "ve değerini anlamayan birine gitmemesi gerektiğini düşündüm."

"Bu duygusal bir saçmalık."

"Belki de. Ama dediğim gibi, Galla'nın kardeşini biraz tanıyorum. Bu iş bittiğinde, Galla için bir anlamı olduğu için onu almak isteyebilir."

Bazen duygusallıkla tartışmak zor oluyordu. "Tamam. Mira ile bir görüşmem var. Sanırım bunun yardımı olabilir. ona danışmak için de zaman ayırdınız."

Başını eğdi. Adamın kolay anlaşılır biri olduğunu iddia edemezdi ama şüphenin yüzüne vurulduğunu biliyordu.

"Ne için?"

"Cobbe hakkında içgörü. Senin içgörün. Benden geçmek yerine doğrudan senden. Tahtamda üç kişi daha var Roarke, biri reşit değil. Yirmi yıl önce öldüler ama adaleti hak ediyorlar. Söylediğin bir şeyi bir şeyleri açacak şekilde duyabilir. Onun işi bu."

"Tamam o zaman."

"Gitmem gerek yoksa korkunç yöneticisi beni azarlayacak. Sizi haberdar edeceğim."

"Ben de aynısını yapacağım."

Yalan değil, dedi kendi kendine. Onu Mira'yla konuşmaya zorlamasının profesyonel nedenleri, doğrudan panosundaki o dört yüze ok gibi saplanmıştı.

Eğer kişisel sebepleri de buna eklenmişse, bu ilkinin geçersiz kılmaz.

Eğer biraz suçlu hissediyorsa, bunu aşmak zorundaydı.

Doğruca Mira'nın ofisine gitti ve tam zamanında gelmesine rağmen Mira'nın yöneticisinden yine de bir azar işitti.

"Bana komutanın eski davalarından birinin yanı sıra yeni bir dava üzerinde de danışmanlık yaptığınızı söyleyebilirdiniz."

"Zaman istediğimizde böyle olacağımı bilmiyordum."

"Doktor programını boşalttı. İstedığınız kadar zamanınız olacak." Yönetici kulaklığına dokundu. "Teğmen Dallas burada."

"İçeri gir," dedi Eve'e.

Mira masasında oturmuş, ekranındaki verileri tararken kaşları çatılmıştı. Vizon kadar gür ve kalın saçları gevşek dalgalar halinde yüzünü çevreliyordu.

Patlayan pembe bir dudak boyası sürmüştü. Belki de bahara bir övgü olarak, diye düşündü Eve, ya da beyaz (krem değil) takım elbisesinin altındaki bluzun rengini yansıttığı için.

Yumuşak, güzel bir maviye çalan gözleri Eve'inkilere dikildi.

"Solomen davası hakkında kendimi tazeliyorum. Yirmi yıl hafızayı bulanıklaştırabilir."

"Acele etme," dedi Eve, ama bulanıklığın hızla kaybolmasını umuyordu.

"Profil konusunda yardımcı oldum. Clinton Jones, emekli oldu, o zamanlar bu ofisteydi. Çok iyiydi."

Ayağa kalktı, parmak uçları ve yüksek ince topukları gömlekle aynı tonda, dudakları gibi parlak beyaz ayakkabılarla AutoChef'e doğru yürüdü.

Bir insanın kıyafetler hakkında bu kadar ince düşünebilmesi Eve'i asla şaşırtmadı.

Mira'nın en sevdiği çiçek kokulu çayı programlamasını bekliyordu, bu yüzden kahve kokusu Eve'i şaşırttı. Güzel kahve.

"Senin karışımından biraz stokladım," diye açıkladı Mira. "Sanırım ikimiz de kullanabiliriz."

"Hayır demezdim."

"Otur. Bu komutan için zor olacak. O üç ölümün üzerine ne kadar yük bindiğini hatırlıyorum."

"Solomen onundu."

"Evet." Mira güzel fincanlarda kahve getirdi ve Eve'in karşısındaki mavi sandalyeye oturdu. "Ve şimdi o ölümlerden sorumlu olan adam geri döndü ve bir yenisini daha ekledi."

Kahvesini yudumladı, bacak bacak üstüne attı. "Şu andan başlayalım. Notlarınızı okuduğumda bu kurbanın kocasını kıracağınızdan emin görünüyorsunuz."

"Ben kendime güveniyorum. O zayıf, kibirli ve bencil biri. Ve kanıtlar çoktan kışına yığıldı."

"O bir egoist. Karısı bir ilişki yaşayarak onu aşağıladı. Bu bir ihanetten çok onun egosuna ve erkekliğine yapılan bir hakaretti. Ve seçtiği kişi aynı sosyal ve mali tabakadan değildi - başka bir hakaret. Egosu onun baskın özelliği ve dolayısıyla baskın zayıflığıdır."

"Onu kutuya koyduğumda egosunu dürtmek zor olmayacak."

Mira gülümsedi. "Hayır, sen bu işte iyisin. Boşanmanın onun için asla bir seçenek olmadığını da anlayın. Kadının ölümü onun egosunu ve konumunu koruyor, hatta daha da güçlendiriyor. Affetmeyi ya da evliliğini onarmaya çalışmayı düşünmesi imkânsız. Kadın onu aşağılamıştı, hatta bir noktada onarmaya kalksa evliliği sona erdirebilirdi. Tablo ile bu hakaretin, bu kabul edilemez olasılığın sürekli bir hatırlatıcısını sergilemiştir. Adamın onu ortadan kaldırmaktan başka ne seçeneği vardı?"

"Aynı zamanda, onunla yüzleşmek için çok zayıf."

"Evet, zayıf biri," diye kabul etti Mira. "Yine de bunu bir strateji, hatta kurnazlık olarak görebilir. İlişkiyi bitirmesi hiçbir şeyi değiştirmez," diye ekledi Mira kahvesini yudumlarken. "Profesyonel bir katil tutmak mı? Onun göreceği gibi verimli ve tüm ödülleri toplayacağı için kesinlikle yatırıma değer."

"Onun parası, çocuk ve çocuğun parası ya da bunun üzerindeki otorite. Ailesinin desteği."

"Tüm bunların yanı sıra, hizmetçiden ve dadıdan kurtulabilir, çocuk üzerinde tam duygusal kontrol sağlayabilir, kendi ihtiyaçlarına uygun yedekleri seçebilir."

Mira bir elini kaldırdı ve bıraktı. "Görünüşte kurnazca ama kötü uygulanmış."

"Tam olarak nasıl öldüğünü, nerede olduğunu, onu ne zaman görebileceğini hiç sormadı, ME ile onun hakkında iletişime geçmedi. Onu evde bekliyormuş gibi yapmak için giriş ışığını açık bırakma zahmetine bile girmedir."

Mira, "Kötü bir şekilde uygulandı," diye tekrarladı. "Onunla işi bitti ve zaman ve çaba harcamak onun doğasında yok. Onunla ilgili düzenlemeleri ailesine devredecek, gerekli gösterileri yapacak, kederini göstermeye çalışacak ve sonra yoluna devam edecek. Onunla evliliği bir amaç içindi, tıpkı çocuk gibi. Onun ölümü de aynı şekilde."

"Kıskançlık ya da öfke değil. Dün gece bunlardan hiçbirini ondan almadım."

"Hayır, çünkü almak için orada olmazlardı. Ego, ilerleme. Egosu yatıştırıldı ve oğlu artık onun daha fazla ilerlemesinin anahtarı."

Biraz daha kahve içmek için durakladı. "Cobbe ile nasıl bağlantı kurduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Henüz değil. Üzerinde çalışıyorum."

"Cobbe," diye mırıldandı Mira. "Lorcan Cobbe. İlk profili Solomen dosyasında okuyabilirsiniz, bu yüzden sadece değineceğim. Kanıtlar Ivan'ın cinayetler hakkında doğruyu söylediğini gösteriyor, çünkü hepsi bıçak yaralarından kaynaklanmış. Ivan kesici alet kullanmazdı. İnfazcı rolünde yumruklarını ya da ara sıra kör aletleri kullanırdı. Karısı ve oğlu yataklarında öldürülmüş olsa da, her ikisinin de ellerinde savunma yaraları -kesikler- vardı. Kadın ve Solomen aynı yatağı paylaşıyorlardı ve Cobbe ile Ivan içeri girdiğinde kadın uyanmış olabilir. Adli tıp raporuna göre kadının ağzının etrafında morluklar var, bir el ağzını kapatmış. Ölümü önce olmuş."

"En büyük tehdit olan yetişkin erkeği kafasına bir darbe indirerek kontrol altına alın. Cobbe'nin öldürülmesi etkili olurdu."

Karısı uyanmadan ya da tamamen uyanmadan önce. Onu öldürmeden önce çığlık atmaya çalışacak kadar uyanmasına izin vermeyi tercih etti.

"Onun bilmesini istedi."

"Uyuyan bir kadını öldürmek, öldürmekten hoşlanan biri için tatmin edici olmayacaktır. Yaşını ve muhtemelen deneyimsizliğini göz önünde bulundurduk ama Whitney ve Feeney'nin geçmişiyle ilgili öğrendiklerini göz önünde bulundurunca Clinton bunun birincisi olduğuna inandı. Katılıyorum.

"Oğlunun odası evin karşı tarafındaydı ve bir şey duymuş olması mümkün değil," diye devam etti Mira. "Yine de boğazı kesildiğinde o da uyanıktı. Annesinin aksine, ölümü derece derece olmuş. Bir dilim yerine birkaç dilim. Acı çekti ve bu acı kasıtlıydı."

Eve artık onların yüzlerini görmüş, olay yeri kayıtlarını incelemişti.

Ve her şeyi, Mira'nın mükemmel beyaz takım elbisesi içinde kahvesini yudumlarken gördüğü kadar net görebiliyordu.

"Ivan hedefi kontrol altına almıştı, kadın ölmüştü, bu yüzden Cobbe'nin çocuğu öldürmekten zevk almak için daha fazla zamanı vardı."

"Evet. Solomen yaklaşık bir saat boyunca acımasızca dövüldü ve ayrıca çok sayıda bıçak yarası aldı. Son bağırsak yarasına kadar yaraların hiçbirisi ölümcül değildi - şu anki kurbanınızinkine benzer bir yara. Solomen işkence sırasında bağlanmış ve ağzı kapatılmış, bu da emirlerin herhangi bir bilgi almak için değil, onu cezalandırmak ve ailesiyle birlikte öldürmek için verildiğini gösteriyor. Ivan, Colin Boswell'in uzun süreli ve sadık bir çalışanı olduğu için, Boswell'in onun ortadan kaldırılması emrini verdiğine dair hiçbir belirti ya da kanıt yok."

Eve panosundaki fotoğrafı -genç Cobbe- aklına getirdi.

Ve bunu görebiliyordu, nasıl düştüğünü görebiliyordu.

"Cobbe onu bıçakladı çünkü bunu yapmak istiyordu. Tüm o kan, eğlence, hepsinin verdiği haz. Neden dursun ki? Ivan bir moron, bir vahşi, sen çok daha zekisin. Cüzdanını al, çünkü muhtemelen en azından bir kısmını cüzdanına

koyacak kadar aptaldı.

Orada ödemenin. Sonra da kaç," diye düşündü Eve. "Çünkü içinde bir delik olsa bile Ivan güçlüdür. Kaçın ve İrlanda'ya döndüğünüzde elinizde sağlam bir profesyonel cinayet olsun."

Eve düşünerek Mira'ya baktı. "Bu senin için uygun mu?"

"Aynen öyle. Tween gibi egosuyla hareket etmiyor, ama ego bir faktör. Erken yaşta, hoşlandığı ve korkunç bir yeteneğe sahip olduğu bir meslek buldu. Kanun ve otoritenin büyük ölçüde yozlaştığı ve şiddetin bir araç olduğu bir zamanda ve yerde büyüdü. Raporunuzda Patrick Roarke'un oğlu olduğuna inandığını söylüyorsunuz."

"Evet, ve gerçek oğlum. En büyük oğul ve gerçek varis diyebilirsiniz sanırım. Bu benim için geçerli değil."

Mira bir kaşını kaldırdı. "Çünkü mü?"

"Fiziksel olarak hiçbir benzerlik yok - açık kahverengi saçları, ela gözleri, daha iri bir yapısı, daha derin bir rengi var. Yüzünün şekli, özellikleri, hiçbir şey birbirine benzemiyor."

"Katılıyorum, ama genetik zor olabilir. Ve Cobbe için dosyada DNA yok."

"Eğer Patrick Roarke kendisine hayranlık duyan, kendisi gibi olmak isteyen başka bir oğlu olduğuna inansaydı, onu kabul ederdi. Ego," diye tekrarladı Eve. "Ama asıl mesele Cobbe'un buna inanması ve Roarke'ı bir engel, hor görebileceği bir nesne olarak görmesi. Sanırım babasının Roarke'un canına okuması Cobbe için sadece tatmin edici değil, aynı zamanda Roarke'un gerçek oğlu olmadığının da bir tür kanıtıydı. Summerset Roarke'u yanına aldığı anda bile, Patrick Roarke Cobbe'u oğlu olarak kabul etmedi ya da onu çatısı altına almadı."

"Mükemmel bir yedeği vardı," dedi Eve. "Ve onu almadı."

"Cobbe'nin nefretini Roarke'a yöneltmesi için daha fazla neden."

"Roarke ona birkaç tane daha verdi."

Mira'ya çocuk ve köpekten bahsetti.

"İkinci bir olayla ilgili rapordaki bazı ayrıntıları gözden geçirdim. Onları raporumun dışında tutuyorum."

Şaşırmayan Mira sadece başını salladı. "Pekâlâ. Bunu ayrıcalıklı olarak kabul edeceğiz ve ben de benimkinden uzak tutacağım."

"Yıllar sonra Roarke, Fransa'da bir barda Cobbe'a rastladı. Cobbe oturdu, onunla yüzleşti. Kaburgalarına bıçak sapladı. Para istiyordu -hem de çok- ama daha çok Roarke'ın Cobbe'un Patrick Roarke'un gerçek oğlu olduğunu kabul etmesini ve Cobbe'un onu alabilmesi için adından vazgeçmesini istiyordu."

"Ah. Para, sanırım bu olay olduğunda Roarke biraz servet biriktirmeye başlamıştı. Ama işin özü? Onaylanma, isim. Bu bir saplantı." Mira kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Ve tehlikeli bir saplantı."

"Evet. Hepimizde var."

"Roarke nasıl tepki verdi?"

"Yasadışı bir sersemleticisi vardı. Cobbe'yi tanıdığı için zaten masanın altındaydı. Temel olarak, Cobbe'ye defolup gitmesini söyledi, sonra bayıltıcıyı kullandı, Cobbe'yi yerde kıvrandırken bıraktı ve çıkıp gitti. Bu Cobbe'nin ona son kez doğrudan yaklaştığı andı."

"Anlıyorum." Bu bilgiyi sindiren Mira biraz daha kahve içti.

"Yani Roarke'ın onu yendiği, aşağıladığı iki olay -ve çocukluk boyunca daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum-. Orijinal profile ekleme yapmama izin verin. Mesleğinde yüksek bir başarı seviyesine ulaşmak için gerekli beceri ve bağlantıları biriktirmiş. Zevk ve kazanç için öldürüyor. İyi yaşıyor, iyi ve sık seyahat ediyor. Arkadaşı yok ama bağlantıları var. Sadakati yok, işinden başka bir merkezi yok. Yeteneklerine ve başarısına rağmen, Roarke'ın inşa ettiği başarıya asla ulaşamamıştır ve ulaşamayacaktır. Cobbe çalışmak ve hayatta kalmak için gölgelerde kalmalıdır. Roarke aydınlıkta yaşıyor, bir ailesi var, dostlukları var. Ve hâlâ Patrick Roarke'un kabul ettiği tek oğlu."

Ve kafasında çoktan oluşturduğu net profil, karnında hâlâ buz topları oluşmasına neden oluyordu.

"Kıskançlıktan daha büyük bir kelime. Nefret ve kızgınlıkla karışık saplantıyla karışık kıskançlıktır. Eklediğinizde

Çünkü orada olmak zorunda, lmcl."

Mira başını salladı. "Roarke'ı ortadan kaldırmanın ya da en azından yerinden etmenin Cobbe'un hayatı boyunca amacı olduğu sonucuna varabilirim. Neden New York'a geri döndü? Avrupa'da başarılı bir şekilde alışıyor, Avustralya, Tokyo ve Hindistan'daki cinayetlerden şüpheleniliyor. Yine de burada, New York'ta, kesinlikle onun beceri seviyesini gerektirmeyen bir işi kabul eder. Roarke'un yaşadığı, karargahının olduğu yerde."

Eve oraya gitmediğini itiraf etti. Belki de gitmek istememişti.

"Sence Modesto'daki işi onu New York'a, Roarke'a getirdiği için mi kabul etti?"

"Bu mümkün. Son üç yılda Roarke için ne değişti? Evlendi, Cobbe başlangıçta bir polisle evlenmeyi akıllıca bir kılıf olarak görmüş olabilir, hem de senin seviyenden biriyle. Ama yüzeyi biraz bile kaşırsa, daha iyisini bildiğini anlar. Roarke'ın sadece bir karısı, bir polisi değil, sevdiği bir kadın da vardır. Cobbe'un asla sahip olamayacağı bir şey. O sadece burada gerçek bir aile kurmakla kalmadı -ki Dennis ve beni de bunun bir parçası olarak sayıyorum- ailesini İrlanda'da buldu."

"Roarke onları güvenlik altına aldı."

"Bunun akıllıca olduğunu söyleyebilirim. şimdilik Cobbe'un bu yönde ilerlemesine gerek yok ama bu bir risk. Roarke sadece gezegende ve gezegen dışında şaşırtıcı derecede başarılı bir işi organizasyonu kurmakla kalmadı, aynı zamanda iyi işler de yaptı. Barınak ve her ne kadar doğası gereği barınağı gizli tutmuş olsanız da, Cobbe bunu bilirdi. Tıpkı Roarke'un ihtiyaı olan çocuklar için bir okul açmak üzere olduğunu bildiği gibi."

Eve kahveyi bir kenara bırakıp adımlarını hızlandırdı. "Bunu ben de düşünmüştüm ama kendimi tutmaya çalıştım. Kapağı kapalı tut ve üzerinde alış. Bulabildiğimiz kadarıyla yirmi yıl önce burada olduğunu ve o zamandan beri olmadığını öğrenmek, kapağı biraz salladı."

"Roarke'un dün gece olay yerinde olacağını bilemez ya da bekleyemezdi."

"Hayır, ama Roarke'u görünce dayanamadı."

"İşte buradayım," dedi Mira elini kaldırarak. "Bunu ben yaptım ve karşılığını da fazlasıyla aldım. Ve bunu sana ve senin için önemli olan herkese bedavaya yapacağım. Hayatının çoğunu cezasız ve kâr için öldürdü. Roarke ondan kaçtı ama bunu değiştirmeye, bu hedefe ulaşmaya hazır olduğuna inanıyor. Siz onu durdurana kadar New York'ta kalacak."

"Onu
durduracağım."

"Roarke nasıl?"

"Üstesinden geliyor, adımlar atıyor. O-" Sözüünü kesti, volta atmayı bıraktı, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Endişeli. Kendisi için değil, çünkü egosu. Ama benim için, geri kalanlar için."

"Ve onun için endişeleniyorsun, kendin için değil. Ego."

Mira ayağa kalktı, Eve'i hafifçe kollarından tuttu. "Her iki durumda da ego sağlam temellere dayanıyor. İkiniz de riskler olduğunu biliyorsunuz ve ikiniz de bunlarla başa çıkabilecek donanıma sahipsiniz. Senin hatırı sayılır yeteneklerin var Eve ve tüm NYPSD senin arkanda. Roarke'ın da hatırı sayılır yetenekleri ve geniş kaynakları var. Ayır ayrı çok güçlüsünüz. Birlikte mi? Size karşı asla bahse girmem."

"Dün gece Cobbe'u görmek onu sarstı. Neredeyse hiç atılmazdı."

"Geçmişten gelen bir hayalet. Bu herkesi sarsar."

"Whitney'i de sarstı." Nefes verdi ve bunu yüksek sesle söylediği için daha rahat nefes aldı. "Tanıdığım en sert iki adamın sarsıldığını görmek beni de sarstı. İşte bu kadar."

Eve tekrar sandalyeye çöktü, ellerini yüzünde gezdirdi ve tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Onunla biraz oynadım - Roarke'la- bir konuda. Tamamen değil, çünkü içinde bir gerçeklik payı var, ama seninle konuşmayı kabul etmesi için onunla oynadım."

Mira tekrar oturdu, bacak bacak üstüne attı. "İyi oynadın o zaman."

"Aslında Peabody'nin fikriydi ama iyi bir fikir. Benimle konuşmak yerine doğrudan seninle konuşması

Cobbe'yi biliyor."

"Bu gerçeğin çok sağlam bir çekirdeği. Yardımcı olacaktır." "Ama işin yumuşak kısmı bu, çünkü ben onun-Senden istiyorum..."

"Anlıyorum. Neden onunla irtibata geçmiyorum? İsterse bu akşam erken saatlerde, sizin evinizde, rahat edebileceği bir yerde onunla konuşabilirim. Ya da benim evimde. Her ikisi de buradan daha az resmi olur."

"Evet. Teşekkürler. Teşekkürler. Geri dönmek zorundayım. Kurbanın ailesi geliyor."

"Profili yazacağım, tüm taraflara kopyalayacağım."

"Tamam." Eve ayağa kalktı. "Uzattığınız zaman için minnettarım." Çıkmaya başladı, sonra durdu. "Senin ya da Bay Mira'nın risk almasını istemiyorum, farkında olmanızı istiyorum ama Cobbe'un ikinize de baktığını görmüyorum. Sizin aile olduğunuzu anlamaz. Bunu anlayamaz."

"Onun anlayış eksikliği, Roarke'u ya da sizi anlayabilecek kapasitede olmaması, onu nasıl durduracağınızdır."

Eve buna güveniyordu, Homicide'a doğru kayarken kafasında her şeyi hesapladı.

Masalarda sadece Dedektif Carmichael ve Santiago bulunuyordu.

-Santiago kendi bilgisayarında çalışıyor, Carmichael da onun bağlantısıydı. Baxter ve Trueheart'ın Maryland'de, Jenkinson ve Reineke'nin de -yazı tahtasına göre- sahada olduğunu hatırlıyordu.

Peabody konferans salonunu hazırlıyor.

"Santiago, Carmichael-her iki Carmichael-Shelby, arama ve el koyma konusunda EDD ile koordinasyon sağlayın. Bin dört yüz saat içinde harekete geçmeyi planlayın. İnce dişli taraklarınızı alın."

"İnce dişli tarak da neyin nesi?"

Santiago ona "Birbirine yakın çok ince dişleri olan bir tarak, böylece hiçbir şeyi kaçırmazsın" dedi.

"Tamam, bunları al ve hiçbir şeyi kaçıрма. Modesto cinayet masası. Kocası kutunun içinde olacak."

On dört otuz saat boyunca karısına suikast düzenlediğini itiraf etmekten kaçmayı başaramadı.

"Dosyayı oku."

Ekibine söyleyeceklerinin geri kalanı, herkes hazır ve nazır olana kadar bekleyecekti.

Ofisine gitti ve Tween ile yapacağı görüşme için istediği dosyayı hazırladı. McNab geldiğinden beri, metin mesajlarını ekledi. Sanat satışını, gölge hesabı ve transferleri ekledi.

Telsizi sinyal verdi.

"Modesto ailesi az önce geldi. Onlara ikinci konferans odasına kadar eşlik edeceğim."

"Yola çıkıyorum."

Reo'ya mesaj atmak için zaman ayırdı.

Arama ekibi görevlendirildi. Bin dört yüz gibi yola çıkmaya hazır olacaklar. O saatte Tween'i sorgulamak üzere getirmeleri için memurlar gönderilecek. Avukat tutacak, yani sorgulama için merkeze gitmek için bolca vaktiniz olacak. İzin belgelerini hazırlayın.

Konferans salonuna doğru ilerledi ve Peabody aileye kahve ya da çay ikram ederken içeri girdi.

İki erkek, iki kadın. Yaşlı kadın - kurbanın daha yaşlı bir versiyonu - açıkça ağlıyordu. Genç adam - koyu renk saçları, yeşil gözleri, İtalyanca mırıldanan yumuşak sesiyle - onu teselli etti.

Yaşlı adam -gümüş saçlı, uzun burunlu, taştan oyulmuş yüzlü- metanetle oturuyor ama genç kadının elini tutuyordu. Oğlunun karısı, diye düşündü Eve, sarışın, mavi gözlü, kendi gözleri olan herkesin afet diyeceği bir kadın.

Şu anda konuşmayı o yapıyordu.

"Çok naziksiniz. Lütfen, annem ve benim için çay. Kocam kahve alır, biraz kremalı. Babam sade kahve alacak. Teşekkür ederim."

Eve masaya doğru yürüdü ve tüm gözler ona çevrilince ayağa kalktı. "Ben Teğmen Dallas. Kaybınız için üzgünüz. Bunun hepiniz için çok zor bir zaman olduğunu biliyoruz ve bizimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkür ederiz."

"Onu bulacak mısınız?" Anna Maria Modesto hıçkırıklarının arasında talepte bulundu. "Bebeğime bunu yapan canavarı bulacak mısınız?"

"Ortağım, ben ve New York Polis ve Güvenlik Departmanı, kızınızın canını alan kişiyi bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bizimle konuşmaya gelmeniz soruşturmamızda bize yardımcı olacaktır."

"Angelo, bizim küçük Angelo'muz, artık annesi yok."

"Sana sahip." Stefano dudaklarını annesinin şakağına bastırdı. "Tereza onun elinde. Kimse Galla'nın yerini dolduramaz ama hepimiz Angelo'ya göz kulak olacağız."

"Bir şöhretiniz var." Antonio kara gözlerini Eve'in üzerine dikti. Emredici bir sesi vardı. Kesin ve mükemmel İngilizcesi sadece bir aksan izi taşıyordu. "Bu ün bana Galla'yı bizden, çocuğundan, kocasından alan kişiyi bulmak için gereken her şeyi yapacağını söylüyor. Dünyadan. Ama nasıl? Onu bir anda öldürdü ve sonra da gitti."

"Her ipucunu takip ediyoruz, Bay Modesto. Kızınıza zarar vermek isteyecek birini tanıyor musunuz?"

"Hayır, hayır!" Boştaki elini çay ve kahve fincanlarını zıplatacak kadar güçlü bir şekilde masaya vurdu. "Bu bir andı, anlıyor musun? Onu tanımıyor, sadece orada olduğu için saldırıyor. Kızım kimseye zarar vermedi. Kızım sevgi dolu ve nazik biriydi. İyi bir eş, iyi bir anneydi. Bu ise onu hiç düşünmeden öldürdü."

Eve düşündü. Eğer onların yardımını istiyorsa, onlara bir neden göstermesi gerekiyordu. "Bir düşünce olduğuna inanıyoruz. Kızınızın, kız kardeşinizin özellikle hedef alındığına inanıyoruz."

"Neden?" Stefano'nun kuşkulu sorusu çınladı. "Babam haklı. Galla nazik biriydi. İyi bir insandı ve ben

ona zarar vermek isteyecek kimse aklıma gelmiyor. İsteseydik size hiç tereddüt etmeden söyledik."

"Sana inanıyorum. Kız kardeşinin bir ilişkisi olduğunu biliyor muydun?"

Antonio yine elini masaya vurdu ve yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu. "Böyle bir şey söyleyebilir misin?"

"Bay Modesto, bu soruşturmamız sırasında ortaya çıkan bir gerçek." Konuşurken bile Eve'in bakışları Tereza'nın yüzündeydi. "Biliyordunuz."

"I..."

"Gerçeği. Yengen için adalet mi istiyorsun? Onu önemsiyor muydun? Şimdi onu savunmak için gereken silah gerçektir."

Tereza gözlerini kapadı, sonra ellerini yüzüne bastırdı. "Özür dilerim. Özür dilerim." Kocasına baktı, İtalyanca konuşurken gözyaşları dökülüyordu.

Bu, tüm ailenin aynı anda ve yine İtalyanca konuşmasına kapıları açtı.

"İngilizce, lütfen!" Eve elini kaldırdı. "Söyleyeceklerini duymamız gerekiyor. Biliyordun," diye tekrarladı Eve. "Galla sana söyledi."

"Evet. Özür dilerim. Evet, üzgünüm. O mutsuzdu. Lütfen, anlamak zorundasınız."

"Buraya onu yargılamak için değil, onun yanında olmak için geldim. Söyle bana."

6

"New York'a geldim, biraz iş, biraz alışveriş, çocuklarımı ve Angelo'yu ziyaret. Galla ve ben çok yakındık, kardeş gibiydik. Çocuklarımız birbirlerinden hoşlanıyor."

"Ziyaret ne zamandı?" Eve sordu.

"Bu geçen baharın sonlarıydı. Çok mutsuzdu ve bunu saklamaya çalışsa da biz kardeştik. Görebiliyordum ve bana anlatması için ona baskı yaptım."

Durakladı, bir an gözlerini kapattı, bu kadın güçlü omuzlara ve eski mesleğinin atletik yapısına sahipti.

Gözlerinde yaşlar parıldasa da dökülmelerine izin vermedi.

"Bana kocasından hiç sevgi görmediğini söyledi. Çalışmak istiyordu ama kocası buna izin vermiyordu."

"Dedi ki..." Antonio kendini toparladı. "Angelo'ya sadece annelik yapmak için bir süreliğine iş hayatından uzaklaşmak istediğini söyledi."

"Biliyorum. Sanırım..." Tereza onun yumruk yaptığı elini ovuşturdu. "Sanırım bunu Jorge'yi daha az düşünmememiz için söyledi, ama işi özlemişti, aileyi özlemişti, evi özlemişti. Ve Jorge'nin bana anlattığına göre, daha mesafeli, daha - kısıtlayıcı olurdu. Tek isteğinin kendisini karısı olarak tanıtmaması, onunla birlikte sosyal etkinliklere, iş yemeklerine katılması olduğunu söyledi."

Eve'e gülümsemeyi başardı. "Çok güzeldi, görüyorsunuz, çok çekici ve iş hakkında bilgiliydi. Bu onu onun için bir değer haline getirdi ve sanırım o da böyle olduğunu hissetti. Onun için sadece bu. Bir varlık.

"Angelo'yu Toskana'ya götürmek, ona annesinin evini göstermek istiyordu ama Jorge buna izin vermedi. Çok çalışıyor ve ona çok az zaman ayırıyordu. Yalnızdı ve ailesini, evini özliyordu. Hiç gerçek arkadaşı yoktu, çünkü Jorge onun sadece müşterilerinin eşleriyle sosyalleşmesini, onları yemeğe götürmesini ya da partiler düzenlemesini istiyordu."

"Neden bana söylemedi? Ben onun annesiyim."

Tereza Anna Maria'ya döndü. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedi. Bu kadar erken evlenmesini, daha fazla zaman olmadan Jorge'yle evlenmesini istemedin. Ve yine de onu istediğinde, onayını verdin. Sen haklıydın, anne. Galla bana haklı olduğunu söyledi. Ama onunla evlendi ve bir oğulları oldu. Sana ve babama söylemeyeceğime, hatta sana bile söylemeyeceğime söz vermemi istedi, aşkım. Özür dilerim."

"Kız kardeşime verdiğin sözü tuttuğun için sana kızacağımı mı sanıyorsun? Mutsuz olduğu zamanlarda onu rahatlattığın için?"

"Ona benimle geri gelmesini söyledim. Bebeği eve getirmesine yardım edecektim ama o etmedi. Kocasının oğlunu ondan alamayacağını söyledi. Ve sonra..."

Bir elini kalbinin üzerine götürdü. "Su var mı, lütfen?"

"Sana biraz getireyim." Peabody ayağa kalktı ve su tüplerini yığdığı yere doğru yürüdü. "Sana sahip olduğu için şanslıydı. Konuşacak birine sahip olduğu için."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Aradan haftalar geçti. Ziyaretten sonra daha yakın temas halinde olduk. Mümkün olduğunca her gün onunla konuşmaya ya da yazışmaya çalıştım. Bana biriyle tanıştığını söyledi, bir ressamla. Onun tablolarından birini satın aldı, evinin bir tablosunu. Yürüyüşlere ya da koşulara çıkıyordu, bu bir çıkış noktasıydı. Ve yürürken onunla tanıştı. Onlar da

dost oldular. Daha fazla oldular. Ve o mutlu oldu. Aşkı bulmuştu. Yeminini bozmanın yanlış olduğunu biliyordu."

Biraz su içmek için durduğunda ailesi hiçbir şey söylemedi.

"Boşanmayı, eve dönüp kalbinin ressamda kalıp kalmadığını görmeyi düşündü. Sonra tekrar yeminini ve kocasından olan çocuğunu düşündü. Mutlu olmasına rağmen evliliğini öylece bitiremeyeceğini, ailesini dağıtamayacağını biliyordu. Onarmaya çalışmak zorundaydı. Bana tüm bunları anlattı. Bana bir ya da iki hafta önce -sanırım iki hafta önce- aşk ilişkisini bitirdiğini söyledi. Sevgilisinin onunla birlikte ağladığını söyledi, ben de onunla birlikte ağladım."

Tereza gözlerini kapattı. "Onunla birlikte ağladım çünkü hata yaptığını ve kalbinin sesini dinlemesi gerektiğini düşünüyorum. Bunu ona söylemedim. Sanırım keşke söyleseydim."

Gözyaşlarına karşı koydu, kayınpederine dönmeden önce su içti. Yumuşak bir şekilde İtalyanca konuştu. Adam başını salladı, onu kendine doğru çekti ve şakağından öptü.

Sonra sandalyesinde doğruldu, o karanlık gözleri Eve'in gözlerinin içine bakıyordu. "Sence bu sanatçı onu öldürdü çünkü o bitirdi mi?"

"Hayır, efendim, bilmiyorum. O gece onunla buluşmak için parka gitti, onun isteği üzerine. Ama-" dedi adamın yüzündeki öfke geri geldiğinde. "Ondan bir hediyeyle veda etmek için buluşmasını istedi. Tanıştıklarında aldığı tabloya eşlik edecek bir tablo. Bana doğru geldi ve gelininizin az önce doğruladığı şeyi söyledi. Tablo ondaydı. Onun acısının da sizinki kadar gerçek olduğuna inanıyorum. Dahası, elimizdeki kanıtlar onun ölümüne karıştığını desteklemiyor."

"Jorge." Antonio'nun karısının aksine Anna Maria'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. "İçinde bir soğukluk var. Galla bunu göremedi. Kördü ama onda bir soğukluk var."

"Kızın ölümü sırasında parkta olduğuna dair elimizde hiçbir kanıt yok. Tüm kanıtlar evde olduğunu gösteriyor,

asla Sol ve ikamet o Akşam. Ancak, onunla kapsamlı bir röportaj yapacağız.

"Bay Modesto?"

"Sì?"

"Gelininiz sözünü tutuyor. Siz tutar mısınız?"

"Söz verdiğem, sözümünden dönmem."

"Bu masadaki herkesin sözüne ihtiyacım var. Galla'yı seven, onun için adalet isteyen herkes, şu anda konuştuklarımızın bu odadan çıkmayacağına söz versin. Bu odadaki hiç kimse bu soruşturmayı engelleyecek herhangi bir eylemde bulunmayacak."

"Alacaksın." Antonio masaya baktı. "Modesto ailesinin sözü onda. Bu söz bozulmayacak."

"Peabody, Cobbe'yi ekrana ver. Lorcan Cobbe," dedi Eve, Peabody bunu yapmak için ayağa kalkarken. "Bu isim kimseye tanıdık geliyor mu?"

Diğerleri başlarını sallarken Antonio ona, "Bu isimde birini tanımıyorum," dedi. "Kızımı öldüren bu mu?"

"Evet."

"Neden? Bu adam neden Galla'yı öldürsün ki?"

"Çünkü bu onun işi. Lorcan Cobbe." Eve ekrana işaret etti ve kimliği görüntülendi. "Profesyonel bir katil. Parkta olduğuna dair kanıtımız var. Galla'yı öldürmek için kiralandığına dair kanıtımız var. Aranızda bu adamı tanıyan var mı?"

"Bu yüzü hiç görmemiştim," dedi Stefano. "Para için mi öldürüyor? Kim yapar-?"

Sözünü kesti ve annesi gibi onun da beti benzi attı.

"Ne hatırlıyorsun?" Eve sordu.

"Bir şey olmamalı, hiçbir şey. Bir şakaydı."

"Neydi?"

"Jorge toplantılar ve bir sunum için Roma'daydı. Birçok toplantıdan ve uzun sunumdan sonra onu bir şeyler içmeye götürdüm. Dedi ki, zavallı şaka, ihtiyacımız olduğunda Mafya nerede? Fiyatlarımızı aşağıya çeken bir rakibimiz var ve şaka yapıyor -nasıl ifade ediyor- onları ortadan kaldırmak için siyah limuzinli adamlara ihtiyacımız var."

"Bu ruh haliyle - çok uzun ve zor bir gün geçirdik - şaka yapıyorum. Biz sadece Bellacore-Salvadore Bellacore ile temas kurarız."

Babasının nefes nefese kalması üzerine Stefano ellerini kaldırdı. "Biliyorum baba, çok kötü bir şaka."

"Bellacore kim?"

"Yaşlı mafyadan," dedi Stefano ona. "Çok yaşlı, emekli ve artık yıllarını geçirdiği hapishanede değil. Sardinya'da güzel bir villası olduğu söyleniyor. Ayrıca -ve bunu Jorge'ye de söyledim- canileri ve onları nerede bulacaklarını bildiği de söyleniyor, çünkü kendisi de onlardan biriydi. Emekliliğinde bu tür işlere aracılık ettiğine dair söylentiler var. Bütün bunları ben söyledim. Ona bu fikri ben mi verdim?"

"Bu fikre çoktan sahip olduğundan hiç şüphem yok. Bu konuşmanın tarihini tam olarak belirleyebilir misiniz?"

"Mart ayında, Mart ayının üçüncü haftasında. Tam olarak kontrol edebilirim."

"Bu yeterince kesin. Bana bir dakika müsaade edin. Peabody, devam et."

Eve odadan çıktı ve Roarke'ı etiketledi.

"Tween'in Mart ayı hesabını kontrol edin, üçüncü hafta ve sonrası. Bir ödeme arıyorum, bir tür danışmanlık ücreti. Muhtemelen karşılanmıştır, ama Salvadore Bellacore'a yapılacaktır."

"Komisyoncu Bellacore. Onu kendim düşünmeliydim, ama bir gün bile yaşasa yüz on eder. Bir dakika bekleyin."

Onu bekleme mavisine kestiğinden beri volta atıyordu. Ama adam saniyeler içinde geri döndü.

"Yirmi dört Mart, Bellacore'a on bin avro transfer edildi."

"Tanrım, örtbas etmeye çalışmadı mı?"

"Bellacore'un çiftliğine. Portakallar, zeytinler, limonlar. Biraz zaman ayırırsam, aracı kurum için bir paravan olarak kullanabilirim. Bu yardımcı oldu mu?"

"O güzel İrlandalı kıçına bahse girerim. Dosyayı bana gönder. Sonra konuşuruz. Kapattıktan sonra

"Yakaladım seni, sikik," dedi.

Peabody Galla'nın vasiyetini sorarken o da geri çekildi.

"Angelo doğduktan sonra benimle bu konu hakkında konuştu." Stefano gözlerini ovuşturdu. "İşin kendi payına düşen kısmını oğluna emanet olarak vermek istiyordu. Benden emanetten sorumlu olmamı istedi. Mirası, parası, hisse senetleri, mülkleri, kocası ve oğlu arasında paylaşılacak, aileye, hayır kurumlarına, hizmetçisi Elena Rinaldi'ye, Angelo'nun dadısı Sofia Grinaldi'ye bazı özel vasiyetlerde bulunulacaktı."

"Hem kendisine hem de babasına bir şey olması durumunda oğlu için bir vasi tayin etti mi?" Peabody sordu.

"Tereza ve ben, evet. İki çocuğumuz var, Angelo'nun kuzenleri. Onu ailesiyle birlikte istiyordu elbette."

"Çocuğu doğurmayacak." Anna Maria soğuk, sessiz bir çelik sesiyle konuştu. "Eğer bundan o sorumluysa, çocuğunu doğurmayacak."

"Senden yapmanı istediğim şey şu," diye başladı Eve. "Kızını, kız kardeşini görmeye git. Tween ile temasa geçme. Eğer seninle temas kurmaya çalışırsa, şu anda cevap verme. Galla'yı gördükten sonra dairene gitmenin faydası olur. O bilgiye ihtiyacım var. Sana söyleyecek başka bir şeyim olduğunda oraya geleceğim."

"Roarke bizim için Regent'te bir süit ayarladı, zira apartman dairemiz tüm aile için yeterince büyük değil."

"Öyle mi yaptı?"

"Tanışıyoruz," dedi Stefano ona. "Başsağlığı dilemek ve Galla için adaleti sağlamak konusunda size, ortağınıza ve adamlarınıza güvенеbileceğimi söylemek için beni aradı."

"Ve yapabilirsin. Ulaşım aracına ihtiyacınız var mı?" "Bizim kendi aracımız var."

Eve ayağa kalktı. "Dedektif Peabody size dışarı kadar eşlik edecek."

Antonio ayağa kalktı. "Nezaketiniz için size teşekkür edebilirim, ediyorum da. Ama artık senden gelecek nezaket umurumda değil. Vahşiliğini istiyorum."

"Alacaksın." Onlar gittikten sonra Eve ekranda Cobbe'yi inceledi. "Ve sen de alacaksın."

Cinayet masasına girdiğinde, Peabody'ye kendisini ofisine kadar takip etmesini işaret etti.

"Onlar iyi bir aile," diye yorumladı Peabody. "Çocuk onlarla iyi olacak."

"Bu işi gerçekten berbat etmezsek, akşam yemeğine kadar onlarla birlikte olacak. Tween, Salvadore Bellacore'a yirmi dört Mart'ta on bin dolar ödedi."

"Kıçma tekmeyi bas! Uğursuzluk getirmek istemem ama bu neredeyse çok kolay."

"Cobbe farklı bir balık." "Bu farklı bir balık kazanı."

"İkisi de mantıklı değil." Eve masasına oturdu ve elinin topuğunu şakağına bastırdı.

"İyi misin?"

"Yarım baş ağrısı. İçlerinden biri farklı bir şey yapsa bile o hâlâ hayatta. Ama bunu söyleyemezsiniz ve her neyse, herhangi biri farklı bir şey yaparsa, duşta falan düştüğü için hala ölmüş olabilir."

Peabody AutoChef'e döndü, menüye bastı ve teğmeninin göz ardı edemeyeceği şeyleri programladı.

"Pepperoni pizza yiyoruz çünkü ikimiz de açız ve bu pisliği alt etmek için keskin ve odaklanmış olmamız gerekiyor."

"Bunu yazmam lazım."

"Yapabilirim."

"Hayır, Çocuk Hizmetleri'yle iletişime geçmeni, hıyar olmayan birini bulmanı ve o pisliği içeri tıktığımızda çocuğu ailesine teslim edebilmemiz için gerekli evrak işlerinin hızlandırılmasını sağlamanı istiyorum."

"Bunu yapabilirim." Eve'in masasına bir dilim ve bir tüp Pepsi koydu. Ziyaretçinin sandalyesine baktı, sonra kendi dilimini ayakta yemeye karar verdi.

"Bellacore'a İtalyanları, Interpol'ü ya da en iyi kim çalışıyorsa onu atabiliriz. Güzel bir takas olur." Eve, Whitney'den bir şey gelip gelmediğini kontrol etti.

Henüz değil.

Dilimi bitirip bir dilim daha yiyebileceğini düşünürken Reo'dan bir ses geldi.

"Savunma yarın saat 10'a kadar ara verilmesini talep etti ve kabul edildi. Tutuklama emirlerini işleme koyuyorum ve Merkez'e gidiyorum."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Eve. "Tutuklama emri: cinayet işlemek için komplo kurmak, ilk cinayet."

"Bu konuda sağlam mısınız?"

"Sağlam. Varışta ofisimde brifing verilecek. Onu soğukkanlı yakaladık."

Baş ağrısı geçti ya da geçmek üzereydi, Eve sandalyesinde döndü. "Arama emrini uygulamak için birkaç kadın memur getirin ve onu içeri alın."

"Özellikle dişiler mi?"

"Pislik herif kariyerini, sosyal statüsünü ilerletmek ve cebini doldurmak için bir kadını kullandı. Sonra da karnını deştirdi. Kadın polisler mi? Bunu daha büyük bir hakaret sayacaktır. Küçük bir şey ama kendimi küçük hissediyorum."

"Halledeceğim ama bunu bitirmem lazım. Oraya bir parça pizza kabuğuyla bile çıkarsam isyan çıkabilir. Tween'le altın madalya için mi gidiyoruz?"

"Bu doğru, çünkü biz onu savunacağız."

Peabody bir öksürük üzerine yumruğunu göğsüne vurdu. "Pizzamın son lokmasında neredeyse boğuluyordum. Yalvarmak ister misin?"

"Gezegen dışında iki müebbet hapis cezasıyla başlayacağız. Cobbe'yi ele vermekle kalmayıp Cobbe'nin tutuklanmasına yol açacak bilgi verirse, otuz yıl içinde şartlı tahliye olasılığı da var. O bir pislik ve hayatını bir kafeste geçirmeyi hak ediyor. Aynı zamanda zayıf biri ve otuz yıl sonra dışarı çıkıp hâlâ bir hayatı olma ihtimali var. Bunu kabul edecektir. Ya Cobbe'yi bu işten kurtarırız ya da her şeyi o yapar."

Eve biraz Pepsi içti. "Ve bu, otuzdan sonra alfabelerin ona vurabileceği ek suçlamaları ele almıyor. Bununla yaşayabilirim."

Geri döndü. "Git."

Eve, komisyoncuya yapılan ödemenin yanı sıra zamanlamasını, vasiyetnamenin bilinen ayrıntılarını, ilişkinin doğrulanmasını ve sonunu da ekleyerek bir rapor hazırladı.

Gönderdiği sırada Reo içeri girdi.

"Pizza kokusu alıyorum. Neden buraya gelirken bir sokak köpeğini mideye indirdim ki? Hala iyi bir kahve için yerim var."

"Al onu. Otur. Masayı al." Eve masayı boşaltmak için ayağa kalktı. Pepsi tüpünü hatırladı ve geri aldı.

Bellacore'un kimlik fotoğrafını panosuna eklerken Reo'ya bilgi verdi.

"Vay, vay, vay, sağlam dediğinizde ciddiydiniz. Bu ödemeleri açıklayamayacak. Andorra'daki numaralı hesapta kimliğiniz yok mu?"

"Eğer alınabiliyorsa, Roarke alacaktır. Üç ödemenin zamanlaması piçi boğacak. Ve arama ekibinin daha fazlasını bulacağını garanti edebilirim. O kibirli bir orospu çocuğu. Kimsenin bakmayacağını sanıyor. Ne de olsa baş ağrısı yüzünden yataktaydı. Şaşırmayacağım nokta şu: Eğer bir yerlerde bir özel dedektife ödeme yapıldığını öğrenirsek. Bunu bir iş hesabına gömmüş, Modesto'ya fatura etmiş olabilir. Roarke'ın yeterince işi var, ama eğer oradaysa, ekip onu bulacaktır.

"Onu kıracağım. Sonra sen anlarsın."

Reo ince çizgili eteğindeki hayali tüyleri temizledi. "Anlaşmamı mı istiyorsun?"

"Cobbe'yi istiyorum."

"Gezegendeki kolluk kuvvetlerinin yarısı da öyle, biraz araştırma yaptım."

"Ve New York Şehri APA'sının uluslararası bir suikastçının yakalanmasında rol oynaması hoş olmaz mı?"

Reo kahvesini yudumladı, gülümsedi. "Duygularımı incitmez.

Eşzamanlı cezalar, 50 yıl içinde şartlı tahliye imkanı."

"Otuz. Teşvike ihtiyacı var, dışarıda bir hayatı olabileceğine inanmaya ihtiyacı var."

"Bu tartışmanın diğer tarafında olmak gerçekten ilginç. "35. Dallas, küçük oğlunun annesi olan karısını halka açık bir parkta öldürttü. Daha aşağıya inemem."

"Otuz beş," diye kabul etti Eve. "Otuz beşte çıkamaz. O bir pislik. Her şeyi berbat edecek. Otuz beşte çıkarsa Galla'nın ailesinin şartlı tahliye duruşmasında konuşacağına söz verebilirim. Kırk yıl yatacak ve sonra diğer suçlardan daha fazla yatacak. Suikastı satın almak için uluslararası bankacılığı kullandı."

"Zeki olan sen değil misin?"

"Bu yüzden boktan paralar kazanıyorum. Eğer dışarı çıkarsa, beş parasız çıkacak. Galla'nın oğlu ailesi tarafından, sevdiği evde iyi insanlar tarafından yetiştirilecek. Cobbe'yi yakalarsak, onun adaletini sağlamış olacağız ve işimiz bu."

"İş bu. Burada biraz iş yapmama izin verin, rezervasyon yaptırıp avukat tuttuktan sonra onu alırız."

"Odayı al. Arama ekibine bilgi vermem gerekiyor."

EDD'nin kaptanını McNab ile birlikte yedek kulübesinde bulmak onu şaşırtmadı.

Feeney ona, "Whitney bürokrasiyi aşmaya çalışıyor," dedi. "O benden daha iyi. Vardiya sonuna kadar size bazı veriler getireceğini söyledi."

"Güzel. Sen ve McNab'ın konuttaki E'ler hakkında yapabildiğiniz kadar çok şey yapmanızı istiyorum. Finansal veriler. Bir özel dedektif ya da araştırma şirketine ödeme yapılmasını umuyorum. Kendi kasası olacak, bu onun tipi. Açın. Cobbe ile kişisel bağlantıları için bağlantı kurmadıysa, kasada bir klonu vardır. Ofis e'leriyle kim ilgileniyor?"

"İki tane var. Callendar ve Rosco."

"Mali durumları ve klonları kontrol ettiklerinden emin olun. Santiago, her iki Carmichaels, Shelby, önde ve ortada."

Ekibine bilgi verirken, 'link'i sinyal verdi. Ekranı okuduğunda "Bekleyin," diye emretti. "Dallas."

"Teğmen Dallas! Signore Tween'i tutukladılar!

Polis kapıya geldi. Onlar-" "Biliyorum, Bayan Rinaldi. Onları ben gönderdim."

"Oh! Ne yapmalıyım? Bana bağıyor, avukatı Bay Milton Barkley ile irtibata geçmemi emrediyor."

"Devam edin ve bunu yapın. Avukata Bay Tween'in Polis Merkezi'nde tutulduğunu söyleyebilirsiniz. Çocuk nerede, Angelo?"

"Kestiriyor. Üst katta dadısıyla birlikte. Annesinin nereye gittiğini, dadısıyla benim neden gitmemiz gerektiğini anlamıyor."

"Stefano Modesto'nun iletişim numarası sizde var mı?" "Evet. Evet, elbette, ama-"

"Onunla temasa geçin, durumu anlatın. Angelo'yu New York'taki oteline götürebilir."

"Oh! Grazie a Dio!"

"Polis arama izniyle geliyor. Geldiklerinde onları içeri alın. Reşit olmayan çocuk vasisiyle birlikte olduktan sonra, siz ve dadı gitmekte özgürsünüz."

"Sofia'ya söyleyeceğim, dadıya. Angelo için hazırlanacağız. Size çok teşekkürler, Teğmen Dallas."

"Bu benim işim. Size geri döneceğim." Kapattı. "Peabody, Çocuk Hizmetleri'ne Tween'in gözaltında olduğunu ve reşit olmayan çocuğun yasal vasisinin yanında olacağını bildirin. Sorusu olan var mı?" diye sordu ekibe.

"Biz hallederiz," dedi Santiago ona. "Dışarı çıkın."

Ofisine geri döndü ve Reo'ya bağırdı, "Bir avukatı var. Milton Barkley."

"Bana bir dakika verin." Reo PPC'sinde arama yapmak için geçiş yaptı. "Hmm. Prestijli ama kurumsal. Ceza davası değil. Bu da Tween'in bir ceza avukatı olmadığını ya da tanımadığını gösteriyor. Barkley yanında bir tane getirecektir."

"Masama ihtiyacım var."

"Zaten işim bitmek üzere. Otuz beşe kadar anlaşılmaya hazırım. Nasıl çalışacağımı biliyorum," diye ekledi Reo. "Ve ben de nasıl

Peabody ve seninle oynarım. Saçma sapan avukatlığım için bana etkileyici hakaretler savuracağınızı umuyorum."

"Avukatlara hakaret etmek çok kolay."

Reo parmağıyla havaya vurup ayağa kalktı. "Kulübede bir masa bulacağım."

Eve masasında, Görüşme'ye götüreceği dosyaya eklemeler yaptı. Dosyanın içeriğini gözden geçirirken Roarke içeri girdi.

"Selam. Seni görmeyi beklemiyordum."

"Yakınlarda bir işim var ama şu anda bir pencerem var." AutoChef'ine doğru ilerledi. "Kahve?"

"Bu gerçek bir soru mu?"

İki tane programlamış. "Galla Modesto'nun Toskana'nın Chianti bölgesinde bir çiftlik evi vardı. Birkaç dönüm, işleyen bahçeler, küçük bir üzüm bağı, bir bekçi kulübesi, güzel bir manzara. Satılık olarak listelemiş."

"O gerçekten bir pislik."

"Ayrıca bekçilere evi boşaltmaları için üç hafta süre verdi."

İnce penceresine gitti, kahvesini içerken dışarı baktı. "Ayrıca Floransa'daki dairesini de listelemiş. Genç bir kuzeni var, sanat öğrencisi, şu anda orada yaşıyor. Boşaltması için bir ay süre verilmiş."

"Tüm bunları engelleyebiliriz ve engelleyeceğiz."

"Yapacaksın," diye mırıldandı, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. "Evet, yapacaksın. Para ve mülk, bunlar benim umutsuz ihtiyaçlarımdı. Şimdi ise iş, zevk ve oyun. Ama bir zamanlar hayatta kalmak ve o çaresiz ihtiyaç vardı. Ama ihtiyaç ile açgözlülük arasında bir fark var, değil mi?"

"Evet." Buna ihtiyacı olduğu için ayağa kalktı, ona doğru gitti ve kollarını arkadan ona doladı. "Onu yakaladım, Roarke. Güven bana."

"Oh, biliyorum." Bir elini onunkinin üzerine kapadı.

"Ben de Cobbe'yi alacağım. Cobbe'yi alacağız," diye düzeltti.

"Onun için bu hem iş hem de zevk ve aynı zamanda oyun."

Onun içindeki gerginliği, öfkeyi ve kederi bir arada hissedebiliyordu.

"Bu onu senin gibi biri yapmaz."

"Aynı sokaklardan ve gecekondulardan çıktık, çocukken aynı adam tarafından hayatlarımıza hükmedildi. Ve bir süre için paralel yollarda koştuk."

"Hadi oradan. Hiç para için adam öldürdün mü?"

"Hayır. En azından şunu söyleyebilirim ki, bu hiçbir zaman içimde olmadı."

Döndü, dudaklarını kızın alnına bastırdı, sonra uzaklaştı. "Cobbe'nin üç hafta önce Amsterdam'da olduğunu doğrulayabilirim. Lüks bir genelev, popüler bir seks kulübü ve bu türden diğer işletmelerle ilgisi olan bir işadamı, polisin beceriksiz bir hırsızlık olarak adlandırdığı olayda öldü. Bu kamuoyu duruşuna göre Cobbe baş şüpheli."

"Bunun altında."

"Talihsiz işadamı yüzünde ağır bir darp ve çok sayıda bıçak yarası almıştır. Bunların hepsi boğazı kesildikten sonra meydana geldi. Müfettişler hırsızlık olayının cinayetten sonra sahnelendiğine inanıyor. Ölüm saatinden bir saat sonra Cobbe, kurbanın sık sık arkadaşlarına ya da müşterilerine verdiği VIP kartlardan birini kullanarak genelevi ziyaret etmiş, orada çalışan iki kadının hizmetinden ve bir şişe Cristal'den yararlanmıştır."

"Cesur piç."

"Ve hep öyleydi. Şehre nasıl girip çıktığını henüz bulamadılar."

"Bu yine de duvardaki bir başka tuğla. Üzerindeki birincil isme ihtiyacım var."

"Alacaksın."

"Bu arada Tween cinayet ve cinayete teşebbüs suçlarından tutuklanıyor. Avukatıyla ya da avukatlarıyla görüştüktan sonra onu hücreye koyacağım."

"Hızlı iş, Teğmen."

"Stefano Modesto ile temasa geçtiniz." "Aradım. Bu... uygun görünüyordu."

"Uygun olandan daha fazlasıydı. Kendisi ve ailesi bu kayıpla başa çıkmaya çalışırken sizin konaklama teklifinizi takdir ettiler. Karısı ilişkiyi biliyordu ve baldızına güveniyordu. Bunu ondan öğrendim ve Stowe'un anlattıklarını doğruluyor. Tween'in Cobbe hakkında bildiği her şeyi, her şeyi alacağım."

"Benim için endişeleniyorsun." Kahvesini bir kenara bıraktıktan sonra kadının omuzlarını kavradı ve hafifçe salladı. "Kes şunu. Yapman gereken bir işin var."

"Evlilik Kuralları, uygun olduğunda sizin için endişelenmemi açıkça gerektiriyor."

Bu onu güldürdü. Böylece yüzünü ellerinin arasına almak ve onu öpmek için omuzlarını serbest bıraktı. Uzun, sert, derin.

"Uzman danışman, sivil, baş müfettiş görevdeyken onunla arkadaşlık etmek bir ihlaldir." Şimdi sırayla onun yüzüne baktı. "Tekrar yapsan iyi olur."

Ve o bunu yaptığında, bir an daha tutundu. "Sen benim kalbimsin." Geri çekildi. "Keşke kalıp senin bu pisliği alt etmeni izleyebilseydim ama bugün zaten epeyce yer değiştirdim ve hokkabazlık yaptım."

"Size evde önemli anları anlatacağım."

"Buna güveniyorum. Biraz geç kalabilirim. Birazdan fazla olursa size haber veririm."

"Aynı."

"Bir gün," dedi yola çıkarken, "bana şu Evlilik Kuralları'nın bir kopyasını gönderebilirsin."

Roarke gibi o da pencereye doğru yürüdü. Yerlilerin sıkılmış, turistlerin heyecanlanmış yüzlerini görebileceği kadar yakından bir hava taşıtı geçiyordu.

Aşağıda yayalar ve araçlar sokakları ve kaldırımları doldurmuştu. Cobbe orada bir yerlerde sevdiği adamın ölümünü planlarken yürüyor, ata biniyor ya da saklanıyordu.

Onu bulacaktı. İşinde, hayatında, dünyasında Lorcan Cobbe'u bulmaktan ve kafesin kapısını arkasından kilitlemekten daha önemli bir şey yoktu.

Tween'i alaşığı edecekti. İş buydu, görev buydu, adalet buydu. Ve onu daha büyük hedefe ulaşmasına yardım etmesi için kullanacaktı.

Peabody'nin geldiğini duydu ama dönmedi.

"Tween'in rezervasyonu var ve avukatlarıyla görüşüyor. Bunlar Milton Barkley ve Denise Gotte. Gotte ceza davalarına bakıyor. Altı ay önce Patterson ve Franks'a -şimdi Patterson, Franks ve Gotte- tam ortak olarak katıldı. Atlanta'dan taşındı."

"Tamam. Onlar hazır olduğunda biz de hazırız."

7

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, Eve Mülakat A'ya girdi.

"Kayıtlara geçsin. Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, Tween, Jorge ve yasal temsilcileriyle H-32108 numaralı dava hakkında görüşmeye giriyor."

Tween'in karşısındaki yaralı masaya oturdu. Avukatları onun yanında oturuyordu. "Bay Tween, eşiniz Galla Modesto'yu öldürmek için komplo kurmak ve birinci dereceden cinayet işlemek suçlarından tutuklandınız. Size haklarınız okundu mu ve bu konudaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?"

Gotte cevap verdi. Elli üç yaşlarında, sağlam yapılı bir kadındı; kısa, şık sarı saçları ve mermer gibi sert mavi gözleri vardı.

Gözleri kadar sert olan sesinde Atlanta'ya dair hiçbir ipucu yoktu.

"Müvekkilim hakları konusunda bilgilendirildi ve bunları gayet iyi anlıyor. Eşinin trajik ve vahşi ölümünde herhangi bir dahli olduğunu kesinlikle ve net bir şekilde reddetmektedir ve bu saçma suçlamaları yöneltmeniz ve acısını daha da arttırmanız karşısında -avukatı gibi- dehşete düşmüştür."

"Doğru. İnkârı saçmalık."

"Bu tür küfürlü dil veya davranışlara müsamaha göstermeyeceğiz."

"İşimiz bitmeden çok daha fazlasına tahammül edeceksin."

"Teğmen." Altmış yaşlarında, esmer tenli, saçları gümüş rengine çalan yakışıklı bir adam olan Barkley elini kaldırdı. "Yaklaşık on yıldır Bay Tween'in avukatlığını yapıyorum. Galla'yı tanırdım ve ölümünden, ölümünün şiddetinden dolayı şok oldum ve üzüldüm. Sizden bu durumun trajedisine saygı göstermenizi rica ediyorum."

"Kurbana her zaman saygı duyacağım, Bay Barkley. Bay Tween, ortağım ve ben dün gece size karınızın öldürüldüğünü bildirdiğimizde, karınızın giriştiği ve daha sonra ayrıldığı ilişki hakkında hiçbir bilginiz olmadığını söylediniz."

"Müvekkilim hiçbir bilgisi olmadığını savunuyor. Kurbanın suçunu müvekkilimin gerekçesi olarak kullanma girişiminiz gülünçtür." Gotte buyurgan bir tavırla parmağını masaya vurdu. "Müvekkilimin ev güvenlik kayıtları, o akşam saat altı buçukta eve geldikten sonra evden ayrılmadığını gösteriyor. O-" "Kimse evden ayrıldığını söylemedi." Eve dosyayı açtı ve -teşekkür ederim Feeney- fotoğraflı bir rapor kopyası çıkardı. bir özel dedektiften.

"Ancak geçen yıl on altı Kasım'da Oscar Gill Investigations'ı karınızı takip etmesi için tuttunuz. Bunu neden yaptınız Bay Tween?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Bu tamamen beni ilgilendirir." İçindekileri dağıttı. "Bu rapor, Oscar Gill tarafından size gönderilen raporun bir kopyasıdır ve bu rapor için ona -Modesto Wine and Spirits gider hesabınız üzerinden- sekiz bin üç yüz yirmi beş dolar ödediniz. Karınızı takip etmesi ve fotoğrafını çekmesi için özel bir dedektif tutmayı iş harcaması olarak mı görüyorsunuz?"

"Bu benim mülküm. Bu benim kişisel ve özel işim."

"Usulüne uygun olarak düzenlenmiş ve uygulanmış bir arama emri ile erişildi." Eve bunun bir kopyasını çıkarıp Gotte'ye doğru uzattı. "Soruya cevap vermediniz, Bay Tween."

Gotte arama emrini okurken onu susturmak için bir parmağını kaldırdı, sonra rapora, Galla'nın Stowe'la el ele dolaştığı, öpüştüğü, kucaklaştığı, bir apartman penceresinden uzun bir objektifle çekildiği belli olan fotoğraflara baktı.

Gotte, Tween'e doğru eğildi ve kulağına konuştu. Yüzü öfkeliydi, onunkine mırıldandı.

Eve, avukatın mutlu olmadığını gözlemledi. Baştan beri neşeli bir yüzü yoktu ama Eve gördüğünde sinirlendiğini anladı.

Kimse yalan söylenmesinden hoşlanmaz.

"Müvekkilim, karısının itibarını korumak ve ailesini korumak amacıyla ilişkiden haberdar olduğunu inkar etti."

"Yani yalan söyledi."

"Karısının öldürüldüğünü yeni öğrenmişti. O-"

"Aslında bunu cinayetten yaklaşık yirmi dakika sonra öğrendi. Arama emri ayrıca polise evdeki tüm kilitleri ve kasaları açma yetkisi veriyor. Klon linkinizi bulduk, Bay Tween, içinde hala başka bir klona ve başka bir klondan gelen bir dizi mesaj vardı. Bu klonda size gönderilen son mesajda bir de fotoğraf vardı. Bu mesajın ve fotoğrafın bir kopyası sizde var mı, Dedektif Peabody?"

"Biliyorum." Peabody kendi dosyasını açtı. "Mesajda şöyle yazıyor: 'Tamamlandığının kanıtı. Kararlaştırıldığı gibi son ödemeyi havale edin. Ve bunu kanıt olarak sunuyor.'"

Kopyayı masanın ortasına koydu. "Gördüğünüz gibi, ilk müdahale ekipleri olay yerindeydi ve onu korumak için çalışıyorlardı, ancak Galla Modesto'nun bağırsakları deşilmiş net bir görüntüsü. Paranın karşılığını aldın, Tween."

"Onlar ekti. Hepsini onlar yerleştirdi."

"Doğru, NYPSD'nin birkaç üyesi kanıt yerleştirmeye karar verdi. Andorra'daki numaralı bir hesaba yaptığınız iki ödeme gibi. İlki iki hafta önce, ikincisi Galla'nın öldürüldüğü gece. Buradaki ek kanıt gibi: Salvatore'a yaptığınız ödeme

Bellacore, bir ceza simsarı - ücret karşılığında müşterilerini ihtiyaç duydukları infazcılarla eşleştiren bir adam. Bu, bu yılın Mart ayından. Biz konuşurken Sardunya'daki yerel polis Sal ile görüşüyor. "Seni de alıp geri dönecek."

Gotte kopyayı kaptı. "Bu Sardunya'da bir çiftlik için."

"Bellacore'un çiftliği ve onun kapağı. Bende bir kopyası var.

onun sayfasının. Bu uzun bir mesaj. Klonla ilgili daha önceki iletişime de göz atmak isteyebilirsiniz; burada müvekkiliniz Blade adını kullanan birinden ilk mesajını alıyor - bu onun tercih ettiği silah olduğu için komik. On dokuz Nisan'da gelen bu mesaj, bir milyon avro artı masrafları şart koyuyor. Yarısı hemen yukarıda belirtilen hesaba aktarılacak, diğer yarısı da masraflarla birlikte, tamamlandığının kanıtlanmasının hemen ardından havale edilecek."

Masanın üzerine daha fazla kopya itti ve vurmaya devam etti.

"Sen Hoş geldiniz için okuyun ve transkriptler . Kiralık katilin hedef hakkında bilgi istediği ve kendisine bu bilginin verildiği iletişimleri. Burada kiralık katil, müşteriye ek bir ücret karşılığında karısının sevgilisinin gönderilmesini isteyip istemediğini soruyor ve müşteri bunu reddediyor. Jorge Tween'in aradığı, tuttuğu ve parasını ödediği profesyonel katil -ki bu isimle açılmış bir gölge hesabın da kanıtladığı gibi- cinayetten iki gün önce New York'a geldiğini teyit eder. Ve nerede senin lanet olsun müşteri bilgilendirir Profesyonel katil, karısının Marlon Stowe ile Washington Square Park'ta, saat kaçta ve parkın neresinde buluşmayı planladığını ve işi o saatte tamamlama emrini verdi." Eve tüm dosyayı masanın üzerine itti. "İlişkisini bitirmiş olması, Stowe'la son bir veda etmek için buluşacak olması önemli d e ğ i l d i . Sana hakaret etmişti ve sen buna tahammül edemedin. Boşanmayı tercih edemezsiniz, çünkü size kıyasla çok parası vardı ve bunu elde etmenin tek yolu onun dul eşiydi."

"Bunların hepsi yalan! Hepsi uydurma. Modestolar onu bu işe bulaştırdı! Belli ki ona para ödüyorlar. Onlar-"

"Sessiz ol," diye tersledi Gotte. "Tek kelime daha etme. Müşterimize danışmamız gerekiyor."

"Eminim biliyorsundur." Eve ayağa kalktı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Tween, karın morgda bir çekmecedeyken Floransa'daki Toskana'daki mülkünü satışa mı çıkarıyorsun? Soğuk ve bariz. Ayrıca engellendi."

Peabody ayağa kalkarken, "Onu görmeye gitme zahmetine bile katlanmadın," dedi. "Umurundaymış gibi bile davranmadın."

"Dallas ve Peabody röportajdan çıkıyor. Kayıt kapalı." Dışarıda Eve sırtını duvara yasladı.

Peabody, "İlk rauntta ona tüm bunlarla vurmanı beklemiyordum," diye yorum yaptı.

"Gotte'yi izledin mi? Çok kızgın. Ona yalan söyledi, en alt kademedен yalan söyledi ve bu hiç hoşuna gitmedi. Gerçeği bilseydi ona karşılık verirdi, bu onun işi, ama o yalan söyledi. Ve şimdi onun suçlu olduğunu biliyor, elimizde büyük bir kanıt yığını olduğunu biliyor ve ona en iyi anlaşmayı nasıl yapacağını bulmak zorunda. Ya diğeri, şirket avukatı? Sersemlemiş, şok olmuş, hasta. Bir sonraki raunttan önce avukatlıktan çekilecek."

"Sanırım Tween'i izlemekle çok meşguldüm. O da şok oldu. Her şeyi bulduğumuz için, onun evine girdiğimiz için ve her şeyi bulduğumuz için gerçekten şok oldu.

"Oğlu Dallas'tan hiç bahsetmedi."

"Yapacak. Şu anda çocuğu düşünmüyor. Çocuk sadece bir amaç için bir araç. Eninde sonunda bu aracı kullanmaya çalışacaktır."

Reo ve Mira Gözlem'den aşağı doğru yürürken onlara baktı.

Eve, Mira'ya "Başarabileceğinden emin değildim," dedi.

"Yeterince duydum. Onu gerçek bir sosyopat olarak tanımlamazdım. Bu durumsal. Karısıyla ilgili hiçbir vicdan azabı çekmiyor, çünkü onun herhangi bir pişmanlığı, vicdan azabını, suçluluğu hak ettiğine inanmıyor. Karısının işi bitmiş, hak ettiği gibi. Ona ait olanı almaya hakkı var. Yakalandığı için kızgın, çünkü asla

olacağını düşündü. Ne de olsa onu gerçekten öldürmedi. Henüz içinde korku yok ama olacak. Hâlâ nasıl bu kadar çok şeyi bu kadar çabuk öğrenebildiğini düşünüyor."

"Çünkü o kibirli bir pislik."

Reo neşeyle, "Bunun zararı olmaz," dedi. "Gotte anlaşma yapmak isteyecektir. Gafil avlandığı için çok kızgın. Özel dedektif, komisyoncu, profesyonel? Onun bu işte bir rol oynamasını kabul edebilirdi ama hepsini değil. Şimdi ona saldırıyor. Eğer onu kovmazsa, bir anlaşma yaparız. Otuz beşe inmek zorunda kalmayabilirim. Elimde onu elliye ikna edebileceğimi söyleyen yirmilik var."

"Cobbe hakkında bildiklerini öğrenirsek ve sen de elliye anlaşırsan, sana yirmiyi ve bir kasa Roarke'ın havalı şarabından veririm."

"Bu bir kamu görevlisine rüşvet verme girişimi olarak yorumlanabilir." Reo saçlarını kabarttı. "Ben alırım. Bu arada, gazoz isteyen var mı? Birden canım vişneli gazoz çekti. Ben ısmarlıyorum."

Peabody, "Ben varım," dedi.

"En son ne zaman bir tane içtiğimi hatırlamıyorum." Mira düşündü. "Limon."

"Hayır, teşekkürler." Eve sinyal bağlantısını çıkarıp hızla uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra geri döndü, Peabody'nin gazozunu kaptı ve bir yudum aldı. "Ugh. Tadı-"

"Kabarcıklı kiraz iyiliği?"

"Hayır. Hatırlat da bunu bir daha yapmayayım. Roarke numaralandırılmış hesaptaki verileri aldı. Lorcan Cobbe."

"Verileri nasıl elde etti?"

Eve topukları üzerinde sallanırken Reo'yu inceledi. "Bu konudaki resmi açıklamam, Roarke'un adını açıklayamayacağı bir finans kurumu yetkilisi üzerindeki nüfuzunu kullandığı yönünde."

Reo kendi gazozunu höpürdeterek içti. "Bunu kabul ediyorum. Patronumu bilgilendirmem gerekiyor."

"Whitney'e çoktan ilettim, o da diğerklerinin yanı sıra PA'yı da bilgilendireceğini söyledi."

Görüşme kapısı açıldığında sessizleşti. Barkley dışarı çıktı. "Teğmen. Ben APA Reo, değil mi?"

"Evet."

Başını salladı, bir kadından diğerine, diğerine baktı. Tekrar başını salladı. "Galla Modesto için adaleti sağlamaya çalışan kadınları bulmam uygun görünüyor. Onu çok severdim. Artık bu ya da herhangi bir konuda Jorge Tween'in hukuk danışmanı değilim."

Ellerini kaldırdı ve bıraktı. "Bu konuda daha fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Dedektif, dediğiniz gibi, eski müvekkilim ME ile temasa geçmedi ya da görünüşe göre Galla için düzenlemeler yapmadı, bu düzenlemelere herhangi bir şekilde yardımcı olup olamayacağımı sormak istiyorum."

Peabody ona, "Ailesi şu anda New York'ta," dedi. "Onunla ilgilenecekler."

"Güzel. Bu çok iyi. Ben... ondan hoşlandım," dedi tekrar ve uzaklaştı.

Mira onun ardından baktı. "Ölüm, özellikle de cinayet, uzun gölgeler bırakır. Ofisime dönmem gerekiyor. Bana ihtiyacınız olursa, geri gelirim."

"Biz hallederiz ama yardımınız için teşekkürler."

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. "Müvekkilimin ifade verebilmesi için savcılıktan bir temsilciye ihtiyacımız var."

"Bu çok kullanışlı. Burada bir tane var."

Reo öne çıktı ve elini uzattı. "APA Cher Reo. Görüşmeye ben de katılacağım."

"Bir tartışma yapmamız gerekiyor."

"Sorun değil. Müvekkiliniz de dahil olmak üzere tüm tarafların bu görüşmenin ayrıntılarından haberdar olması için görüşmeyi kayıt altına alalım."

Eve, Gotte'nin yanından geçip odaya girerken, "Kayıтта," dedi. "Dallas ve Peabody yeniden görüşmeye giriyor. Reo, APA

Cher, Şimdi katılımda. G r n Ő e göre bir avukatın eksik, Tween."

Aynı zamanda bu korkunun bir kısmı kibri kesmeye başlamış gibi görünüyordu.

Gotte hızlıca, "Bay Barkley avukatlıktan çekildi," dedi. "Müvekkilim herhangi bir soruyu yanıtlamayı ya da ifade vermeyi kabul etmeden önce, bazı hususların dikkate alınacağından emin olmamız gerekiyor."

"Anlaşma mı istiyorsun?" Eve küçümseyici bir homurtuyla sandalyesinde geriye doğru sallandı. "Seni yakaladık, Tween, yukarı, aşağı, yana doğru. Yere serileceksin, hem de sert bir Şekilde. Gezegenin dışında beton bir kafeste Şartlı tahliye olmaksızın iki kez ömür boyu hapis cezası. Al sana lanet olası anlaşma."

Gotte sadece ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Anlaşmaları siz yapmıyorsunuz Teğmen, savcı yapıyor. Eminim APA Reo uzun, karmaşık ve kamuya açık bir davanın masraflarını, risklerini ve zorluklarını anlıyordur."

"Bunu anlıyorum." Reo, Eve'in dosyasını kaydırıp açtı. Ve Galla'nın cesedinin katilden gelen mesajla birlikte kopyasını çıkardı. "Bunu mahkeme salonundaki ekrana koyduğumda jürinin nasıl tepki vereceğini anlıyorum."

Reo kayıtsızca dosyayı karıŐtırdı. "Anladığım kadarıyla müvekkiliniz karısını gözetlemesi için bir özel dedektif tutmuş ve bunun parasını da hileli bir Şekilde  demiŐ. Her Şey düŐünüldüđünde küçük bir Şey ama jürinin üzerinde duracağı bir Şey. Anladığım kadarıyla müvekkiliniz, eski İtalyan Mafyası ile bağlantıları olduğu bilinen hüküm giymiş bir suçluyla irtibata geçmiş ve bu kişi, müvekkilinizin hileli bir Şekilde ödediği ücret karşılığında onu profesyonel bir kiralık katille g r Ő t rmek için aracılık yapmış."

Tıpkı Eve gibi çekiçle vuruyordu, sadece biraz Güneyli bir ses tonuyla.

"Anladığım kadarıyla müvekkiliniz bu kiralık katille iletişim kurmuş ve dört yaşında bir erkek  ocuk annesi olan karısını kasıklarından göğüs kafesine kadar bıçakla yarması için ona bir milyon avro artı masraflar  demiŐ. Ve söz konusu kişiye yardım ederek

cinayetin işlendiği yer ve zamanda nerede olacağıyla ilgili ayrıntılar."

Reo dosyayı kapattı, ellerini dosyanın üzerinde kavuşturdu. "Dahası da var ama bu kadarı yeter."

"Jüriyi müvekkilime, yani ihanete uğramış kocaya sempati duymaya ve suçlu bulurlarsa cezasını azaltmaya ikna etmek için kullanabileceğim yollar var. Burada uzlaşmaya varırsak, kurbanın ailesi ve küçük oğlu bir duruşmanın acısından ve skandalından kurtulmuş olacak."

"Kurbanın ailesiyle tanıştım," diye söze girdi Eve. "Sanırım bir duruşmadan zevk alacaklardır."

"Kızlarını sadakatsiz bir eş olarak resmeden, sevgilisini cinsel ilişkilerine dair soruları yanıtlaması için mahkemeye getiren biri mi?"

O sert gözler Eve'in gözlerine dikilmişti.

"Müvekkilimin duygusal kopuşunu, geçici akıl kaybını tartışmak için uzmanlar getiren bir tane mi?"

"Altı hafta mı sürdü?" Eve karşılık verdi. "On iki kişiyi ve bir yargıcı, bu bencil, açgözlü insan müsveddesinin bir buçuk aylığına aklını kaybettiğine ikna etmeye mi çalışacaksın? Bu geçici bir akıl kaybı."

"Makul şüphe oluşturulabilir ve bir jüriyi asmak için sadece bir jüri üyesi yeterlidir. İkinci bir duruşma, daha fazla masraf, daha fazla zaman, kurbanın ailesi için daha fazla duygusal acı. Oysa istediğiniz şey bıçağı kullanan ve onun hayatını alan kişi."

"Öyle de olabilirdi."

"Ama yapmadı," diye tersledi Gotte, "bunu kanıtlayabiliriz. Siz de bunun doğru olduğunu biliyorsunuz. Eğer müvekkilimin bu kişi hakkında bilgisi varsa, bunun bir değeri vardır. Cinayet için komplo kurmak, ikinci suçlamayı düşürmek, yirmi beş yıl gezegende kalmak ve yirmi yıl içinde şartlı tahliye olasılığı."

"Hayır! Tanrı aşkına, Reo."

Reo, Eve'e el salladı ve gözlerini devirdi. "Hayır. Müvekkiliniz karısının ölümü için para istedi ve ödedi. Bunun için çalıştı ve

Bu ücretleri karşılamak için para kazanmaya çalıştığını düşünüyorum.

-Ertesi gün. Her iki suçlama da geçerli."

"Eşzamanlı."

"Hayır. Eğer müvekkiliniz birlikte iş tuttuğu katili ortaya çıkaracak bir şey biliyorsa, duyalım."

"Sana dokunulmazlık istediğimi söyledim."

Reo başını o kadar hızlı Tween'e doğru çevirdi ki Eve uçup gitmediğine şaşırdı. "Ben de Connecticut'ta Steve adında bir havuz çocuğuyla bir malikane istiyorum. Seni hapse atacağım." Öne doğru eğildi, üzerindeki tüm kırılman manolya yanmıştı. "Seni iki ömür boyu dünyadan öyle uzak bir yere koyacağım ki, bunun belirsiz bir anı bile olmadığını bileceksin."

"Peş peşe," diye araya girdi Gotte. "Her biri on beşer."

"Hayır. Bana bir ısırik ver yoksa yürürüm ve ikinizi de mahkemede görürüm."

"Lorcan Cobbe. O-"

"Tek kelime daha etme," diye emretti Gotte. "Bir ısırik aldınız. Her biriniz on yedi buçuk, toplam yirmi beş, müvekkilim size daha fazlasını vermeyi kabul etmeden önce."

"Hayır. Peabody, bana bir iyilik yap ve o ismi araştır."

"Elbette. Peabody röportajdan çıkıyor." Ayağa kalktı, dışarı çıktı.

Reo arkasına yaslandı. "Ben şöyle düşünüyorum. Öncelikle, müvekkilinizin yalancı olup olmadığını tespit edeceğiz, ki öyle olduğu kanıtlandı. Bu davada Lorcan Cobbe'nin Bellacore gibi bir adamın aracılık edeceği türden bir kişi olduğu kanıtlanırsa ve müvekkiliniz bu kişinin yakalanmasında, tutuklanmasında ve bu konuda suçlanmasında yetkililere yardımcı olacak bilgiler sağlarsa, her bir suçlama için otuz yıl teklif edeceğiz ve bu cezalar art arda çekilecek."

Hem Eve hem de Tween patladı.

"Bu altmış yıl demek! Bu benim hayatım!"

"Bu sadece altmış yıl! Lanet olsun Reo, ucuz, tembel avukat saçmalıklarının zamanı değil. Orospu çocuğu

elimizde."

Her ikisini de görmezden gelen Reo, gözlerini Gotte'den ayırmadı. "Galla Modesto'nun öldürülmesinden iki kişi sorumlu. İkisini de istiyorum."

"Müvekkilim bu cezanın sonunda yüz yaşını aşmış olacak. O zaman yirmi yıldan az bir yaşam beklentisi olacak ve bu hapisanede geçireceği yılları hesaba katmıyor. Her bir suçlama için yirmi beş, iyi halden yirmişer yıla indirilme ihtimali var."

Eve küfrederek ayağa kalktı. "Lanet olası avukatlar. Onu sana tepside sundum."

"Her bir suçlama için yirmi beş," diye kabul etti Reo, "belirtildiği gibi yirmiye indirilme olasılığıyla birlikte. Ancak ve ancak bilgi doğruysa ve tutuklamaya yardımcı olacaksa. Müvekkilinizin herhangi bir bilgi sakladığı veya herhangi bir bilgi hakkında yalan söylediği ortaya çıkarsa, anlaşma geçersiz sayılır."

"Gezegende."

"Hiç şansınız yok. Bayan Gotte, ikimiz de biliyoruz ki mahkemeye gidersek müvekkiliniz asla dışarı çıkamayacak. Şans eseri bir yargıç ve jüriyi cezayı hafifletmeye ikna edebilirsiniz ama benim önerdiğimden çok daha fazla değil. Ve bu olası indirimin çoğunu hapisanede mahkemeyi bekleyerek, duruşmaya çıkararak ve benzeri şekilde geçirecek. Daha iyi bir anlaşma elde edemezsiniz."

"Elli yıl boyunca hapse giremem."

Tween şimdi titremeye başlamıştı. Korkudan değil, diye düşündü Eve, ama sert ve soğuk gerçeklikten.

"Bana müvekkilimle bir dakika izin verin."

"Dallas ve Reo röportajdan çıkıyor. Kayıt kapalı. Lanet olsun Reo," diye başladı Eve dışarı çıkarken.

Kapı kapandığında Eve döndü. "Eğer kızları tercih etseydim ve bu eyalette çok eşlilik yasal olsaydı, sizinle evlenirdim."

"Oh, bu çok tatlı. Bana yirmiliği ver. Şarap için sana güvенеceğim."

Eve yirmi dolar çıkardı ve Reo'nun eline sıkıştırdı. "Çok ucuz ve tembel bir avukatsın."

"Hey!" Peabody aceleyle koridora geri döndü. "Ben de tam içeri giriyordum. Şok olmuş bir surat ve Cobbe ile ilgili verilerle hazırlandım."

"Elliği aldı."

"Evet!" Peabody yumruk tokuşturmayı teklif etti.

"Şimdi bilmediğimiz bir şey var mı diye bakacağız."

Peabody, "Adı vardı," diye belirtti. "Bu iyi bir başlayın."

"Başlangıç ve bitiş arasında çok yol var." Eve ellerini ceplerine soktu. "Cobbe bitiş noktası. Tween onun hakkında ne kadar şey biliyor? Bu yolun sadece bir kısmı."

Reo, "Aklıma yatıyor," diye belirtti. "Neyle karşı karşıya olduğunu. Elli yıl korkunç ama alternatifi daha da kötü. Ve eğer içeride uslu bir çocuk olursa bunu kırk yıla indirme şansı var. Gotte ya bildiği her şeyi anlatacağını ya da diğer seçeneği seçeceğini açıkça söylüyor. Cobbe'nin New York'ta kalacağından ne kadar eminsin?"

"Roarke'u istiyor. Bu bir iş değil, kişisel."

"Yine de Roarke'ın New York'ta üssü olduğunu biliyor olmalıydı, peki neden şimdi?"

Eve bir nefes verdi. "O İrlandalı. Cobbe İrlandalı."

Reo başını eğdi. "Ve?"

"Benim gözlemlerime göre, onlar..." Ellerini ceplerinden çıkaran Eve onları havada salladı. "Bu sadece batıl inanç değil, bu-" Hayal kırıklığına uğramış bir halde tekrar sözünü kesti. "Bunun için bir kelimem yok. Ama takip edebildiğimiz kadarıyla Cobbe yirmi yıldır New York'taki ilk işini alıyor."

-Belki de Roarke'a bir şey yapabileceğini düşünerek aldı. Ama bunu yaptığında, sahneye kim çıktı? Roarke. Bu onun için bir işaret gibi, ben öyle görüyorum. O İrlandalı, bu bir işaret. Roarke, Roarke'ın polisi, başarılı bir iş. Kahrolası evren ona bunun yeri ve zamanı olduğunu söylüyor."

"Bu garip bir anlam ifade ediyor."

Peabody, "Çok mantıklı, gerçekten," diye karar verdi.

Eve onu işaret etti. "Free-Ager. O bölgede de aynı durum söz konusu."

Gotte görüşme kapısını açtığında durakladı. "Müşterim devam etmeye hazır. Biraz soğuk kaynak suyu istiyor, düz."

"Yanında bir dilim limon?"

Gotte Eve'e sadece sert bir bakış attı.

"Ben bakarım. Size bir şey getireyim mi, Bayan Gotte?" "Teşekkür ederim, Dedektif. Yeşil çay, tatlandırıcı olmasın."

Peabody uzaklaşırken, Eve ve Reo Görüşme'ye geri döndüler.

"Kayıтта. Dallas ve Reo, Tween ve Gotte ile görüşmeye tekrar giriyor."

Ellerini masanın üzerinde kavuştururken Gotte'nin yüzü asıktı. "Müvekkilim size küçük çocuğu adına başvuruyor. Müvekkilimin oğlu henüz dört yaşında. Cezasını gezegende çekmesi, bu genç ve masum çocuğun babasıyla düzenli olarak görüşmesini sağlayacaktır."

"Sahip olduğu tek şey benim." Tween'in sesi titriyordu. Gözyaşları için çabalarken gözleri parlıyordu.

"Bunu Lorcan Cobbe'u karınızı halka açık bir parkta deşmesi için tutmadan önce düşünmeliydiniz."

Gotte Eve'e, "Ne olursa olsun," diye çıkıştı.

"Ne olursa olsun hayır. Küçük çocuğun annesi öldü çünkü müvekkiliniz onun ölmesi için para ödedi. Bence bu onu Yılın Babası Ödülü için diskalifiye eder."

"Çocuğun babası ve yasal vasisi olmaya devam ediyor."

"Yanlış. Biyolojiye bağlı ama artık çocuğun babası değil. reşit olmayan çocuğun yasal vasisi. Galla Modesto'nun vasiyetinde de açıkça belirtildiği üzere, Stefano ve Tereza Modesto yasal velayete sahiptir."

"Bunu aile mahkemesine götürebiliriz elbette," diye ekledi Reo. "Ama sen de benim kadar biliyorsun ki, vesayet devam edecek. Anlaşma geçerli. Kabul et ya da etme."

"Ben onun babasıyım!"

"Ve o onun annesiydi," diye karşılık verdi Eve. "Onu annesiz bir çocuk yaptın. Gerçekten baba puanı alacağını mı sanıyorsun?"

"Aldattı, yalan söyledi."

"Ve bunun için onu öldürdün." Eve ayağa kalkarak ellerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi. "Anlaşmayı iptal et. Lütfen at ki senin açgözlü, kibirli, katil kışını sonsuza dek içeri tıkabileyim. Çocuğun vakıf fonunu kaç kez karıştırdın, annesini ortadan kaldırdıktan sonra onu ele geçirmenin yollarını aradın? Bunu da bulamayacağımızı mı sanıyorsun? Onun senin için sadece bir para kaynağı olduğunu göstermeyeceğimizi mi sanıyorsun?"

Kesilmeden önce adamın gözlerindeki hızlı parıltıyı gördü. Ve hedefi vurduğunu biliyordu.

Gotte de bunu gördü ve Tween'in kolunu kavradı. "Anlaşmayı kabul ediyoruz, kayıtlarda belirtildiği gibi."

Peabody elinde su ve çayla içeri girdiğinde bu rekor için kendini tanıttı. Tween içmek için ellerini kaldırdığında elleri titriyordu.

Eve, "Lorcan Cobbe," dedi ve Peabody'ye döndü. "Dedektif mi?"

"Lorcan Cobbe, kırk iki yaşında, İrlanda vatandaşı, aslen Dublinli. Anne, Morna Cobbe, altmış üç yaşında. Babası bilinmiyor."

Peabody PPC'sindeki parşömenden başını kaldırıp baktı. "Cobbe'nin yetişkinlik döneminde de devam eden ve tırmanan bir çocukluk kötü davranışları geçmişi var. Birçok uluslararası kolluk kuvvetinin listesinde yer alıyor. Kendi adı ve bir dizi takma ad altında, özellikle Avrupa'da faaliyet gösteren bilinen bir kiralık katil. Şu anda bu kurumlardan gelen verileri derliyoruz. EDD'den Komutan Whitney ve Yüzbaşı Feeney, yirmi bir yıl önce New York'ta bir haneye tecavüz vakasında iki yetişkinin ve ergenlik çağındaki oğullarının öldürülmesiyle ilgili olarak kendisini soruşturmuş ancak yakalayamamış ve dosyayı kapatamamışlardır."

Eve arkasına yaslandı. "Onu nasıl buldun?"

"Başka bir adamla seks yaptı."

"Kuruldu. Biliniyor. Devam edelim. Lorcan Cobbe'u nasıl bulup iletişime geçtiniz?"

"Bellacore. Stefano'nun hatası! İsmi o söyledi. Yoksa Bellacore'yi bilemezdim."

"Stefano Modesto'nun adını suç ortağı olarak mı veriyorsunuz?" Eve talep etti. "Bu ismi sana kiralık katil olarak yardım etmek için mi verdi? Yalan söylersen, tüm sorumluluğu üstlenirsin. Bunu unutma."

"Bir şaka yaptı. Aklıma o soktu. O ressamla yatıyordu ve Toskana'ya dönmek için sızlanıyordu. New York'a geldik çünkü sorumluluk alma zamanım gelmişti. Evini özlemekten, bir çocuk daha istemekten, yarı zamanlı işe geri dönmekten yakınıyordu. Her zaman istediği şeydi ama şimdi üçüncü sınıf bir sokak sanatçısı mı istiyor? Kariyerim, hayatım tehlikeydi. Kendimi savunmak zorundaydım."

"İlişkiyi bitirdi."

"Her zaman o lanet tabloya bakıp mızmızlanırdı, mızmızlanırdı. Ona geri dönecekti ve o zaman ben nerede olacaktım? Ailesi onun tarafını tutardı. Her zaman onun tarafını tutarlar."

"Ama acılı kocaya destek olurlar."

Korkunun içinden öfke fışkırdı. "Kendini fahişeleştirdi! Mağdur olan taraf bendim, ama beni dışarı atarlardı, onca yıl çalıştım, onlara, ona hizmet ettim, dışarıda kalırdım."

"Demek Bellacore'a gittin."

"Olasılıkları keşfetmek için. Sorunlarımı anladı. Beni biriyle temasa geçirebileceğini söyledi. Daha doğrusu birini benimle temasa geçirdi. Bana ne yapacağımı söyledi. Bir fiyat söyledi."

Eve başını salladı. "Sana ne yapmanı söyledi?"

"Bir klon bağlantısı edinecek ve onu güvence altına alacaktım. Bellacore'a ya nakit ya da çiftliği aracılığıyla ödeme yapacaktım. O kadar nakitim yoktu. Daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu söyledim."

o kadar para ödemededen önce. Ve bana Lorcan Cobbe'den bahsetti."

8

"Komisyoncunun ücretini ödemedi önce bile size Cobbe'un adını mı verdi?"

"Ona bir şişe şarap getirdim ve çoğunu içti. Yaşlı biri ve ihtişamlı günlerinden bahsetmeyi seviyor. Ben de dinledim. Bana Lorcan Cobbe'un şimdiye kadar aracılık ettiği en iyi adamlardan biri olduğunu söyledi. Mesleğinde yirmi yıldan fazla tecrübesi olduğunu söyledi. Dublin'de İrlandalı bir gangsterden nasıl eğitim aldığını anlattı. Pahalı olacaktı, bir milyon avro artı masraflar, ama iyi harcanmış bir para olacaktı. Ve bana kadar hiçbir iz kalmayacaktı.

"Yalancı." Tween yumruğunu masaya vurdu, tekrar tekrar. "Yalancı."

"Cobbe seninle nasıl bağlantı kurdu?"

"Bellacore'a klonun üzerindeki iletişim numarasını gönderdim. Bana her gün kontrol etmemi söyledi. Cobbe benimle irtibata geçecekti. Eğer herhangi bir nedenle işi reddederse, Bellacore başka bir isim verecekti. Ayrıca Cobbe'nin onun adını bildiğimi asla öğrenmemesini söyledi. Gerçek ismini. Bellacore güldü ve Cobbe bildiğimi öğrenirse ikimizin de boğazının kesilebileceğini söyledi."

Tween biraz daha su içti. "Gerçek bir buluşma için bastırmaya çalıştım ama Bellacore ona güvenmemi söyledi, isteyeceğim son şey Lorcan Cobbe ile yüz yüze gelmekti. Yine de karımı öldürürdü ama büyük olasılıkla benim için geri gelirdi. Bu yüzden

sohbet etmeye zorladı, röportaj gibi. Bellacore bunun komik olduğunu düşündü ama ben bunu anlamayı bozan bir şey yaptım. İki klon edinmemi söyledi. İlkinde Cobbe'un benimle iletişime geçmesini ve konuşmasını ayarlayacaktı. Sonra onu yok edecektim ve diğer tüm temaslar ikinci 'bağlantı' üzerinden mesaj yoluyla olacaktı."

"Ve?"

"Önce Bellacore'dan bir mesaj aldım. Sadece bir saat ve bir gün. Evdeki ofisimi kullandım, kapıyı kilitledim ve Cobbe benimle iletişime geçti. Görüntüyü engelledi ama bir konuşma yaptık. Eşim ve sanatçıyla ilgili ayrıntıları öğrenmek istedi. Peşinatı ödemededen önce deneyimi ve başarı oranı hakkında daha fazla bilgi istedim."

Tween suyunu tekrar aldı. Yüzü çok solgunlaşmıştı ve terden parlıyordu. "Bunu eğlenceli buluyor gibiydi. Bana bazı isimler, yerler ve tarihler verdi. Arama yapmak için klonu kullanmamı söyledi. Bekleyecekti. Yaptım ve hepsinin Avrupa'da, geçen yıl içinde öldürüldüğünü buldum. Bilinmeyen kişi ya da kişiler."

"Biraz daha konuştuk ve bana işi kabul ederse peşinatı nasıl ve nereye havale edeceğimi bildireceğini söyledi. Ve bana klonu yok etmemi söyledi. Eğer yapmazsam bileceğini ve beni bedavaya öldüreceğini söyledi. Eğer konuşmamızın bir kopyasını çıkarmayı düşünürsem, bunu bilecek ve beni öldürecek."

"Klonu yok ettin mi?"

"Evet. Ofisteki geri dönüştürücüye koydum ve çalıştırdım. Ama..."

Eve kanında hızlı bir pompalanma hissetti. "Bir kopyasını yapmışsın."

"Konuşurken bir tane yaptım. Onu da neredeyse yok ediyordum. Beni korkuttu, kabul ediyorum. Ama belgelemek istedim. Bir kayıt istedim."

"Kopyası nerede?"

"Sende."

"Bende mi?"

"Yani, polis. Kayıt yaparken benden her şeyi aldılar. Kartvizit çantamın sahte tabanının altında bir mikro disk var."

Eve ona döndüğünde bile Peabody ayağa kalkmıştı.

"Peabody röportajdan çıkıyor. Devam edin," diye emretti Eve. "Ondan sonra sadece mesajlarla iletişim kurduk. O bana gönderdi

talimatlar, peşinatı gönderdim. New York'a vardığını söyleyerek benimle irtibata geçtiğinde, ona bu işin ben evdeyken yapılmasını istediğimi söyledim; güvenlik evde olduğumu gösteriyordu ve akşam geç saatlerde spor salonuna gitmek için sık sık evden çıkıyordu. Ona haber verecektim. Ama sonra -iletişimini izledim- sanatçıdan bir mesaj aldı, onunla parkta buluşmak için ayarlamalar yaptı. Cobbe'a saati gönderdim. Sanatçıyı da indirimli olarak öldürmeyi teklif etti ama ben daha fazla harcama yapmayacaktım. Dün gece dışarı çıktı ve çok geçmeden... Klonu da diğeri gibi yok etmeliydim ama-"

"Belge istediniz," diye bitirdi Eve.

"Beni mahvederdi, bunu anlıyor musun?" Öfke ve gerçek bir kızgınlık yüzünü kararttı. "Beni mahvederdi. Ve tüm bunları sokakta tanıştığı bir adam için yaptı, çünkü o adam onun lanet tepelerini boyuyordu. Bana karşı yükümlülükleri vardı."

"Doğru. Cobbe size onun cesedinin belgelerini ve masraflarla birlikte son ödemenin nereye gönderileceğine dair talimatları gönderdi."

"Harcamaların bir listesini ve doğrulanmasını istemeliydim ama ona meydan okursam ya da tartışırsam..."

Tween suyunu boşalttı. "O tehlikeli bir adam. O bir katil. Onu bulamayacaksınız. Onu yakalayamayacaksınız. O kaçacak ve ben her şeyimi kaybedeceğim. Bu doğru değil. Bu adil değil."

Başını görüşme masasının üzerine koyarak bir bebek gibi ağladı.

Eve ayağa kalktı. "Anlaşmayı tamamladığınızda onu hücrelerine geri götürmesi için kapıya bir adam koyacağım." Sırf bu yüzden Reo'ya sert bir bakış gönderdi. "Belli ki yapmak zorunda olmadığımız bir anlaşma. Dallas, Röportaj'dan çıkıyorum."

Eve, Reo'nun net ve bilinçli bir şekilde "Polisler. Ne yapabilirsin ki?"

Eve yedek kulübesine dönerken, Peabody elinde bir kanıt torbasıyla koridorda koşarak ilerledi. "Tam söylediği yerde. İmzaladım."

"Gidip bir dinleyelim."

Çalışma odasını taradı ve tüm dedektiflerinin yerinde olduğunu gördü.

"Uzaydan gelen katil ninjaların istilasını olmadığı sürece herkes burada beklesin," diye duyurdu. "Önce on kişiye ihtiyacım var."

Ofisinde çantayı aldı ve diski çıkardı. "Kahve," diye emretti ve mikro diski cihazına taktı. "Tam ses."

Bir klik sesiyle başladı, kayıt cihazı devreye giriyordu.

Evet. Jorge Tween.

Bana Blade diyeceksin. Ortak bir tanıdığımız bana bir müteahhide ihtiyacın olduğunu söyledi.

Eve artık onun sesini tanıdığını düşündü. Aksanı Roarke'inkinden daha kalın, tonu daha kabaydı.

Olabilirim. Nitelikleriniz hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Oh, bunlardan fazlasıyla var ve size biraz kendimden bahsetmek isteyebilirim, ama önce bana karınızdan bahsedeceksiniz. Evet ya da hayır demeden önce her şeyi bilmek isterim. Kendimi bulabileceğim kadar varlıklı ve güzel bir kadın. Ama söyleyin bana Bay Tween, onu harekete geçiren nedir? Onu harekete geçiren nedir? Bana bir resim çizin.

Bunu yapmaya çalıştığında Eve, Tween'in evlendiği, bir çocuk sahibi olduğu ve öldürdüğü kadını gerçekten tanımadığını ya da anlamak istemediğini fark etti. Kadının geçmişinden, aile işlerinden, kendi deyimiyle İtalya'ya ve özellikle Toskana'ya olan takıntısından bahsetti.

Belli ki Cobbe da aynı şeyi fark etmiş ve birkaç detayı öğrenmeyi başarmıştı. İlgili alanları-sanat, spor, aile şirketi. Hizmetçiye olan bağlılığı, oğluna olan sadakati.

Bu ayrıntıların arasına tekrarlanan aldatma, onu mahvetme, sızlanma, dırdır etme, somurtma suçlamaları serpiştirildi.

Şimdi, bunların hepsi kesinlikle çok ilginç. Ama size bir şey daha sormak istiyorum. Neden Bay Tween, o fahişeyi kendiniz öldürmüyorsunuz?

Ben katil değilim!

Şunu unutmayın Bay Tween, eğer söylediklerimi yapmazsanız, akıllı ve dikkatli olmazsanız, bu işi sizin için alırsam polisler de sizi aynı şekilde görür.

Seni henüz işe almadım, değil mi? O niteliklere ihtiyacım var.

Sen de dedin ki. Tamam o zaman, bunu al. Ulga Rominov, Budapeşte, geçen Haziran. Nigel Harris, Londra, geçen Kasım. Julietta LeFarge, Cannes, Şubat. Elbette daha fazlası da var, ben meşgul bir adamım, ama eğer üç tanesi işinizi görmeyecekse, potansiyel işi bitirelim. Klonu kullan, bir arama yap. Bekleyeceğim.

"Akış aracılığıyla ve tutun. Devam et üzerinde ses," Eve emretti.

Kahvesini içerken diğerlerini dinledi ve Tween'in ifadesinin temel doğruluğunu teyit etti.

"Peabody-"

"Çoktan bitti. Rominov, Ulga, otuz sekiz yaşında. Birden fazla bıçak yarası var, darbe olarak boğazı kesilmiş. Tahmini altı saatlik işkence izleri var. Vandam ilaç'ın üst düzey, yüksek yetkilere sahip bir çalışanıymış. Bir bilim adamı. Altı yıllık evli. Bir cerrah olan eşi kayıp olduğunu bildirmiş ve şüpheli değil."

"İşkence. Biri bilgi istedi, belki işle ilgili."

"Harris, Nigel, altmış bir yaşında. Boğazı kesilmiş. Kuyumcu. Mesai sonrası dükkanında saldırıya uğramış. Polis bir soygunu engellemeye çalıştığını düşünüyor. Birkaç parça mücevher kayıp, kılıflar kırılmış. On iki yıl önce boşanmış, karısı yeniden evlenmiş ve Bath'da yaşıyor. Oğlu -ve varisi- o sırada Paris'teydi, geçmişte anlaşmazlıkları vardı. Sorgulandı. Mazereti tuttu."

"Eminim öyledir."

"LeFarge, Julietta, kırk dokuz yaşında. İnsan hakları avukatı. On dört yıllık evli, üç çocuklu. Modesto gibi, gece geç saatlerde yapılan bir toplantıdan sonra kendi kapısının önünde öldürüldü. Kocas ve ortakları, Doğu Avrupa'da faaliyet gösteren bir seks ticareti çetesini ortaya çıkaracak bilgiler üzerinde çalıştığını iddia ediyor."

"Pekâlâ, bu bilgileri aktaracağız ve her birinin dosyasına ihtiyacımız var. İyi niyetini gösterdi, biz de onları kullanıyoruz."

Kahveyi bir kenara koydu, diski yeniden paketledi ve yanında götürmek üzere bir dosya çantasına koydu. "Benimle," dedi ve çalışma odasına geri döndü.

"Cobbe dosyasını ekrana ver," dedi Peabody'ye. "Dinleyin! Her ne üzerinde çalışıyorsan, bunu karıştıracaksın. Lorcan Cobbe. Onu ekrana ver Peabody ve herkes iyice baksın. Konumuz, kesici aletlere düşkün bir kiralık katil. Dublin'de doğmuş, öncelikle Avrupa'da çalışmış, New York'a bilinen ikinci seyahatini yapmış. Bu kadını öldürmek için bir milyon avro kazanmış. Galla Modesto, dün gece Washington Square Park'ta öldürüldü. Kocas Jorge Tween suikast emrini verdi, ücreti ödedi ve kısa bir süre sonra yirmi beş yıl üst üste hapis yatmak üzere Omega'ya doğru yola çıkacak."

"Onu yakaladın mı?"

Santiago'ya başıyla işaret etti. "Sıktı, büktü, çevirdi ve kalanları paketledi. Eğer-" Whitney yürürken ayrıldı.

içinde.

"Komutanım."

"Devam edin."

"Eğer açgözlü puştan sıkıştırılmış ve çarpıtılmış bilgi tutarsa, elliye hizmet eder. Tutmazsa, iki ömür boyu yatar. Her iki durumda da, Tween sadece yarısı. Cobbe son yirmi yılını, yine bilindiği üzere, cinayetten para kazanarak geçirdi. Galla Modesto'nun onun son cinayeti olmasını sağlayacağız."

"Avrupa'ya mı gidiyoruz?" Baxter merak etti.

"Henüz çantanızı kapmayın. Cobbe'un hâlâ New York'ta olduğuna ve bir süre daha burada kalmayı planladığına dair her türlü belirti var."

"Başka bir hedefi mi var?" Reineke sordu.

"Evet, kişisel bir hedef. Roarke."

Reineke başını sallarken bile gözleri kısılmıştı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Bundan emin olacağız. Roarke, Cobbe'yi Dublin'de çocukken tanıyordu ve Cobbe, Cobbe'nin biyolojik babası olduğunu iddia ettiği Patrick Roarke'nin çırağı oldu."

Carmichael, "Aile benzerliği göremiyorum," diye yorum yaptı.

"Hayır. Ve henüz bu iddiayı doğrulayacak bir kanıt da yok. Önemli değil," diye ekledi, "çünkü Cobbe buna inanıyor ve hayatı boyunca Roarke'ı bir rakip, bir engel, bir tehdit olarak gördü. Roarke'ın onu Modesto'daki olay mahallindeki kalabalığın içinde gördüğünden emin oldu."

"Çiğne onu, tükür onu. Üzgünüm." Baxter elini salladı. "Roarke'ın bu pisliğe ne yapacağını hayal ediyorum."

O da aynısını hissetti, sadece aynısını, ama ...

"Lorcan Cobbe'u hafife almayacağız. Aklınıza gelebilecek her alfabe de dahil olmak üzere dünya çapındaki kolluk kuvvetlerinden başarıyla kaçtı."

Jenkinson, "NYPD değil," dedi.

"Ama o yaptı." Feeney içeri girerken Whitney başıyla onayladı. "Yirmi yıl önce. Daha doğrusu, geçen ay yirmi bir yıl önce. Yüzbaşı Feeney ve ben bunu taşıyoruz. Rapor sizde olacak. İnceleyin. Dr. Mira'nın profili sizde olacak. İnceleyin. Dr. Mira'nın

Modesto davası için de aynı. Tween'de iyi iş çıkardınız Teğmen, Dedektif."

"Teşekkür ederim, efendim. Ama o bir aptaldı," diye ekledi Eve. "Cobbe'yi bir dahi olarak görmüyorum ama sağlam içgüdüleri var."

"Uzman danışman sivil de dahil olmak üzere bu departmanı haftanın her günü bu içgüdülere karşı koyarım. Bizim bölgemizdeki başka bir cesetten kaçamaz."

"Hayır, efendim, yok."

"Sivil danışmanımızı ya da teğmenimizi cezasızlıkla tehdit edemez."

"Seni tehdit mi etti, LT?" Jenkinson sandalyesinde doğruldu, omuzları birden çelik gibi dikleşti.

Eve daha konuşmadan Whitney, "Konuşacak," dedi. "Bu bir model."

"Şerefsiz yere serilecek." Jenkinson'ın yüzündeki öfke kravatından daha parlaktı. "Siktiğimin piçi yere iniyor! Fransızcam için kusura bakmayın, Komutan."

Whitney, "O herifi indirmene güveniyorum," diye karşılık verdi. "Teğmen, yerli ve yabancı kolluk kuvvetleri ve istihbarat teşkilatlarıyla yaptığım görüşmeler hakkında size bilgi vermeye geldim. İzninizle, odayı bilgilendireceğim."

"Oda sizindir, efendim."

"Hepiniz yazılı bir rapor alacaksınız," diye başladı Whitney, "ama ben burada özetleyeceğim. FBI, İç Güvenlik ve CIA'in yanı sıra onların ve bizim Avrupa'daki, Avustralya'daki, Güney Afrika'daki ve Asya'daki muadillerimizle temas halindeydim. Şef Tibble zaten bilgilendirildi ve bu görüşmelerin birçoğunda yer aldı. Kendisi bu konuyla ilgili olarak her zaman hizmetinizdedir, Dallas."

"Minnettarım Komutan."

"Lorcan Cobbe." Whitney ekranı inceledi. "Bilinen çeşitli takma adları raporda listelenmiş. Dört yüz kırk üç cinayetin şüphelisi ya da şüphelisi."

"Efendim." Trueheart, genç yüzü ciddiydi, elini kaldırdı. "Dört yüz kırk üç mü dediniz?"

"Bu doğru. Yirmi dört yıllık bir süre içinde, ki bu onun profesyonel olarak geçirdiği süreye dair genel bir kanı, yılda ortalama on sekiz ceset demek. Birçok ajan ve LEO onun bu rakamı aştığına inanıyor, ancak bunlar onun dünya çapında bilinen ya da şüphelenilen rakamları."

Dedektif Carmichael PPC'sine notlar aldı. "Gezegen dışında bir şey yok mu efendim?"

"Hayır, istihbarata göre bu da gezegen dışı seyahat korkusundan kaynaklanıyor. Şu anda aldığı ücret bir ila iki milyon avro arasında değişiyor, artı masraflar. İş almak için araçlar ya da güvenilir bağlantılar kullanıyor. Yakın çekimde öldürmeyi tercih ediyor, bıçakları tercih ediyor. Etkileyici bir koleksiyonu olduğu söyleniyor. Modesto'da görüldüğü gibi hızlı öldürmeyi de tercih ediyor ama ek bir ücret karşılığında ek zaman harcıyor ya da işkence yapıyor. Bazen müşteri hedefin acı çekmesini istediği için, bazen de müşteri hedeften bilgi almak istediği için."

"Annesi," diye devam etti Whitney, "hâlâ Dublin'de yaşıyor."

-Yasallaşmadan önce fuhuş, yasallaştıktan sonra da sokak toplayıcılığı yaparak sağladığından çok daha rahat bir durumda olmasına rağmen, yirmi yıldır onunla doğrudan temas kurmadığını iddia ediyor. Yetkililer, altı ayda bir aldığı geliri belirli bir hesaba aktarmayı başaramadı."

"Annesine iyi bakıyor, değil mi?" Baxter araya girdi. "Görünüşe göre."

"Yıllar boyunca sorgulandı," diye ekledi Feeney. "Elektronik eşyalarına el konuldu, soyuldu. Şimdiye kadar hiçbir şey Cobbe'a götürmedi. En iyi tahmin? Nadiren ve bir tür kod aracılığıyla iletişim kuruyorlar. Onun nerede olduğunu bildiği şüpheli." Feeney Eve'e baktı. "Hâlâ çocuğu kendisinin ve Patrick Roarke'un yaptığını iddia ediyor. Çoğunlukla ağzını kapalı tutuyor, içine kapanıyor. Kışların çoğunda

daha güneşli iklimler. Kimse Cobbe'yi Dublin'de ya da seyahatlerinde ziyaret ederken görmemiş.

"Onunla ilgili elimizde ne varsa raporda var, ama özeti bu. Komutan?"

"Genellikle olaydan sonra Avrupa'da görülmüştür. Zaman zaman saçını boyuyor, peruk takıyor ya da yüzünün tanınmasını engelleyecek minimal bir kılık değiştiriyor. Çok sayıda pasaportu ve en üst düzey kimlik belgeleri var. Uzman danışmanımız alfabelerin şimdiye kadar başaramadığını başardı ve iki numaralı hesap tespit etti. Büyük ihtimalle başka hesapları ve kasaları da vardır. Bu hesaplar şimdi hareketlilik için izlenecek. İstihbarata göre iyi yaşıyor ve seyahat ediyor ama bir yerde uzun süre kalması pek mümkün değil. Bilinen bir arkadaşı ya da dostu yok, sadece ortakları var."

Eve, "Modesto'dan sonra New York'ta bir oteli kullanmaz," diye söze başladı. "Roarke'u nasıl öldüreceğini düşünürken olmaz. Üzgünüm Komutan."

"Haklısınız, bildiğimiz kadarıyla bir ya da iki gecedен daha uzun bir süre için oteli nadiren kullanır. Daha uzun süreler için mobilyalı bir daire ya da ev kiralaması daha muhtemel."

"Ev," dedi Eve. "Oda isterdi. Modesto için bir daire ya da otel odası tutmuş olabilir ama şimdi odaya ve daha fazla mahremiyete ihtiyacı var. Roarke'u hemen öldürmek istemeyecektir."

"Ya da sen, evlat," diye ekledi Feeney.

"Ya da ben. Biraz zaman isterdi. Hayatın amacı falan. Peki ya ulaşım, Komutan? Bununla nasıl başa çıkıyor?"

"Araba kullanmayı seviyor ve Avrupa'daki işlerine, hatta önemli mesafelere bile sık sık arabayla gittiğine inanılıyor."

"Daha fazla kontrol," diye varsaydı Eve. "Daha fazla mahremiyet, daha fazla esneklik."

"Mekik pilotluğu da yapabiliyor. Bir keresinde bir mekik pilotunu öldürüp yerine geçerek yetkililerden kaçmış ve bir grup

Londra'dan yirmi iş adamını bir konferans için Provence'daki bir tatil köyüne götürmüş. Yetkililer cesedi bulup anahtarın izini sürdüğünde, adam bir araba çalmıştı ve bu araba daha sonra Venedik'in dışında bir park alanında bulundu."

"Kurnaz," diye ekledi Eve. "Çok kurnaz."

"Daha kurnaz ol. Raporda çok daha fazlası var. Interpol'den Müfettiş Abernathy ile çalışacaksın. Kendisi yarın burada olacak."

Eve kürek kemiklerinin arasındaki kaşıntıyı hissetti, görmezden geldi. "Ortak bir soruşturma mı?"

"Modesto bizim şehrimizde öldürüldü. Cobbe'nin bir sonraki hedefi bizim şehrimizdeki ailemiz. Interpol'ü davet ettik ama yetki sizde. Abernathy yaklaşık sekiz yıldır Cobbe üzerinde çalışıyor ve her şekilde yardımcı olacak. Bu sizin davanız, Komiser. Bunlar da sizin polisleriniz. Bu soruşturmada yapılan tüm fazla mesailerin temizlendiğini söyleyerek bitireceğim. Ve bu süre boyunca Feeney sizindir. Ve yardımcı olabilirsem ben de."

"Teşekkür ederim Komutan." Feeney'e döndü. "İtalyanlardan Bellacore'un e-veri, kayıt, iletişim ve mali bilgilerini isteyebilir misiniz?"

"Yapabilirim ve yapacağım. McNab'i mi istiyorsun?"

"İşe yarar. Dedektif Carmichael, Santiago, geçen hafta içinde Avrupa'dan New York'a gelen ve tek yolcu taşıyan özel servisleri incelemeye başlayın. New York'tan kalkış ve araç kiralama iptallerini çapraz kontrol edin. Baxter, Trueheart, yalnız, erkek girişler, üst düzey oteller, aynı zaman dilimi. Jenkinson, Reineke, yakın zamanda kiralananmış, özel girişi olan evler ya da çoklu üniteler. Modesto'daki işi kabul ettiğinde ulaşım ve konaklama rezervasyonlarını yapmış olmalı."

Tüm ekibi diye düşündü. Ve onunla bile, kat etmesi gereken çok yol vardı.

"Feeney, Carmichael ve Santiago ile birlikte araç kiralama işlerini kontrol edecek birini ayırabilir misin? Araba kullanmayı seviyor ve benimle ya da Roarke'la oynamayı umuyorsa

Bu arada, bizi taşımak için bir yola ihtiyacı olacak. Ben olsam iyi büyüklükte bir kargo alanı olan bir minibüs ya da arazi aracı tercih ederdim."

"Tamamdır."

Tekrar ekrana ve Cobbe'un resmine döndü. "Zaman kaybetmek istemeyecektir, bu yüzden bir fırsat yakalayabilir. Bir araç çalabilir, uygun bir evi ele geçirebilir, içeride kim varsa ortadan kaldırabilir. Çalıntı araçlar, kayıp kişiler."

Whitney ona, "Bunları ben alırım," dedi.

"Teşekkür ederim efendim. Peabody, komutanın raporundaki Cobbe'nin bilinen ortaklarıyla başlayacağız. Araştırıp bilinen ortaklarını bulacağız. New York'la bağlantısı olan, yakın zamanda New York'a seyahat etmiş olan, eski erkek arkadaşının annesi New York'ta yaşayan üçüncü bir kuzeni olan herkese bakıyoruz.

"Dublin'de bir sokağa işeyen bir sokak faresi olduğundan beri kolluk kuvvetlerinin etrafında dolanıyor. Kimi ne zaman kullanacağınızı bilmiyorsanız bunu yapamazsınız."

Yer değiştirdi, polislerini taradı. "Muhbirlerinizle konuşun. Gelincikler çok şey duyar. Mevcut davalarınız öncelikli. Bunun üzerinde çalışın. Burada çalışın, evde çalışın, ama çalışın. Dava yükünüzle ilgili yardıma ihtiyacınız olursa, alırsınız.

"Memur Carmichael, üniforma desteği çok önemli olacak. Bir rotasyon belirlemenizi istiyorum. Bu konuda yardıma ihtiyacın olursa, sor. Son olarak, sen ne öğrenirsen, ben de onu öğrenirim. Sen ne biliyorsan, ben de onu biliyorum.

"Ava gidin," dedi.

Peabody'nin masasına doğru ilerledi. "Ortaklarla başla. Tween görüşmesini ve anlaşmasını yazacağım, sonra gidip Modestos'u bilgilendireceğim, bakalım başka bir şey bulabilecek miyim? Ben evden çalışacağım."

"Tween raporu üzerinde çalışabilirim." "Ben hallederim."

Feeney Eve'in omzuna dokundu. "Ofisinde bir dakikaya ihtiyacım var."

"Elbette. Komutan, tekrar teşekkür ederim."

Sadece ofisine doğru eliyle işaret etti. Kadın yolu gösterdi ve Whitney kapıyı kapattığında huzursuz bir hisse kapıldı.

Feeney ensesini kaşdı. "Sana bir takip cihazı takıyorum."
"Cehennem gibi."

Whitney ona, "Bunu bir emir olarak kabul et," dedi. "Efendim-"

"Bir emir," diye tekrarladı.

Feeney zorlukla duyulabilen bir iç çekti. Şişkin gözleri sempati gösteriyordu. "Roarke'a takman için ikinci bir tane getirdim."

"Bu onu bayıltmamdan önce mi sonra mı?"

Şimdi omuz silkti. "Nasıl olursa olsun, Dallas. İkiniz de hedefsiniz."

"Polisler her zaman hedeftir."

"Her zaman dört yüzden fazla cinayet işlemiş bir kiralık katilin hedefi olmazlar. Şansı yaver gider ve sizden birini kaçırmayı başarır, nerede olduğunuzu biliriz."

Feeney buruşuk takım elbise ceketinin cebinden takip cihazlarını çıkardığında zar zor geri adım atarak direndi.

"Efendim, bana bir tane giymemi emredebilirsiniz, ben de emirlere uyarım. Roarke'a aynı şeyi yapmasını emredemem."

"Onu ikna et." Whitney bu tavsiyeyle onu Feeney'le bırakıp çıktı.

"Bu sadece saçmalık."

"Saçmalık değil. Biraz aşağılayıcı, anlıyorum, ama saçmalık değil, Dallas." Kalçasını masanın köşesine yasladı. "Bugün komutanla bu konu üzerinde çalışarak çok zaman geçirdim, istihbarat ve veri topladım, varsayımlar, spekülasyonlar. Bu orospu çocuğu deliklere nasıl girileceğini biliyor. Gölgelere nasıl karışacağını, bıçağı nasıl saplayacağını ve bir deliğe nasıl gireceğini biliyor."

"Bunu biliyorum, tıpkı bunun farklı olduğunu bildiğim gibi." "Çünkü o sensin?"

"Çünkü bu kişisel bir şey. Kişisel olduğunda hata yaparsınız."

Ona uzun uzun baktı. "Çok doğru."

Fark etti ki, bu ona tokat gibi geri dönmüştü. Ona hizmet etmişti.

"Ceketi çıkar. Gömleğinin altında bir şey var mı?" "Ne demek gömleğin altında bir şey var mı?"

Gömlek mi? O lanet şeyi nereye koyuyorsun?"

Onu sağ kolunun altından, koltuk altından yaklaşık bir santim dışarı doğru dürttü.

Ceketini çıkardı ama sadece tişörtünün kısa kolunu yukarı itti.

Her ikisi için de muazzam bir rahatlama.

"İnce ve esnektir ve et yamasıyla tam olarak karışacaktır."

Eve, o yerini seçip işe koyulduğunda tavana baktı.

"Sıvılara dayanır-ter, yüzme, duş. Sıcağa, soğuğa. Soymaya çalışırsanız, derinin bir kısmını da beraberinde götürür. O yüzden bunu yapmayın. Onu çıkaran bir solüsyonum var. Elimizdekilerin en iyisi, çünkü en iyisi bu. Bilin bakalım kim yapıyor bunları?"

Yapmak zorunda değildi. Ama bir Roarke Industries ürünü giydiğini bilmek yutkunmasını kolaylaştırmıyordu.

Dudaklarını büzerek mührü kontrol etti, sonra da 'link'ini çıkardı. "Gördün mü, işte buradasın."

Ekranda yanıp sönen kırmızı bipe bakarak kaşlarını çatı. Ona dokunduğunda ekranda Polis Merkezi ve ofisinin yeri görünüyordu.

"Şehir dışına çıkarsınız, sizi okur. Bir mekiğe atlarsın, seni okur. Çin'e mi gittin? Seni okuyacak. Bu çocuk tam bir dahi."

"Bunlardan birini ona yapıştırmaya çalıştığım için kıcıma tekmeyi bastığında bunu ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Tanrım, Dallas, karının bokunu çıkar." "Ne karısı boku?"

"Onun daha zeki ve daha güçlü olduğunu nasıl bildiğinizi ve başka hangi saçmalıkları atmanız gerektiğini, ama nasıl endişelendiğinizi, endişelenmenin sizi nasıl mahvettiğini. Bunun gibi şeyler.

Çünkü o endişeli ve sen endişelendiğin için suçlusun. Sadece eş boku."

Büyüledi. "Karının bokunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü hayatımın yarısından fazlasına sahip oldum, Tanrı aşkına. Sheila düzenli olarak karısını aldatmıyor ve bu yüzden işe yarıyor. Her seferinde."

Karısının saçmalıkları, diye düşündü Eve. Yeterince esnetirse belki Evlilik Kuralları ile paralel ilerleyebilir gibi görünüyordu.

"Eğer işe yaramazsa, seni çağıracağım. Sen bu işte muhtemelen daha iyisindir."

"O l a b i l i r ." İkinci takip cihazının bulunduğu kutuyu ona uzattı. "Talimatlar onunla birlikte, ama nasıl çalıştığını bilecek. Bunu o yaptı. Ona takın." Feeney kapıya doğru yöneldi. "Bekle. Karının boku varsa, kocanın da boku vardır. Nedir bu?

Bu mu?"

Feeney sadece gülümsedi. "Bir yolunu bul."

Daha sonrası için bir bulmaca, diye karar verdi ve kolunu kaldırarak izleyiciye baktı, parmağıyla izleyiciyi hissetti. Gözleriyle baksa, parmağını üzerinde gezdirse bile onu gerçekten göremedi, zar zor hissetti.

Tamam, lanet olası bir dahi.

Değiştiremeyeceği şeyleri görmezden gelmeye karar vererek raporunu yazmak için oturdu.

9

Eve Merkez'deki işini bitirirken Summerset de pazarlamayla uğraştı. Diğer işlerini zamanında tamamlamıştı ama yine de geride kalmıştı.

Daha önce ayak işlerine ayırdığı sabahının büyük bölümünü evde, Cobbe ile ilgili bazı bağlantılarıyla konuşarak geçirmişti. İşlerinin arasında, bilgi alışverişinde mahremiyet sağlamak için Ivanna'nın dairesinde onunla öğle yemeği yemişti.

Roarke ısrar ettiği için bir araba ve şoför kullanıyordu ama yine de tercih ettiği bazı mağazalara yürüyerek gidip geliyordu. Ne de olsa bir rutini vardı.

Rutine verdiği değerın büyük ölçüde Urbanlar sırasında yaşadığı katliam ve kaostan kaynaklandığını fark etse de, bu durum rutini daha az tatmin edici hale getirmiyordu.

Teğmenin sık sık rutini bozduğunu kabul edebilirdi ama bunu telafi etmeyi öğrenmişti. Özellikle kaos zamanlarında düzeni ve sükûneti korumayı sadece görevi değil, yeteneği olarak görüyordu.

Küçük ama yakut kırmızısı ve mükemmel tatlı çilekler aldı. Her zamanki pişirme günü olmamasına rağmen, eve döndüğünde bir kek yapmaya karar verdi. Gün de çilekler kadar mükemmel olduğu için, pazarın açık tezgâhlarında dolaşmaktan, tüccarları ve yetiştiricileri ziyaret etmekten ve rahat sohbetler etmekten keyif aldı.

Gözüne hitap eden çiçekleri satın aldı, bıçak gibi keskin peynirlerin tadına baktı ve maliyeti pratik kalbini acıtsa da küçük bir yuvarlak aldı.

Balıkçının yanında durdu, somonlara baktı.

"Bugün nasılsınız Bay Summerset?"

"Pekala, ya siz Bay Tilly?"

"Mayıs ayının bu günü kadar güzel." Tilly, büyük beyaz önlüğüyle somon balığını işaret etti. "İnsanların için mi yoksa kedin için mi?"

"Evin reisi, tabii ki."

"Bu kedi olurdu." Tilly göz kırptı. "Sör Galahad'ınız nasıl?"

"Evet, öyle. Ya hanımlarınız?"

Tilly'nin hanımları bir çift İran kedisi olduğundan, Summerset Galahad'ın somonunu satın alıp yoluna devam etmeden önce Summerset ile bahar esintisinde kedi hikayelerini paylaştılar.

Böğürtlenlerden beri bir gölge yakaladığını biliyordu. Cobbe'nin hakkını vermeliydi, çünkü onu henüz fark etmemişti. Ama onu ya da Cobbe'un bu görev için gönderdiği kişiyi hissetmişti.

Merak içinde, açık hava pazarında amaçladığından daha fazla zaman geçirdi, dolaştı, dokundu, geri döndü.

Gölgeyi hiç fark etmedi. Hissi geçince arabayı çağırdı.

Eve dönerken Roarke ile temasa geçti.

"Yardımcı olabilecek bazı bilgiler topladım," diye başladı.

"Ve pazar yerinde bir kuyruk yakaladım."

"Neredesin?"

"Arabada, eve dönerken. Burada endişelenmene gerek yok. Onu fark etmemi sağlayacak kadar yaklaştı ama oradaydı. Tabii üzerime bir gölge düşürmediysen ve ben de yanlış anlamadıysam."

"Yapmadım, hayır, ve beni

kışkırtma." "Peki sen neredesin?"

"An Didean. Burada işim bittiğinde uğramam gereken bir yer daha var. Muhtemelen biraz geç kalacağım. İşin bitince evde kal.

orada, olur mu?"

"Başka bir planım yok. Kendine iyi bak evlat. Tahmin ettiğimden daha iyi."

"Evde görüşürüz."

Roarke kapıyı tıklatarak incelemesine devam etti. İşçiler daha fazla mobilya yükledi. Birkaç eğitmen sınıf alanlarını istedikleri gibi düzenlemekle meşguldü.

Hava taze ve temiz kokuyordu. Umutlu mu kokuyordu, yoksa bu sadece onun ihtiyacı mıydı? Birkaç gün içinde burası gençlikle, gürültüyle, hareketle dolacaktı.

Kısa süre içinde kilit personel ile bir toplantı yaptı, ancak kendini merdivenlerden yukarı çıkarken, yatakhaneleri dolaşırken ve öğrencilerin ekmesi için yatakları hazır olan çatı bahçesine kadar çıkarken buldu.

Etrafı şehirle çevrili bir bankta oturuyordu, gökyüzü bir insanın dileyebileceği kadar maviydi. Ve okuldan çok çok önce kaybettiği kızların anısı, zihninde ve kalbinde güneşte parlayan bir ışıltı olmuştu.

Cobbe'nin istediği olsaydı o da onlar gibi kaybolabilirdi. Hiç şüphe yok ki, kaçacak kadar hızlı olmasaydı ya da etrafında arkadaşları olmasaydı ölmüş ve bitmiş olacaktı. Hiç şüphesiz, diye düşündü Roarke şimdi, Cobbe bunu başarabilseydi yıllar önce onu yerin dibine sokardı.

Roarke'a göre yaşlı adam da aynısını yapardı, tabii onun işine yarayacak biri olmasaydı. Ama cepleri karıştırmak için çevik parmakları vardı ve bu onu kurtarmıştı. Onu bottan ya da yumruktan kurtardığından değil ama bu erken beceri nefes almasını sağlamıştı.

Cobbe neden Patrick Roarke gibi bir adamı baba olarak istemişti ki? Roarke yeterince basit olduğuna karar verdi. Aynı kanı paylaşırsalar da paylaşmasalar da, derilerinin altında birbirlerine çok benziyorlardı.

Ah, diye düşündü, bunca yıldan sonra iş başa düşecekti ve bu sefer ne kaçacak ne de uzaklaşacaktı. Şimdi kaybedecek çok daha fazla şeyi vardı.

Cobbe'yi Fransa'daki o barın zemininde sersemlemiş ama nefes alır halde bırakmıştı.

Burada bitmek zorundaydı. Ve öyle de olacaktı.

Sinyal verdiğinde bağlantısını çıkardı ve ekranda eski dostlarından birinin adını okudu.

"Brian," diye cevap verdi. "Benim için bir şeyin var mı?"

Konuşmanın ardından arkadaşının aktardıklarını dosyaladı. Toplantıya katıldı ve daha sonra enstrümanların teslim edilip müzik odasına yerleştirilmesini büyük bir keyifle izledi.

Dışarı çıktığında, kendi arabası ve şoförü yanaşırken caddeyi taradı.

Cobbe'den hiçbir iz göremedi ve eve dönmeden önceki son durağına doğru yoluna devam etti.

Mira'nın sakin sokağındaki güzel evinin önünde durdu. Kapının yanına saksı çiçekleri koyduklarını fark etti. Koyu morlar ve keskin kırmızılar, dantel gibi köpüren bir şey ve kenarlarından dökülmeye başlayan yumuşak yeşil bir sarmaşık.

Miras'ı ne kadar sevse ve takdir etse de, bu ziyareti bir görev olarak görüyordu; üstesinden gelinmesi gereken bir şey.

İşi bitince eve dönmek istedi.

Zili çalarken sokağı izledi. Takip edilseydi bilirdi. Ve eğer kaçırdıysa, şoförü -en iyilerinden biri- olmazdı.

Ama yine de kapı açılana kadar izledi.

Kapıyı saçları dikkatsizce dağılmış, gözleri nazik ve yeşil Dennis Mira açtı. Ev kıyafetleri ve düğmesi kopuk kırmızı bir hırka giymişti.

"İçeri gel, içeri gel. Seni gördüğüme çok sevindim! Charlie uğrayacağını söyledi."

"Seni görmek her zaman güzel, Dennis."

Tıpkı evin güzel renkleri ve sessiz, rahat asaletiyle her zaman hoş geldiniz hissi verdiği gibi.

"Bir biraya ne dersin?" Dennis oturma odasına doğru ilerlerken Roarke'ın sırtına dostça bir tokat attı. "O

"Yanımda bir tane olursa yaygara koparmayacağım." "Çok isterim, teşekkürler."

"Oturun, ben onları getiririm. Charlie'nin..." Sanki onu görmeyi bekliyormuş gibi belli belirsiz etrafına bakındı.

"Sanırım üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Eve geleli çok olmadı. Ben onu bulurum." Dennis uzaklaşınca Roarke pencereye doğru ilerledi,

sokağı bir kez daha taradı.

Sessiz, diye düşündü ve akıp giden trafik sakin bir şekilde ilerliyordu.

Mira soluk gri bir pantolon ve gözleri kadar yumuşak mavi bir kazak giymiş olarak içeri girdiğinde arkasını döndü.

"Kapının sesini duyduğumu sandım." Doğruca ona doğru yürüdü, ellerini tuttu, yanaklarından öptü. "Dennis nerede?"

"Bize bira almaya gitti."

"Hmm." Roarke'a bir sandalye işaret etti, kanepeye geçti ve bacaklarını kıvırdı. "Bugün Rochelle ile konuştum. An Didean'daki son mobilyaları da yüklediğinizi söyledi."

"Öyleyiz. Ben de oradan geliyorum." Dennis, içinde iki bira, bir bardak beyaz şarap ve bir tepsi kraker, peynir, fındık, zeytin bulunan bir tepsiyle içeri girerken ona baktı.

"İşte buradasın, Charlie. Bir kadeh şarabı hak ettiğini düşünmüştüm. Uzun bir gün geçirdi," dedi Roarke'a.

"Ve ben de buna ekliyorum."

"Hiç de değil. Size memnuniyetle geldik."

"Dışarıdaydım ve her halükarda neredeyse eve dönüyordum."

Mira başını sallayarak şarabını aldı. "Dennis'in burada olmasından memnun musun?"

"Elbette." Roarke kendine rahatlamasını emretti ve birasını eline aldı. "Her zaman."

"Eve, Peabody ve Reo'nun Tween'in itirafını aldıklarını ve avukatıyla bir anlaşma yaptıklarını bilmiyor olabilirsin. Elli yıl yatacak ve Cobbe hakkında bildiklerini onlara anlatacak."

"Tüm detayları değil ama Nadine ben buraya gelmeden kısa bir süre önce haberi verdi."

"Eve ona bahşış vermiş olmalı." Mira tekrar başını salladı. "Bu da Eve'in aileyle birlikte olduğu anlamına geliyor, yoksa kırılmasına izin vermezdi. Bana Lorcan Cobbe ile ilgili ilk anını anlat."

Bu soruyu ya da buna benzer bir soruyu beklemiyordu. Bir an düşündü, sonra içgüdüsel cevabının doğru olmadığını fark etti. "Dublin'de Grafton Caddesi'nde beni izliyordu. Bunu unutmuşum. Brian, Mick ve Jenny'yle birlikteydim, yaptığımız gibi turistlerle çalışıyorduk. Bundan hoşlanmadığımı hatırlıyorum ama sonra çekip gitti. Sanırım ertesi gün kapımı çaldı."

"Kaç yaşındaydın?"

"Sanırım yedi ya da sekiz. Akşam yemeği vaktinin geldiğini hatırlıyorum ve bir şeyler yiyene kadar tekrar dışarı çıkmak istemediğim için elimi geri çekmiştim. Yaşlı adam o sırada muhtemelen bir ya da iki bira içmişti ve o gün eve Meg'in masaya koyduğu şeyi hak edecek kadar para getirmediğime karar vermişti."

"Sonra Cobbe kapıdaydı ve Meg kapıyı açtığında onu itti. Kolay bir iş değildi, çünkü o narin bir tip değildi. Doğruca yaşlı adama doğru yürüdü. Kasıla kasıla," diye hatırlıyordu Roarke, şimdi geriye dönüp baktığında bunu açıkça görebiliyordu. "'Ben Lorcan,' dedi. 'Ben senin oğlunum, ilk çocuğum. Artık burada yaşayacak ve sizin için çalışacağım.' Yaşlı adam güldü, onu ensesinden ve pantolonunun arkasından tutup evden dışarı fırlattı."

"Attı mı?" Mira tekrarladı.

"Oh evet, onu dışarı çıkardı. Merdivenlerden yuvarlandığını duydum. Ve yaşlı adam bana, eğer aynısını istemiyorsam, tembel kıcımlı dışarı çıkarmamı ve geçimimi sağlamamı söyledi. Ben de çıktım. Cobbe merdivenin dibinde yatıyordu. Kendim de bir iki kez yuvarlandığım için ona yardım etmeye çalıştım. Bir bıçak çekti, bana bir yumruk attı, ama gözlerinde kan vardı ve ben hızlı davrandım. Geri döndüğümde kapının eşiğinde kamp kurmuştu, ben de arkadan dolaşp pencereden içeri girdim. Sabah hâlâ oradaydı."

Roarke bir içki aldı. "İlişkimizin o ilk buluşmadan sonra hiç gelişmediğini söyleyebiliriz."

"Sana yine zarar vermeye mi çalıştı?"

"Denedi, bir ya da iki kez başardı ama bıçağı bana asla saplayamadı." Roarke omuz silkti, omuzlarını yavaşça kaldırıp indirdi. "Yaşlı adam nasıl olduğunu görünce onu bu konuda uyardı. Ekmeğimi kazandığım gibi."

"Patrick Roarke onu tabiri caizse hiç yanına almadı ya da oğlu olarak kabul etmedi mi?"

"Ona iş verdi, ama gerisine gelince, hayır. Ve bence yaşlı adamın buna hakkı vardı."

"Neden?"

"Ah, genetik, sanırım. Yaşlı adama hiç benzemiyordu. Koyu yerine açık renk saçları, mavi değil ela dediğiniz gözleri vardı. Daha kısa ve tıknaz bir yapısı vardı."

"Annesi mi?"

"Kahverengi saçlar, gerçi sık sık kızıla boyardı, griye meyilli mavi gözler. Şehvetli diyebiliriz. O zamanlar mahallelerine gidip onu görmeye özen gösterirdim. Çalıştığı barın üstünde odaları vardı. Ben izbe bir yerde büyüdüm," diye ekledi, "ama onların koşulları benimkini saraya yaklaştırdı. Ve hala..."

"Hâlâ mı?"

"Bence kadın onu sevdi. Bu onda vardı. Düşmanlarınızı tanımak hayatta kalmanın hayati bir parçasıdır, bu yüzden onu tanımaya özen gösterdim. Söylendiğine göre ona hiç el kaldırmamış ve onu göklere çıkarmış. Onun gözünde genç bir prensti."

Resim oluşurken Mira başını salladı. "Ama o senin sahip olduğun şeyi istiyordu."

Her şey bundan ibaret olmadığı için Roarke başını salladı. "Var olmamamı ve sahip olduğum şeye sahip olmamı istiyordu. Onun gözlerinden baktığımda görebildiğim ilk şey. Ben onun yolundaydım. Ama neden yaşlı adam ve Meg'le birlikte bir hayat istedi -ki eli tuğla gibiydi ve onu bolca kullanıyordu- bilemiyorum.

Bakın. Ellerinde bir annenin sevgisi vardı, ama onu spor olsun diye dövecek bir adamın masasında bir yere göz dikmişti."

"Bir çocuk-" Dennis gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim, bölüyorum. Yüksek sesle düşünüyordum."

"Yüksek sesle düşün," diye davet etti karısı.

"Bir çocuğun bir babaya, eğer yoksa bir anneye özlem duymasının doğal, doğuştan gelen bir ihtiyaç olduğunu söyleyebilirim. Yerine geçecek birilerini, vekilleri, yedekleri arayabilir. Bu vakada, Cobbe'ye annesi "Bu senin baban" demiş. Belki de kendi zalimliğiyle doğmuştu, şiddete meyilliydi. Ve o zaman ve yer hakkında bildiklerim, zalim ve şiddet dolu olabileceği yönünde, yani doğa, yetiştirme ve çevre bir arada. Bana öyle geliyor ki, babası olduğuna inandığı adama öykünmekle kalmayıp onu geçmek ve böylece onun saygısını ve gururunu kazanmak için çabalardı."

Durakladı, belli ki geri kalanını düşünüyordu Roarke hiçbir şey söylemedi.

"Bir annenin sevgisi, böyle bir kişilik için zayıftır, değil mi? Yumuşaktır ve gerçek bir gücü yoktur. Ama yasaların dışında yaşayan, istediğini alan bir babanın gururu ve saygısı, bu bir güçtür. Bu bir güçtür ve miras alınabilir. Özellikle de kendini cesur sanan bir korkak için."

Mira gülümsedi, Dennis'in bacağına bir elini sıkıştırdı. Mira Roarke'a, "Evet, o gücü ondan engelledin," dedi. "Hâlâ öylesin."

"Yaşlı adam öldü."

"Bu onu daha güçlü yapar. Üzgünüm, Charlie."

"Hayır, Dennis, kesinlikle haklısın. Öldü -ve şiddet yüzünden öldü- o bir ikon, ulaşılmamış bir hedef, o gururu ve saygıyı kazanamadan ondan çalınan bir hak. Ve sen onun asla sahip olamadığı şeyin yaşayan kanıtısın."

Roarke'u izleyen Mira şarabını yudumladı. "Baban için ne tür işler yapıyordu?"

"Düz hırsızlığa hiç yeteneği yoktu ve dört eli olsaydı bir cebi bile açamazdı. Enforcement's

yerini hak etmek için ne
yaptığını." "Ne türden?"

Tuhaf, çok tuhaf, diye fark etti Roarke, bu güzel, sıcak odada oturup o zor ve sefil günleri düşünmek.

"Eğer birisi koruma ücretini kabul etmezse, Cobbe onu ikna etmesi için gönderilebilirdi. Ya da biri yaşlı adama bir iş için adil pay olarak gördüğü parayı ödemezse, Cobbe'yi tahsil etmeye gönderebilirdi. Öyle ya da böyle."

"Başladığında kaç yaşındaydı?"

"Ah, yaklaşık on iki ya da on üç, bahse girerim. Kulağa genç geliyor ama farklı bir zaman ve yerdi."

"Hâlâ genç," dedi Mira. "Ve baba figürü onu başkalarına fiziksel zarar vermesi için seçti. O zaman bile babanızın emriyle mi öldürdü?"

"Muhtemelen. Muhtemelen, evet," diye düzeltti Roarke. "Seni hiç Cobbe'la birlikte gönderdi mi?"

"Tanrım hayır. Bağırsaklarımın deşilmesi için fazla yararlıydım ve yaşlı adam Cobbe'un en azından beni öldürmeye çalışacağını bilecek kadar akıllıydı. Benim yeteneklerim başka yerdeydi. Ben bir hırsız olarak doğmuşum." Tekrar omuz silktili. "Ve hayatta kalma ihtiyacı bu doğal yeteneği geliştirdi. Turistleri ve dükkânları, sonra da zenginlerin evlerini ve apartmanlarını soydum. Bundan zevk aldığımı inkâr ederek değer verdiğim iki insana hakaret etmeyeceğim."

Dennis, "Üstün olduğumuz şeylerden zevk alma eğilimindeyiz," diye yorum yaptı ve göz kırpan bir sırıtış kazandı.

"Yeterince doğru."

"Peki Cobbe onun için çalışırken baban ona nasıl davranıyordu?"

"Sanırım Cobbe işi yaşlı adamın uygun gördüğü sürede bitirir ve onaylanan miktarı geri getirirse yeterince iyi olur."

"Peki ya yapmadıysa?"

"Yumruk, çizme... Ama ihtiyarın canı isterse bunu da yapardı ve çoğu zaman da yapardı. Cobbe işini yaptığı ve bundan zevk aldığı için nadiren bundan fazlası olurdu. Ben

Daha da kötüsü, götürdüklerimin bir kısmını saklarken. Bir gün çıkıp gidebilecek kadar param olacağını bilmek dayak yemeye değerdı."

Roarke birasını kaldırırken durakladı. "Başka bir şey daha hatırladın."

"Yaptım, evet. Cobbe'un en kötü zamanlarıydı. Bu, kapıyı ilk çalmasından bir yıl ya da daha fazla bir süre sonra olacaktı. O günkü hasılatıyla içeri girdi ve yaşlı adam Meg'e Cobbe'ye yarım bardak içki koydurduğuna göre, bu onu memnun etmeye yetmiş olmalıydı. Cobbe sanki evindeymiş gibi oturdu ve yaşlı adama benimle ilgili bir şeyler anlattı. Şimdi ne olduğunu ya da doğru mu yalan mı olduğunu hatırlamıyorum. Pek önemi yok. Bunun için Cobbe'yi fena dövdü. Mızızlara ya da sıçanlara tahammülü yoktu. Ben de dayak yedim ama bu sefer en ağır darbeyi Cobbe aldı."

"Ona göre bu senin hatan olurdu. Ve yine de, dayak dikkat çekiciydi. Ona odaklanmıştı. Önemli olduğunun bir tür kanıtıydı. Tüm bunlar onun ne hale geldiğini destekledi."

"Ona Roarke'un babası diyemem, Charlie. Biyoloji bir baba yapmaz."

Bunun üzerine Roarke birasına baktı ve hiçbir şey söylemedi. Basit bir minnettarlık seliyle hiçbir şey söyleyemedi.

"Cobbe'ye hiç gurur ya da saygı gösterdi mi?"

Roarke kendine biraz zaman tanımak için birasını yudumladı. "Biraz saygı, sanırım, ama gurur, hayır. Birden fazla kez Cobbe'ye içinde bir damla Roarke olmadığını ve onun adını kendi adı olarak kullanırsa kafasını kıracağını söylediğini duydum. Cobbe'un annesine fahişe dedi. Elbette kendi payına düşen fahişeleri de vardı, ama içlerinden birinin karnında onunkinden bir velet büyüseydi bunu bilirdi. Ve bunun gibi şeyler."

"Ve Cobbe onu aldı mı?" "Aldı, evet."

"Ona ne dedi?" Dennis merak etti. "Cobbe'un olduğu çocuk mu?"

"Cobbe. Ya da bazen keyfi yerindeyse Jabber. Cobbe bıçaklarını saplamayı severdi."

"Peki ya sen? Bu çok mu kişisel?"

"Öyle değil. Bana çocuk ya da genç Roarke derdi ama Meg'le birlikte en çok dailtín ya da diabhal derlerdi. Bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar İrlandaca küfür ve hakaretleri vardı. Bunlar sırasıyla velet ya da şeytan olurdu."

"Cobbe orada mıydı? Patrick Roarke'un seni son dövüşüne tanık oldu mu?"

"Bilmiyorum," diye fark etti Roarke. "Sanırım hayır, ama kesin olarak söyleyemem. Orada bazı boşluklar var, çünkü bana neden o şekilde saldırdığını da kesin olarak söyleyemem. En kötünün de kötüsüydü ve kendimi ölüyor gibi hissettim. Summerset beni bulup yanına almasaydı, bana bakmasaydı muhtemelen ölmüş olacaktım. Ben... Kitap yüzünden. Bunu şimdi hatırlamak tuhaf."

"Hangi kitap?"

"Yeats. Bir sokakta eski bir kitap buldum. Yeats, şiir. Bir süre sonra kendi kendime okumayı öğrendim. Jenny ve Brian yardım ettiler, çünkü ikisi de hepimizden daha iyi okuyup yazabiliyorlardı. Kitabın içindeki dünyaydı, kelimeler çok güçlü ve güzeldi. Çoğu zaman yanımda taşırdım. Hayır, hayır, Cobbe orada değildi. Kimse yoktu. Beni tek başıma yakaladı, çalışmıyordum ama kitapla alıştırmaya yapıyordum."

"Uzaklaş, ey insan çocuğu! Sulara ve vahşi doğaya."

"Bir periyle, el ele," diye devam etti Dennis. "Çünkü dünya senin anlayabileceğinden çok daha fazla ağlamakla dolu."

"Evet, sihirliydi bu sözler. Ağlayan dünyayı yeterince biliyordum ve uzaklaşmanın nasıl olacağını merak ediyordum. Ve o beni buldu. Kitabı aldı ve çalışmayıp aylaklık ettiğim için bana küfretti."

Roarke bir an gözlerini kapadı, gölgeler ve boşluklar arasında araştırdı. "Ondan geri almaya çalıştım. O benimdi, görüyorsunuz. Çalmamıştım bile ama bulmuştum. Beni yere düşürdü ve bir sayfasını yırttı. Ve bu içimde bir şeyleri parçaladı."

Gözlerini açtı. Her şey olduğu günkü gibi net bir şekilde geri geldi. Bir parçası -çoğunun, kabul etti-

gölgeyi tekrar aşağı çekmek istedi, doğru ve sıkı.

Geçmişin gözlerinin içine bakmak acıya bakmaktı.

Hayatının çoğunu, yaşamanın amacının arkaya değil ileriye bakmak olduğuna inanarak geçirmişti.

Ama şimdi, önünde ne duruyordu.

"Ona saldırdım. Kör bir öfke ve aptallıkla, çünkü benim iki katım büyüklüğünde ve güçlüydü. Güçlü bir adamdı, bunu bilmek için sebeplerim vardı. Ama üzerine gittim. Muhtemelen ona bir kez vurmayı başarmamın nedeni, içine dalmamın yarattığı şoktu. Bir tane indirdim ve dudağını patlattım."

Neredeyse gülecekti. "Şimdi, o yoğun tatmin anı çok kısa sürdü. Kitabı bir kenara fırlattı ve ben de bir tane daha bulamadım. Yani." Omuz silkti.

Mira uzun bir nefes aldıktan sonra, "Ee," dedi. "Dublin'de Summerset ile yaşadıktan sonra Cobbe'u tekrar gördün mü?"

"Birkaç kez tekrar dışarı çıktığımda ondan uzak durdum. Yaşlı adam boğazına bıçak dayadıktan sonra Cobbe'nin operasyonu devralmaya çalıştığını biliyorum."

"Cobbe onu öldürmüş olabilir mi?" Dennis sordu.

"Yaşlı adamın çetesi dağıldı, Cobbe onları tutamadığı için başkalarına dağıldı. O da başkaları için çalışmaya başladı ve bir süreliğine Belfast'a taşındı. Yıllar sonra Fransa'da bir barda karşılaşana kadar onunla bir daha sohbet edemedim."

"Sana bıçak çekti," dedi Mira. "Eve bu sabahki görüşmemizde bana söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet, öyle. İçeri girdiğini gördüm ve aklında ne olduğunu gözlerinde açıkça gördüm. Oturdu, bıçağı kaburgalarımına sapladı - derine değil, çünkü bana saplamadan önce söz hakkı olması gerekiyordu. O konuşurken, ona para ve haklı olarak onun adını vermezsem masanın altındaki bıçakla beni nasıl deşeceğini anlatırken, masanın altındaki sersemletici silahımla onu yere serdim. Onu nefes alır halde bırakarak uzaklaştım, umarım şimdi pişman olduğumu anlamışsındır."

"Senin zayıf olduğunu düşünüyor, çünkü ona nefes aldırmadın. Aynı zamanda onu alt ettin."

çocuklardı. Onun imrendiği isme sahipsiniz," diye devam etti Mira. "Onun rekabet edemeyeceği bir servete ve mevkiye sahipsiniz. Kesinlikle servet biriktirmiş olsa da, sahip olduğu tek saygı korkudan geliyor. Bu onu besliyor. New York'a seninle yüzleşmek için geldiğini sanmıyorum. Belki suları test etmek, zemini ölçmek için. Ama sizi görünce, öldürdükten sonra, ücretini kazandıktan sonra, bunun üzerine binince, işte oradasınız, kına yakmak zorunda kaldı.

"İşte buradayım," dedi Mira. "'Bu sen olabilirdin. Bunu sana yapabilir ve doğuştan gelen hakkımı talep edebilirim. Yıllar boyunca seni takip ederdi, tıpkı bir yaranın endişesi ve onu besleyen o kızgın acı gibi."

"İnsanların neleri görmesine izin verdiğimi takip etmek zor değil."

"Sizi öldürmeye çalışacak ve bu çok kişisel olduğu için, çok derine indiği için hatalar yapacak. Ama bu çok kişisel olduğu için, siz de hata yapabilirsiniz."

"Yapmayacağım." Ve işte Roarke bundan emindi. "Çünkü almaya çalışacağı sadece benim hayatım değil. Summerset'in ve Eve'in -Çünkü benimle birlikteler."

Roarke'u inceleyen ve bu kesinliği gören Mira şarabını yudumladı. "Summerset'in seninle birlikte olmasını bir iş, Eve'le evlenmeni de senin için bir kolaylık ve kılıf olarak anlayacaktır. Aşkı anlayabilecek kapasitede değil."

"Summerset hayatımı kurtardı ve o zamandan beri hayatımın ayrılmaz bir parçası oldu. Onu öldürmek bir yan ürün, hatta dikkat dağıtıcı ama zevkli bir şey olurdu. Eve benim. Benim için ne ifade ettiğini anlasa da anlamasa da, o benim."

Öne doğru eğildi. "Ben bir hırsız olarak doğdum. Sahip olduğum her şeyin temeli buradan geliyor. Hoş bir hobiden fazlası değilken çalmaya devam ettim. Hiç pişman değilim. Eve için bundan vazgeçtim çünkü başka türlü ne o bana ne de ben ona ait olabilirdim. Hiç pişman değilim.

"Bunu öğrenmek için yeterince derine inmesi, doğru insanlara doğru soruları sorması yeterli. Anlayamaz ama bilebilir. Eğer bilseydi, ne yapardı?"

"Önce onu öldürmeyi ya da en azından kaçırmayı deneyecek. Ve onu durdurmak için Eve'den daha yetenekli birini tanımıyorum."

"Bunu kabul etmek beni hata yapmaktan alıkoyacak. Hayatını bir kafeste geçirmesi konusunda ona güveniyorum. Ama onun hatırı sayılır becerisini aşar ve ona herhangi bir şekilde zarar verirse, ben çekip gittiğimde nefes alıyor olmayacak."

Dennis, "Ne onu ne de seni geçebilir," diye yorum yaptı. "Buna kesinlikle inanıyorum. Ayı ayrı güçlü ve zeki insanlarsınız. Birlikte bir güçsünüz. Çocukluklarınız arasında paralellikler var. Siz birlikte olmak için yaratılmışsınız."

Roarke, "İki kayıp ruh," diye mırıldandı ama Dennis başını salladı.

"Hayır, kaybolmadım. Sadece bekliyorum. Sana bir bira daha getireyim mi?" "Teşekkürler, hayır. Akşamını yeterince aldım. Tabii daha fazlasına ihtiyacın var."

"Eve'e profili ayarlayacağımı söyle. Benimle -bizimle- doğrudan konuşmanı istemekte haklıydı. Daha fazlasını biliyoruz ve ne kadar çok şey bilirsek onu o kadar çabuk durdurabiliriz."

★ ★ ★

Roarke ayrılmadan önce Eve eve doğru yola çıktı. Central'da yapabileceği -ya da yapmak istediği- her şeyi yapmış, Modestos'u güncellemek için otele gitmişti.

Ve bir gün boyunca kaldırabileceği tüm duygunun bu kadar olduğunu düşündü.

İşi vardı, hem de çok, ama bir molaya ihtiyacı vardı. Hızlı bir yüzme, belki bir kadeh şarap ve Roarke'la bir yemek, böylece birbirlerini güncelleyebilirlerdi.

Onu gerçekten o kapıların içinde istiyordu. Onu çoktan orada bulmayı umuyordu.

Ama onlara doğru döndüğünde, önlerine atılmış bir tür çuval gördü. Kapılar açılmaya başladığında bile geri çekildi.

Tekrar kapandıklarında silahını çekti. Arabadan inmeden önce sokağı bir kez daha taradı.

Bir çuval -ki kan lekelerini gördüğünde tanırdı- ve onu sabitleyen kravattan sarkan bir not.

Boştaki eliyle telsizini çıkardı. "Dallas, Teğmen Eve. Evime birkaç polis gönderin. Hemen."

Telsizi uzaklaştırdı, çantaya doğru gitti. Kan kokusu aldı. Ölüm kokusu aldı.
Notu parmak ucuyla kaldırdı.

Curiosite kediye
öldürdü. Sıra sende!

"Heceleyemiyorum. Tanrım, hayır, hayır, hayır."

Mühürlemedi, bunu düşünmedi ama kravatı yırttı. Kedi, kedi. Onun kedisi.

Kedinin -ama onun kedisinin değil- karnı deşilmiş, boğazı kesilmişti.

Doğrulurken, kayıt cihazını açarken ve eşyalarını arabadan çıkarmak için dönerken acıma ve rahatlama duyguları içinde çalkalanıyordu.

Ve sonra onu gördü. Roarke gibi, o da bundan emin oldu.

Adam bir blok ötede durduğundan, gülerken başını geriye attığını gördü.

Koştı, tam gaz. O da öyle.

10

Koşarken Eve telsizini çıkardı.

Onun yapacağı gibi doğruya doğru ilerledi, büyük parka doğru pompaladı.

"Memurun şüphelinin takibi için yardıma ihtiyacı var. Erkek, beyaz, kahverengi saçlı, topuzlu, kırk iki yaşında. 1.80 boyunda. Siyah pantolon, siyah kapüşonlu. Batı Seksen Üç'teki Central Park'a doğru yaya olarak takip ediliyor. Orospu çocuğu!"

Yer kazandı, yer kazandığını biliyordu. Hiçbir sprinti kazanamayacaktı ama kovalamaca için kendini iyi konumlandırmıştı. Kovalamacayı istiyordu, hiç şüphesiz.

"Şüpheli Lorcan Cobbe," diye bağırdı parka doğru ilerlerken. "Onu silahlı ve tehlikeli olarak kabul edin. Bana destek gönderin! Park güvenliğini uyarın, kameradan yerini tespit etsinler."

Telsizi elinde biyledi. "Bana destek getirin!"

"Neden kaçıyorsun?" Feeney talep etti. "Neden Central Park'tasın?"

"Cobbe'un peşindeyim. Bana destek getirin."

"Tamamdır."

Nefes almak için değil ama zemini ölçmek için durmak zorunda kaldı. Mükemmel bir bahar akşamı turistleri, yerlileri, aileleri ve çocukları - bir sürü çocuğu - ağırlıyordu. İnsanlar geziniyordu,

Banklarda uzandılar, köpeklerini gezdirdiler, külahlardan dondurma yaladılar, yapraklı ağaçların yeşil gölgesinde kucaklaştılar.

Biri de şaşkın bir ifadeyle siyah bir kapüşonluyu tutuyordu.

Eve ona doğru koştu, kadının gözlerinin alarmla açılmasını izledi ve silahını tuttuğunu hatırladı.

Rozetini çıkardı. "Polis memuru, kapüşonunu düşüren adam nereye gitti?"

"Koşarken onu fırlatıp attı." "Ne t a r a f a ?" Eve kanıt için kapüşonluyu kaptı.

"Hangi yön?"

"Emin değilim. Sanırım..." Belli belirsiz kuzeyi işaret etti. Eve rozetini taktı ve kuzeye doğru koştu.

Feeney'e "Kapüşonluyu bıraktı," dedi, "kuzeye doğru ilerliyordu."

Birisi gitar çaldı. Biri şarkı söyledi. Bir çocuk bağırsakları patlamış gibi gülüyordu. Bir diğeri, kan damlayan sıyrık dizleri üzerinde topallayarak bir hava tahtası taşıdı.

Parkın iki güvenlik görevlisinin kendisine doğru koştuğunu gördü.

Durdu çünkü o orospu çocuğu gitmişti. Sadece gitmişti.

"Bu sektör için güvenlik beslemesine ihtiyacım var," diye tersledi. "Ve şüpheliyi bulmak için güvenliğe ihtiyacım var."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde silahını uzaklaştırdı. "Bana yayının bir kopyasını gönderin. Ve şüpheliyi gösteren her türlü görüntüyü. Dallas, Teğmen Eve, Polis Merkezi. Cinayet Masası. Bana yayını getirin ve bir video ve ayak araştırması başlatın. Hemen, lanet olsun."

"İzin almamız gerek-"

Eve direndi -çok az farkla- park polisini boğazından yakaladı. "Washington Square Park'taki kadın gibi senin gözetiminde birinin karnının deşilmesini mi istiyorsun? Çünkü bu o adam. Bu o lanet olası adam."

"Evet, hanımefendi. Hemen ilgileneceğiz."

"Ve sakın bana hanımefendi deme," diye ısrarak uzaklaştı.

Feeney'e "Onu kaybettim," dedi. "Eve gidiyorum." "Destek seninle buluşacak. Ne oldu böyle?"

"Sana sonra anlatırım," dedi tiksinererek. "İnsan avını başlatmam gerekiyor."

Kuzeye gitti, diye düşündü, sonra batıya saptı ve tekrar parkın dışına doğru yürüdü. Zaten öyle yapardı. Yakınlarda bir aracı olsaydı ya da Columbus'a doğru yürüseydi, bir taksiye ya da otobüse binseydi, metroya binseydi.

Onun ne yapacağını görmek istemişti. Ve o da ona göstermişti.

O geri dönerken birkaç polis daha -YPSD üniformalı- içeri girdi. Rozetini çıkarıp havaya kaldırdı. "Benimle gelin."

Yürürken telsizini kullanarak Batı Seksen Sekizinci Cadde'nin güneyinden Roosevelt Parkı'na -çünkü adam parkları seviyor gibiydi- ve Central Park'ın batısından Columbus Bulvarı'na kadar bir arama emri verdi.

Belki de, sadece belki de, zevk aldığı için, daha da dikkatsiz olacaktı. Ve şansları yaver giderdi.

Kapılara doğru ilerlemeye başladığında, kapıların ardına kadar açık olduğunu ve Summerset'in arabasıyla ölü kedi çantası arasında durduğunu gördü.

"Ne yapıyorsun burada! O çantaya dokunma! Lanet olsun!" Koşarak karşıya geçti. "Arabaya bin. Bin şu lanet arabaya."

"Bu Galahad değil. O evde."

"Çantaya dokundun."

"Elbette çantaya dokundum," diye karşılık verdi. "Kapılar açıldı, sonra tekrar kapandı ve monitör aracınızı ve o şeyi burada gösterdi. I-"

"Arabaya bin." Sinirli ve öfkeli bir şekilde adamın dirseğinin sivri ucunu yakaladı. "Hedef olduğunun farkında mısın?"

"Öyle olduğunu anlıyor musun?"

"Seni kelepçelemeden önce arabada. Yemin ederim."

Summerset büyük bir vakarla arabaya bindi.

Sakinleşmeye çalışarak süpürgecilere emir verdi ve hışımla bagaja giderken talimatları bir çırpıda sıraladı. Mühürledi, kanıt torbaları ve kutuları aldı.

Kutuları üniformalara doğru fırlattı. "Bunları bir araya getirin."

Ters çevrilebilir ceketı bir kanıt torbasına koydu ve çömelerek ölü kediı kanlı çuval bezinden çıkardı.

Üniformalılardan biri "Hasta herif bunu yapıyor," diye yorum yaptı.

Hiçbir şey söylemeden, saha çantasındaki cımbızla cesetten birkaç kıl aldı, bunları poşetledi, kan örneği aldı, bunları poşetledi, kediı poşetledi, poşetleri etiketledi. Çuvalı ve notu başka bir çuvala koydu.

Kutuları aldı, kutuladı, mühürledi ve etiketledi.

"Cesedi morga götüreceksın, Morris için etiketleyeceksın."

"Adli tabibin bir kediye otopsi yapmasını mı istiyorsunuz?" "Ben de öyle demedim mi?"

"Evet, efendim."

"Ceket, saç, kan, çanta ve not laboratuvara gidecek. Saç Harvo için, geri kalanı Berenski için etiketlendi. Onlar öncelikli. Hepsi öncelikli. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Yaya mısın?"

"Evet, efendim."

Telsizini tekrar çıkardı ve devriye polislerini alması için bir kruvazör emretti.

"Birinin kapıların yanında durup olay yerini güvende tutmasını ister misiniz?"

"Hayır." Hayır. Nokta, o düşündüm. Hayır. gerçek nokta içinde süpürgeçileri de, ama o tüm üsleri kapsayacaktı.

Saha teçhizatını yerleştirdi ve direksiyona geçti.

Summerset ona lekesiz beyaz bir mendil uzattı.

"Ellerinde kan var."

Hırlamak istedi ama vazgeçti. Direksiyonun her tarafına ölü kedi kanı bulaştırmanın da bir anlamı yoktu.

Daha sonra, Summerset'in kanlı bezi toparlayıp ceketinin cebine soktuğunda itiraz etmemesi için ne kadar üzgün olması gerektiğini düşündü.

Bunun yerine, kadın kapıdan geçerken kendi ellerini kavuşturdu.

"Bildiğiniz gibi," diye başladı, "kapı güvenliği araç kimliğinizi okuyor. Kapılar açılıp kapandığında endişelendim, ancak aracınız monitörde zamanında görünmedi, böylece onu garaja uzaktan kumanda edebildim. Daha sonra kapı monitörünü kontrol ettim ve boş aracınızı, çantanızı görünce daha da endişelendim."

"Yani lanet olası kapıları açıyorsunuz ve orada bir korkuluk gibi dikilip kargaların omuzlarınıza sıçmasını ve gözlerinizi oymasını bekliyorsunuz."

"Ben zor-"

"Ya geri dönseydi? Parka girdiğinde beni engellemişti. Geri dönüp seni deşebilirdi."

Kaskatı kesilmiş boynu, ona ters ters bakmasına yetecek kadar dönmeyi başardı. "Kendi kaynaklarımdan yoksun değilim."

"Kaynakların zerre kadar umurumda değil. Geri döndüğümde seni o ölü kedinin yanında kanlar içinde bulsaydım Roarke'a ne derdim?"

Summerset evin önünde hızla dururken, "Silahlıyım," dedi. "Ve Şehir Savaşları sırasında bu hayduttan daha kötülerinden kurtulduğumu hatırlatırım. Ve ötesinde."

"Urbanlar benim gözetimimde değildi." Arabadan dışarı itti.

Diğer taraftan dışarı itti. "Peki ya kontrol etme zahmetine girmeseydim ve Roarke eve geldiğinde seni o zavallı kedinin yanında ölü bulsaydı ona ne derdim?"

"Ben bir polisim."

"Bu seni yenilmez mi yapıyor?" "Beni eğitilmiş yapıyor."

"Olduğum gibi, senin yaşadığından daha uzun süredir olduğum gibi." "Ve sen yaşlı olmanın daha hızlı koşabileceğin ve profesyonel bir katili alt etmek mi?"

Summerset cebinden mini bir blaster çıkardı. "Bunun yaşı telafi edeceğine inanıyorum."

"Tanrım, bu yasadışı!"

"Beni tutuklayın," diye önerdi. "Ama şu anda bir içkiye ihtiyacım var. İkimizin de içkiye ihtiyacı var."

Adam kapıya doğru yürüdüğünde, kadın hırsıyla kendi saçını çekti. Sonra da peşinden içeri girdi, çünkü gerçekten de bir içki içmek istiyordu.

Galahad koşar adım Summerset'e gitti, rüzgarını ve ovmasını yaptı, sonra Eve'in yanına gitti. Üçü bir an için büyük fuayede durdular.

Summerset boğazını temizledi. "Çantanın üzerindeki notu gördüm. Kötü yazımına rağmen mesaj açıktı. Oğlumuzun güvende olduğunu biliyordum ama sen bilmiyordun."

Ceketini çıkarıp direğin üzerine fırlattı. "Gerçekten büyük bir içki istiyorum."

Summerset başını sallayarak salona girdi. Ona cömert bir kadeh şarap, kendisine de üç parmak viski doldurdu.

"Ne zamandan beri lanet cebinde bir blaster taşımaya başladın?"

"Liam Calhoun korumalarımı atlatıp eve girdiğinden ve sen de benim için olan bir derenin önüne çıktığından beri. Lorcan Cobbe eve giremeyecek."

Summerset tüm bu olayı üzücü bulduğu için oturdu.

"Kedimiz olduğunu nereden bildi?"

Bunu düşünecek zamanı olduğu için Summerset viskisini yudumlarken içini çekti. "Bugün beni gölgelediğinde bir amplifikatör kullanmış olabilir."

"O- Ne? Ne zaman?" Şimdi saçını başını yolmak istemiyordu. Summerset'inkini koparmak istiyordu. "Bunu neden yeni duyuyorum? Nerede?"

"Otur kızım, volta atacağına." Summerset biraz viski içti ve şakağını ovuşturdu. "Roarke'a söyledim, o da sana söyleyecekti ya da söyleyecekti elbette. Pazarlamam sırasında, açık hava pazarında."

"Onu gördün mü?"

"Hayır. Onu hissettim. Takip edildiğimi anlarım. Hiç yaklaşmadı ve ben de bunu bilirdim, bu yüzden bir amplifikatör kullanmış ve balıkçı Bay Tilly ile konuşmama kulak misafiri olmuş olmalı. İki dişi İran kedisi olduğu için kedilerimiz hakkında sohbet ettik. Galahad için somon balığı aldım. Gölge kısa bir süre sonra kayboldu. Onu hissettim.

"Somon satın aldığım ve kediler hakkında sohbet ettiğim için birinin evcil hayvanı olabilecek o zavallı hayvanı katletti."

"O hayvanı kesti çünkü o hasta bir pislikti ve benim -ya da Roarke'un, buraya kimin önce geldiğine bağlı olarak- ne yapacağımı görmek istedi. Onu görebilmem için tıpkı cinayet mahallinde yaptığı gibi göz önünde durdu.

"Güldü," diye ekledi. "Vücut dilinden anlayabiliyordum. Hepsi büyük bir şakaydı."

Galahad kucağına sıçrayıp hatırı sayılır ağırlığını kucağına verdiğinde Eve ona uzun, yavaş bir vuruş yaptı. "Eğer bedenim ya da saçın söyleyecek bir şeyi varsa, Morris ve Harvo onu bulacaktır."

Summerset cebinden küçük bir cihaz çıkardı. "Roarke kapıda. Olay yeri ekibiniz de öyle."

"Saçmalık. Lanet olsun. Onu uyarmalıydım." Bir içki daha aldı. "Oh iyi."

"Benim de öyle. İkimizin de dikkatinin biraz dağınık olduğunu söyleyebilirim. Otur," diye ekledi Summerset Eve ayağa kalkmadan önce. "Onu içeri getireceğim." Eve işe gitmesi gerektiğini düşündü. Ama bu önce gelmeliydi. Kediye okşayarak mırıldanmasını sağladı ve başını geri çekildi, değerli bir dakika için gözlerini kapattı.

Kapının açıldığını duydu.

"Peki neden kapıda süpürgeciler var?" Roarke sordu. "Bana 'Teğmene sorun'dan fazlasını söylemeyi reddediyorlar."

"Salonda şarap içiyor. Git ona katıl. Bunları ben alırım."

Adam içeri girdiğinde gözleri açık, dimdik oturuyordu. Delirmiş olsun ya da olmasın, kedi ailenin bir sonraki üyesini karşılamak için onu terk etti.

"Ne oluyor Eve?"

"Cobbe kapıya bir çuval içinde ölü bir kedi bıraktı."

"Bir kedi mi? Neden o..." Roarke bacaklarının arasında dolanan tombul gri kurdeleye baktı. "Ah. Summerset'i pazarda takip etmiş. Bir şekilde kedimiz olduğunu anlamış olmalı."

"Bir balıkçıdan somon -anlamadığım bir kelime- ve başka bir kedici," dedi Eve.

"Amplifikatör," diye tahmin etti Roarke.

"Bir blok ötedeydi, onu gördüğümünden emindim. Onu parkın içine kadar takip ettim ama büyük bir ipucu vardı ve onu kaybettim. Güvenlik bana görüntü gönderiyor ama sanırım tekrar geri dönüp yoluna devam etti."

Öfkeyle boğuşan Roarke, Eve'in yanındaki sandalyeye çökerken kravatını çekiştirerek çözdü. "İçeri girmeye çalışmış olabilir."

"Summerset alarmlar hakkında hiçbir şey söylemedi. Söylerdi."

"Bu Cobbe'un reçel denemediği anlamına gelmez. Kontrol edeceğim. Bir not demiştiniz."

"Merak kediye öldürdü. Sırada sen varsın. Kötü yazımla."

"Eve geldiğinde buldun. Düşünmüş olmalısın..." Şimdi kucaklarını seçmiş olan kediye okşadı.

"Aklım daha iyisini biliyordu ama evet, bir anlığına." Summerset tekrar içeri girdi. "Şarap mı viski mi?" "Ben viski alayım."

"Yukarı çıkmanız, bu konu üzerinde çalışmanız ve yemek yemeniz gerektiğini anlıyorum, ancak ikinize de Ivanna ile yaptığım görüşmeden bahsetmeliyim."

Eve'in bulabildiği tek terim, "... bayan arkadaşınıza söylediniz," oldu.

Summerset dökerken kaşlarını çatarak devam etti. "Hatırlayacağınız gibi Ivanna uzun yıllar gizli görevlerde bulundu. Pek çok bağlantısı var."

"Whitney bunun icabına baktı."

"Peki komutanınızın ajanlarla ve Cobbe'yi soruşturan diğer kişilerle kişisel ilişkileri var mı?"

Summerset Roarke'a viskisini verirken Eve kaşlarını çatarak ona baktı. "Abernathy adında bir adam, Interpol'den, danışmanlık yapmak için yarın geliyor."

"Ondan bahsetti." PPC'sini çıkararak Summerset kaydıldı. "George Abernathy, başlangıçta Scotland Yard'da çalışıyordu- ve takdir edersiniz ki bir cinayet polisi. Yedi yıl önce Interpol'e transfer olmuş."

"Bunu sen mi yazdın?"

Summerset başını eğdi. "Kodumu çözmeye çalışmak ister misiniz, Teğmen? O zamandan beri bunun varyasyonlarını kullanıyorum-"

"Ben doğmadan önce. Evet, evet, lanet olası evet."

"Her halükarda, Ivanna onu tanıyor, onunla birlikte çalışanları biliyor, tıpkı bildiği gibi - böyle şeyleri bildiği gibi - Lorcan Cobbe'nin peşinde başarısız olsa da inatla koştu. Kırk sekiz yaşında, on dört yıllık evli ve iki oğlu var. Kırk beş yaşındaki karısı ünlü bir botanikçidir. Oğulları kriket ve futboldan hoşlanıyor. Amerikan futbolu değil," diye niteledi. "Gerçek futbol."

Summerset viskisini kaldırdı. "Eğer istersen, bir tanıdık olarak ona onun adından bahsedebilirsin. Bana Cobbe ile ilgili çeşitli soruşturmalar hakkında bildiklerini anlattı. Onları bir rapor haline getirdim. Her ikinizde de kopyaları var."

"Bunun için teşekkürler," dedi Roarke ona. "Yemek yedin mi?" "Henüz yemedim."

Eve o asılı sessizliğin ne anlama geldiğini biliyordu. Zihinsel olarak gözlerini devirmiş olabilirdi ama anlamıştı. "Öyleyse yemek odasında yiyeceğiz. Hepimiz."

"Ben hallederim." Summerset ayağa kalkarak odadan çıktı.

"Lanet olası cenaze levazımatçısı ceketinde mini bir blaster taşıyor."

"Evet. Ve?"

"Tanrım." En azından şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar verdi. "Mira'yla nasıl gitti?"

"İkinize de akşam yemeğinde anlatacağım. İkiniz de duymalısınız. Profili düzenleyeceğini ve bunu size göndereceğini söyledi."

"Tamam, sorun değil. Sen iyi misin?" "Tam olarak emin değilim."

Uzanarak elini onun elinin üzerine kapadı. "Onu almaya gidiyorum."

"Yapacağına inanıyorum."

"Ne yapacağımı görmek istedi. Bahse girerim arabaya geri dönüp mesafeyi hızla kapatacağımı düşünmüştür."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü park hemen şurada. Arabadayım, durmam ve tekrar inmem gerekiyor. Parka girecek çünkü park hemen orada."

Roarke ona döndü. "Ne yapacağını biliyordun."

"Ben de sana bunu söylüyorum. Yapabildiğinde kolay yolu seçiyor ve park da kolaydı. Kapüşonunu atmış, bu yüzden tam bir eşkâle sahip değilim ama şimdi kapüşon elimde ve belki bir şeyler buluruz. Koşarken beline bağlasaydı daha iyi olurdu. Ama atmak kolay yoldu. Kamera kayıtlarında parkın kuzeyine doğru gittiğini, sonra da hızla dışarı çıktığını göreceğiz. Girip çıkıyor ve ya sakladığı bir araca ya da birkaç blok ötedeki bir araca biniyor. "Morris için ölü kedi, Harvo için biraz tüy, Dickhead için kan ve cekette olası DNA var. İçinde etiket yok ama bir şeyler bulabilirler. Kediye nereden ve nasıl aldığını bulabiliriz. Bu bir cinayet olmayacak. Bir başıboş," diye ekledi, iyice düşünerek.

"Eğer bu fikri Summerset'i dinleyerek edindiye, birkaç saat içinde bir sokak kedisi bulacak kadar şanslı olmayacaktır. New York'u nereye bakacağını bilecek kadar iyi tanımıyor. Yani bir veteriner, bir barınak belki. Ya da birinin penceresinde bir tane görür - bu konuda çok fazla şans yok," diye karar verdi.

"Bir veterinere ya da barınağa giriyor. Bunu takip edersek nereye gittiğini biliriz."

Adım atmak için ayağa kalktı. "Summerset'i takip ettiyse, en başta onun dışarı çıktığını görmesi gerekirdi, bu da evi izlediği anlamına gelir. Araziyi tanımak için. Ve bir ulaşım aracı olması gerekiyordu."

"Summerset'in ya da görevlendirdiğim şoförün kuyruğu fark etmeyeceğini düşünemiyorum."

Summerset kapı aralığından, "Sizi temin ederim," dedi. "Güzel bir akşam olduğu için yemeği arka verandaya koydum."

"Amplifikatör mü?"

Roarke kediye kaldırıp ayağa kalkarken, "Hayır," dedi. "Ne arazide ne de evin içinde hiçbir yerde, çünkü onları engelleyecek sanal duvarlarımız var."

"Tamam o zaman." Summerset'i takip etmeye başladı, sonra durdu. "Arabada mı? Biri, iyi biri, arabada söylenen herhangi bir şeyi alır mı?"

"Çok iyi bir tane olmalı. Lanet olsun, bu mümkün. Bunu düzelteceğim."

"Şoför güzergahınızı biliyor muydu, yoksa giderken ona söylediniz mi?"

Evin arka tarafına doğru yürürlerken Summerset, "Ben de kendi cehennemimi ekleyeceğim," dedi. "Giderken ona söyledim."

"Durduğunuz her yeri, kiminle konuştuğunuzu, ilgilendiğinizi istiyorum. Her durağın saatini istiyorum."

"Alacaksın."

Dışarı çıktılar ve evet, güzelliğin hedefi vurduğunu düşünüyordu. Alacakaranlık yayılıyor, verandadaki, patikadaki ve bazı ağaçların arasına serpiştirilmiş ışıklar parlıyordu. Çiçekler havayı kokluyor ve bu parlayan ışıklarda parılıyordu.

Masanın üzerinde şeffaf kaplar içinde küçük beyaz mumlar, üç kubbeli tabak, çoktan başladığı şarap, üstü kapalı cam bir sepet vardı ve sıcak mayanın kokusunu alabildiğine göre, bu ekmek demekti.

"İyi sunulmuş bir yemek rahatlatıcı olabilir. Hepimiz biraz kullanabiliriz diye düşündüm."

"Eğer bunun altında ıspanak varsa, rahat edemeyeceğim."

Onun yerine, yeşil şeyler arasında en sevmediği kuşkonmazı, üzerine sos gezdirilmiş bir çeşit madalyonu, ince, altın rengi kabuklarının içinde tereyağı ve otlarla kaplanmış minik patatesleri buldu.

Şarabı reddetmeye başladı, sonra düşündü: rahatlık. Bir bardak daha içebileceğine karar verdi.

"Jorge Tween kırk sekiz saat içinde Omega'ya nakledilecek. Şu anda daha çok otuz altı gibi," diye başladı Eve. "Galla Modesto'nun küçük oğlu ailesiyle birlikte ve öyle de kalacak. Kalıntılarını İtalya'ya, Toskana'ya geri götürüyorlar. Hizmetçi ve dadı da onlarla birlikte gidecek, onlarla birlikte kalacak."

Roarke onun elini tuttu ve sıktı. "İyi iş çıkardın."

"Henüz bitmedi, ama bu sonuca yardımcı oldunuz. He-Tween

-Pek de zorlu biri sayılmazdı. Bulduğunuz veriler olmasaydı daha da zor olurdu."

Madalyonları kesti. Kuzu eti.

"Cobbe sandığı kadar zorlu biri değil." "Sizi aşağılamak bana düşmez, Teğmen."

Eve biraz kuzu eti yedi ve Summerset'e alaycı bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

"Bu davada," diye düzeltti. "Ama yirmi yıldır küresel kanun uygulamalarına meydan okuyor."

"Başlarda biraz şansının yaver gittiğini söyleyebilirim. Ama genel olarak yaptığı işte, yani işinde iyi. Bu iş değil, kişisel bir şey ve şimdiden her şeyi berbat ediyor. Olay yerinde Roarke'a kendini göstermek mi? Dürtü, ego. New York'ta kalmak? Gurur, öfke. Kedi mi? Kibir ve aptallık.

"Bu sadece bir boğaz kesmek, ücretini almak ve yoluna devam etmek değil. Bu nefret, bu ego ve eski bir rakiple alay etme ihtiyacı. Dahası, bu şeye ne diyorsunuz? Gaspçı."

Roarke alışkanlıktan olsa gerek bir ekmeği yağladı, kırdı ve yarısını ona uzattı. "Hepsi, evet, Mira ve Dennis'le konuşana kadar fark ettiğimden daha fazlası."

Etrafına baktı, ışıklara, çiçeklere, çimenlere. Kendisi için inşa ettiği dünyaya. Summerset için. Eve için, diye düşündü, o anda bunu bilmese de.

Şişman bir kedi de dahil olmak üzere aile için.

"Daha önce hatırlamadığım şeyleri hatırladım, çünkü ya zamanla bulanıklaşmışlardı ya da onları bir kenara itmiştim ya da sadece daha önce düşünmemiştim. Onun dinlemek ve bir şekilde doğru soruyu sormak, bir şeyleri açmak için doğru yolu bulmak gibi bir tarzı var."

Eve'e baktı. "Bildığın gibi."

"Evet, onun bir yolu var."

"Dennis de öyle. Ve böylece, aslında size karşı bir görev olarak düşündüğüm şey, Teğmen, küçük ifşaatlara dönüştü. Cobbe'u ilk gördüğümde," diye başladı ve onlara anlattı.

Eve, "Seni hemen hemen öldürmeye çalıştı," diye gözlemledi. "Bunu ya da başarısız olduğunu unutmuş olamaz."

"Yapmayacak, hayır. Benim için sadece başka bir piç olan şey, onun için daha fazlasıydı. Yaşlı adamın çocuğu olup olmaması umurumda değildi, hatta annesini görene kadar öyle olmasını umuyordum ve o zaman bile bunun ne kadar mantıksız olduğunu anladım."

"Çünkü mü?" Eve sordu.

"Saç rengi ve yapısı dışında, fiziksel olarak biyolojik babasına çekmiş olduğunu varsaymak zorundayım. Koyu ten rengi, yüz hatları, göz rengi. Yaşlı adamla hiçbir benzerliği yok.

"Ama bu onun için önemliydi," diye ekledi Roarke.

Summerset, "Önemli olandan daha fazlası," diye yorum yaptı.

"Yeterince doğru. Geriye dönüp baktığımda, Dennis'in dediği gibi. Yaşlı adam onu kelepçelediğinde ya da tekmelediğinde, bu dikkat çekmek içindi. Bunu arzuluyordu. Yaşlı adamın onu kanlı bir şekilde dövdüğü gece bile."

Dinleyen Eve, profili kendisi hokkabazlık yaptı.

"Yıllardır doğrudan senin peşine düşmemesinin bir nedeni

de bu olabilir," diye sözlerini tamamladı. "Eğer yaptıysa, o

senin yerini almazsa, kendi yerini kaybedecekti. O günden sonra senden daha çok nefret etti."

"Hiç şüphe yok, gerçi o zamanlar bir fark görmemiştim. O yaşlı adamın infazcılarında biriydi ve benim için başka bir şey değildi. Kötü niyetli biri olduğu için uzak durdum ve zaten yeterince kötü niyetliyle uğraşmışım. Daha fazlasını hatırlıyorum ama Cobbe için geçerli olduğunu söyleyemem."

"Mira ne düşündü?"

"Söyleyemem. Summerset beni bulduğunda, beni ölümüne dövdüğü zamandı. Tam olarak hatırlamıyorum, hala da hatırlamıyorum ama dahası da var."

Şarabını kaldırarak kaşlarını çatı. "Eve dönerken bu konu üzerinde daha çok düşündüm ve şimdi yaşlı adamın beni kitapla birlikte sokakta nasıl bulduğunu merak ediyorum."

"Kitap mı?" Summerset tekrarladı.

"Her zaman geri bıraktığımı, odamda sakladığımı düşünmüştüm. Ama çalışmak yerine Yeats okumak ve pratik yapmak için odama kapandığımı hatırladım. Cobbe beni fark etmiş ve bir şekilde yaşlı adama söylemiş olabilir diye düşünüyorum. Beni ispiyonlamak ona bir yumruk kazandırır bile, buna değerd, değil mi?"

"Kitap için savaştım. Sakladığım her şeyi alabilirdi ama onu alamazdı. Ona vurdum ve o da beni yere serdi. Bugüne kadar nedenini tam olarak hatırlamıyordum."

Summerset'e doğru baktı. "Ve sen beni buldun. Biliyor musun, nihayet uyandıgımda -ne demiştin bana? - tam bir gün sonra- seni ve Marlana'yı gördüm. Beni el ele götürmeye gelen iki perinin siz olduğunu sanmışım. Bunu sadece bugün hatırladım."

"O ilk günlerde sana ve ona korkunç şeyler söyledim."

"Dur." Summerset uzanıp Roarke'ın elini tuttu. "Dur. Sen bir çocuktun, vahşileştin, dehşete düşmüştün. O kısmı bir kenara bırak, yoksa beni hayal kırıklığına uğratacaksın."

"Senin hayal kırıklığın beni o piçin yumruklarından daha çok korkuttu. Bu bir güçtür."

Summerset'in şahit olmasına rağmen Eve yerinden kaydı, Roarke'ın yüzünü ellerinin arasına aldı, dudaklarını onunkilere bastırdı ve

onları orada.

Summerset güldü. "Bugün taze çilek aldım ve kek yaptım. Tatlı yiyeceğiz."

İçeri girdi.

Roarke, Eve'in avuçlarını dudaklarına bastırdı. Sonra başını onun omzuna koyarak daha da rahatladı.

11

Kek ve kahve eşliğinde başka şeylerden konuştular, geçmişİ biraz dinlendirdiler. Roarke, Eve'le birlikte üst kattaki ofisine çıkana kadar bu konuda başka bir şey söylemedi.

"Bunun için sana teşekkür etmek istiyorum." "Ne için?"

"Summerset'le akşam yemeği, oysa senin buraya gelip işe koyulmak istediğini biliyorum."

"Senin ihtiyacın vardı, onun ihtiyacı vardı. Ve ben bundan çok şey kazandım, pasta da dahil." Ama Roarke onun ellerini tuttu, sadece tuttu. "O senin hayatını kurtardı. Bu benim için önemli. Hepimiz bunun Cobbe için de önemli olduğunu biliyoruz. Daha dikkatli olması gerekiyor."

"Anlaştık. Ve yapacak. Hepimiz de öyle."

"Böyle söylediğinizi duyduğuma sevindim." Dosya çantasını açtı ve takip çantasını çıkardı. "Çünkü bunu takacaksın."

"Bunu nasıl koyabilirim?" Kadın çantayı açarken düşünüyor gibiydi. "Oh, bende var. Hayır."

"Cobbe'un dört yüz kırktan fazla öldürdüğü var - çok daha fazla diyeceğim - ve senin ölmeni istiyor. O yüzden takip cihazını tak. Summerset için bir tane daha talep ediyorum."

"Sana aynı cevabı kim verecek. Bir aile hayvanı gibi etiketlenmeyeceğim."

Feeney'nin tavsiyesini hatırladı: Duygusal kartını oyna. Siktir et diye düşündü.

Ceketini çıkardı, gömleğinin kolunu yukarı çekti, parmağını koluna soktu. "Hoşuma gittiğini mi sanıyorsun? Feeney'nin kıcıyla kulağını ayırt edemeyen bir çaylakmışım gibi bana bunlardan birini tokatlamasından hoşlandığımı mı sanıyorsun? Tüm NYPSD'nin ağırlığı bunun arkasında çünkü bazı sık kafalılar bizi öldürmek istiyor, böylece ölü baban ona cehennemden bir beşlik çıkabilir. Ben takarım, sen takarsın. Bu kadar."

Kadından onu olduğu yerde kızartmaya yetecek kadar ısı yayıldı. Bir an için geri pompalandı, sonra topuklarının üzerinde döndü.

"Lanet olsun." Takım elbisesinin ceketini ve kravatını çıkarıp kanepeye fırlattı. "Sırf bunun için Cobbe'un derisini kemiklerinden ayırırdım."

Arkasına dönerek gömleğini çıkardı. "Bunca yıl zekâ ve kurnazlıkla yaşadım ve işte buradayım, kendi kanayan evimde bir polis tarafından etiketlendim. Yap o zaman ve hakareti bitir."

"Kanayan polis ilk hakareti eski ortağından aldı, bu yüzden bana sızlanmayın."

Kadın talimatlara atıfta bulunmaya başladığında, adam çantayı elinden kaptı. "Sıçmadan önce şu lanet şeyi bana ver."

"Yaklaşık üç saniye içinde," diye mırıldandı, "senin canına okuyacağım. Tüm birimim," diye devam etti Cobbe onu takip çalıştırıp güvenliğini sağlarken, "komutan, Tibble, EDD, Reo ve ofisi, Mira -ve bu öğleden sonra itibarıyla Nadine'in hatırı sayılır kaynakları- bu iş üzerinde çalışıyor. Cobbe sıradan bir uluslararası kiralık katil olsaydı bu kadar tek taraflı destek alabilir ve bütçenin canı cehenneme diyebilirdik, ama seni de dört yüz kırk üç cinayetine eklemek istediği için buna kesinlikle sahibiz. O yüzden bana polislerin kanaması hakkında sızlanmayın. Çünkü yaparlardı. Her biri senin için kanını akıtacak."

Hışımla uzaklaştı ve dosya çantasının içindekileri çalışma masasının üzerine boşalttı. Ve kedi uyku koltuğundan ikisini de dikkatle izlerken, panosunu güncellemeye başladı.

"Kimsenin benim için kanını akıtmasını istemiyorum."

"Bu senin ne istediğinle ilgili değil."

"Açıkça." Roarke, Feeney'nin onayını alacak bir hassasiyetle yamayı izleyicinin üzerinde düzeltti. "İçimde ne varsa ortaya döküldü ve bazıları istediğimden daha fazla acıtıyor. Buna ek olarak, hayatımı kendime yaptığım şeyden kaçınarak geçirdim. İnsanın taşaklarına sağlam bir tekme yedikten sonra şikâyet etmeye hakkı var."

"Ben de hoşlanmıyorum ve benim de taşaklarım yok."

"Mecazi anlamda, tanıdığım en büyük, en sert taşak sende." O

ona doğru geçti. "Biraz önce haklı bir gerekçeyle kafama attığın herkes benim için çok önemli."

"Bunu biliyorum."

"Eğer onlardan birine zarar vermenin bir yolunu bulursa-" Etrafında döndü. "Sana ulaşabilecek mi?" "Ne bu hayatta ne de başka bir hayatta."

"O zaman işimizi yapmamız için bana ve benimkine güvenin."

"Evet. Öyleyim, yoksa bu lanet şeyi giymezdim, değil mi? İkimiz de takmazdık. Summerset için bir tane istemene de gerek yok."

Kız ona patlamadan önce omuzlarından tuttu. "Kullandığın benim malım, o yüzden ben hallederim. Sabah üzerinde bir tane olacak. Söz veriyorum."

"Tamam."

Kız tekrar arkasını dönmeden önce adam elini sıktı. "Şunu anla. Sana yemin ederim, bir adam kafama bir blaster dayasa bile bu lanet şeyi giymeyi kabul etmem. Sadece sen."

Tekrar koluna dokundu. "Sana dönüyorum."

Ellerini kızın kollarında gezdirdi. "Ve bu dirsek." "Kimin dirseği?"

Her şeye rağmen öfkesi dinmişti. "Dirseğindeki kığın, kulağın değil."

"Ne fark eder ki? İkisi de e ile başlayan vücut parçaları. En azından senin kulağında bir delik var."

Alnını onunkine değdirdi. "Yüce İsa, seni seviyorum."

Kızgınlık, ki bol miktarda kızgınlık yaratmıştı, akıp gitti. Kollarını ona doladı.

Berbat bir gün, diye düşündü, ikisi için de. Her yönüyle berbat bir gün.

"Zaten yarı çıplaksın," dedi ve içini çekti. "Asla işe gidemeyeceğim."

Başını kaldırdı, adamın ağzını buldu ve ağzına aldı.

İhtiyaç, diye düşündü öpücük hızla sıcaklaşıp derinleşirken.

İkisi için ve ikisinden de.

Bu yüzden, cinayet ve kaybın önünde dururlarken ona ihtiyacı olanı verdi, ihtiyacı olanı aldı.

Adam silah kayışını bıraktığında omuzlarını yuvarladı, böylece silah bir gümbürtüyle yere düştü.

Onu takip ettiler, uzuvları birbirine karışmıştı.

Isı yeniden pompalandı, ihtiyacı aciliyete dönüştüren türden. Elleri hızlı ve becerikli bir şekilde tişörtü yukarı ve uzağa sürükledi, göğüslerine sahip olabilmek için destek tankını soydu.

Onu yuvarladığında, elleri kemerini açmak için gövdesini sıyırırken ağzı bu iddiayı ortaya attı. Onun altında kamburlaştı ve şöyle düşündü: Acele et, acele et, acele et. Onun içinde olmasını, sıkışıp kalmasını, içinde kaybolmasını istiyordu.

Adam onunkini çekiştirirken, o da adamın pantolonunu indirdi. Bir elinin parmakları kalçasına batarken, diğer eliyle saçlarını kavradı ve ağzının onunkiyle ziyafet çekebilmesi için onu geri çekti.

"Bekleme," dedi ona tekrar eğilirken. "Beklemeyin."

Yapamazdı.

Olmuş, olan ve olabilecek her şey içinde dönüp duruyordu. Cevap oydu, tek doğru şey oydu, sebep oydu.

Onun içinde, vücudu onunkinin altında sıcak bir talep kırbacıyken, başka hiçbir şey yoktu. Onun kalbinin vahşi atışında kendi kalbini buldu. Hiçbir şey ve hiç kimse onun ona getirdikleriyle, ona verdikleriyle ve ondan aldıklarıyla boy ölçüşemezdi.

Kadın ılık attığında, içinden o serbest bırakmayı söküp aldığı için neredeyse vahşı bir heyecan hissetti. Onu titretti, gevşetti.

Bu yüzden yavaşladı, dudaklarını şimdi nazikçe, boğazındaki nabzın kuş kanadı vuruşuna bastırdı ve onu tekrar aldı. Şimdi aşk ihtiyacı geride bırakırken, zevk her ikisi için de dönüyor, dönüyor, dönüyordu, ta ki kendini onun açık kalbine bırakana kadar.

Sessizce uzanmış, onun sırtını okşuyordu. Yüzeye çıkmaları, karşılaştıkları gerçekle yüzleşmeleri gerektiğini biliyordu. Başka türlü olmasını dileyebilirdi ama dünya uzun süre dışarıda kalmayı reddediyordu.

"Sadece bir dakika daha," diye mırıldandı. "Bu -seks değil ama bu- geri kalan her şeyi yapmamızın nedeni, değil mi?"

"Her zaman değildi. Sanırım şimdi yle. Bu seferki eve çok yakın, Roarke. Bu iş bitene kadar ikimiz de rahat uyuyamayacağız."

"Yapmayacağız, hayır. Ve hala." Ayağa kalktı ve onu da yanına çekerek hâlâ birbirlerine dolanmış bir şekilde oturdular. "İkimizi de onun karşıısına koyarım. Birlikte mi? Neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Sadece daha zeki olduğumuz için değil, ki öyleyiz, ya da tüm o kaynaklara sahip olduğumuz için. Ama bunun yüzünden."

Onun elini tuttu, kavradı. "Bunun yüzünden."

"O zaman kullanalım."

"Sevişme şeyini giyiyorum, değil mi?"

"Ve başka bir şey değil." Gülümsemeye başladı, sonra aklına korkunç bir şey geldi. "Az önce yaptığımız şeyi takip etmiyor. Yani, bu tür hareketleri."

Ayağa kalkarken kayıtsız bir ses çıkardı ve onu tekrar yanına çekti.

"Oh, sik beni."

"Sanırım yaptım, hem de oldukça iyi bir şekilde. Bunu izledikleri şüpheli... en ince ayrıntısına kadar, diyelim."

"Tanrım, Tanrım, Tanrım! Bunu dşnmeyeceğim." Aşağı uzanarak kıyafetlerini aldı ve giyinmeye başladı. "Kafamı karıştırıyor ve işim var."

"İşimiz var," diye düzeltti ve giyinmeye başladı. "Bana neye odaklanmamı istediğini söyle."

"Kahve," o mırıldandı ve strode için onu komuta merkezi. "Kahveye ihtiyacım var."

"Biz."

"Tamam, kahveye ihtiyacımız var." Bir cezve programladı. "Summerset bana bugünkü duraklarını gönderir göndermez, bunu takip eden, tüccarlarla, tezgâhtarlarla konuşan üniformalarım olacak."

Nefes nefese kaldı. "Bir şey bulmamız pek olası değil, çünkü bir amplifikatör kullanmış, ama kontrol ederiz. Artık daha kapsamlı ve geniş dosyalarım var. Muhtemelen kendi monitörünüzden ve alfabe çorbasına yaptığınız son dalışlardan zaten bilmediğiniz pek bir şey yoktur, ancak bilinen ortaklarına sıkı bir göz atabilirsiniz. Oraya ekleyebileceğiniz her şey iyidir. Özellikle de New York'taki ortakları."

"Pekâlâ." İki büyük fincan doldurdu.

"New York'a gelmeyi, suikastı yapmayı ve oradan ayrılmayı planlıyorsa, bir otel ya da daire tutacağını düşündüm. Şehir merkezinde, Modesto'nun ikamet ettiği bölgede. Lüks, çünkü onun tercihi bu. Ama muhtemelen sizinkilerden biri değildir çünkü cebinize para koymak istemez."

"İyi noktaya değindin, bu konuda hemfikiriz. Yani tek bir erkek için rezervasyon arıyorsunuz. Ve böyle hızlı bir iş için, bu bir otel olabilir."

"Doğru. Bu konuda bir ekibim var ama istersen bir göz atabilirsin. Ama fikrini değiştirdi, değil mi? Vurulduktan hemen sonra rezervasyon yaptırmıyor. Daha uzun bir konaklama ve rüyalarında olduğu gibi en azından birimizi yanına alıp oynamak istiyor, daha fazla mahremiyet."

"İyi ses yalıtımı olan bir ev, tek bir konut ya da dubleks bir ev isterdi. Ama önce tek konutu denerdi. Ve mobilyalı. Düzgün bir yatak ve benzeri şeyler almak için zamanı yok."

Roarke bunları düşünürken komuta merkezinin kenarına oturdu. "Gidiş gelişlerimizi takip etmesine yardımcı olması için buraya yakın bir yer arayabilir. Ya da daha yakın

Merkeze, dikkatinizi çekerim. Ve hala muhtemelen karargahımın yakınında."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bir araca ihtiyacı olacak. Kiralayabilir, hatta satın alabilir. Bir araç satın alabilir ama alıntı bir araç ihbar edilmeden önce hedefine ulaşabileceğine inanmıyorsa bu riskli olur."

"Bunların hepsine bakıyoruz. Ve kayıp kişiler- Whitney bunu aldı. Düşük bir ihtimal ama bir evi ele geçirip içeridekileri öldürebilir."

Roarke gözlerini kahvesine dikti. "Hiç de uzak bir ihtimal değil. Büyük bir olasılık var. Ama elinizde kontrol edebileceğiniz bir kayıp raporu olmayacak, her halükarda hemen değil. Doğru bağlantıları olan birini hedef alabilir. İşi varsa işiyle, yoksa arkadaşlarıyla, ailesiyle, her neyse onunla bağlantı kurmaya zorlarsınız. Şehir dışına çıkma ihtiyacı, ailevi acil durum, iş, ne uygunsa. Meraklı bir komşu mu? Nasılsınız? Ben Joe'nun kuzeniyim, arkadaşım, ortağım, her neyse. İş seyahatindeyken onun için evde bakıcılık yapıyorum."

"Bu bir süre için geçerli olabilir."

"İhtiyacı olduğunu düşündüğü tek şey bir süre. Ama bir bağlantıya ihtiyacı var. İhtiyaçlarına uygun ve içinde uygun bir kiracısı ya da sahibi olan bir evi öylece çekip alamaz."

Eve gözlerini kısarak bu yolu izledi. "Kiracı ya da mal sahibinin kendisi de kötü biri olmalı, ya da kenarda köşede kalmış biri, ya da bir kurban. Lanet olsun, almak varken neden ödeyesin ki? Ve eğer bu şekilde çalışıyorsa, bu soruşturmanın bir açısını kapatır."

Roarke ona, "Benim de bağlantılarım var," diye hatırlattı. "Elimden geleni yapacağım. Bir olasılık daha var. Mülkü olan eski bir işvereni var. Evi bir ya da iki hafta kullanması karşılığında bir sonraki işi indirimli yapmayı kabul eder. Arada bir güven olması gerekir ama bu işi kolaylaştırır. Daha temiz. Dediğiniz gibi, elimi uzatacağım."

"Elini uzatırken dikkatli ol." "Her zaman, sevgilim."

"Özel mekikleri kontrol ediyoruz - bu onun her zamanki işi. Pilotluk da yapabiliyor, yani kendi başına gelmiş olabilir. Her iki durumda da, eğer bir servis ayarladıysa, dönüşü iptal etmiş ya da ertelemiş olmalı."

"O zaman bizi meşgul edecek epey bir şey var." Ayağa kalktı. "Ben şu ulaşma işiyle başlayacağım. O dosyaları benim birimime kopyalayacaksın."

"Eve dönerken yaptım. Roarke, eğer kayıtsız kullanıyorsan, bilmem gerek."

"Her halükarda bunun için değil." Kahvesini cezveden doldurdu. "Şimdilik ofisimi kullanacağım, ama bir noktada muhtemelen senin yardımcı odanı kullanacağım."

"Bu kişilerle yaptığınız konuşmaları özellikle benim duymamı istemezsiniz."

"Konuşmaları özellikle duymak istediğinizi sanmıyorum. Ben size ana hatlarını vereceğim, ne meyve verirse."

Yeterince iyi, diye düşündü adam ofisine girerken.

İşlemleri açtı ve çalışmaya başladı.

Summerset'in günün programını çoktan göndermiş olması onu şaşırtmamalıydı. Onu şaşırtan şey, Summerset'in bu kadar çok duraklamasıydı.

Manav, peynir tüccarı, balık tüccarı -balık tüccarı da neyin nesiydi- çiçek tezgahı, kuru gıda (ıslak gıda var mıydı?) ve daha neler neler.

Listeyi Üniformalı Carmichael'a göndererek takip ve sorgulama için memurlar görevlendirmesini istedi.

Whitney'nin raporunu okudu ve bu arada kendi notlarını aldı. Aynı şeyi Mira'nın güncellenmiş profili için de yaptı ve sonuçları keskin terimlerle okurken objektiflik için savaşmak zorunda kaldı.

Cobbe'un Roarke'u ortadan kaldırma ihtiyacı bir amaçtan daha fazlasıdır. Bu onun görevidir, kimliğinin merkezinde yer alır. Sadece korkaklık ve açık bir fırsat eksikliği, bir de

Kendi statüsünü ve servetini artırma arzusu, son tartışmalarından bu yana onu bu yönde hareket etmekten alıkoymuştur.

Roarke var olduğu sürece Cobbe en temel arzusunu gerçekleştiremez. Roarke'ın kendisine engel olduğunu düşündüğü için Patrick Roarke'ın gerçek oğlu olamaz.

Dahası, Roarke'ın bu babayı reddedip yerine bir başkasını getirmesi, intikam talep etmektedir. Roarke hayatını başarıyla kurmuş, bu başarının meyveleriyle - işler, ev, eş, aile, arkadaşlıklar- açık bir şekilde yaşamakta ve Cobbe'nin her şeyden çok arzuladığı Roarke ismini taşıırken saygı görmektedir; bu da kıskançlık tohumları ekmektedir.

Roarke'ın kendisinden daha iyi olduğunu, -babalığın ötesinde- kendisinde eksik olan şeylere sahip olduğunu kabul ettiği için kıskançlığı kabul edemeyen Cobbe, yalnızca nefretini bilir.

Kendisini sürekli yenen ya da alt eden, dolayısıyla "baba "nın sevgi ve saygısından mahrum kalan çocuk ve adam Roarke'a karşı duyduğu korku nefretini besler.

Cobbe, doğası ve bu ihtiyacı gereği, hayatı boyunca nefret ettiği ve korktuğu nesneyi, en büyük arzusunun önündeki bu engeli, yeni bir cinayetten sonra olay yerinde görmenin, kaderini gerçekleştirmenin zamanı ve yeri olduğuna dair bir işaret olduğu sonucuna vardı.

Hepsi doğru, diye düşündü Eve ve eğer çok fazla hissetmesine izin verirse, hepsi korkunç.

Çözüm bu: Polis gibi düşünmek.

Cobbe'nin görevi: Roarke'u ortadan kaldırmak.

Ama görevin kendisi onun zayıflığıydı.

Ölü kedi numarasıyla bir risk almış ve hata yapmıştı. Kahretsin, en başından beri bir hata yapmıştı.

Roarke'a karşı. Bu da egosuydu, başka bir zayıflık. Gölgelede kalsaydı, Roarke'ı alt etmek için daha iyi bir şansı olurdu. Ama o anı istemişti.

İşte buradayım, seni sikik, ve senin için geliyorum.

Elbette, Summerset'in üzerinde bir amplifikatör kullanacak kadar kurnazdı ama Summerset yine de takip edildiğini biliyordu.

Neden sıska ve yaşlı bir adam olarak gördüğü Summerset'i ortadan kaldırmaya çalışmamıştı? Zamanını mı kolluyordu? Pek olası değil. Satın alacağı bir bilgi, bir rutin oluşturmayı umuyordu.

Olayın içinden bir kedi çıkarmış, sonra da bu bilgiyi alay etmek için pervasızca kullanmıştı.

Kalıp mı?

Kaşlarını çatarak dosyayı tekrar gözden geçirdi ve uygun olabilecek diğer bilinen örnekleri bulmaya çalıştı.

"Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey," diye mırıldandı. "Yani..." Tekrar tahtasına baktı. "Yeni desen. Yeni değil, pek sayılmaz. Roarke modeli."

Ayağa kalktı, ikinci bir pano hazırladı. Biraz daha kahve doldurdu, ikinci bir kitaba başladı.

Beyninde bunun pişmesine izin verirken, emlak aramalarının bir kısmını aldı.

Sinyal verdiğinde bağlantıyı yakaladı ve göstergede Baxter'ı gördü.

"Bana bir şey ver."

"Parkview Otel'e ne dersiniz? Çatı katı süiti, Reginald J. Patrick adı altında. İngiliz pasaportu ve One Universe kredi hesabı kullanmış."

"Otel nerede?" Sorarken bile bir harita çıkardı. "Boş ver, ben buldum. Modesto'nun evinden sadece birkaç blok ötede."

"Küçük, pahalı, sessiz bir otel. Kapıcı yok ama güvenlik iyi. Güvenlik kayıtlarını alıyoruz, çalışanlarla konuşuyoruz. Onu hatırlıyorlar. Saldırıdan iki gün önce giriş yapmış, ertesi sabah da çıkış yapmış."

"Güzel, alabildiğiniz kadar alın. Süpürgeciler odasını incelesin."

"Temizlendi."

"Onları oraya götürün. Ne zaman ve nasıl rezervasyon yaptığını, ne kadar süreyle rezervasyon yaptığını öğrenin. Ne zaman yemek yemiş, ne yemiş, ne giymiş, ne zaman dışarı çıkmış, ne zaman geri dönmüş. Ne demiş, kime demiş."

"Anladım, Dallas. Hallediyoruz."

Roarke odaya girdiğinde Dallas, "Dikkatli ol," diye emretti. "Görüntüleri alır almaz bana kopyala. İyi iş çıkardın."

Tekrar ayağa kalkarak oteli tahtasına koydu. Hedefin evine, spor salonuna, parka, genel konfor alanına yakındı. İyi bir seçim.

"Baxter ve Trueheart onun otelini buldular. Parkview, tam kurbanın mahallesinde."

"Anladığım kadarıyla çıkış yapmış, yoksa kapıya doğru gidiyor olurdunuz."

"Evet, ama yemini, ekstrelerini, faturasını alacağız, odasını süpüreceğiz. Küçük, lüks bir oteli tercih ediyor.

Konumu nedeniyle mi, daha yüksek hizmet seviyesini sevdiği için mi? Her ikisi de." "Buna katılıyorum." Kahve fincanına doğru ilerledi,

ikincil panoyu gördüğünde durdu.

Cobbe, kendisi, Patrick Roarke, Cobbe'nin annesi, Summerset, haritalar-Dublin, New York-Parkview yer alıyordu. Tekir bir kedinin parçalanmış bedeni, kanlı bir çuval. Çocukluğuna kadar uzanan zaman çizgileri.

"Kapsamlı," diye mırıldandı. "Öyle olmak zorunda. Özür dilerim."

"Üzülme." Bir elini kızın omzuna dokundurdu, sonra kahve fincanına doğru ilerledi. "Bu... rahatsız edici, ama üzülme."

"Bir düzen var," diye başladı.

"Var mı?"

"Evet, sana özel bir tane var. Risk alıyor. Mesleği bir risk ama görebildiğim kadarıyla ücretli işlerinde bu riski en aza indiriyor. Elbette, bazı hataları fark edebiliyorum

Dosyasını okuduğumda yaptığı hatalar var ama özensiz olduğunu söyleyemem. Başlangıçta daha özensizdi ama öğrendi. Aksi takdirde ölmüş ya da bir kafeste olurdu."

"Pekala."

"Ama seninle birlikte, seninle birlikte, egosunun, egosunun - Mira değiştirilmiş profilinde buna misyonu diyor - onu daha fazla risk almaya, daha fazla hata yapmaya itmesine izin verdi.

"Patrick Roarke, Cobbe ilk kez hak iddia etmeye çalıştığında onu kelimenin tam anlamıyla evden dışarı atıyor ve siz ona yardım teklif ettiğinizde sizi bıçaklamaya kalkıyor. Bu aptalca, özensiz. Şimdi önceden uyarılmış oldun, değil mi? Eğer elini tutup arkadaş olmaya çalışsaydı, diyelim ki, daha sonra bir saldırıya karşı daha savunmasız olacaktınız. Onun için o zaman olmalıydı."

"Biz çocuktuk," diye başladı Roarke.

"O bir katildi. Katil olarak doğdu. Size söylüyorum, o bu şekilde yaratılmıştı."

Roarke kahvesini kaldırdı ve tekrar, "Pekâlâ," dedi.

"Bunu söylemiyorum çünkü o senin ölmeni istiyor ama ben istemiyorum. Hayatını nasıl kazandığı için bile söylemiyorum. Dosyasına bakmış, Modesto kurbanlarının olduğu dört yüz kırk üç kırk dörde bakmış bir cinayet polisi olarak söylüyorum. Öldürmek onun kemiklerinde, kanında, bağırsaklarında var. Öldürmek onun doğasında var ve bu ona gurur veriyor."

Roarke konuşurken onun yüzünü izledi; polisin gözleri, düz ve kayıtsızdı çünkü öyle olmak zorundaydı.

"Pekâlâ." Bu kez başını salladı. "Pekâlâ, evet."

"Felsefelere daha sonra girebiliriz, ama şimdi, model. Siz çocukken sizin için denediği tek şey ilk sefer değildi."

"Hayır. Ben daha hızlıydım ve daha zekiydim. Ve dostlarım vardı."

"Peki sana ulaşamayınca ne yaptı?" Roarke tekrar tahtaya baktı. "Köpek," diye fark etti.

"Küçük köpek. Ve burada da bir kedi."

"İşte böyle. Sen çocuğu ve köpeği korudun, o da köpeği öldürdü. Senin bir kedin var. O da kediyi öldürüyor. Henüz sana ulaşamıyor ya da bunu denemeye hazır değil ama

gözüne bir parmak sokabilir."

Eliyle tahtayı işaret etti. "Seni Patrick Roarke'a ispiyonladı. Sen dayak yiyorsun ama o daha da kötü oluyor. Ama sonra ne oluyor?"

Roarke kaşlarını çatarak başını salladı. "Bir süre beni rahat bıraktı, uzak durdu."

"Öyle mi yaptı? Yoksa seni izledi mi? Belki de nereye gittiğinizi, ne yaptığınızı söylemeleri için başkalarına para verdi ya da onları tehdit etti?"

"Yapabilirdi, sanırım."

"Bu gece Patrick Roarke'a o sokakta kitabınızla birlikte olduğunuzu söyleyip söylemediğini merak ettiniz. Bence bu çok doğru. Neden o zamanı ve yeri seçtiniz?"

"Ah... Zamanlama konusunda bir şey söyleyemem, çok belirsiz. Ama o sokaktaki küçük saklanma yeri güvenli bir yerdi. Ben de öyle düşündüm. Öyleydi. Yaşlı adam... oraya gitmezdi, gün ışığında değil. Başka bir yerde işi vardı. Kahretsin, bulanık, ama biriyle buluşmaya gitmişti, değil mi? Boğulmuş Fare'ydi, değil mi? Olabilir, her zamanki barı orasıydı ve o sokaktan birkaç blok ötedeydi."

"Cobbe gelip seni çalışmak yerine bir kitapla aylıklık ederken gördüğünü söylese ne yapardı?"

"Cobbe'a elinin tersiyle itti, belki de iyi bir önlem olsun diye çizme giydirdi." Roarke buna hiç şüphe yok, diye düşündü, hiç şüphe yok, ama... "Ve evet, Cobbe ona doğru söylese görmeye gelirdi."

"Ve o zaman daha da kötüleştin. Çok daha kötü. Senden kurtuldu. İşler istediği gibi gitmedi ama senden kurtuldu. Yerde duramıyordun."

Kendi kahvesi için geri geldi. "Sana ulaşmaya çalıştığı ya da Patrick Roarke öldükten sonra hayatını kazanmaya çalışırken planlarını bozmaya çalıştığı başka zamanlar da olduğunu söyleyeceğim. Sana ulaşamadı ama-"

"Marlena."

Eve kahvesini bıraktı ve Roarke'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. İstirabını hissetti. "Oraya gitme. Bilemezsin, asla emin olamazsın. Summerset'i oraya götürme. Götürme."

Onunla göz göze geldi. "Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Bundan emin olun."

"Burada benimle kal. Bu onun tarzı, seninle. Sadece seninle. Seni Fransa'da o barda gördüğünde de böyleydi. Tıpkı ilk geceki gibi, hamle yapmaktan kendini alıkoyamadı. Ve sen onu yere serdin. Ve onu aşağıladın. O zamandan bu zamana kadar ne denediyse başarısız oldu. Ama bu şimdi, ve model devam ediyor. Parkta sana kendini gösteriyor. Gözden uzak duracak, izleyecek, bekleyecek kadar yetenekli. Yapamadı, çünkü o sensin. Seninleyken dikkatsiz davranıyor."

"Açıkçası, siz ve yönetim kurulunuz buna hakkınız var. Oteli asla arayıp bulamazdınız. Eğer Interpol bağlantıyı kursaydı, ki muhtemelen kuracaktı, şu anda olduğu gibi burada değil, gitmiş olacaktı."

"Bağlantı kurup kurmamaları umurunda değil. Bu zaman, bu yer ve sonunda seni öldürmek dışında hiçbir şey umurunda değil. Bahse girerim Lorcan Roarke adına çoktan -yıllardır sahip olduğu- kimlik belgeleri vardır."

"Neden böyle bir baba istediğini asla anlayamayacağım."

"Ben biliyorum. O Patrick Roarke'un gerçek oğlu. Öz oğlu değil ama ikimiz de biliyoruz ki bir babayı baba yapan kan bağı değildir."

"Dennis bunu bu gece söyledi," diye mırıldandı Roarke. "Aynen öyle dedi."

"Bunu biliyoruz, kanıtımız var. Summerset senindir. O kemikli cesedin aynı çatı altında olmasına başka nasıl tahammül edebilirim ki?"

Bu onun biraz gülümsemesine neden olduğu için kahvesini tekrar eline aldı. "Anlamıyor-Cobbe, istediği şeye zaten sahip olduğunu anlamıyor. Gerisi sadece bir isim ve o zaman bile-"

"Summerset bana onu benim yapmamı söyledi. Bir değeri olsun ve benim olsun diye."

"Öyle yaptın. Ama bunu Hickenlooperstein olarak değiştirebilirdin ve Cobbe yine de ölmeni isterdi."

"Hickenlooperstein?"

Omuz silkti. "Muhtemelen birinin adıdır."

"Tüm bu konularda haklısınız - belki Hickenlooperstein değil

-Ama geri kalanı. Bu sisin içinden çıkmak benim için daha zor oldu, ama sen sisi dağıtmayı başardın ve her konuda haklı olduğunu görebiliyorum."

Telsizinden gelen bir sinyal vardı. "Besleme bu."

"Hadi bir bakalım."

Roarke duvardaki ekrandan sipariş verdi ve Baxter'ın ekte belirttiği yere yönlendirdi.

Kapı kamerası Cobbe'yi siyah bir limuzinden çıkarken görüntüledi. Sürücü kadın -kırk yaşlarında, melez, gri üniformalı- yolcu kapısını açtı. Cobbe'ye -siyah pantolon, siyah deri ceket, açık mavi tişört, siyah güneşlik- valizleriyle birlikte yardım etti.

Siyah, orta boy bir silindir, siyah, postacı tarzı bir evrak çantası ve metal ikinci bir çanta. Kesici aletleri, diye düşündü.

"Bunlar, metal kutuda, onun ticaretinin araçları. Onları geçirmek için özel uçakla gitmek zorunda kaldı. Bunu bilmek güzel.

"Limuzinin plakasını alamıyoruz ama izini sürebiliriz. Nereden girdiğini bul. Evet, özensiz."

Tarihi bir konağın zarif ve cömert fuayesi olabilecek bir lobiye girdi.

Gri ile çizgili beyaz mermer zeminler, üç avizeden damlayan ışığın altında parlıyordu. Soluk gri duvarlardan şeffaf tüplerin içinden çiçekler fışkırıyordu. Kadifemsi kumaştan yüksek arkalı sandalyeler kırmızı renkler sunuyordu.

Kıvrık bacaklı, uzun, cilalı bir masada oturan bir kadın - sarı saçları geriye doğru taranmış- soluk pembe bir renk giymişti. Ayağa kalktı, gülümseyerek selam verdi ve elini uzattı.

Karşılıklı sandalyelerden birine oturmasını işaret ettikten sonra onu kontrol etmek üzere yerine oturdu.

Eve Roarke'a "İngiliz pasaportu kullanmış," dedi. "Bir One Universe kredi hesabı. Adı Reginald J. Patrick. J'nin Jabber için olduğuna bahse girerim. Patrick Roarke'un ona taktığı

lakap. Mira'nın raporunda var."

"Yaşlı adamın gitmesine izin veremem," diye mırıldandı Roarke.

Dışarı çıkan bir adam -koyu tenli, siyah takım elbiseli- el sıkışarak bavulu ve postacı çantasını alırken, Cobbe metal çantayı taşımaya yardım etmeyi reddetti.

Takım elbiseli adam asansörleri işaret ederken Eve, "Kesinlikle kesici aletleri orada," dedi.

Eve, yürürken sohbet ettiklerini fark etti. Asansör kamerası onları çatı katına kadar takip ederken, her zamanki bla bla bla, diye hayal etti.

Burada çelik grisi halı, krem rengi duvarlar, daha fazla çiçek, biraz sanat eseri, halıya uygun kapılar. Her birinde tam güvenlik.

Çift kapılı, köşe süit.

Adam kapının kilidini açtıktan sonra Cobbe'ye tokat atmayı teklif etti ve ikisi de içeri girdi.

"Oda temizlendi ama ben süpürteceğim. Asla bilemezsin. Limuzini takip edeceğiz, Baxter ve Trueheart da çalışanları sorguluyor. Burada bir sürü hata var ve hepsi de senin onu görmene dayanmadığı için."

Adamın çıkışını ve asansöre doğru yürüyüşünü izledi. Eklentiye kontrol ederek yeni işaret noktasını sipariş etti.

"İki saat on dakika sonra dışarı çıktı. Kot pantolon, farklı bir gömlek, ceket yok. Mahallede dolaşacak, yapacağı şey bu. Hedefin evinin önünden geçecek, kocasının ona her zamanki uğrak yerleri olduğunu söylediği yerleri kontrol edecek. Belki bir şeyler yeriz."

Baxter'ın işaretlerini kullanarak onun içeri girmesini, dışarı çıkmasını ve içeri girmesini izlediler. Resepsiyondaki esmer memurun onu karşılamasını izlediler.

Sonra da Modesto'nun öldürülmesinden kırk dört dakika önce onu odasından kapıya kadar takip etmişler.

Otelden çıkarken masadaki esmer kadına bir el kaldırarak rahatça dışarı çıktı. Siyah pantolon, siyah kapüşonlu tişört -hood down-black high-tops.

"Yüzüne bakın." Eve yayını durdurdu. "Orada hiçbir şey yok. Boş. Birini öldürmek için dışarı çıkıyor. Bazı evrak işlerini halletmek için ofise de gidiyor olabilir."

"Onun için de durum aynı. Başkalarını da tanıyorum, pek farklı değiller."

"Evet, ben de öyle." Beslemeye devam etti. "Parka rahat bir yürüyüş için kendine bolca zaman tanıyor. Sonra kapüşonunu takıp etrafta dolaşarak ortama uyum sağlamaya çalışıyor. Bir sonraki işaret bir saat yirmi dört dakika. Polislerin gelip ölüm kanıtını almasını beklemek istiyor. Önce parktan ayrılmalı, ceketini ters çevirmeli, geri gelmeli, tekrar karışmalı."

Dönüşü hızlandırdı.

"Şu anda boş değil. Gaza gelmiş, biraz da kızgın ama çoğunlukla heyecanlı. Kırmızı ceket - esmerin değişimi fark etme ihtimaline karşı tekrar tersine çevirmesi daha akıllıca. Bunu düşünemeyecek kadar heyecanlı. Asansöre doğru hızla ilerliyor. Yumruklar sıkılı.

"Ona bak," dedi Eve. "Fark etti-şaşkın, çünkü adam orta derecede arkadaş canlısıydı, ama şimdi onun yanında fırtına gibi esiyor. Hatırlayacak ve bu da başka bir küçük hata."

Aşağı bakarak eklenti taradı. "Burada iki ipucu daha var. Cobbe bir LC kiralamış. Baxter ve Trueheart onun adını biliyor, görüşecekler. Bir göz atalım."

Cobbe içeri girdikten 56 dakika sonra, başka bir esmer -Yirmili yaşlarının sonunda, mavi elbiseli, kıvrımlı vücutlu bir kadın taksiden inip lobiye girdi. Resepsiyonda kısa bir sohbetten sonra, resepsiyon görevlisi kulaklığına dokundu, kısa bir sohbet daha yaptı, ardından lisanslı arkadaşına açıkça bir oda numarası ve izin verdi.

Onu asansör kamerasından takip ettiler; ince, ışıltılı bir bilek ünitesini kontrol etti, uzun, dalgalı saçlarını geriye doğru salladı. Koridorda ilerledi, Cobbe'un kapısındaki zile bastı.

Kapıyı açtı, gülümsemedi, üzerinde otelin bornozlarından biri vardı.

Yirmi altı dakika sonra tekrar geldi, hafif eğlenmiş ve biraz da şaşkın görünüyordu.

Eve, "Pek fazla dayanma gücü yok," diye yorum yaptı.

Asansörde bir 'link' çıkarmasını, biriyle konuşmasını, gülmesini, omuz silkmelerini izlediler. Bilek ünitesini bir kez daha kontrol ettiler,

ve dışarı süzüldü, lobiyi geçti ve uzaklaştı.

12

Eve, Cobbe'nin çıkışını izledi ve daha iyi bir ruh halinde göründüğünü fark etti. Lobiden çıktı, sağa döndü ve beslemeden çıktı.

"Şimdi kameraları düşünüyorum," dedi. "Onlardan uzaklaştığından emin olmak için. Yerini çoktan ayarladı. Sırtarak kendine güvenini geri kazanmış. Geldiği limuzini takip edeceğiz ve bu bize biraz daha bilgi verecek. Birkaç blok ötede taksi bulmaya çalışacağız ama oraya gideceğini sanmıyorum. Belki, belki, gelişile aynı araba servisini kullanır, ama bu düşük bir ihtimal."

Roarke'a baktı, o da başıyla onayladı.

"Onun yerinde olsaydım, başka bir isimle başka bir servise rezervasyon yaptırır, onu başka bir durağa götürür, tekrar yürür, sonra da deliğime giden bir taksiye binerdim. Bu sadece temel önlemler."

"Katılıyorum, ama o ekstra adımı atmayabilir. Ve eğer aynı servis ise, o adımı atsa bile, o bölgedeki pikaplar için taksileri vurabiliriz."

Tahtaya doğru ilerledi, LC'nin adını ve çıktısını aldığı kimlik fotoğraflarını ekledi. "LC'den daha fazlasını alacağız. Dikkat etmek, bir işteki ayrıntıları fark etmek onların yararına. Baxter ve Trueheart bunları ondan öğrenecekler."

Geri adım attı. "Pek olası değil, yüksek ihtimalle, o deliği o kadar hızlı kiralayabilir ya da satın alabilirdi ki, sıfırlayamazdı ve

Birini evini kullanması için dışarı çıkarıyor. Yani bir bağlantı, tanıdığı biri. Kötü adamların güvenli evi, işte bu."

Roarke ona, "Orada bazı iplerim var," dedi. "Bu hatlarda bir ısıruk almak için biraz ikna etmek gerekebilir, ama ikna edici olabilirim."

"Evet, yapabilirsin. Görüntüleri tekrar inceleyeceğim ve diğer açılardan bakacağım. Bir servis, limuzin, LC kiraladı, kediye bir yerden aldı. Kötü adamların güvenli evi, müstakil bir ev olacak. Lüks, iyi bir muhit, üst düzey güvenlik."

"New York'ta bunlardan hiç eksik olmadığını belirtmeliyim." "Bu bir sıçrama noktası ve eğer düşündüğüm şeyse

Döner kiracılar. Lüks, iyi bir muhit, insanlar bunu fark ediyor. Bir kılıfı var."

Tekrar volta atmaya başladı. "Sahibi iş için çok seyahat ediyor, burayı New York'ta bir üs olarak kullanıyor, yöneticilere kısa süreli kiralyor, falan filan. Zengin bir birey ya da çift -çocukları yok- yeterince dost canlısı, ama sosyalleşme yok. Çok meşgul."

"Alternatif olarak, sahte bir şirkete ait olabilir ve işte sizin kılıfınız. Yine yöneticilerin ya da müşterilerin kullanabileceği bir alan."

"Daha da iyi olabilirdi." Bunun üzerine düşündü. "Evet, böylesi daha da iyi. Personel istersiniz ama droidlerle devam edebilirsiniz ve muhtemelen edersiniz de. Bu yüzden bir işletmeye ait müstakil evler ve benzeri yerler arayacağız."

"Neden sen diğer açılarını iterken ben de onu almıyorum?" "Bu işe yarar."

Roarke onun yardımcısını alırken o da güvenlik yayınına geri döndü. Ayrıntılar, diye düşündü.

Siyah giymiş. Yeterince arkadaş canlısıydı ama gözlerinde sıkılmış bir ifade vardı. Sadece başka bir iş.

Dışarı çıkıyordu, sıradan bir dalga. Yolculuktan sonra duş almış, diye düşündü, gelişigüzel giyinmişti. Aynı botları giydiğini fark etti.

Dondu kaldı, gelişti ve onlara daha yakından baktı. Roarke her beş dakikada bir ona bot almakta ısrar ettiği için

gelenekleri tanıdı. Başka bir açıdan baktı ve bunu notlarına ekledi.

Bölgeyi kontrol edip, belki güzel bir yemek yiyeceğiz. Cinayet gecesi. Siyah kapüşonlu ve siyah koşu ayakkabıları.

Dondur, geliştir.

"Sizin markanızdan bir koşu ayakkabısı giyiyor."

"Pardon, ne dedin?"

"Bahse girerim giydiği koşu ayakkabılarını üreten şirketin sahibi olduğunuzu bilmiyordur. Bildiği en üst model ayakkabılar. Koşu ayakkabısı çünkü hızlı hareket etmesi gerekecek, koşmak zorunda kalabilir. Ve kapüşonluyla daha iyi duruyorlar. Sadece koşuya çıkmış ya da parkta dolaşan bir adam."

Ayakkabıların markasını not etti, numara olasılığını araştırdı.

Kırmızı ceket. Özel yapım olması da gerekiyordu. Siyah kapüşonluya çevrilebilir. Özel terzi mi? Belirgin bir amblem, marka adı ya da etiket yoktu, diye hatırladı. Uzun bir atış bunu karşılamaya başlamadı, ama notlarına ekledi.

Kasaya dönüyoruz. Kentsel siyah - kapüşonlu değil, check-in sırasında giyilen ceketin aynısı.

"Daha fazla giysi isteyecek," diye mırıldandı. "Birkaç gün için hazırlandı ama şimdi bunu uzatıyor. Alışveriş yapacak. Yüksek kaliteli erkek giysileri."

Yine saçma bir uzun atış ama notlarına girdi.

Otel odasıyla ilgili ön süpürme raporunu okumak için araştırmalarına ara verdi.

Hiçbir şey.

Ancak bir saat içinde, bir sonraki gelen ona destek verdi.

"Ulaşım hizmetimiz, arabamız ve şoförümüz var. Ve bizi onun mekiğine götürecektir." Roarke'a bir göz attı. "Bir ekip şoförle görüşmeye gidiyor, bir diğeri de nakil merkezine gidiyor."

Tahtasını güncellemek için ayağa kalktı. "Tekrar yem alacağız, ayrıca nereden geldiğini de öğreneceğiz. Yer hizmetleri Patrick R. Blade adına kayıtlı. Blade'i Tween'le birlikte kullanmış.

Otelin adını değiştirmiş ama muhtemelen servis rezervasyonu için bu iki isimden birini kullanmış."

Roarke arkasına yaslandı. "Onu takip edebilirsin ve her detayın önemli olduğunu anlıyorum. Ama bu ayrıntıların onu bulmanıza nasıl yardımcı olduğunu anlamak daha zor."

"Hareketlerini takip edin, düzenini izleyin. Hızlı bir iş için geldi, hızlı bir iş için toplandı. Özel mekik, çünkü o böyle takılıyor ve bıçaklarına ihtiyacı var. Şimdi nereden geldiğini bileceğiz, pilotla görüşeceğiz. Mekikte yemek yedi mi, bir şey içti mi? Ne yedi, ne içti? Private'ın bir görevlisi olacak. Röportaj yaparız. Çalıştı mı, sohbet etti mi, uyudu mu?"

Ellerini ceplerine soktu, tahtayı inceledi.

"Planlarını değiştirdi. Şimdi biraz kıyafet alması gerekiyor. Özel terzi için zaman yok, çok kaliteli ama-ne diyorsunuz buna?"

"Hazır giyim. Hazır giyim."

"Doğru. O kapüşonlu ceket ne zamandır giyiyor? Dosyasında kırmızı ceketin tersi hakkında bir şey yok. Belki gözden kaçmış ya da atlanmış bir ayrıntıdır ama belki de uçakla geldiği yerdeki bir terziye yaptırmıştır. Bunu takip ederiz. Belki burada en çok nereden alışveriş yaptığını gösteren bir şey vardır. Belki de. Bunu bulursak, şu anda nerede kalıyor olabileceğine dair daha iyi bir fikrimiz olur."

"Ve hala."

Geri döndü ve ona bakarak oturdu. "Terziyi bulacağız. O terziyi daha önce kullandı mı? Bir terziye bağlı kalma ya da tavsiye üzerine gitme olasılığınız daha yüksektir. Terziyle görüşüp daha fazlasını öğreneceğiz. Terzi Cobbe'un bilinen ortaklarından biri için çalışıyor mu? Eğer öyleyse, onu kullanırız. Bu bir süreç."

"Öyle. Bunu biliyorum."

"Bir de LC var. Gözlemleri olacak. Hızlı patlama ya da BJ, elini yüzünü yıkayacak. Ne gördü? Banyo tezgahında ne vardı?"

"Ciddi misin?"

"Evet, ciddi. Yatak odasında ya da kullandıkları odada ne vardı? Ne söyledi? Ne söylemedi? O oradayken herhangi bir iletişim oldu mu? Bir şey içti mi, ne içti? Cobbe gibi adamlar mı? Lisanslı yoldaşlar bir amaca hizmet etmek içindir. Droid de olabilirler. Ayrıca kızgın ve heyecanlıydı. Dikkatsiz davranacağı bir zaman varsa, o da budur."

"Bu konuda haklısın," diye kabul etti.

"Limuzin şoförü de aynı şekilde. Ama bir işe gidiyordu, büyük ihtimalle kibar davranırdı. Arabaya binerken biraz aptalca havadan sudan konuşurdu. Mahremiyet ekranı orada devreye girdi sanırım, ama o ana kadar. Ne dedi? Aksanı var mıydı? Ona otelinin yakınında akşam yemeği için iyi bir yer sordu mu? Onun hakkındaki izlenimi."

Eve omuz silkti. "Bazı şeyler birikebilir." Sinyal bağlantısını eline aldı. "Ben Baxter," dedi. "Dallas. Sende ne var? Seni hoparlöre alıyorum."

"Oğlum ve ben az önce çok ilginç bir kadınla hoş bir sohbet gerçekleştirdik. Mükemmel kahve servisi yapan Yvette Conroy, Discretion'da çalışıyor. Pettigrew davasında sahibiyile görüşmüştünüz."

"Evet. İşbirliği yapıyordu."

"Hâlâ öyle. Yvette işleri netleştirmek için onunla temasa geçti ve o da işbirliği yaptı. Otel onun da üst düzey kazılarına yakın olduğu ve rezervasyonu olmadığı için son dakika işini kabul etti. Şirketin Cobbe -ya da Reginald J. Patrick- için yaptığı standart güvenlik araştırması, kırk iki yaşında, sabıkası olmayan ve iki saatin altındaki rezervasyonlar için yüzde on ek ücret içeren ücreti karşılayabilecek bir gelire sahip bekar bir erkek ortaya çıkardı. Birkaç sanat galerisi olan Dublinli bir işadamı."

"Süslü," dedi Eve. "Önemli."

"Evet, yani bizim kız süslü bir şey bekliyor, muhtemelen biraz da çekicilik. Abartıldığı kadar yaşamıyor. Kapıyı kapattığı anda yatak odasını işaret ediyor. Kız ayarlıyor

beklentiler, ama biraz seni tanımaya çalışır. Bilirsiniz, güzel süit, güzel manzara, New York'un tadını çıkartıyor musunuz?

"Ona soyunmasını ve yataĒa girmesini söylüyor, sohbet etmekle ilgilenmiyor, sadece sikişmek istiyor."

"Ve cazibeyi görmedi mi?"

Baxter güldü. "Hayır. Adam kötü grndĒu için iptal etmeyi dřndĒn ama kötülerle başa ıkabileceĒini söyledi. Böylece onun arkasından yatak odasına girdi. Adam onun soyunmasını izledi ama herhangi bir süslemeyle ilgilenmiyor gibiydi. Bornozunu çıkarmış, zaten prezervatif takıyormuş. Temelde iki adımlı olduĒunu söyledi. Adam binmiş, inmiş. Dışarıda yaklaşık on dakika. Göz teması yok, öpüşme yok. Elleri sertti ama misyoner pozisyonundaydı, teşekkür bile etmeden.

"Adamın bundan hoşlanmamış gibi grndĒn, çünkü sürekli hırladıĒını ve kfrettiĒini söyledi. Ve aynen aktarıyorum, 'Bu sefer ben yapacaĒım. SiktiĒimin piçi, şanslı piç kurusu. İş bitmeden kanını ieceĒim.'"

"Tanımlayıcı."

"Onunla ter döktü. Kadın, adamın bir iş sorununu -bir rakibi- çözmesi gerektiĒini, sonra da baĒlantı kuracaklarını düşündü. Bunun yerine, işini bitirdiĒinde ona giyinip çıkmasını söyledi, ama sönük görünüyordu - birden fazla şekilde. Onun deyimiyle, somurtkan. Temizlenmesi gerektiĒini söyledi ve adam eliyle banyoyu işaret etti. O da öyle yaptı ve yarım saatten kısa bir süre içinde dokuz bin dolar kazandıĒını dřndĒn söyledi -geç rezervasyon için tam bin dolar ve on bin dolarlık ücretin yüzde seksenini alacaktı.

"Kadın dışarı ıktıĒında adam bornozuna geri dönmüş, bir sandalyeye oturmuş ve bir bardak viskiye dalmıştı. Kadın iyi geceler dedi, adam homurdandı ve kadın gitti. Lobiye inerken aradı, başka bir geç rezervasyon teklifi aldı ve neden olmasın diye düşündü.

"İnsan neden herkesin LC olmadıĒını merak ediyor."

"DoĒru. Ne fark etti?"

"Çok. İyi yapılı, spor salonuna uygun ve kaslı. Görünürde yara izi, dövme ya da piercing yok. Manikürlü eller, bakımlı kıllar. Etrafta hiçbir cihaz yok, yatak odasında ya da süitin oturma alanında kişisel eşyalar yok. O gelmeden kısa bir süre önce duş almıştı, çünkü yerde nemli bir havlu vardı. Tezgâhın üzerinde çantası vardı. Yüksek kaliteli ürünler, seyahat boyu. Bastırdığımızda birkaç markayı hatırladı. That Man cilt ürünlerini kullanıyor ve çok pahalı olduklarını söyleyebilirim. Underworld saç ürünleri - saç dökülmesini gidermek için günlük bakım da dahil."

"Saç dökülmesi. İlginç."

"Bu hattı doğrudan lisanslı bir salondan almanız gerekiyor ve genellikle salon bakımlarını tamamlamak için kullanılıyor, her üç ayda bir tavsiye ediliyor. Trueheart araştırdı. Ve biz akıllı polisler olduğumuz için Dublin'de bu şekilde ruhsatlandırılmış salonları araştırdık. Otuz iki tane."

"Bu çok iyi. Bu çok iyi."

"Hepimiz öyle diyoruz. New York'ta arama yapmaya devam edeceğiz."

"Bunu alacağım."

"Hepsi senin, Loo. Kadın oraya varmadan önce en az bir içki içmişti. Viskinin kokusunu almış. Sarhoş ya da alkollü değildi ama içki içmişti ve kadın gittiğinde de içiyordu."

"Anladım. İyi iş çıkardın."

"Yvette tekrar rezervasyon yaptırırsa bizi bilgilendirmek üzere alarma geçti ve şehirdeki gezintileri sırasında onu görürse aynı şeyi yapmayı kabul etti."

"Yeterince iyi. Bu gecelik bu kadar yeter."

"Daha fazlasına ihtiyacınız varsa, sadece bir etiket verin, biz hallederiz." "Minnettarım."

"Düzeltiyorum," dedi Roarke, kadın telefonu kapattığında. "Bir LC ile yaptığı yirmi dakikalık bir seanstan bu detaylara, bu satırlara sahipsiniz. Manhattan'da seksen sekiz kuaför salonu olduğunu duymak sizi mutlu etmeyebilir."

Yeraltı dünyasına ait saç ürünleri ve bakımları, ama bunları ayıklayacaksınız."

"Evet, bulacağız. İlk olarak, Dublin'dekilerden kaç tanesi onun kullandığı deri malzemelerini taşıyor?"

"Ha. Tabii ki."

"İnsanlar bu tür şeylerde aynı kişiye ve yere bağlı kalma eğilimindedir. Bu Trina olsa bile," diye mırıldanarak ekledi.

"Var, evet ve bizim Trina'nın salonu çok lisanslı."

"Dublin'deki salonu ve onun Trina tipi daha fazlasını bulacağız. Ve en son ne zaman salon içi anlaşma yaptığını öğreneceğiz, başka ne zaman isteyeceğini göreceğiz. Seyahat ederken her zamanki gibi başka yerler tavsiye ederse."

Biraz daha kahve içtikten sonra tekrar tahtayı inceledi.

"Kiti dışarıda bırakmak özensizlik, ama LC onun gözünde sadece bir serbest bırakma aracı. Ne için kullandığına bakılmaksızın seks için kiralaması da özensizlik, oysa on bir bin dolar tasarruf edebilirdi."

"Mastürbasyon yapmak rahatlamanızı sağlar ama her istediğinizi yapmak için yanınızda olan güzel bir kadın gibi egonuzu beslemez."

Eve tekrar oturdu ve parmağıyla onu işaret etti. "Bu kesinlikle doğru. Araca ihtiyacı vardı, on dakika için en yüksek doları ödeyebileceğini bilmesi gerekiyordu. Ve şimdi elimizde daha fazla ayrıntı var."

Yardımcıyı işaret etti. "Peki ya sen?"

"Elimde bir dizi olasılık var. Bunları ayıklamak daha uzun sürecek."

"Otomatik olarak itlaf edebilir mi?" "İlk geçiş için."

"Hadi yapalım şunu. Ben yorgunum. Biraz uyumam lazım."

Adam sadece ona baktığında, kadın tıslayarak bir nefes verdi. "Tamam, diyelim ki ikimizin de biraz uykuya ihtiyacı var. Ve yapmam gerekenlerin çoğu zaten sabaha kadar beklemek zorunda. O yüzden bana bir iyilik yap."

"Otomobilde o zaman."

"Güzel, ben de aynısını salon açısından yapacağım."

Abernathy'nin elindekini hazırlamasının iki katı kadar bir sürede hazırladıktan sonra ayağa kalktı. "Tüm bu açılırları ve sonuçları yarın Abernathy'nin kucağına bırakacağım."

Onun elini tuttu. "Bu ego olur mu?"

"Çok doğru. Nasıl oldu da alfabeciler Cobbe'nin saçlarının dökülmesinden endişelendiğini hiç anlamadı?" Onlar dışarı çıkarken, Galahad onları yatağına götürmek için hızla yanlarından geçti. "Bu benim için bir altın."

"Ve Cobbe'nin daha önce -sizin deyiminizle- bu kadar özensiz davranmadığını biliyorsunuz. Ama yine de bu size müfettiş karşı bir üstünlük sağlar ki bundan keyif alacaksınız."

"Biraz. Ama bunu Interpol'ün kaynaklarını bu konuya yönlendirmek için kullanabilirim."

Yatak odasına vardıklarında kedi yatağına mümkün olduğunca büyük bir kısmına yayılmıştı. Eve botlarını çıkarmak için oturdu - onlara bir çalışma verdi.

"Bir de botlar var. Özel çizmeler. Çizmecisi kim? Dublin'de bir tane var mı? Takım elbiseleri de öyle, çünkü onlardan da isteyecektir. O ters çevrilebilir ceket için bir terziye ihtiyacı olacak. Öldürecek bir kedi, saklanacak bir delik bulmalı. Özel servis ve yer hizmeti.

"Çıkarılacak çok altın var."

Kadın yatağına girdiğinde, adam onu kendine doğru çekti. Kedi onun sırtının küçük kısmına doğru kıvrıldı.

"Altının mağaralardan f a l a n çıkarılmaya değer olduğuna kim karar verdi?" diye merak etti. "Ve neden? Parlak olduğu için mi?"

Roarke öpmek için elini dudaklarına götürdü. "Dünya bulmacalarla dolu."

Evet, öyleydi, diye düşündü. Ama şimdi sadece bir tanesi onu ilgilendiriyordu. Lorcan Cobbe neredeydi?

★ ★ ★

Dublin'i nadiren hayal ederdi. Şehir, çocukluk anılarının en kötüsünün ve aynı zamanda en iyisinin tuvalini temsil ediyordu. Servetini inşa etmeye başlamıştı.

Orada hem hırsızlıkla hem de adil yollarla. Ve orada hâlâ ticari çıkarları olmasına rağmen, Dublin'i, aydınlık ve karanlık yanlarını geride bırakmıştı.

Şimdi oraya gittiğinde, duygusal olarak eve gitmiyordu. Anılar elbette gelecekti ve bazıları keskin dişlerle ısıracaktı.

Ama üstesinden gelmişti, değil mi? Yapmak için yola çıktığı şeyi ve daha fazlasını yapmıştı.

Ama rüyalar, aydınlık ve karanlığı birbirine karıştırıp değişken gölgeler oluşturma ve o keskin dişleri boğazı parçalayana kadar gizleme becerisine sahipti.

Böylece rüyalarında geçmişe gitti, eskiden olduğu çocuğu izleyen bir adam. Sıska ve hızlı, kirli, İsa biliyordu, nemli, gri bir günde saçları gözlerine düşmüş ve pantolonunun dizinde bir delik aşınmış halde sokaklarda koşuyordu.

Arkadaşlarıyla birlikte koşuyordu - biri hariç hepsi artık yoktu. Dağınık saçlarıyla güzel Jenny ve sinsi sırıtışı ve büyük planlarıyla Mick. Shawn bir cesaretle her şeye hazırды.

Üçü de gitti, intikam için alındı ve toza karıştı.

Ve işte Brian, bıraktığı kişi, kararlı olduğu kadar kurnaz, kasketi sol gözünün üzerinde -jön gibi- eğikti.

Kasvetli bir gün olsun ya da olmasın, Urbalıların kalıntıları hala varlığını sürdürürken, turistler Grafton Caddesi'ne akın etmeye devam etti. Barları, dükkânları ve tezgâhları sık sık ziyaret ettiler, müzik yapan işportacıların videolarını çektiler.

Adam, çocuğun çevik parmaklarıyla bir cüzdanı kaldırıp bir arkadaşına verişine -ya da hızlı bir hamleyle ve affınıza sığınarak, efendim! bir bileklik kapıp başka bir arkadaşına verişine- hayran olmaktan kendini alamıyordu.

İstedğin gibi bir 'link' koparabilir. Hatta bir ya da iki el çantası.

Ekip çalışmasının bir kanıtı olarak ganimeti paylaşacak ve eğer yeterli olduğuna karar verirse, kişisel birikimi için bir miktar para biriktirebilecekti.

Melek sesli çocuğu ve küçük köpeği duydu. Orada bir kalabalık toplanacaktı, bu yüzden o tarafa doğru gitti,

işaretlerini değerlendirdi.

Çocuk -adını biliyor muydu acaba?- eski bir şarkı söyledi. Gözleri yaşartmak ve kasaya para koymak için tasarlanmış bir şarkı.

Hedefini altın bilekliği ve kamerası olan bir adamda buldu - gerçek bir kamera, güzel bir kamera. Adam kamerayı çocuğa ve köpeğe odakladığında, çocuk ona yaklaştı.

Fotoğraf makinesi için yanıp tutuşuyordu. Oh, bu iyi bir fiyat getirirdi! Ve bilek ünitesi de. Ama açılardan bakınca -ki açıları biliyordu- cüzdanla yetinmek en iyi seçeneğiydi.

Pozisyonunu alırken, çocuk genç ve ölü Willie McBride'in şarkısını söylerken, Grafton Sokağı'nın karşısındaki Cobbe'yi -çocuk ve adam- gördü.

Bir an için, garip bir rüya gibi, birbirlerine baktılar - belirsiz geçmişe, olası yarına.

Eskiden çocuk olan adam başını kaldırıp ona baktı. "şimdi de beni öldürmenin peşinde, değil mi? Ama bugün istediğini elde edemeyecek. Yarın alamayacağından emin olmalısın. O lanet kamerayı kullanabilirdik," diye ekledi saf bir pişmanlıkla.

Ve koştu.

Cobbe adındaki çocuk bir bıçak çıkardı ve onun peşinden koştu.

Ve adam Cobbe, Grafton Caddesi boyunca sırtarak ters yöne doğru koşmaya başladı.

Kalabalığın, müziğin ve barlardan gelen mayalı bira kokusunun içinden geçerek peşinden gitti.

O daha hızlıydı, her zaman daha hızlıydı. Ama onu kaybetmeye devam etti. Bir anlık bir şey yakalıyor, sonra onu kaybediyor, bir daha yakalıyordu.

şimdi kalabalıktan ve müzikten uzakta, çocukken çok iyi bildiği, havanın ıslak çöp koktuğu ve bebeklerin aılıktan feryat ettiği ara sokaklardan geçiyordu.

Bir anda ara sokakta, eskiden olduğu kırık dökük, kanlar içindeki çocuğun üzerinde durdu. Eve'in eskiden olduğu kız

onun yanında yere düştü. Kırık kolunu kucaklamış, boş gözlerle yukarı baktı.

"Bize, yani babalara zarar vermekten hoşlanıyorlar."

İkisi için de hiçbir şey yapamadığı için kalbi kırık bir şekilde yere çömeldi. "Bunu biliyorum. Her şey yoluna girecek. Atlatacağız."

"Kolumu kırdı. Sanırım seninkini de."

Rüyalarında bile kendine engel olamıyordu ve uzanıp onun karmakarışık saçlarını okşadı. "Ama bizi kırmadılar, değil mi sevgilim?"

"Seni kırmayacağım." Cobbe, hem çocuk hem de erkek, sadece iki adım ötede duruyordu. "Seni parçalara ayıracağım. Önce onu."

Elinde bıçak olan adam Eve'i saçlarından yakaladı. Çocuk saldırdığında, Roarke hamle yaptı.

Bir boşluğa ve uykunun dışına.

★ ★ ★

"Bu kötü bir taneydi." Eve'in sıcak ve güçlü kolları onu sardı. "Bilmem gerekirdi. Ben uzmanım. Işıklar açık, yüzde on. Kötü bir rüyaydı, tamam mı? Sadece kötü bir rüya."

Kedi başını Roarke'un yan tarafına sürterken Roarke ona sarıldı.

"Ben iyiyim."

"Kötü bir tane," diye tekrarladı. "Bir emzik için yeterince kötü." "İhtiyacım yok-"

"Birini paylaşırız." Onun yanağını okşadı ve yataktan kalkmak için yer değıştirdi. "Bir kâbusun diğeri tarafında olmaya alışık değilim, bu yüzden yarısını kullanabilirim."

Bunun büyük olasılıkla saçmalık olduğunu düşündü ama boş verdi. "Bana söylemek ister misin?"

"Dublin," diye başladı ve her ikisi için de emzik getirirken ona söyledi.

"Yani o zamanın ve şu anda olanların bir karışımı." Kendi yarısını içti ve onun da aynı şeyi yaptığından emin oldu. "Sen

benim için endişelendin. Beni polis olarak hayal etmeliydin. Onun kışını birlikte tekmelerdik."

"Bir dahaki sefere bunu da eklemeye çalışacağım."

Boş bardakları bir kenara bıraktı, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı. "Onu yakalayacağız. Onu hapse atacağız. Sana yemin ederim."

"Yapacağına inanıyorum."

"O zaman buna güven." Şimdi elleri yüzünü okşarken, viski rengi gözleri onu tutuyordu. "Onun kim olduğunu biliyorum. Beni öldürmek istediğini biliyorum -sadece seni incitmek, seni kırmak için. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Seni bu şekilde incitmesine izin vermeyeceğim. Buna da yemin ederim."

Kaşlarını onunkilere yasladı. "Pekâlâ o zaman. Biliyorum Eve, bunun için sana yemin edebilirim. Ve yine de bundan korkuyorum."

"Yapma. İşe gittiğim her gün eve sağ salim döneceğine dair sana söz veremem, vermiyorum da. Ama sana bunun sözünü veriyorum. Sana söz veriyorum."

Onu geri çekti, ona doğru kıvrıldı, bir elini kalbinin üzerine koydu. "Rüyamda, bizi kırmadıklarını söylemiştin ve haklıydın. Sana söylüyorum, Cobbe de kırmayacak."

Böylece biraz da olsa rahatladı ve hayatının aşkı kalbini tutarken sessizlikte, şimdide uyumayı diledi.

13

Rutin olarak, Roarke zamanın farklı olmakta ısrar ettiği tuhaf bir yerde bir toplantıya katılmak için Tanrı'nın bilmediği bir saatte uyandığında, Eve yerinden kıpırdamıyordu.

Ancak Cobbe parkta kendini gösterdiğinde rutin düzen bozuldu.

Roarke karanlıkta yataktan kayarak çıkmaya başlayınca yerinden kaydı, homurdandı ve gözlerini kırptırdı. "Gecenin bir yarısı hangi lanet kıtayı satın alıyorsun?"

"Avrupa, ama sadece küçük bir kısmı. Uyumaya devam et." Tam da bunu yapmak niyetiyle yuvarlandı. Ama uyanık kaldı.

Saati sordu. Dört elli beş. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Adam duş alırken, giyinirken ve bunu neredeyse her sabah yaptığını düşünürsek, o uyurken bir kedi kadar sessiz yatıyordu.

Onun odadan çıktığını duyduğunda -aslında duymaktan çok hissettiğinde- tekrar geriye yuvarlandı. Işıkları çağırdı, sonra yatağın üzerindeki gökyüzü penceresinden karanlık gökyüzünü inceledi.

Satın alabileceği bir kıtası ya da onun bir parçası olmayabilirdi ama yapacak çok işi vardı.

Kedi uyurken o kalktı, kahveyi içine çekti. Yeterli olmadığına karar verdi ve egzersiz kıyafetlerini giydi. Hala yarım-

Uykuya daldıktan sonra asansöre binerek spor salonuna gitti ve kanını hareketlendirmek için sahilde bir koşu programladı.

Sağlam bir üç mil yaptı, ağırlıklarla on beş mil yaptı ve beyni çalışmaya başlarken güzel bir ter attı.

Üst kata çıkıp duşa girdi, gününü zihinsel olarak düzenlerken sıcaklığın ve püsküren jetlerin onu kapatmasına izin verdi.

Otomatik aramaları kontrol edin ve sonuçlardan uzaklaşın. Gelen raporları kontrol edin ve aynısını yapın.

Ölü kedi için morga, aynı şey için laboratuvardaki Harvo'ya git.

Müfettiş Abernathy için hazırlık.

Kurutma tüpüne girerken özel çizmeler diye düşündü. Özel takımlar. Ters çevrilebilir kapüşonlular. Süslü salonlar.

Dolabına yönelirken, "Parça parça," diye düşündü. Elinde bir sürü parça vardı. Şimdi onları bir araya getirmeli, resmi genişletmeliydi.

Ne de olsa etrafını saran gardırobu göz önünde bulundurması gerektiğinden, en önemli önceliğini değerlendirdi. Gerektiğinde ve gerektiğinde hızlı hareket etmek.

Rastgele bir pantolon almak yerine, araştırdı ve egzersiz kıyafetleriyle ofis kıyafetlerini birleştiren bir çift buldu. Bir tişört, bir ceket, botlar aradı.

Kendini toparlayana kadar Roarke dönmediğinden ve kedi de uyanık bir şekilde oturup gözlerini diktiğinden, kahvaltıyla o ilgilendi.

Galahad somonunu yerken, o da biraz daha kahve programladı.

Krep düşündü, çok ağır bulduğu için omleti tercih etti. Kontrol onda olduğu için, onunkinde garip sebzeler yoktu.

Sonra, bir anlık ilhamla, seçeneklerin ofisinin mutfağına gönderilmesini emretti.

Güneş karanlığı yararken ofisine yöneldi ve teras kapılarını açtı. Serin, evet, ama soğuk değil.

Karar verildi.

Isınan kapaklarının altındaki yemekleri masaya koydu, kendine biraz daha kahve doldurdu ve Roarke'ın takım elbiseli altı kişiyle holo-konferans yaptığı bitişik kapıya doğru ilerledi.

Menzilden uzak durarak ofisini işaret etti ve onu ofisiyle baş başa bıraktı.

Komuta merkezinde, otomatik aramasının sonuçlarını çıkardı. Artık Dublin'de kriterlerine uyan on altı, New York'ta ise elli salonu vardı.

Trina'nınki de dahil.

LC'ye göre manikürlü eller. Ve lüks cilt bakımı. O çok amaçlı yerlerden birine ihtiyacı vardı. İnsanların, asla anlayamayacağı nedenlerle, hayatlarının bütün bir gününü geçirmeyi seçebilecekleri bir yer.

Kriterleri ayarladı, başka bir arama emri verdi.

Çalışırken güncellemeleri kontrol etti. Kamyonet, kamyon ve AT'lerin kiralanması ya da satın alınmasıyla ilgili rakamlar ürkütücü görünüyordu ama gün sonuna kadar bunu azaltacaklardı.

Kayıp kişiler. Pek olası değil. En azından şu ana kadar.

Ancak limuzin şoförü altın gibiydi. Roarke içeri girince başını kaldırıp baktı.

"Mekiği elimizde. Brüksel'den özel olarak gelmiş ve pilotun adı, servis şirketi, her şey elimizde. Bu sabah bunları araştıracağız."

"İyi iş çıkardın."

"Limuzin şoföründen sonra daha fazla görüşme için çok geçti ama veriler ondaydı. Salonlar için kriterleri tam işkence fırsatlarına göre ayarladım. Şimdi geliyor. Evet! Dublin'de on bire düştü, New York'ta kırk iki."

"Senin için erken bir başlangıç."

"Evet, evet, ama ben bir kıta satın almadım. Aldınız mı?"

"Küçük parça için bir anlaşma yapıldı." Masaya, açık kapılara ve güneşin doğuşuna baktı. "Bu çok hoş bir fikir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi gidelim."

Kadın ayağa kalktığında, adam onu bekledi ve sonra kollarını ona doladı. "Uyumaya devam etmedin."

"Onun yerine egzersiz yaptım. Beni canlandırdı."

"Anlıyorum." Ellerini kollarından bileklerine doğru götürdüğünde başını eğdi, gözlerini kıstı.

Geri adım attı, bileklerini oynattı. Bıçaklar kollarının altından fırladı.

"Ve." Ceketini geri çevirdi, sadece her zamanki silahını ve koşum takımını değil, kalçasındaki mini blasteri de ortaya çıkardı.

Gülümsedi ama gördüğü şey mizah değildi. Rahatlama gördü. "Benim aracılığım la sana zarar vermeyecek."

"Sana inanıyorum."

"Güzel." Bıçakları geri çekti. "Hadi yiyelim."

İkisi için de biraz daha kahve doldurdu, bir eliyle kızın saçlarını okşadı ve sonra oturdu.

"Teşekkürler," dedi ısınan kapakları kaldırırken. "Savaş için kendinizi silahlandırdığınız ve kahvaltı için."

"Sorun değil. Bu davada resmi olarak danışmanlık yaptığınız için, raporları ve güncellemeleri size kopyalayacağım."

"Takdir ettim. Neden Dublin'deki salonlarınızı almıyorum? Orada hala bağlantılarım var."

"Dublin'de bu turları yapacak bir sürü polis var."

"Yeterince doğru." Omletinin tadına baktı. "Ama bazen daha az resmi bir soru daha kolay bir açılış sağlar. Bana bir iki saat verin, sonra Garda'ya ya da şu Abernathy'ye havale edebilirsiniz."

Düşündü. "Abernathy Cobbe'nin Dublin'deki salonunu teslim etmek çok hoş olurdu, değil mi? Bakın, sanırım bu açığı kaçırmış olabilirsiniz. Oraya birini yerleştirmek ne kadar kolay olabilirdi, Cobbe saçını yaptırmak için içeri girdiğinde bir sürü rozeti hazır bulundurmak."

Roarke yemek yerken gülümsedi. "Rekabetçi hissediyorsun, değil mi?"

"Henüz karar vermedim. Ama yanılmıyorum." Pastırmaya yumuldu, şeridin geri kalanını salladı. "Bu istihbarat neden onlarda yoktu?"

"Görünüşe göre, açık seyahat çantasını fark eden işten yeni çıkmış bir LC bulmayı başaramamışlar."

"Şansımız yaver gitmedi demiyorum, çünkü yaver gitti. Ama onların şanslı olmak için yılları vardı."

"Bürokrasi." Omuz silkti. "Ve sanırım bölgesel sorunlar ve savaşlar. Ayrıca bu Cobbe için kişisel bir mesele, bu yüzden duyguları -ne kadar olsa da- bazı şeyleri gölgeliyor. Ama genel olarak? Onlar sen değilsin. Sen sadece iyi değilsin, sadece olağanüstü de değilsin. Sen olağanüstü bir araştırmacısın."

"Bu değil-"

Onu durdurmak için bir parmağını kaldırdı. "Yıllar boyunca sizi izledim, Teğmen, başkalarının bir tiftik lekesi gibi gözden kaçırabileceği bir ayrıntıyı yakalıyorsunuz. Tek başına pek bir şey ifade etmeyebilir ama siz onu deşiyor, çekip çıkarıyor, seziyor ve geri kalanına uyduruyorsunuz."

Yemeğini yerken ona gülümsedi. "Eskiden olsa sana koşardım ve sanırım senden yeterince iyi kaçırdım. Ama beni endişelendirirdin ve yolundan çekilmek için elimden geleni yapardım."

"Seni endişelendirmekten fazlasını yapardım."

Şimdi sırtıttı. "Ve asla öğrenemeyeceğimiz için mutlu değil miyiz?" Yemeğini yedi, başını salladı. "Kahveyi gerçekten özlerdim." O da biraz daha içti. "Her neyse, iki saat boyunca Salon."

"Onu ve bana devretmek istediğiniz diğer her şeyi alacağım. Programımı hafif tutuyorum - bu zaten planlarda vardı. İlk öğrenciler bugün okula taşınıyor ve ben de ara sıra orada olmak istiyorum."

"Bugün mü?"

"İlki, evet. Rochelle bunu hep birlikte yapmak yerine gruplar halinde yapmamızı önerdi. Böylece üç gün boyunca alışma, hafif dersler, oryantasyon ve benzeri şeyler yapacağız. Nadine, Quilla'yı kademeli açılışla ilgili bir vlog hazırlaması için görevlendirdi. Aslında onu dün gördüm. Kız bir güç olacak."

"Orada olmalı mıyım?"

Bunu sorması her şey demektir.

"Elbette ne zaman isterseniz ya da gelebilerseniz gelebilirsiniz. Medya açılışı yapmıyoruz. Buna bir süre önce karar verdik. Resmi bir şey olmayacak, konuşmalar yapılmayacak, medya olmayacak ve benzeri şeyler olmayacak, zira söz konusu çocuklar olduğunda bu iyi işler ve benzeri şeylerle sonuçlanacaktır. Cobbe New York'ta olduğu için bu şekilde karar verdiğimizize çok memnunuz. Güvenliği arttırıyorum ama onun oraya odaklandığını görmüyorum."

"Medya seni abartmıyorsa bir anlamı yok," diye kabul etti. Geri kalanını bir dakika uzaklaştır," dedi ona. "Bu konuda ne hissediyorsun? Çocuklar taşınıyor. Çocuklar bugünden itibaren orada yiyecekler, orada uyuyacaklar. Bazılarının kendilerini bu kadar güvende hissedebilecekleri bir yerleri hiç olmayacak."

Teras pencerelerinden manzaraya baktı; çimenlerin yeşili, çiçeklerin açması.

"Dün gece gördüğüm rüyayı düşünüyorum. Arkadaşlarım ve ben, Grafton Caddesi'nde çalışıyorduk. Pişman değilim, hem de hiç. Ama Summerset olmasaydı hayatta kalamayacağımı çok iyi biliyorum. Bana o güvenli yeri verdi. Bulabileceğiniz bir yer ya da yol değil... doğru diyelim, ama güvenli ve temiz, ikisini de bilmediğim halde. Kitaplar, okuyabildiğim her şeyi. Yemek, böylece asla aç kalmazdım. Standartları ve kuralları vardı ama bir kez bile elinin tersini hissetmedim."

Şimdi onunkini aldı. "Richard Troy'dan sonra bile buna sahip değildin, bütünüyle değil, her gün değil. Sana bunu veren Akademi'ydi."

"Evet, öyleydi."

"An Didean'a gelenlere hem Summerset'in bana hem de Akademi'nin size verdiklerinin bir karışımını verdiğimizizi düşünmek hoşuma gidiyor. Bu yüzden bu konuda kendimi çok iyi hissediyorum."

"Güvenlik sistemlerinin nasıl atlatılacağına dair dersler olmadığı sürece iyi bir karışım olduğunu söyleyebilirim."

"Her halükarda resmi bir şey değil." Onun elini sıktı. "Ben

bulaşıkları yıkayayım."

"Ben hallederim. Konut aramasını kontrol etmeni tercih ederim." "Tamam o zaman."

Kadın temizlenirken o da yardımcı masaya oturdu ve sonuçları çağırdı. "Bu biraz daha iyi, ama daha iyisini de yapabiliriz."

"Kaç tane?"

"İki yüzden fazla, ama daraltabilirim. Bir ya da iki kişi bana geri döndüğünde daha da netleştireceğim. Ondan önce de biraz ayarlama yaparak bu sayıyı azaltabilirim."

Ayağa kalktı. "Bu ve salon için biraz zamana ihtiyacım var. Bu sabah her ikisi üzerinde de çalışabileceğiniz bir şeyler hazırlamış olmalıyım."

"Tamam. İçeri giriyorum, Peabody ile morgda buluşmadan önce bir rapor hazırlayacağım. İrtibatı koparmayacağım."

"Ben de aynısını yapacağım." Ellerini onun omuzlarına koydu, dudakları hafifçe onunkilerin üzerinde gezindi. "Senin gibisini hiç tanımadı. Bundan eminim, ben de öyle."

Onu tekrar öptü. "Polisime iyi bak." "Polisin kilitli ve dolu."

Tırabzanın üzerinde soluk gri bir başlık buldu ve Roarke'ın bunun üzerindeki kıyafetle en iyi uyumu sağladığını düşündüğünü varsaymak zorunda kaldı. Başını iki yana sallayarak omuz silkti ve dışarı çıkıp aracının beklediği yere gitti.

Erken başlaması daha az trafik ve reklam zeplinlerinin olmaması anlamına geliyordu. Her zaman bir avantajdır. Yolum yarısında -bir değişiklik olarak- şehir merkezinde, 'link'i sinyal verdi. Ekranda Harvo'nun ismini gördü ve gösterge panelinden aldı.

"Dallas."

Bahar yeşili saçları diken diken olan Harvo, "Yo. Senin için mal getirdim."

"Erken geldin."

"Evet, dün numuneyi alamadım, bu yüzden erken geldim çünkü bilirsiniz, zavallı kedicik. Onu öldüren ve aynısını Roarke'a da yapmak isteyen herifin de canı cehenneme."

"Minnettarım. Bana ne anlatabilirsin?"

"Berenski kan tahlilini çoktan yaptığı için ayrıntılar sağlam."

"O yaptı."

Harvo omuzlarını kaldırdı. "Sikkafalı sikkafalının teki, ama aile zamanı geldiğinde kendini toparlıyor. Yani. Uyuz geçmiş olan genç dişi tekir, hâlâ ilaç kullanıyor."

"Mange."

"Evet, pire tedavisiyle birlikte tedavi ediliyordu. Bahse girerim o piç onu kesmeden önce çok daha iyi görünüyor ve hissediyordu, çünkü saç örneği sağlıklı. Size topikal kuru şampuanın tıbbi adını göndereceğim. Kan tahlilleri ağızdan alınan ilaçları ve takviyeleri doğruluyor. Birisi ona iyi bakıyormuş, Dallas. Uyuz ilacını sadece lisanslı bir veterinerden alabilirsin."

"Bu iyi, Harvo."

"Tabii ki." Saçlarını kabarttı, sonra gözleri ayıldı. "Daha fazla bir şey bulursanız, her şeyi yaparım."

"Teşekkürler."

"Rapor beş dakika içinde yolda, sadece sizi uyarmak istedim. Cha."

"Evet, uh, cha." Bu ne anlama geliyorsa artık.

Yani pireli, uyuzlu bir kedi. Sokak kedisi mi? Belki bir barınağa götürülmüş ya da bir kedi sever tarafından alınmış. Ve en önemlisi, kayıtları olan bir veterinerine götürülmüş.

New York'un kaç veterinerine sahip olduğunu henüz düşünmek istemiyordu. Veriler üzerinde çalışabilir, onları inceleyebilirdi.

Saate baktı, düşündü ve morga doğru yöneldi. Morris gelene kadar orada çalışabilir, biraz zaman kazanabilirdi.

Peki sen neredesin, Cobbe? Hâlâ uyuyorum, diye düşündü, parası kanla ödenmiş pürüzsüz çarşaflarda.

Yapabiliyorken tadını çıkar, seni piç, çünkü zamanın geliyor.

Beyaz tünelde yürürken, ayak sesleri yankılanırken, Eve Peabody'ye mesaj attı.

Şimdi morgda. Doğruca merkeze git. Harvo'nun gelen raporunu gözden geçir. Uygun veterinerleri aramaya başlayın.

Potansiyel olarak daha fazla zaman kazanıldığını düşündü. Oturacak bir yer bulup sabah raporuna başlamaya hazırlanırken, kapılarının lomboz pencerelerinden Morris'in çoktan işinin başında olduğunu gördü.

İçeri girdi. "Sabah erken mi yoksa uzun bir gece mi?"

Yukarı baktı. "İkisinden de biraz. Dün gece bir şamandıra vardı, kazara öldüğüm ortaya çıktı. Ay ışığında yelken açarken Erotica ile votka tonik peşinde koşarak aşırı içilmemesi gerektiğini gösterdim."

"Kötü seçimler sizi her zaman yakalar."

"Öyle değil mi? Kedinizin başka seçeneği yoktu."

Eve levhanın üzerindeki kediye inceledi. "Hayır, gelmedi. Onun üzerinde çalışmak için erken gelmeni beklemiyordum."

Morris bükülmüş geri için onun iş,
inceleniyor Mide içeriği.

"Bunu yapan kişi aynı şeyi Roarke'a da mı yapmak istiyor?"

"Evet, yapardı."

"O zaman en azından bunu beklemelisin." Bir an için doğruldu.

Mükemmel takım elbiselerinden birinin üzerine şeffaf, koruyucu bir pelerin giymişti; gömleğinin koyu mavisiyle dengelenmiş, soluk, narin ince çizgili çelik grisiydi. Koyu renk saçları, aynı koyu maviden ince bir kordonla örülmüş bir örgüye sarılmıştı.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda boynunda mikro gözlükler asılıydı. "Amaryllis'i kaybettiğimde, sen benim için oradaydın, sadece profesyonel olarak, ama bir arkadaş, bir aile olarak.

Roarke da öyleydi." "Bu sadece..."

"Bu böyledir ve böyle olmalıdır. Bizden birini tehdit edersen, hepimizle uğraşırın. Size söyleyebilirim ki, bu zavallı yaratığın

ölümünden önce onunla ilgilenen biri vardı."

"Harvo uyuz ve pire tedavisi gördüğünü söyledi."

"Katılıyorum. İkisinin de kalıntılarını görebilirsin ama gözlüğe ihtiyacın olacak. Ona iyi bakılmış. Öldüğü sabah beslendiğini ve ölümünden yaklaşık iki saat önce birkaç ikramın tadını çıkardığını söyleyebilirim. İçindekilerin analizini burada yapabilirim."

"Yaklaşık üç hafta önce kısırlaştırıldı, en fazla dört hafta. Yaklaşık bir yaşında, sağlıklı bir dişi, tekir, erken beslenme bozukluğu belirtileri, önceki uyuz, pire ısırtıkları. Onu bir barınağa götürülmüş, temizlenmiş, tedavi edilmiş, beslenmiş ve bir ay boyunca bu barınak ve bakım verilmiş bir kaldırım uyuyanı ile eşitleyin. Birisi bakımını üstlendiği için yeniden toparlandı."

"Tamam. Bununla çalışabilirim."

"Acı çekti," diye ekledi. "Katili ona işkence etti. Keşke bunun bedelini ödedi diyebilseydim, sadist herif, ama pençelerinin altında ve dişlerinde deri izleri buldum. Deri ya da kan yok."

"Kızın onu tırmalamaması ya da ısırmasması için koruyucu eldiven giyiyordu."

"Evet. İzleri Harvo'ya göndereceğim, ancak derinin oldukça yaygın olduğunu tahmin ediyorum. Çoklu bıçak yaraları, kesikler ve delikler muhtemelen Modesto'yu öldüren silahla açılmış."

"Stiletto."

"Evet. Acı çektirmek, savaşamayacak kadar zayıf düşene kadar kan kaybettirmek."

"Sonra onu çuvala soktu. Çuvalda çok fazla kan vardı. İşte o böyle biri," diye mırıldandı Eve. "Roarke, Dublin'de çocukken küçük bir köpeğe de aynısını yaptığını söyledi. Bildiğimiz kadarıyla dört yüz kırk dört insan öldürmüştü. Acaba bunun gibi kaç kişi öldürdü?"

Morris elini onunkinin üzerine koymaya başladı, kanı hatırladı.

Yıkanmak için lavaboya doğru ilerledi. "Her zaman insanlarla uğraşıyoruz. Ve hissediyoruz. Ama böyle bir şey farklı bir düzeyde öfkelenendiriyor."

Geri geldi. "Bazılarını can almaya iten hastalık hakkında biraz tarafsız, biraz entelektüel bir anlayışa sahip olmaya çalışıyorum. Ama bu olayda hiç bulamadım."

"Bunu bir noktaya değinmek için yaptı. Hoşuna gitti ama bir şey anlatmak istedi. Onun hatası. Onu bulmamıza yardım edecek."

"Bunu yaptığınızda onun taşaklarına tekme atmanızı önermek benim için profesyonelce olmaz."

"Evet. Tıpkı bu şansı elde etmeyi ummamın profesyonelce olmayacağı gibi."

"Umarım ona kimin baktığını bulursunuz."

"Yapacağım ve yaptığım zaman, onun artık emin ellerde olduğunu bilmelerini sağlayacağım."

Eve doğruca merkeze gitti. Peabody'ye kedi hakkında bilgi verebilirdi - üç ila dört hafta önce tamir edildiğini bilmek onlara veteriner için bir zaman çizelgesi veriyordu.

Raporunu yazardı, bu da dahil, sonra ...

Roarke'un salon anlaşması için zamanı tükeniyordu. Bunu hallederler.

Ama Cinayet Masası'na girdiğinde bütün gözler ona çevrildi, sanki elinde bir kutu çörek varmış gibi.

Herkesi o anda bilgilendirebiliriz.

"Bildığınız gibi Cobbe bir kediye katledip kapıya bıraktı."

"Hasta herif," diye mırıldandı Jenkinson.

"Cobbe'yi parkın içine kadar takip etmeme rağmen benden kaçtı. Muhtemelen yakınlarda bir aracı vardı, çünkü şebeke aramasından da kaçtı. Ancak Harvo kediye uyuz tedavisi için kullanılan bir ilaç tespit etti. Kan tahlili ağızdan alınan ilaçları ve takviyeleri doğruluyor."

"Raporunu aldım." Peabody'nin gözleri biraz nemli olsa da sesi titremiyordu. "Şu anda veterinerlerin listesi üzerinde çalışıyorum."

"Morris'in vardığı sonuçları da buna ekleyebiliriz. Genç bir dişi olan kedi üç ila dört hafta önce kısırlaştırılmış. Morris, kedinin büyük olasılıkla başıboş bir sokak kedisi olduğu ve bu süre içinde alınıp bakıldığı sonucuna varıyor. Bu nedenle, bu tür bir kediye uyuz, yetersiz beslenme ve pire açısından tedavi eden ve kısırlaştıran bir veteriner arayacağız."

"Zaman çizelgesi yardımcı oluyor," diye ekledi Carmichael. "Ama New York'ta bir sürü gazi var. Peabody'ye yardım edebilirim."

"Bunu yapın. Veterineri bulacağız, bakıcıyı ya da sahibini bulacağız ve Cobbe'nin kediye nasıl ele geçirdiğini öğreneceğiz."

"Efendim." Trueheart masasından işaret etti. "Başıboş bir hayvanı alan biri de olabilir, ama kulağa bir kurtarma operasyonu gibi geliyor. Kedi ve köpekleri kurtaran ve besleyen gruplar ve bireyler var. Onları sahiplendiriyor ya da bakıyorlar. Ama bunları internette, web sitelerinde, kedi ya da köpeğin resimleriyle birlikte bulabilirsiniz."

"İşte böyle." Reineke Trueheart'ı işaret etti. "Kız kardeşim av köpeğini bu şekilde aldı. Güzel köpektir."

Trueheart, "Çok fazla var," diye ekledi, "ama aramayı filtreleyebilirsiniz, kedi, kadın, bir yaş aralığı. Ve tedavilerin başladığı zaman çizelgesini ekleyebilirsiniz."

"Bu iyi. Çok iyi. Bunu yap," dedi ona. "Peabody, şimdilik veterinerlerle devam et. Carmichael, poundları dene."

"Başka bir açıdan. Baxter ve Trueheart, Cobbe'nin Modesto cinayetinin işlendiği gece tuttuğu LC ile görüştüler. Cobbe'nin banyo çantasında saç ve cilt ürünleri görmüş. Saç ürünleri sadece lisanslı bir kuaförden alınabilir. Pislik herif saçını kaybetmekten korkuyor, bu yüzden bize bir ipucu daha verdi. Roarke şu anda Dublin'deki salonları kontrol ediyor. New York'takileri araştırdım, belki bir takviyeye ihtiyacı olur."

"Ayrıca, deliğine başka bir açıdan bakıyoruz. Zamanlamaya ve otelden ne kadar hızlı ayrıldığına bakılırsa, güvenli evler arıyoruz. Üst düzey suçluların ücret karşılığında kullanabileceği özel konutlar. Bağlantıları var ve bu

Bana kiralık bir ev kapmasından daha sağlam geliyor. Bir saat içinde bir liste hazırlayacağım.

"Daha fazla kıyafete ihtiyacı olacak," diye ekledi. "Ve iyi şeyleri sever. Reineke, Jenkinson, hızlı tadilat ve üst düzey spor kıyafetleri sunan üst düzey erkek mağazalarıyla başlayın."

"İç çamaşırına ihtiyacım olacak," diye ekledi Jenkinson. "Özel konut, çamaşırhane hizmeti yok."

"Bunun için sahada bir droid olabilir, ama evet."

Gözlerinin arkasındaki zonklamaya rağmen Jenkinson'ın kravatını inceledi - neon mavisi bir gökyüzünde çok renkli yıldızlardan oluşan bir patlama. "Belki geçici körlüğe neden olmayan bir kravat bulabilirsin."

Ona dişlek bir sırıtış attı.

"Kedi konusunda bir hata yaptı. LC ile bir hata yaptı. Roarke'ın onu görmesine izin vererek hata yaptı. Hata yapmaya devam edecek. Biz yapmayacağız. Kilitleyin."

Ofisine dönüp her şeyi yazamadan Trueheart tekrar işaret etti.

"Ah, Teğmen. Sanırım kediyi buldum."

"Benimle taşak mı geçiyorsun, Dedektif?"

Kulaklarına kadar kızardı. "Hayır, efendim! Bir yaşında dişi, turuncu bir tekir var, dün evlat edindim. Bunu yaparlar, resimlerini ve hikayelerini bir süre asılı bırakırlar."

"Ekranında," diye tersledi.

Bunu yaptığında fotoğrafları inceledi - dört buçuk hafta önceki uyuz ve evet, uyuz, bir deri bir kemik kediden, kademeli ve önemli iyileşmelere, berrak kehribar gözleri olan sağlıklı, kabarık tüylü bir kedi görüntüsüne kadar bir tür ilerleme.

Her resmin kısa bir açıklaması vardı.

"Bakın, beş hafta önce bulunduğu yazıyor," dedi Trueheart. "Koruyucu bakıma alınmış, muayene, tedavi, iğneler, topikal ilaçlar, antibiyotikler için veterinerine götürülmüş, birkaç hafta sonra yeterince iyi olduğunda kısırlaştırılmak üzere alınmış."

"Uyuyor. Uyuyor. Ve dün sevgiyle evlat edindim. Caring Hearts Pet Rescue, Soho'da. Sabitle Trueheart, bana bakıcının adını ve adresini gönder. Peabody, hadi gidelim."

Peabody yetiştiğinde Eve çoktan kayma noktasına varmış, aşağı doğru iniyordu.

"Bu büyük bir fırsat olabilir."

"Öyle olacak."

"O zavallı kedi için üzülüyorum. Olay yeri fotoğraflarına bakmamalıydım. Bu çok zalimce."

"Bunu ödeyecek. Hepsini ödeyecek."

"Galahad olduğunu düşünmeni istedi."

"Yarım saniyeliğine yaptım. Bunu da ödeyecek." Telsizini çıkardı. "Kim ve nerede?"

"Tara Undall, 21 Worth."

"İyi iş."

Peabody kayarken Eve'e ayak uydurmaya çalışırken, "Çok yakın," dedi.

"Güvenli evi de yakın olacak. Neden bir kediye şehir dışına ya da şehrin öbür ucuna taşıyalım ki? Trueheart'ın dediğine göre bir sürü kurtarma merkezi varmış. Sen de uygun bir yer bulursun."

"Saç meselesi. Gerçekten New York'ta bir kuaföre gideceğini düşünüyor musun?"

"Her üç ayda bir profesyonel tedaviye ihtiyacınız var. Ne kadar süre önce tedavi gördüğüne bağlı. Listeye Brüksel'i de eklememiz gerekiyor. Brüksel'den geldi."

"Gelen verilere ayak uydurmak çok zor."

"Daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Veterinere ihtiyacımız yok, Carmichael ve Santiago'ya söyle mekik pilotlarıyla ve aktarma istasyonu ile görüşsünler. Sıcak bir şey gelirse, Baxter ve Trueheart onu yakalar."

Peabody garajı geçerlerken emirleri iletti. "Müfettiş Abernathy ile şu saatte buluşmamız gerekiyor. on," diye hatırlattı Peabody ona.

"Ona çiğneyecek çok şey vereceğiz."

Tara Undall mavi kapılı beyaz bir dubleks dairede yaşıyordu. Eve ve Peabody yaklaşırken kapı açıldı.

Dışarı çıktı; kırk beş yaşlarında, kızıl saçları kabarık, güneş gözlükleri parıltılı, koşu taytı ve dökümlü tişörtüyle fit bir vücuda sahip bir kadındı.

Tasmalı iki köpeği vardı, biri küçük ve benekli, diğeri büyük ve sarı.

"Bayan Undall?"

"Evet? Özür dilerim, köpekleri gezdirmeye çıkıyordum."

Eve rozetini çıkardı. "Sizinle konuşmamız gerekiyor."

Undall güneşliklerini kaldırdı, rozete göz kırptı. "Tüm denetim sertifikalarım ve lisanslarım yanımda. Bu bekleyebilir mi?"

"Bu çok önemli."

O içini çekerken, bitişikteki evden bir kadın çıktı
-Yeşil kapı, başka bir köpekle.

"Dory, Baby ve Max'i alabilir misin? Ben yetişirim."

"Elbette." Dory, kasketinin altında kısa saçları, pembe spor ayakkabılarıyla yanlarına geldi. "Bir sorun mu var?"

"Size haber veririm. Umarım bu iş çabuk biter," diye ekledi Undall kapıya doğru yürürken.

"Tatlı köpekler," diye yorumladı Peabody. "Onlara bakıyor musunuz?"

Undall'ın buzları biraz çözüldü. "Bebek benim. Max evlatlık. Koşacak yere ihtiyacı var ve çocukları çok seviyor. Büyük bir aile ve büyük bir bahçe istiyor."

Onları, üç kedinin bir tür döşemeli ağacın farklı katlarında uzandığı güneşle yıkanmış bir oturma alanına açılan güneşle yıkanmış bir fuayeye aldı.

"Evlat edinmek istiyor musun?" "Bu günlerden birinde."

"Peki, sizin için ne yapabilirim? Gerçekten Dory'ye yetişmem gerekiyor. Max ele avuca sığmıyor."

Eve 'link'ini çıkardı, Cobbe'un fotoğrafını getirdi. "Bu adamı tanıyor musun?"

Şimdi güneşliklerini başının üstüne itti, baktı at ve Ekran. "Oh, Evet, Bu Bay Patrick. Patrick. Bay Patrick."

Sweetie'yi daha dün evlat edindim. Onu kendime saklamak istiyordum çünkü o bir tatlıydı. Ama evlatlık verdiğinizde ayartılmaya karşı koymanız gerekiyor."

"Onun adı Patrick değil, Bayan Undall. Adı Cobbe, Lorcan Cobbe ve yetkililer tarafından aranıyor."

"Ne için?"

"Yakın zamanda Washington Square Park'ta bir kadının öldürüldüğünü biliyor musunuz?"

"Tabii ki. Kocasının tutuklandığını duydum."

"Karisını öldürmesi için Cobbe'u tuttuğu için."

Ağzı açılıp kapandı; tökezleyerek bir adım geri attı.

"Aman Tanrım. Bu nasıl olabilir anlamıyorum. Standart geçmiş kontrolünü yaptım. Onu karıştırmış olmalısınız. Bay Patrick genç bir kızı olan dul bir adam. Sweetie'yi onun için evlat edinmiş."

"Kediyi alan adam Lorcan Cobbe. O bir kiralık katil. Onunla ilgili bize verebileceğiniz her türlü bilgiye ihtiyacımız var."

"Memur-"

"Teğmen."

"Peki, Teğmen. Bir kiralık katil neden bir kedi evlat edinsin ki?"

Eve bunu bir bildirim gibi ele almaya karar verdi. "Sizi bilgilendirmekten üzüntü duyuyorum, Sweetie öldü. Cobbe onu öldürdü. Kaybınız için üzgünüz."

"Bu doğru değil." Süt beyazı teni daha da solgunlaştı. "Öyle söyleme."

Tökezleyerek bir adım daha attığında, Peabody nazikçe onun koluna girdi. "Neden oturmuyoruz Bayan Undall?"

14

"Anlamıyorum." Peabody onu bir sandalyeye götürürken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Birinin bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

"Seninle nasıl temasa geçti?"

"Web sitesi aracılığıyla. Zavallı, tatlı şey. Çok zor bir hayatı olmuştu. Web sitesi aracılığıyla merkezimizle temasa geçti. Dory ve ben altı yıl önce Caring Hearts'ı kurduk. Kocam veteriner ve kurtardığımız hayvanları muayene ve tedavi ediyor. Dory'nin kocası avukat ve kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kurmamıza yardımcı oldu."

Ona biraz zaman tanımak için ellerini salladı, sonra da gözlerine bastırdı.

Kedilerden biri, şık ve Cadılar Bayramı siyahı, ağaçtan atlayıp doğruca Eve'in kucağına atladı. Eve'e parlayacak kadar yeşil gözleriyle uzun uzun baktı, onu kokladı, üç kez bir daire çizdi ve sonra kıvrıldı.

Undall parmaklarıyla gözyaşlarını silerken bu, sulu bir gülümsemeye neden oldu. "Bu Regal, çünkü o öyle. Genelde yabancılara karşı çok daha soğuk davranır. Umarım kedilere aldırılmazsın."

"Hayır, o iyi. Benim bir kedim var."

Eve, bunu ona kim ödetecek diye düşündü.

"Oh, bu her şeyi açıklıyor. Aranızın iyi olduğunu biliyor. Ve Sweetie'yi özlüyor. Regal Sweetie'yi çok sevdi."

"Çok güzel," dedi Peabody. "Bayan Undall, Cobbe buraya, evinize geldi mi?"

"Hayır, burada değil. Ofisimize geldi. Buradan birkaç blok ötede küçük bir ofisimiz var. Ve şu anda on iki sertifikalı koruyucu ailemiz var. Ofisimizi aradı, Sweetie'yi sordu, gerekli tüm bilgileri verdi, online formu doldurdu."

"Ne zaman?"

"Dün öğleden sonra, sanırım saat üç civarı. Michael bilgiyi aldı - ofisimizi o yönetiyor - ve tanışabilmeleri için Sweetie'yi getirmeyi kabul ettim. Sweetie'ye karşı çok kibar ve nazikti. Büyüleyici bir aksanı vardı. İrlanda'nın Wexford şehrinden olduğunu ve karısı öldükten sonra kızıyla birlikte bir yıl önce buraya taşındıklarını söyledi -ailesi burada yaşıyor-."

Undall gözlerini kaydırdı. "Küçük kızının - dokuz yaşında - web sitemize girdiğini ve Sweetie'yi gördüğünü söyledi. Doğum günü için istediği tek şeyin Sweetie olduğunu söyledi. Bugün doğum günü ve annesi olmadan ilk doğum günü, o yüzden... Bana küçük kızıyla Sweetie'nin bir fotoğrafını göndereceğine söz verdi."

"Onu almasına izin verdim. Ben ne yaptım?"

Peabody, "Hasta ve açlıktan ölmek üzere olan bir kediye evinize aldınız," dedi. "Ona baktınız. Ve onu, ona iyi ve sevgi dolu bir yuva vereceğine inandığınız, inanmak için her türlü nedene sahip olduğunuz birine verdiniz."

"Bana nakit olarak beş yüz dolar verdi. Evlat edinme ücreti, tıbbi masrafları, yiyecekleri ve evrak işlerini karşılamak için sadece dört dolar. Ama bağış yapmak istediğini söyledi. Bana bunun annesiz çocuğunu ne kadar mutlu edeceğini söyledi."

Undall'ın dikkatini kendisine çekmek için Eve öne doğru eğildi. "O bir yalancı ve bu konuda çok iyi. Görmeni istediği şeyi gördün. Yaptığı şey için suçlanacak kişi sen değilsin. Ne giyiyordu?"

"Ne giyiyorsun? Ah, kot pantolon, sanırım."

"Gözlerini kapat," dedi Eve. "Onu hayal et. Onunla zaman geçirdiniz, değerlendirmek istediniz."

Undall gözlerini kapattı. "Kotlar, güzel olanlar. Bağışı kabul ettim -kullanabiliriz- çünkü bunu karşılayabileceğini görebiliyordum. Carbelli kot pantolon, iyi botlar, ikisi de siyah. İpek bir tişört, kehribar rengi ve siyah bir deri ceket. Gerçek deri. Spor tarzı bir bilekliği vardı."

"Araba mı kullanıyordu yoksa yürüyor muydu?"

"Ben... Emin değilim. Bir kedi taşıyıcısı almıştı, unutmuşum. Onda yoktu ama ofisimizde var. Tasma istemedi, çünkü kız arkadaşının seçmesini istediğini söyledi. Size verdiğimiz tebrik sepetini aldı. Yani onu ve taşıyıcıyı aldı."

"Tamam." Eve dalgın bir şekilde kucağında mırıldayan kediye okşadı. "Havadan sudan konuştunuz. İrlandalı olduğunu söyledi. Bunun hakkında konuştunuz mu?"

"Evet. Hep gitmek istediğimi söyledim, o da gitmemi umduğunu söyledi. Çok güzeldi ve orayı özlemişti. Geçimini nasıl sağladığını sordum - her ne kadar geçmişini araştırmış olsam da - karısıyla birlikte küçük bir otel işlettiklerini söyledi. Şimdi ailesinin kiralık evlerini yönetmeye yardım ediyordu - işadamı kiralık evleri."

"Kiralık iş adamı mı?"

"Evet, otel istemeyen seyahat eden insanların bir apartman dairesinde veya şehir evinde kalabilecekleri yerler ve bu tür şeyler. Kontrolünde oteller ve istihdam için otelcilik yazıyordu ve bu uyuyor gibi görünüyordu. Yeni bir evcil hayvanı bir eve, evdeki insanlara nasıl alıştıracağımı, beslenme düzenini ve emin olmak için birkaç gün daha topikal ilaca ihtiyacı olduğunu anlattım. Çok dikkatle dinledi. İlaçlarını aldı - artık antibiyotik kullanmıyor ama yine de özel vitaminlere ihtiyacı var.

"Onu sevdi, bunu görebiliyordunuz. Onu sevdi, evrakların geri kalanını doldurmak için oturduğunda Regal'in seninle olduğu gibi kucağına kıvrıldı. Tüm kopyalarını ve hazırladığımız evlat edinme belgesini aldı. Küçük kızının çantasına koydu.

Adı Colleen. Tatlım iki hafta içinde kontrol muayenesinden geçecekti ve o da kocamın tüm bilgilerini aldı."

"İmzaladığı evraklar sizde mi?"

"Evet."

"Buna ihtiyacım olacak."

"Bilgisayarımdan çıkarayım." Ayağa kalktı, sonra kederli gözlerle Eve'e baktı. "Acı çekti mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi Eve. "Çok hızlı oldu. Ve sorumlu doktorla emin ellerde. Çok nazik biri."

"Teşekkür ederim."

Kadın dışarı çıktığında Peabody Eve'e baktı. "Mükemmel çalıştı. Ölü eş, küçük kızın doğum günü dileği. Kalp telleriyle oynadı."

"Evet, öyle yaptı." Eve kucağındaki kediye baktı, duman tüpünde bir tur atsa Galahad'ın istilacının kokusunu alamayacağını düşündü.

Siktir et.

"O aptal değil," diye devam etti. "Ve insanları nasıl okuyacağını biliyor. Beni okudu," diye ekledi. "Bir an paniklediğimi, kapıdaki o lanet çantayı yırtıp açtığımı okudu."

"Galahad'ın ailesi."

Yeterince doğru, diye düşündü Eve. Ve ailesi onun üzerinde başka bir kedi kokusu aldığı anda oldukça sinirlenecekti.

Evrakları teslim ettikten sonra Undall onlarla birlikte dışarı çıktı. "Dory'ye söylemek zorundayım. Michael'a ve diğerlerine de. I

."

Sözünü kesti, nefes aldı. "Umarım onu yakalarsınız. Umarım onu sonsuza dek hapsedersiniz. Çünkü o bir canavar."

Eve arabaya geri dönerken, "Doğru anladım," diye mırıldandı. "Ve yanında taşıyıcıda bir kedi, hediye sepeti, ilaçlar ve evraklarla gitti. Birkaç blok öteye gitmediği sürece yürüyerek gitmedi."

Bazı kapıları kendisi çalmayı düşündü ama Abernathy için hazırlık zamanına ihtiyacı vardı. Peabody'ye "Cobbe'nin fotoğrafıyla dolaşacak birkaç üniformalı bul," dedi.

"Otoparkları ve garajları kontrol etsinler. Şansımız yaver gidebilir."

Merkeze döndüğünde Peabody'ye ekibi güncellemesini söyledi. Interpol'le görüşmeden önce yeni verileri, yeni açılar düzenlemesi ve kâğıda dökmesi gerekiyordu.

Whitney'nin toplantıyı kendi ofisinde yapacağını düşündü, sonra bunu geri aldı ve komutanına bir not gönderdi.

Efendim, onayınızla, insan gücümüzü ve bu soruşturmaya olan bağlılığımızı göstermek için Müfettiş Abernathy ile görüşmek istiyorum. Memurlarımın da dahil olması gerektiğine inanıyorum.

Mektubu gönderdikten sonra notlarını ve verilerini bir rapor haline getirmeye başladı. Whitney'nin cevabı gelene kadar daha yeni başlamıştı.

Anlaştık. Saat 10

yönünde. Harika.

Mükemmel. Hay

sikeyim.

"Peabody!" diye bağırdı, çalışmaya devam etti.

Pembe çizmeler koşarak geldi. "Efendim!"

"Mekan değişikliği. Whitney, Abernathy'i yedek kulübesine getiriyor. Herkese haber verin. Panoyu ekrana getirin, güncellemeleri orada yapacağım."

"Anladım."

Eve raporu bitirdi ve fırlatıp attı. Kahve almak için ayağa kalktı ve Roarke'ın Dublin'deki salonu ayarlamak için vaktinin henüz dolmadığını fark etti. Yine de bu konuda harekete geçmesi gerekiyordu.

Kahveyi masasına geri götürdü. Aramaya başlamadan önce 'link'i sinyal verdi. Ve bilgisayarı da gelen sinyali verdi.

Ekranda Roarke'un adını gördü. "Ver bana," dedi.

"Style and Substance Salon ve Spa. Saç teknisyeni Milo Cummings. Cilt, Genita O'Brian. Tırnaklar, Breen Casey.

Benim

Gerisini size gönderdiğim notta bulabilirsiniz. Tam bir tur için son ziyareti beş hafta önceydi."

İçsel bir mutluluk dansı yaptı. "Bu kadar hızlı başarabileceğini düşünmemiştim."

"Ben yaralıyım."

"Cidden, Roarke, daha fazla altın. Sana ne kadara mal oldu?"

Sadece gülümsedi. "Bazı şeyler fiyatın ötesindedir. Görüşmek için yerel halkı çağırarak mısınız?"

"Önce ben. Abernathy'den önce hepsine vuracak vaktim olmayabilir ama önce saçı olan adamı sorguya çekeceğim. Çok çabuk, kediye bulduk, yani kediye nereden aldığını."

"Başka biri daha hızlı çalışıyor."

"Az önce güncellenmiş bir rapor gönderdim. Hepsi orada. Gitmem gerek ama kutuyu yapıyoruz. Ve kapağı üzerine çivileyeceğiz."

"Öyle olacağına inanıyorum. Size kısa süre içinde potansiyel güvenli evlerin listesini göndereceğim. İyi avlar, Teğmen."

"Sen de."

Kapattı, gelenleri getirdi. Hepsi orada. Adam çok titizdi. İlk teması o kurdu.

Beş dakikası kala, yedek kulübesine doğru yürüdü ve Peabody'ye bir disk uzattı. "Daha fazla güncelleme. Daha sonra yazacağım ama bunu hazırla. Ve dinleyin!" dedi tüm odaya. "Her ne yiyorsanız kaldırın. Kahveye ihtiyacınız varsa hemen alın. Soruşturmanın size özel kısmı, ilerleme ya da eksiklik hakkında konuşmaya hazır olun. Eğer bu toplantı sırasında biri öldürülürse, Reineke Santiago'yla birlikte bunu üstlenecek. Her ekipten bir kişinin sürekli odada olmasını istiyorum."

"Lanet olsun, Dallas." Peabody güncellemelerini durdurdu. "Bu lanet olası bir magazin verisi."

"Bu doğru. Çok doğru. Interpol'e NYPSD'nin kötü adamları nasıl yakaladığını göstereceğiz."

"Emin ol," dedi Baxter. "Hey, Dr. Mira."

Mira içeri girince Eve döndü. "Biri Dr. Mira'ya bir sandalye getirsin."

"Ben iyiyim." Mira tahtayı incelemek için hareket ederken elini salladı. "Büyüleyici," diye mırıldandı.

Eve, bir insanın şımarık fiyonklarla süslenmiş ince iğnelerin üzerinde uzun süre durabileceğine içtenlikle inanmadığından, bir sandalye işaret etti.

Sırada Feeney, McNab ve Callendar vardı. Feeney ellerini boktan kahverengi takım elbisesinin sarkık ceplerine soktu ve Mira'ya tahtada katıldı.

Eve lojistiği düşündü, bir konferans odasının daha uygun olacağını kabul etti. Ama canı cehennemde. Onun evi, onun bölgesiydi ve onu kullanacaktı.

Peabody, tahta tamamlandı, Eve'e bir lazer işaretçisi vermek için yürüdü. "Bunu isteyebilirsin."

"Tamam." Ceketinin cebine yerleştirdi.

Whitney içeri girdi, kırklı yaşlarının sonlarında ince, neredeyse hafif bir adamla bir tezat oluşturunuyordu. Eve, adamın beş-dokuz yaşlarında olduğunu, belki de yüz kırk taşıdığını düşündü. Koyu kahverengi teni, keskin elmacık kemikleri ve kocaman gözleriyle melez bir ırktan geliyordu. Kehribar rengi, ölü kedininki gibi.

Mükemmel bir şekilde ütülenmiş devetüyü renginde bir takım elbise giymiş, üzerine sessiz maviyi ve Mira'nın şımarık fiyonklarıyla neredeyse aynı renkte bir gülü kesiştiren küçük ekoselerden oluşan net bir gömlek giymişti. Özenle düğümlenmiş kravatı gül rengindeydi. Cep mendili de ona uyuyordu.

Siyah bir evrak çantası taşıyordu.

"Teğmen Dallas," diye başladı Whitney. "Interpol'den Müfettiş Abernathy."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Teğmen."

İngiliz üst sınıfının o zengin, bir şekilde meyveli seslerinden birine sahipti.

El sıkıştırlarken Eve, "New York'a hoş geldiniz, Müfettiş," dedi. "Ortağım, Dedektif Peabody." Çok dikkatli bir şekilde odadaki her dedektifin adını söyledi. "Memur Carmichael'ın kıdemli olduğu üniformalı desteğimiz."

Mira'yı ve ardından EDD ekibini tanıtarak devam etti.

"Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum. Bu raporda yer alan somut ve spekülatif verileri genişletmeyi umuyorum."

Lorcan Cobbe hakkında topladığımız dosyalar. New York'ta yirmi dört saatten fazla kalmasının uzun vadeli düzenini bozacağını söyleyebilirim. Pencерemiz oldukça küçük."

"O hiçbir yere gitmiyor," dedi Eve kesin bir ifadeyle. "Daha uzun vadeli bir hedefi var. Roarke'u ortadan kaldırmak."

"Roarke'a karşı kin besliyor gibi göründüğünü anlıyorum ve onu ortadan kaldırmak Cobbe'nin eğilimleri ve doğasına sahip biri için tatmin edici olacaktır, ancak Cobbe bu hedefe ulaşmanın dikkatli bir planlama ve önemli bir araştırma gerektireceğini biliyor. Analizimize göre, ertesi günü ya da bir kısmını yerinde araştırmaya devam etmek için kullanacak, sonra da aynı şeyi başka bir yerde sürdürecektir."

"Analiziniz yanlış. Bu bir kin değil. Bu bir görev. Dr. Mira."

"Evet." Odayı geçerken Mira profilinin küçük bir taslağını çizdi.

Abernathy sonuna kadar pür dikkat dinledi.

"Yeteneğinizin ve ününüzün farkındayım Doktor, buna katılmıyorum. Ama birkaç yıldır Cobbe üzerinde çalışıyorum. O yetenekli, pragmatik, profesyonel bir katil ve hatırı sayılır kaynaklara sahip biri. Bekleyebilir."

"Yapabilir," dedi Mira. "Yapmalı. Ama yapmayacak. Roarke'a, Patrick Roarke'a olan takıntısı ne pragmatik ne de profesyonel. Bahsettiğin kalıp artık geçerli değil. Yeni bir kalıp oluşturuyor, son derece kişisel ve duygusal bir kalıp. Dosyayı inceledim Müfettiş ve Cobbe'un kırk sekiz saat içinde yirmi yılda yaptığından daha fazla hata yaptığı açık. Onun için bu doğuştan gelen bir hak. Bu bir kimlik."

"Patrick Roarke'un Lorcan Cobbe'un biyolojik babası olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

"Hayır, ama Cobbe öyle olduğuna inanıyor. Ve onu yönlendiren de bu. Daha önce Roarke'ı ortadan kaldırmayı denedi ve başarısız oldu. Ego, kimlik, öfke -ve Roarke'ı son başarılı cinayetin işlendiği yerde gördüğü gerçeği- hepsi şu anda profesyonel muhakemesini gölgeliyor."

Abernathy kaşlarını çatarak elini kaldırdı. "Roarke'ı ortadan kaldırmaya yönelik herhangi bir girişimle ilgili elimizde herhangi bir veri yok."

"Artık biliyorsunuz. Sizin için kapsamlı bir raporumuz var ama özetlemek gerekirse," diye başladı Eve ve Cobbe'nin Patrick Roarke'a kendini tanıttığı geceyle devam etti.

"Daha kapsamlı ayrıntılar dosyada. Kaynaklara gelince, şu anda onun bağlantılarından biri gözaltında ve mali hesaplarının yeri de elinizde."

"Evet ve ikisi de çok yardımcı oluyor. Bu hesaplarda herhangi bir hareket olup olmadığını izliyoruz ve New York'tan ayrıldığını kanıtladığımızda ve pencere kapandığında onları donduracağız. Bu onun adımlarına sekte vuracaktır. Adam iyi yaşamayı seviyor."

"Parkview Otel'de çatı katında kısa bir konaklama ve Modesto saldırısının olduğu gece Roarke'ı görmesi için tutulan üst düzey lisanslı bir refakatçi de buna dahildi. Baxter?"

"Loo." Baxter tekmeledi geriçinde onun sandalye. "On Ortağım ve ben teğmenin emirleri doğrultusunda Cobbe'nin kullandığı oteli aradık ve b u l d u k . Çalışanlarla görüştük ve güvenlik kayıtlarını inceledik. Bir kopyası şu anda dosyada."

Baxter üzerinden geçerken, Abernathy etrafına bakındı ve boş bir sandalyeye oturdu. Ve bir not defteri çıkararak kilit noktaları yazmaya başladı.

"Sık sık LC'lere gittiğini biliyoruz. Ancak geçmişte tespit edebildiklerimiz ve görüşebildiklerimiz, onunla bir otel odasında buluştuklarını belirttiler - genellikle sıradan, rutin olarak sadece bu amaçla giriş yaptığı bir iş oteli. Onları kaldığı ya da yaşadığı yere getirmiyor."

"Çok kızgındı," dedi Eve. "Şarj olmuştu. Her zamanki önlemleri almadı. Devam et, Baxter."

Abernathy bir kez daha not aldı. Sonra durdu, baktı. "Saç dökülme ürünleri mi? Onları dışarıda bıraktı, LC'nin onları dışarıda bıraktığı tuvaleti kullanmasına izin mi verdi?"

"Kızgınım," dedi Eve tekrar. "Ve şimdiden otelden ayrılmak için hazırlıklar yapıyor. Modesto işi bitti."

Artık bunu düşünmüyor. Kutsal Kase'sini düşünüyor."

"Bu çok dikkatsizce," diye mırıldandı Abernathy. "Son derece dikkatsiz. Ürünleri takip edebilmeliyiz."

"Tamamdır," dedi Eve ve lazer işaretçisini çıkardı. "Tahtada. Style and Substance, Dublin'de düzenli olarak kullandığı salon Carleen Digby ve Aidan Pierce tarafından yönetiliyor. Digby ile konuştum, Cobbe'un fotoğrafını teşhis etti. Spa ve salon anlaşmaları için Niall Patrickson adını kullanıyor."

"Öyle bir takma adımız yok."

"Artık biliyorsun." Ve evet, birikmiş verileri Interpol'ün kucağına bırakmanın memnuniyetini kabul etmek zorundaydı. "Üç teknisyeniyle konuştum -saç, cilt, tırnak- ve ifadelerini aldım. Özetle, kibar, titiz, titiz, iyi bahşiş veriyor, sohbet etmeyi sevmiyor. Yaklaşık bir yıldır her üç ayda bir lisanslı bir teknisyene saç dökülmesi tedavisi yaptırıyor."

Abernathy tahtaya yaklaşmak için ayağa kalkarken, "Lanet olsun bana," diye mırıldandı. "Lanet olası bir günlük spa mı? Düzenli randevular mı?"

"Kibir," diye ekledi Mira. "Ego, kibir. Kendini yenilmez olarak görüyor."

Eve, "Burada aynı ürünleri taşıyan ve aynı hizmeti veren yerleri takip ediyoruz," diye ekledi. "Başka bir yerinde tedaviye ihtiyacı olmadan önce haftaları var, ancak kalış süresini uzattığı için kiti için daha fazla malzeme isteyebilir veya buna ihtiyaç duyabilir."

"Son kısmı bilmiyorum ama bu birinci sınıf. Bu harika bir polis çalışması. Dublin polisine haber verildi mi?"

"Henüz değil."

"Bunu üstlerime bildirmeme izin verirseniz, soruşturmanın bu kısmını buradan yürütürüm."

"Hepsi senin."

"Minnettarım. Etkilendim." Eve'e dönüp geniş bir sırıtışla, onu bu işi bozmaya çalışmayacağına ikna etti.

soruşturma. "Şaşkına döndüm."

Tahtaya bakıp gülümsedi, sonra kaşlarını çattı. "Bir kedi mi?" "Doğru." Eve'in söylediği gibi, Abernathy bir elini kırpılmış saçlarının üzerinde.

"Bu onun yapacağı bir şey değil." Volta atan Abernathy başını salladı. "Hayvanları öldürmek değil, bu onun tarzı değil. Ama başka bir cinayetle ilgisi olmadığı halde bunu yapmak. Bunu sadece alay etmek için yapmak, o adımları atmak, o zamanı harcamak, o riski göze almak.

"Yapmam gerek..." Bir elini havada daire çizdirdi. "Düşünmek için. Düşünebilseydim, yürüyebilseydim. Vending'i fark ettim. Biraz kahve alıp düşüneceğim."

"O kahveyi alma. Peabody." "Nasıl içiyorsun?" Peabody sordu.

"Krema yerine geçen şeyle ve şeker yerine geçen şeyden bir parça. Teşekkür ederim. Ben sadece..."

Koridorda dolaştı.

Baxter telsizini kaldırdı. "Birini yakaladım, Dallas."

"Burada işin bitti, o yüzden sen al. Santiago."

"Seninleyim, Baxter."

Whitney ona, "Bu iyi bir iş, Dallas," dedi. "Son raporunu görmemiştim."

"Trueheart, Morris, Harvo ve Berenski gibi kedinin hızlı dönüşü için övgü alıyor. Siviller salonu tespit etti."

"Bu iyi bir iş."

"Teşekkür ederim efendim. Feeney, müfettişe EDD'nin bu olaydaki rolü hakkında bilgi verir misin? Jenkinson onunkini, Carmichael da onunkini alacak. Abernathy'nin daha sonra soracağı sorular olursa onları da cevaplayabiliriz."

Abernathy tekrar içeri girdi, Peabody'yi ve kahveyi durdurdu. "Teşekkür ederim, Dedektif. Özür dilerim, kafamı toparlamak istedim. Yaklaşık altı yıldır Cobbe üzerinde çalışıyorum. Bir ya da iki kez yaklaştım. Ama hiç bu kadar çok sağlam kırılma, istismar edilecek bu kadar çok yanlış adım görmemiştim."

"Bu kez onun için kişisel bir mesele," diye tekrarladı Mira. "Bu bir iş değil."

"Beni ikna ettiniz. O kadar oyun dışı, o kadar düzen dışı ki. Sanki psikik bir kırılma yaşamış gibi."

"Öyle," diye onayladı Mira.

Abernathy başını salladı, kahvesini yudumladı. Durakladı. "Bu benim Amerika'ya ya da New York'a ilk gelişim değil. Söylemeliyim ki, kahve fersah fersah gelişmiş."

Tekrar oturdu. "Cobbe'un geçmişi hakkında Dublin'deki ilk günlerine kadar uzanan hatırı sayılır bir bilgi toplamış olsak da, Roarke ile olan ilişkisi hakkında bu kadar özel veriye sahip değildik. Ne bu ölçüde, ne de bu ayrıntıda."

Eve'e bir bakış attı. "Kocanızın geçmişiyle ilgili ayrıntılar devede kulak kalır."

"Onlar ne?"

"Nadir. Tavuk dişi kadar nadir. Acaba benimle konuşmayı kabul eder mi?"

"Bu ona bağlı. Her iki durumda da, Cobbe için geçerli olan her şey dosyada yer alıyor." Yer değiştirerek Feeney'e döndü. "Yüzbaşı, müfettişe bölgeniz hakkında bilgi verir misiniz?"

Abernathy dinledi, daha fazla not aldı, daha fazla soru sordu. Eve onun aptal olmadığına karar verdi. Dahası, soruşturmasını engelleyecek şekilde bölgeci görünmüyordu.

Toplantının sonunda Abernathy tekrar ayağa kalktı. "Beni tamamen bilgilendirdiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Komutan Whitney, bu soruşturmada işbirliğime ve her türlü kaynağıma sahip olacağınızı yinelemek isterim."

Whitney ona, "Siz de bizimkini alacaksınız," diye güvence verdi. "Bu katta sizin için bir ofis hazırlattım. Teğmen Dallas yardımcınız olarak görev yapması için üniformalı bir subay görevlendirecek."

"Çok düşüncelisiniz, ama merak ediyorum -eğer rahatsız edici olmayacaksa- burada, çalışma odanızda bir masam olabilir mi? Tabiri caizse kendimi ritme kaptırmama yardımcı olur."

"İsterseniz."

"Teğmen Dallas kabul ederse, yaparım." "Sorun değil."

"Ben hallederim," dedi Whitney ona. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, irtibat numaram sizde var. Herkese iyi çalışmalar." Whitney odaya döndü. "İyi, sağlam iş. Böyle devam edin."

Whitney ayrılırken Abernathy, "Heybetli bir adam," diye yorum yaptı. "Kaptan Feeney, biraz yerleştikten ve kendimi toparladıktan sonra EDD'nizi ziyaret edebilir miyim acaba? Orası hakkında bir fikir edinmek isterim."

"Kapı her zaman açık."

"Harika. Teğmen, biraz daha zamanınızı alabilir miyim, konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Feeney, potansiyel güvenli evlerle ilgili daha fazla veri alır almaz sana iletacağım. Onları ısı görüntüsü için taramaya başlayacağız."

"Siz hazır olduğunuzda biz de hazır olacağız."

Abernathy'ye "Ofisime," dedi ve yolu gösterdi.

İçeri adım attığında etrafına bakındı. "Ne kadar... rahat."

"Hayır, değil ama bana uygun. Senin için ne yapabilirim, Müfettiş?"

"Umarım birbirimiz için yapabileceğimiz ve yapacağımız önemli şeyler vardır. Sizin evinizdeyim Teğmen ve yetkinin sizde olduğunu anladığımı açıkça belirtmek istiyorum. Bu ortak bir soruşturma olacak ve olmalı, ama burası sizin eviniz."

Eliyle tahtasını işaret etti. "Orada tüm kurbanları için yeterli yer yok. New York'ta öldürdüğü dört kişi, katlettiği kediyle birlikte beş kişi var, çünkü orada nasıl ve nedenlerini kullanma şansım daha yüksek, ama NYPSD, benim evim, dört yüz kırk beş kişinin hepsi için duruyor."

"Diğerlerinin yüzlerini biliyorum, özellikle de ben ava başladıktan sonra öldürdüklerinin. İki yıl önce Berlin'de onu neredeyse yakalıyordum. Onu bir saatten az bir farkla kaçırdığımıza inanıyorum. Bizi orada atlattıktan sonra, otuz altı yaşında iki çocuk annesi bir kadının cesedini kendi arabasının bagajına koyarak şehirden ayrıldı."

Abernathy tek ve ince penceresinden dışarıya bakarken Eve hiçbir şey söylemedi.

"Bir sızıntı oldu ve medya, yetkililerin önde gelen bir sanayicinin cinayet şüphelisine yaklaştığını bildirdi. Rezervasyon yaptırdığı özel servise binmek yerine, en küçük kızının dördüncü doğum günü için pasta almak üzere durmuş olan Ingrid Frederick'i öldürdü.

"Beni rahatsız ediyor."

"Departmanım ben izin vermediğim sürece sızıntı yapmaz."

"Ben de aynı şeyi düşünürdüm. Sizinle çalışmıyorum," diye ekledi, "sadece bunun benim için sadece bir iş, sadece bir görev olmadığını açıklıyorum. Belki de öyle olmalı, ama o noktayı çoktan geçtik. Yetkili olmak umurumda değil, itibar da umurumda değil. Onun durdurulmasını istiyorum. Bedelini ödemesini istiyorum."

"O zaman aynı sayfadayız."

"Uçakta senin hakkında biraz araştırma yaptım, sanırım öyleyiz. Konumumu bilmeni istedim. Buna ek olarak, Roarke'a onunla konuşma isteğimi iletip iletemeyeceğinizi sormak istedim. Son birkaç saat içinde, bu bağlantı, bu etkileşim sayesinde Cobbe'un çocukluğu hakkında yeni bilgiler öğrendim. Elbette Cobbe'nin Patrick Roarke'a olan -takıntısının abartıldığını sanmıyorum- ilgisini biliyorduk. Parçaları biliyorduk, bazılarını doğruladık, daha fazlası hakkında spekülasyon yaptık. Ancak Cobbe ile Patrick Roarke'un oğlu arasındaki bu kişisel karşılaşmaları hiç bilmiyorduk."

"Bu karşılaşmalar dosyada gayet iyi belgelenmiş durumda. Roarke bunlara ne ekleyebilir bilmiyorum. Ama isteğinizi ileteceğim."

"Teşekkür ederim. Bana sormak istediğiniz bir şey olursa yakınlarda olacağım. Ve eğer salondan daha fazla şey öğrenirsek, benden sonra bunu öğrenen ikinci kişi siz olacaksınız. Umarım güvenilir güvenli evler bulduğunuzda listenizde üst sıralarda yer alırım."

"Olacaksın."

"İşine dönmene izin vereceğim."

"Müfettiş," dedi adam yola çıkarken. "Ingrid Frederick ve diğerleri için adalet istediğinize inanıyorum. Roarke'ı sorgulamaya kalkışırsanız, bu bir hata olur."

Başını salladı. "Not edildi."

Eve, çalışma odasındaki misafiri düşünerek, 'link'ini çıkarmadan önce kapısını kapattı.

Roarke cevap verdiğinde, kendi kapısını kapatmadan önce bir sürü ses, birkaç ciyaklama ve koşan ayak sesleri duydu.

"Neredesin?" diye sordu. "Bir

Didean. Her şey çok iyi gidiyor."

"İsyan gibi geldi."

"Çocuklar. Görünüşe göre grup olarak çok gürültücüler. Ve şu anda çok hevesliler, hatta her şeyden sıkılmış gibi davrananlar bile."

"Mutlu görünüyorsun."

"Olmamak çok zor. Umarım geçersiniz. İlk bir düzine kadar öğrenci doldurmaya başladığında onu görmek, hissetmek farklı bir konu. Tamamen farklı."

"Daha yüksek sesle."

Gülümsedi. "Kesinlikle. Eee. Abernathy ile tanıştın mı?"

"Evet. Sağlam biri. Şu anda yedek kulübesinde yer alıyor."

Roarke'ın kaşları havaya kalktı. "Boğa güreşi mi?"

"O da böyle istedi. Nasıl gideceğini göreceğiz, ama şimdilik, dediğim gibi, o sağlam. Seninle konuşmak istiyor."

"Interpol'den bir müfettiş benimle konuşmak istiyor. Çok şaşırdım ve hayrete düştüm."

"Evet, doğru. Mesele şu ki, Cobbe bağlantısı. Yeni parçaları yerleştirmeye çalıştığını görebiliyorum, ne tür farklı bir resim yaratabileceğini görmek için. Eğer ilgilenmiyorsan, iptal ederim. Sadece seni sıkıştırmaya çalışmanın onun önceliği olmadığını söylüyorum. Bunu garanti edemem ama benim görüşüm bu."

"Bu tür konularda sizin görüşlerinize güvenme eğilimindeyim. Bana bir tane daha ver. Onunla konuşmamın size bir şey katacağını, sizi Cobbe'a götüreceğini düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum." Ama ne kadar çok veri o kadar iyi, diye düşündü. "Belki de yapabileceğimin en iyisi budur."

"Tamam o zaman. Ne yapabileceğime bakacağım."

"Yeterince iyi. Bu arada, neden bana ve Feeney'e elinizdeki güvenli evlerin listesini göndermiyorsunuz? Feeney ve EDD onları görüntüleyerek vurabilir, belki bu şekilde daha fazlasını ortadan kaldırabilir."

"Şimdiye kadar daha fazla elenmiş olmayı umuyordum."

Aynı anda birçok yöne çekilmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Ve Tanrım, ona bir mola vermek istiyordu.

"Bulunduğunuz yerde size de ihtiyaç var. Başlayabiliriz."

"Pekâlâ."

"Ve okulu da geçeceğim." Hayatın bir önemi olmalıydı, diye düşündü, yoksa ne anlamı vardı ki? "Eve gidene kadar olmasa bile, oraya uğrayacağım."

"Bana ne zaman olacağını söyle. Seninle buluşmaya çalışacağım. Seni seviyorum Eve." "Şey, evet. Ben de seni seviyorum."

Gülümsedi, iç çekti. "Bunu söylemem gerekiyordu. Burada hayatımın ikiye ayrıldığı bir noktada durduğumu fark ettim. Cobbe, yaşlı adam ve Dublin'in acı hatıraları bir tarafta, tüm bu çocuklar, bu yer, hepsinin potansiyeli diğer tarafta. Ve sen, sevgili Eve, burada benimlesin. Bu yüzden seni seviyorum."

Tanrım, evet, bir molaya ihtiyacı vardı.

"Ben seninleyim. Mutluluğa geri dön."

Kapattığında bir dakika arkasına yaslandı ve Abernathy'ye karşı bir hata yapmadığını umdu.

Sonra kalktı, kapısını açtı. Oturmadan önce bir kahve daha içti.

Ve ava devam ediyoruz.

15

Roarke bir depo dolabının kapalı (ve sessiz) kapısının arkasında bir an daha geçirdi. Şu anda boş olduğundan emin olduğu tek uygun yerdi.

Potansiyel güvenli evleri incelemek için bir saat daha harcamak istemesine ve harcamaya niyetli olmasına rağmen, An Didean'daki bu önemli günle birlikte zaman tükenmişti.

Bu yüzden en azından daha fazla zaman bulana kadar işi polislere bıraktı. Ve sahip olduğu şeyi Eve'e gönderdi.

Dışarı çıktığında, zaman sıkıntısı ortadan kalkıyordu. Çalışanların gözetiminde sınıfları keşfeden, sorular soran, birbirleriyle konuşan öğrencileri izleyebiliyordu.

Önce üst sınıfları getirmişlerdi, bu yüzden gençler binaya doluşmuştu. Çoğu sığınma evlerinden, diğer okullardan, sorunlu evlerden, koruyucu ailelerden, Çocuk Hizmetleri aracılığıyla tek başına gelmişti. Ama bazılarının şimdiden küçük gruplar oluşturduğunu görebiliyordu.

Kıkırdayan üç kız, kıkırdayan kızları görmezden gelen bir çift erkek.

Çoğunun, kendilerine çok az seçenek sunulduğu ya da hiç seçenek sunulmadığı için burada olduğunu hayal ediyordu. Ve çoğunun burada ilgilerini, hayal güçlerini, yeteneklerini harekete geçirecek, onlara bir benlik ve amaç duygusu verecek bir şeyler bulacağını umuyordu -ummak zorundaydı-.

Zaman gösterecek.

Müzik odasından gelen müzik sesini duydu ve müzik eğitimcilerinden birini çocukları eğlendirirken bulmayı umarak o tarafa doğru yürüdü.

Onun yerine on dört yaşlarında, sanki doğuştan elinde gitar varmış gibi çalan bir çocuk buldu.

Bacaklarını açmış, siyah sarı saçları gözlerine dökülmüş bir şekilde duruyordu. Karmaşık bir riff'i incelerken parmakları bulanık mucizeler yaratıyordu.

Çocuk Roarke'ı fark ettiğinde gülümsemesi kayboldu ve parmakları hareketsiz kaldı.

"Ona zarar vermiyordum."

"Tam tersine," dedi Roarke ve odaya girmeye devam etti. "Onu aydınlattın. Harika çaldın," diye düzeltti kafasının karıştığını görünce. "Çalmayı nerede öğrendin?"

Çocuk omuz silkti ve dağınık saçlarını geriye savurdu. "Yeni aldım. Doğru istasyonu bulursan metroda oynayarak iyi para kazanabilirsin. Onlar beni yakalamadan önce gayet iyiydim."

"Sanırım öyle." Çocuk gitarı tekrar sehpayaya koyduğunda, Roarke onun çıkışını engellemek için -kurnazca- yerini değiştirdi. "Avenue A hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu bir koklama, bir omuz silkme daha aldı. Ama ilgisi gözlerinden okunuyordu. "Yaşlı adamlar için bile çılgık atabiliyorlar."

"Jake Kincade zaman zaman burada misafir eğitimlik yapacak."

"Evet, doğru. Sanki bir rock yıldızı bunları, herhangi birimizi umursuyor."

"Olur öyle şeyler. Ara sıra müzik bölümü için ders verecek ve ilgilenenlere şarkı yazma, beste yapma hakkında konuşacak. Grup arkadaşları da zaman ayıracak."

"Sanırım bu soğuk."

"Mavis Freestone hakkında ne düşünüyorsun?"

Çocuğun cam parçası gibi keskin yeşil gözleri vardı. "Bir kıza göre taş gibi."

"Müzik kurslarına kaydolacağınıza şüphe olmadığı için onu da biraz göreceksiniz."

Çocuğun dudağının köşesi kıvrıldı. "Lanet olası kurslara ihtiyacım yok."

"Belki de sana ihtiyaçları vardır. Kendi gitarın odanda mı?"

"Artık bir tane bile yok." Ve Roarke burada meydan okumanın altında yatan kederi duydu. "Pislik herif beni buraya atmadan önce bıraktıkları o boktan yetiştirme yurdunda parçaladı."

"Anlıyorum. O zaman artık boktan bir yetiştirme yurdunda değilsin, yine de burada da birkaç pislikle karşılaşacağını tahmin ediyorum. Dünya onlarla dolu."

Bu isteksiz bir kıs kıs gülüşe neden oldu.

"Roarke," dedi Roarke elini uzatarak.

Belli ki çocuk almak istememişti ama aldı. "Gee. Sadece Gee."

"Şey, sadece Gee." Roarke gitarı sehpadan kaldırıp uzattı. "Bunu al o zaman. Müzik programına kaydolursan senindir. Bu adil bir takas," diye ekledi Roarke, Gee tereddüt edince.

"Çaldığımı söyleyip beni kovacaklar."

"Tam bir ahmak değilsen, kim olduğumu biliyorsun. Program hakkında bana söz ver, o zaman senindir. Kimse çaldığını söyleyemez."

"Neden?" Çocuk ellerini ceplerine sokarken şüphe keskin gözlerini kararttı. "Sakso falan mı arıyorsun?"

"Tanrım, reşit olmayan çocukları seks için ayartıyor gibi mi görünüyorum?"

Gee'nin bakışları Roarke'inkileri tuttu. "Öyle görünmeyen pek çok kişi var."

"Bu yeterince doğru, değil mi? Programa kaydol, gitarı al ve tek tel, üzerindeki altı tel olsun. Anlaşmayı kabul et, Gee. İyi bir anlaşma."

Çocuk hâlâ tereddüt edince Roarke zorladı. "Hayatımın bir döneminde kimse bana bir şey vermemişti ama

sert bir el. Sonra biri yaptı ve bu benim hayatımı değiştirdi. Alın, programa ve okula bir şans verin. Sizi nereye götüreceğini görün."

"Bende kalabilir mi?"

"Bu doğru. Bayan Pickering'in ve diğer personelin bunun size ait olduğunu bilmesini sağlayacağım."

"Ben... Tamam." Gee ellerini ceplerinden çıkarıp gitarı aldı ve parmaklarını sapında gezdirdi. "Atılırsam bende kalabilir mi?"

"Bu senin," diye tekrarladı Roarke. "Sakın kovulma," diye ekledi çıkarken.

Müzik tekrar çalmaya başlamadan önce kapıdan zar zor geçebildi.

Gitardan ve öğrenciden bahsetmek için Rochelle'i aradı.

"Vay be."  zerinde kot pantolon ve güne daha resmi bir hava katmak için seçilmiş şeftali rengi bir kazak olan Rochelle, PPC'sine baktı. "Bu Gregg Harding olmalı, burada küçük resimleri var."

Roarke ona gülümsedi. "Tabii ki biliyorsun."

"On dört yaşında. Babası bilinmiyor, annesi ... İhmal ve istismardan çok sayıda ceza almış, on bir yaşındayken ebeveynlik haklarını devretmiş. Koruyucu aile evinden kaçmış.  ocuk Hizmetleri onu yaklaşık beş ay önce tekrar almış. Sosyal hizmet uzmanı onunla ciddi bir çalışma yapmış ve kayıt yaptırması için uğraşmış. Daha fazla ayrıntı için dosyaları kontrol edebilirim."

"Benim için gerekli değil. Sadece anlaşmaya sadık kaldığından emin ol. Gitarı değiştireceğim."

"Bu bizim işimiz, sizin bütçeniz dışında. Ben halledeceğim." PPC'yi yerine koydu. "Güzel bir gün, Roarke."

"O mu?"

"İyi bir hafta olacak, iyi bir başlangıç. Yarın orta sınıflar, ardından da ilk sınıflar geliyor. Bunun bir parçası olduğum için çok gururluyum. Burada hayatları değiştiriyoruz ve inanıyorum ki bazılarını da kurtarıyoruz."

O da öyle yaptı.

Ayrılmadan önce çatıya, bahçelere, kayıp kızlar için yapılan anıta, havaya ve açıklığa doğru yürümeye karar verdi.

Ve orada Quilla'yı video kamerasıyla buldu.

Quilla'nın zeki biri olduğunu düşündü Roarke. Gee'nin nereden geldiğini, oraya nasıl gittiğini biliyordu, çünkü kendisi de benzer bir yerden gelmişti. Roarke'ın bildiği kadarıyla müzik onun yeteneği değildi. Ama gözlem yeteneği vardı ve bu yeteneğini muhabir olmak için kullanmak istiyordu.

Nadine Furst'ün yanında staj yapmak onu biraz parlatmıştı. Rahat çiçekli pantolonlar ve yüksek topuklu spor ayakkabılar giymiş, saçındaki çizgilerle uyumlu bol mor bir tişört giymişti.

Quilla için hiçbir zaman sorun olmayan özgüven, vlog'u için şehri gezerken etrafa yayıldı.

"Ve buradan," dedi, "nereden geldiğimize, bir gün nereye geri döneceğimize bakabiliriz. Daha akıllı olacağız, daha güçlü olacağız ve şehri, belki de ötesindeki dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğiz. Ben Quilla, An Didean'dan bildiriyorum."

Döndü, biraz sarsıldı, sonra Roarke'a sırtıttı. "Selam. Geldiğinizi duymadım."

"Hey sen. Raporunuzu bölmek istemedim."

"Bu saçmalığı düzenlemem gerekiyor. Çok fazla şey var! İlk bölümü burada bitirmeyi düşündüm, bilirsiniz, büyük görsel gibi."

"Sen zeki birisin Quilla."

"Ah, evet. Her neyse, muhtemelen Bayan Pickering küfürleri falan kesmemi isteyecektir ama bu gerçekten sansür, değil mi? Yine de Nadine'in ham görüntüleri görmesini istiyorum. Onun da fikirleri var." Gözlerini devirdi, sonra güldü. "Çoğunlukla gerçekten iyi fikirleri var."

"Burada bazılarınız var. Utanç verici bir şey yok."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Dallas'tan biraz almak istedim."

"Bugün idare etmeye çalışacak."

"Tamam, frosty. Her neyse... Nadine belki birazını programında kullanabileceğini söyledi-Şimdi! Bu magazin de ötesinde olur. Eğer yeterince iyiye."

"Bana biraz göster."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"On dakika seç," dedi ve anıtın yanındaki banka oturdu.

Video kamerayı tutan, her zaman kendine güvenen Quilla'nın sinirleri gerilmişti.

"Tamamen dürüst olacak mısın? Hatta acımasız? Nadine, bir şey iyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranırsanız, kimseye iyilik yapmadığınızı söylüyor."

"Nadine ile kim tartışır ki? Otur, göster bana. Acımasızca dürüst olacağım."

Kadın memnun ve tatmin olmuş bir şekilde içeri girdikten sonra, adam sessizlikte tek başına oturdu.

Cobbe'deki bağlantılarından biri olan 'link'i sinyal verdiğinde, gününün iyimser kısmının sona erdiğini kabul etti.

"Bu Roarke," diye cevap verdi.

Elindeki bölük pörçük bilgileri Eve'e aktardıktan sonra Roarke en azından biraz iş yapmaya kararlı bir şekilde karargâhına gitti. Cobbe'un günün her dakikasına hükmetmesine izin veremezdi ve vermeyecekti de.

Garajdan özel asansörüyle ofis katına çıktı ve yöneticisi Caro'yu masasının başında buldu.

"Bugün gelebileceğinden emin değildim."

"Ben de öyle, ama okulda işler yolunda gidiyor, bu yüzden birkaç şeyle ilgilenmek için yeterince zamanım var."

"Bundan bahsetmişken." Caro her zamanki gibi dönerek bir kayıt defteri açtı. "Fitzwalter Monrovia toplantısıyla ilgili raporunu gönderdi ve Dolliger da beklediğiniz spesifikasyonları gönderdi. Sabahınız An Didean için boştu ama bu iki maddeye ve Kovax birleşmesiyle ilgili avukatlardan gelen son tezkereye göz atmak isteyebilirsiniz."

Kalçasını onun masasına yasladı. "Daha fazla saçmalık var, değil mi?"

Ona gülümsedi. Güvercin grisi bir takım elbise ve bembeyaz saçlarını ortaya çıkaran koyu kırmızı bir gömlek giymişti.

"Çoğunlukla, evet. Bunu kolayca aşacağınızı düşünüyorum. Bu bir gösteriş, hem de bariz bir gösteriş. İleri geri konuşmaktan yorulacağınızı ve talep ettikleri daha az zorlama avantajlardan bazılarını onlara vereceğinizi umduklarından şüpheleniyorum."

"Hayal kırıklığına uğrayacaklar."

"Evet, ben de bundan şüphelenmiştim. Bir şey daha var mı?" Elini kaldırdı ve kulağındaki küçük inci küpeyi ovuşturdu. "Son bir saat içinde ana bağlantı üzerinden üç arama geldi. Hepsi farklı 'bağlantı numaralarından, ama aynı kişiden olduğu açık. Her seferinde video engellendi."

Cobbe, diye düşündü ve içinde bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Bunun bir beklenti olduğunu fark etti.

"Öyle mi?"

"Öyle ve neler olup bittiğini bildiğim için sonuncusu üzerinde bir izleme başlattım."

Ondan da daha azını beklemiyordu. "Ve?"

"Saat on üç-o altıdaki son temas Hudson Caddesi'nden geliyor ve Christopher'dan Batı Onuncu Cadde'ye doğru ilerliyordu. Kendisini Grafton olarak tanıtan arayan kişi Hudson'da ya yürüyor ya da araba kullanıyordu - araba kullanıyorsa da çok yavaştı."

"Pekala. Eğer bir başkası gelirse, izini sürmeye başla, sonra onu bana ilet. Aferin, Caro."

"Roarke." Uzun süre ayakta kalmanın verdiği şefkatle elini onunkinin üzerine koydu. "Çok dikkatli olacaksın."

"Buna güvenebilirsin." Ayağa kalkmadan önce onun elini sıktı, sonra da ofisine gitti.

Ve Eve ile temasa geçti.

"Cobbe on beş dakika önce Hudson Caddesi'nde yürüyordu."

"Ne? Onu gördün mü?"

"Burada, ofisimde benimle temas kurmaya çalışıyordu, bu da onun nadir bir ahmak olduğunu kanıtlıyor. Caro iz sürmeye başladı."

"Bir yere ayrılmayın, sizinle tekrar irtibata geçerse bana haber verin. Ben ilgileniyorum."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Masasındaki sandalyesinde döndü ve New York kulelerine uzanan cam duvara baktı. O zaman şehir merkezindeydi ve büyük olasılıkla güvenli evi de oradaydı.

Bu da şehir dışında bir düzine olası adayı listenin alt sıralarına yerleştirir.

Evet, Eve'in de aynı sonuca varacağı ve aramayı şehir merkezine odaklayacağı gibi, nadir bir git.

Nadir bulunan bir aptal değilse, dikkati başka yöne çekmek için bir numara olabilir mi diye düşündü. Ama güvenli evlere odaklandıklarını düşünmek için hiçbir nedeni olmadığından bu konuda şüpheliydi.

Beni ara, seni sevişen piç, biraz sohbet edelim.

Şimdilik bunu bir kenara bırakmaya kendini zorladı ve önce saçma sapan karşı teklifi okumayı tercih etti.

Ve hangi gezegende, diye düşündü satır satır ilerlerken, gökyüzü bu kadar pembe bir tonda olabilirdi ki, tembel, beceriksiz, açgözlü yöneticilere -küçük ve sağlam bir şirketi kötü yöneterek yerle bir edenlere- yumuşak bir iniş yapmaları için altın paraşütler vereceğini düşünebilirlerdi?

Ya onun teklifini kabul edeceklerdi -oldukça adil bir teklif- ya da kendilerini bataklığın içinde bulacaklardı.

Bu yönde bir not yazdı, kendi hukuk ekibini ve Caro'yu kopyaladı, sonra da gönderdi.

İşin yaptığı gibi bu da ruh halini hafifletti, Fitzwalter'ın ayrıntılı ve keskin raporunu okudu, projeyle bağlantılı olanlara bir not daha gönderdi.

Şartnameye alıştı ve kendini büyük ölçüde tatmin olmuş buldu. Orada burada birkaç değişiklik yaptı ve bunları da projenin baş mühendisine gönderdiği bir başka notla detaylandırdı.

Mektubu gönderirken bile Caro onu aradı.

"Onu beklemeye aldım, başka bir aramayı bitirmek üzere olduğunuzu söyledim. Trace şimdi gidiyor."

"Tamam o zaman. Siz devam edin, ben izi ve çağrıyı buraya getireceğim."

Eve ile tekrar irtibata geçmek için kişisel 'bağlantısını' kullandı. "Geri aradı. Takip ediyoruz. Seni aramaya ve izlemeye dahil ediyorum."

"Bir dakika bekle, bekle."

"Eğer bunu yaparsam, tıklayıp kapatır. Seni sessize alıyorum," dedi ve masasındaki 'link'e geçerek videoyu engelledi.

"Bu Roarke."

"Ah, sonunda adamım. Seninle konuşmak istiyordum."

"Grafton'a gidelim o zaman. Eğer istediğin bir kelime ise istiyorsan, gel ve beni gör. Çaydanlığı ocağa koyayım."

"Orada, büyük siyah kulenizde, tüm o güvenlik Seni korumak mı? Hayatın duvarlar ve kapılar ardında geçiyor. Neden dünyaya gelip benimle erkek erkeğe tanışmıyorsun?"

"Ne zaman ve nerede?" "Bu kadar kolay mı?"

Roarke ekrandan Eve'in açıkça bağırarak emirler vermesini ve ardından Merkez'e doğru süzülerek uçuşmasını izledi.

"Neden olmasın? Ben akşam parkta yürüyen silahsız bir kadın ya da karnını deşeceğiniz zavallı bir kedi değilim."

"Yüreksizleri nasıl sindiriyorsunuz? Yığınla paranın seni benden koruyacağını mı sanıyorsun? Siska sürtük polis karının seni koruyabileceğini mi sanıyorsun?"

"Tekrar soruyorum, ne zaman ve nerede?"

"Sana haber vereceğim, seni lanet olası otuzbirci, ne zaman ve nerede olacağın senin sonun olacak. Benim olan ismi kullanmaya hakkın yok. İşin bittiğinde hepsini alacağım, sonra da seninle evlenen o kaltağı kasıklarından boğazına kadar keseceğim."

Cobbe konuşmayı bitirdiğinde Roarke çoktan kapıya varmış, aceleyle dışarı çıkıyordu.

"Efendim, Perry'de-" "Ben hallederim."

"Jenson'a haber vereyim mi?"

"Buldum," diye tekrarladı ve asansöre atladı.

Şoför istemiyordu. Kendi kullanmak istediği zamanlar için garajda bir araç bulunduruyordu.

Ve şimdi kesinlikle yaptı.

İki koltuklu arabaya atladı, yuvasından çıktı. Ve motorun gürültüsüyle sokağa fırladı.

Dikey konuma geçti, köşeyi döndü ve şehir trafiğinin üzerinden havalanarak şehir merkezine yöneldi.

Yayaların aval aval baktığı ve bir kaykay arabası operatörünün takdirle iki yumruğunu havaya doğru salladığı hızda bir başka viraj.

Yeterince açıklık bulduğunda silahını ateşlemek için yere indi ve tekrar yukarı çıkmadan önce bir buçuk blok boyunca çılgılık atan bir hızla ilerledi.

Sokaktaki açıklıkları gözledi, aşağı daldı, yukarı yükseldi. Sonra şehir merkezindeki araba ve insan yığınlarının üzerinden vınlayarak geçti.

Eve'in arabasını, EDD minibüsünü, iki siyah-beyazı gördüğünde, en iyi seçeneğinin Perry'deki üç katlı bir binanın düz tavanı olduğuna karar verdi ve arabayı eski bir şezlong ile duvar arasına yerleştirdi.

Saniyeler içinde kapıdan girmiş, gürleyerek merdivenlerden aşağı inmişti.

Sokağa fırladığında Eve sadece birkaç adım ötedeydi ve emir yağdırıyordu.

Durdu. "Tanrım, buraya nasıl geldin? Boş ver. Hemen kapı kapı dolaşın! Carmichael, Shelby, yayaları süpürün, kaldırımdaki tezgahlara vurun. Biri o orospu çocuğunu görmüş."

Telsizini çıkarıp daha fazla polis ve arabanın çevreyi kuşatmasını emretti.

Roarke'a "Seni bulacağım," dedi ve koşarak minibüse doğru gitti. "Metro."

Feeney başıyla onayladı. "McNab, Callendar, siz alın. Birlikte kalın. İkinizin de delik deşik dönmenizi istemiyorum. Benden ne istiyorsunuz?"

"Deliklerde beş blok yarıçapında ne var?"

Feeney haritasına baktı. "Şunun hemen kenarında bir tane ve bir tane daha var. Onları henüz taramadık."

"Yap şunu. Başka bir e-man'e ihtiyacın var mı?" "Bir tane ile daha hızlı olur."

Tekrar Roarke'a baktı. "Madem buradasın, Feeney ile git. Eğer bir şey bulursan bana haber ver, biz oradayız. Sivilin minibüsten inmesine izin verme," dedi Feeney'e.

"Ne? Onu sersemletmemi mi bekliyorsun?"

"Ne pahasına olursa olsun." Roarke'a döndü ve onu yakasından yakaladı. "Minibüste kal, yoksa yemin ederim seni kendim bayıltırım."

"Ve şüphesiz sen de yapardın." Onu tekrar yakaladı. "Ona karşı sana bir şans vereceğim, Teğmen. Bir atış, sonra benim için."

Minibüsün arkasına bindi ve kapıları kadının yüzüne kapattı.

"Senin için endişeleniyor," dedi Feeney trafiğe girerken. "O kadar kolay endişelenmez, bu yüzden ona bir şans vermelisin."

"Ona bunu veriyorum ve kendim de bir tane kullanabilirim. Burada hedeflerinizi görüyorum. Bakalım bu sıçanı deliğinden çıkarabilecek miyiz?"

Feeney'nin av köpeği gözleri dikiz aynasına dikildi. "Onu yakalayacağız, Roarke. Sözümü tutacağıma emin olmadıkça söz vermem ve bu konuda söz veriyorum. Onu yirmi yıl önce yakalamalıydık, ben ve Jack, ama lanet olsun, onu şimdi yakalayacağız."

Roarke işe odaklandı ve iş de onu sakinleştirdi. "Beni öldürmek için çıldırıyor. Beni toprağa gömmek için yanıp tutuşuyor ve bu yüzden bunu asla başaramayacak."

Etrafı taradılar, kapıları çaldılar, metrodaki görüntüleri incelediler.

Perry ve West Twelfth arasında onu yaya olarak gören ya da gördüklerini düşünen bir avuç insan buldular.

Metroyu kullanmamıştı, zaten o bölgede de kullanmamıştı. Güvenli evlerden birinde üç kişilik bir aile yaşıyordu; biri ancak ikamet edecek yaşıyordu.

Feeney onları ellerinde alışveriş torbalarıyla içeri girerken görmüş.

Diğerinde ısı sinyali görülmedi.

Eve, komşu kapıları çalmaları için polisleri gönderdi, ardından çevreyi araştırmaları için yumuşak kıyafetli dedektifler gönderdi.

Ama içgüdüleri Cobbe'un deliğine geri döndüğünü söylüyordu.

Yanında Abernathy olduğu için Eve, Roarke'u EDD ile Merkez'e gönderdi.

Abernathy arabayı Central'a geri götürürken, "Umarım bunu olması gerektiği gibi anlarsın," dedi. "Sen direksiyon başında bir manyaksın.

-Bu bir iltifat. Onu çok fazla kaçırmış o l a m a y ı z . "

"Onu özledik, bu yüzden ne kadar özlediğimiz önemli değil."

Abernathy notlarına baktı, bir şeyler daha ekledi. "Neden Roarke'la bu şekilde bağlantı kursun ki? Neden riske atsin?"

"Alay etmeye ve tehdit etmeye ihtiyacı var. Soğukkanlı olduğunu sanıyor ama aslında öfkeli."

Central'ın garajına dönerlerken Abernathy başını sallayarak ona baktı. "Bu konuda haklısın. Roarke onun Aşıl topuğu. Kesin, odaklanmış, kişisel olmayan biri olmayı bilir. Şu anda bunların hiçbirisi yok. Onu tam sokakta yakalayabilirdik, o da öylece gezinip dururken."

"Yapmadık," dedi kesin bir ifadeyle.

Peabody arkadan çıkarken o da Eve ile birlikte arabadan indi.

"Hayal kırıklığınızı çok iyi anlıyorum Teğmen. Yakın olduğumu bildiğim, kıl payı yaklaştığımızı inandığım bir ya da iki zaman oldu. Ama bu farklı. Kendini düzeltebilir," diye devam etti Abernathy asansöre doğru yürürlerken. "Onu iten bu öfkeden kurtulabilir ve kendini düzeltebilir, bir anda yok olabilir. Ama ben öyle olacağını sanmıyorum. Yapabileceğinden de hiç emin değilim. Onunla konuşurken duydun

Roarke, sen de benim gibi o öfkeli heyecanı, nefretin derinliğini duydun."

"Onu duydum."

Eve asansöre bindi. Roarke'la beş dakika yalnız kalmak istiyordu.

"Sanırım..."

Abernathy'nin de söyleyebileceği gibi, kendini toparladı. Muhtemelen Cobbe'yi Roarke hariç herkesten daha iyi tanıyordu. Ve belki de daha iyi.

"Ne?"

"Bence Roarke'ı öldürmenin uğruna ölmeye değeceğini hissediyor, buna inanıyor. Şimdiye kadar, kendini korumanın bir numara olduğunu söyleyebilirim, hemen ardından öldürmenin verdiği heyecan ve bunun ona getirdiği zenginlik gelirdi. Ama şimdi? Bence Roarke'u ve seni öldürmek her şeyin üstünde."

Abernathy'yi inceledi. "Peki ya hapisane? Buna değer mi?"

"Birçokları için hapishanenin ölümden daha kötü olduğu konusunda haklısınız. Bence bunu göze alırdı, evet. Ama Roarke'ı da yanına aldığı sürece önce kendini ölü görür, tabiri caizse alevler içinde kalır."

"Bu konuda hemfikiriz."

"Dallas," diye araya girdi Peabody. "Komşular evin şu anda boş olduğunu bildiriyor. Son birkaç gündür kimse eve girip çıkmamış."

"Hâlâ kullanıyor olabilirler ama muhtemelen belirlediğimiz alanın dışında. Ekibin o bölgeyi dükkanlar için kullanmasını sağlayın- lüks erkek giyimi ve diğer şeyler. O bölgede olmak için bir sebebi vardı.

"Videoyu engelledi," diye mırıldandı, polisler ittiğinde itmeye zahmet etmeyecek kadar kendi kafasının içindeydi. "Roarke'ın nerede olduğunu görmesini, nerede olduğunu tespit edebilmesini istemedi. Bunu neden yaptın? Çünkü o bölgede kalıyorsunuz ya da o bölgede iş yapıyorsunuz. Restoranlar da öyle. Barlar. Lüks olsun. LC'ler," diye devam etti, kendi hizasında iterken.

"Verilerini şehirdeki en iyi ajanslara ulaştıralım. Seks isteyebilir."

Yedek kulübesine döndü. "Başlat şunu, Peabody. Belki orada yardımcı olabilirsin," dedi Abernathy'ye.

Sadece onu beş dakikalığına başından savması gerekiyordu. "Elbette, nerede işe yararsam."

"Ne tür kadınları, yiyecekleri, içecekleri, hatta lanet olası ayakkabıları tercih ettiği konusunda en iyi bilgiye sahip olabilirsiniz. İhtiyacımız olan-"

Roarke içeri girince sözünü kesti.

"Peabody, sen ve müfettiş-"

Ama Abernathy vardı zaten başladı ileri, a Roarke'a elini uzattı.

"Müfettiş Abernathy, Interpol. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Konuşabilir miyiz?"

Eve, "Roarke'tan bilgi almam gerekiyor," diye söze başladı.

"Of kurs." Tamamen Hoş, Abernathy başını salladı. "Ofisinizi kullanalım mı?"

Kurtulamayacak. Eve, onun yerinde kendisinin de olmayacağını düşündü.

"Salonu kullanacağız."

16

Aşağı doğru yürürlerken Roarke onun kafasında dönen çarkları duyabiliyordu. Bununla, daha doğrusu müfettişle nasıl başa çıkacağını. Polis ve iş arkadaşı, eş ve kalkan arasındaki çizgiyi nasıl aşacaktı.

Ona endişelenmesine gerek olmadığını söyleyebilirdi. Abernathy'lerle daha önce de uğraşmıştı. Ama şimdi her şeyin farklı olduğunu düşünüyordu.

Bu da kendisinin de kaymağını yemesi gerektiği anlamına geliyordu. Teğmenini zor durumda bırakacak hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yapmayacaktı.

Abernathy gülümseyerek son derece hoş tavrını sürdürdü ve Roarke, Eve'in de en az onun kadar dış görünüşün ardındaki polis hesaplamasını net bir şekilde gördüğünü hayal etti.

Eve'in dediği gibi, onu sıkıştırmak Abernathy'nin önceliği olmayabilirdi. Ama hangi polis bu girişime karşı koyabilirdi ki?

"Çok fazla zamanınızı almak istemiyorum," diye başladı Abernathy. "Sizi kesinlikle işinizden alıkoymak istemem, özellikle de bu noktada, Teğmen."

"Bu benim işim," dedi Eve salona dönerken. "Burada kahve berbat." Bir masaya oturdu. "Eğer bir şey istiyorsanız, su ya da meşrubat tüplerinden almanızı öneririm."

"Gerek yok." Müfettiş oturdu, ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve Roarke'a baktı. "İlk olarak, size bir şey ifade etmek istiyorum."

Bu konudaki tüm yardımlarınız için en içten şükranlarımı sunarım. Cobbe hakkında sunduğunuz kişisel ve ayrıntılı bilgiler, nihayetinde onun adalete teslim edilmesinde son derece yardımcı olacaktır."

Roarke, "Hedeflerimiz aynı," dedi.

"Elbette. Mümkünse, sadece açıklığa kavuşturmak için..." Not defterini çıkardı. "Bayan Modesto'nun öldüğü gece Cobbe'yi Washington Square Park'ta gördüğünüzden beri çalışıyorum. Cobbe ile Güney Fransa'da bir barda karşılaştığınızdan bahsetmiştiniz. Acaba yer ve zaman konusunda daha net olabilir misiniz? Belki bize orada ne yaptığınızı söylerseniz, bu tarih ve yeri tam olarak belirlememize yardımcı olur."

Masanın altında Roarke, itiraz edemedi Eve'in dizini sıktı.

"Bir süre önceydi," dedi Roarke kolayca. "Hatırlayabildiğim kadarıyla, sanırım Côte D'Azur'da küçük bir tatil köyü satın almak istiyordum. Belki 2046 ya da 47 yılının ilkbaharı, belki de yazı olabilir. Ama bu en iyi tahmin."

"Elbette," diye yanıtladı Abernathy. "'46, '46. O yılın Mayıs ayında küçük bir skandal yaşandı - o zaman orada bulunmuş, yerel haberleri duymuş olabilirsiniz. Bir mücevher soygunu. Oldukça ünlü bir soygun."

Pembe kravatı, cep mendili ve üst sınıf aksanıyla gülümseyerek Roarke'a baktı.

"Amerikalı bir sosyete, mücevherleri ve partileriyle ünlü bir mirasçı ve Cannes'daki malikânesinin kasasından çalınan on çeyrek milyon USD değerinde elmas, zümrüt ve özellikle Yeşil Flaş olarak bilinen bir kolye. Green Flash'ın kendisi bu miktarın neredeyse yarısı değerindeydi. Hiçbir zaman geri alınamadı."

"Öyle mi?" Roarke da aynı hoşnutlukla gülümsedi. "Korkarım o sırada benim için önemli olan bu anlaşmayı yapmaya odaklanmıştım. Hayatımın o döneminde zengin Amerikan sosyetesıyla pek işim olmazdı. Daha doğrusu onların benimle pek işi yoktu. Cobbe ile olan olaydan hatırladıklarım dosyada."

"Sence Cobbe kolye çalmak için hedeflerini öldürmeye aramı verdi?" Eve, Abernathy'ye sordu.

"Hayır, bu tür çabalar için yeteneği yok. İlk günlerinde Patrick Roarke için infazcı olarak çalıştı. Öte yandan sen," diye başladı, tekrar Roarke'a dönerek.

"O zaman geçerli değil," diye araya girdi Eve. "Roarke'ı lanet olası Güney Fransa'da bir barda öldürmeye çalıştığı tarihin de hiçbir önemi yok."

Abernathy başını salladı, başını salladı. Hoş bir şekilde. "Ben sadece mümkün olduğunda kesin verileri tespit etmeye çalışıyorum."

"Eğer böyle saçmalıklarla uğraşıyorsan, Cobbe'yi yakalamana yardımcı olmamıştır."

Abernathy'nin gözleri sertleşti; yüzü gerildi. Ve Eve tekrar itti.

"Benimle taşak geçmeyin, Müfettiş. Onunla da uğraşmayın. Bunu denersen seni Londra'ya geri göndermenin bir yolunu bulurum."

Roarke sağ eliyle Eve'in elini tuttu, sol elini kaldırdı. "Bir dakika. Benim için endişeleniyor," dedi Abernathy'ye, Eve elini kurtarmaya çalışırken. "Devam etmeden önce, başka bir şey söylemeden önce, Cobbe'den çok daha önemsiz konularda arkadan puan toplamayı umarak burada seninle zaman kaybetmeden önce, teğmenin dürüstlüğü ve rozetine olan bağlılığı hakkındaki fikrini sormama izin ver."

Öfke denebilecek bir duyguyla mücadele ettiği belli olan Abernathy bir nefes aldı. "Teğmen Dallas'ın dürüstlüğü, itibarı ve adalete olan bağlılığı konusunda hiçbir şüphe yok."

"Güzel. Ama benimle evlendi," dedi Roarke biraz neşeyle. "Ve bu sizin gibi bir adam için şaşırtıcı bir durum, öyle değil mi? Sanırım bu ilişkinin benim için bir kolaylık olduğunu tahmin etmişsinizdir."

Abernathy bu öneri karşısında hafifçe dehşete düşmüş gibi görünmeyi başardı. "Kişisel ilişkiniz ya da evliliğiniz hakkında yorum yapmaya cüret edemem."

"Görgü kuralları seni engelliyor," diye kabul etti Roarke. "Ama ne düşünüyorsan onu düşünüyorsun. İzin verin sizi doğru yola getireyim. O benim için çoğu zaman son derece rahatsız edici oluyor. Ve o benim her şeyim."

"Kes şunu."

Eve elini tekrar salladığında, Roarke elini dudaklarına götürmekle yetindi. "Benim için her şey. Eğer sana kesin tarihler, nedenler vermek, binlerce suç itiraf etmek Cobbe'u alaşağı etmene yardımcı olacaksa, sana ayet ve hadislerden alıntı yaparım. Anlayın, inanın, benimle alay etmek için onu öldürecekti. On beş yıl önceki bir mücevher soygununu kapatmak dosyanıza bir parıltı katabilir, Müfettiş, ama Cobbe konusunda size yardımcı olmaz.

"Hangisini istiyorsun?"

Gözlerini Roarke'a diken Abernathy bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonra, "Cobbe."

"Ve yine hedeflerimiz aynı. Kayıtlara geçmesi için söylediklerimden daha fazlasını söylemek istersen, sor. Benim için hiçbir şey, şu anda ve yerde, onu ölü ya da hapiste görmekten daha önemli değil. Hangisi olduğu pek umurumda değil ve teğmenin umurunda olduğu gibi bir de rahatsızlık var."

Abernathy nefes nefese kaldı. "Sanırım çaya şans vereceğim. İkinize de bir şey getireyim mi?"

"Hayır," dedi Eve, hâlâ sinirliydi.

Abernathy Otomat'a geçmek için ayağa kalktığı anda Roarke'a tısladı. "Bunu bir daha yapma. Interpol'ün önünde elöpme."

"Bir noktaya değinilmesi gerekiyordu ve öyle de oldu. Fransız soygunu onun için pek bir şey ifade etmiyordu ama denemek zorundaydı, değil mi? Ve beni orada tökezletmenin, Cobbe ile bir şekilde bağlantılı olabilecek başka tökezlemelere yol açabileceği ihtimalini de göz önünde bulundururdu. Cobbe'yi paketlemek onun için çok şey ifade ediyor. Ve artık Cobbe'nin benim önceliğim olduğunu çok kişisel bir düzeyde de biliyor."

"Belki evet, belki hayır. Ama iş başındayken ağzını eklemlerimden uzak tut, yoksa eklemlerim seni o ağzından

çatlatacak."

"Sana tapıyorum."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı, "sadece kapa çeneni."

"Sadece tek bir çay seçeneği var." Belli ki kafası karışmış olan Abernathy, dumanı tüten fincanı masaya geri götürdü. "At idrarına benzeyen anemik bir karışım gibi görünüyor. Ah neyse."

Tekrar yerleşti, yudumladı, yüzünü buruşturdu. Roarke'a baktı. "Fransa'daki o bardan bugüne kadar Cobbe'la hiçbir temasınız, hiçbir etkileşiminiz, hiçbir işiniz olmadı mı?"

"Hayır. Beni ölü görmek istediğinin ve öldürme konusunda yetenekli olduğunun farkında olduğum için onu izlemeye devam ettim. Ama bir süre aynı yoldan uzak durmayı başardık."

Abernathy öne doğru eğildi. "Patrick Roarke'un babası olduğuna inandığına katılıyor musun?"

"Buna inandığına eminim. Buna ihtiyacı olduğuna eminim. Patrick Roarke şimdiye kadar doğmuş en sert ve zalim adamdı ve hayatımı cehenneme çevirdi. Ama Cobbe için o Doğu'da parlayan bir yıldız. Buna ne dersiniz deyin."

"Onu cezbetmek için yem olarak durur muydun?" "Hayır," dedi Eve, hızlı ve öfkeli bir şekilde.

"Evet," dedi Roarke, soğuk ve sakindi. "Evet," diye tekrarladı ona dönerek. "Sen bir polissin, aptal değil. Benim her şeyimsin," dedi Abernathy'ye. "Ama bir şapkacı kadar deli olsa da aptal değil ve buna kanması da pek olası değil."

"Katılıyorum. Ama merak ettim. İrlanda'nın batısında bir aileniz var."

İçindeki her şey soğudu. Eve, Abernathy'nin Korkunç Roarke'un buz gibi acısını hissedip hissetmediğini merak etti. "Onlar bu işin içinde değil."

"Öyle olmalarını da istemem, sizi temin ederim. Onları biliyor mu?"

"O da senin gibi olabilir. Orada önlemler aldım."

"Biz de öyle. Bunu bilmeniz gerekir."

Roarke geri çekildi. "O zaman minnettarım."

"Seni yeterince oyaladım." Abernathy ayağa kalktı ve çayı masanın üzerine bıraktı. "Yakın olduğumuzu hissediyorum. Çok uzun zamandır ulaşmak için çabaladığım hedefe ulaşabileceğimizi hissediyorum. Bazı isimler ve

içimde yaşayan ölülerin yüzleri. Anlıyorsunuz, Teğmen."

"İstiyorum."

"Eğer hoş karşılanmayan ya da yardımcı olmayan bir yere ittiysem, bu onlar içindir." Bu kez Roarke'a gülümsediğinde daha dostça bir ifade takınmıştı. "Green Flash soygunu efsanevi, iyi bir nedeni var."

"Şimdi mi?"

"Öyle. Kesinlikle öyle. Ben senin yedek kulübende olacağım."

Eve, o odayı boşaltana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Bütün bunları söylemene gerek yoktu, bütün bunları ona vermene gerek yoktu. İtmemesi gereken yeri itti."

"Şimdi onu suçlamak zor. Soygun harikaydı."

İçini çekti, elleriyle yüzünü ovaladı. "Bana sadece aptal bir Amerikalıdan çalınmış bir kolyenin parçalarını üzerime örtmeyeceğini söyle."

"Yapar mıydım?" Onun elini tekrar öptü. "Anlaştığımız gibi uzun zaman önce sattım. Ve Cannes'da güzel bir tatil köyü satın aldım. Bir ara oraya gitmeliyiz."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Sandalyesinde kaydı, ona sert bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

"Öyleyim. Öyle misin?"

"Onu neredeyse yakalıyorduk. Bunu biliyorum. Yani hayır, iyi değil. Hadi gidip kahve içelim," diye karar verdi. "Beynimi toparlamam lazım." Ayağa kalktı. "Ve şehir merkezine nasıl bu kadar hızlı geldiğini bilmek istiyorum."

"Ah, bana aracımı o çatıdan aldırman gerektiğini hatırlattınız."

"Harika, tabii. Her neyse." Bakışlarını tavana dikti. "Kahve."

Doğruca ofisine gitti, kapıyı kapattı ve AutoChef'e bastı. "Onu birkaç dakikadan fazla farkla kaçırmış olamayız. Yaklaştığımızı görebilecek kadar yakındık."

Kahvesini yudumlarken küçük ofisinde volta atıyordu. "Yürüyerek rezervasyon yaptırdım. Hızlıca birkaç blok yürüyüp

bir sonraki köşeyi dön."

Roarke, o yüksek sesle düşünürken, ziyaretçi koltuğunda ağır ağır oturuyordu. Ve tüm bunları garip bir şekilde sakinleştirici buldu.

"O aptal değil. Şu anda dikkatsiz, evet, dikkatsiz, çünkü kafayı takmış ve Çılgın Kasaba'ya adım atmış. Bizi görürse kaçır, sonra düşünmek zorunda kalır. Aptal olmadığı için ne düşünür? Şöyle düşünür: Lanet olası piç kurusu beni izliyordu, polis kaltağına bağlıydı. Bu sadece doğru değil, temel mantık."

Biraz daha kahve içti. "Güzel."

"İyi mi?"

"Evet, çünkü tavşan olmak için bir nedeni olmadığını düşünüyor. Tekrar yer değiştirmesi için bir sebep yok. Kaynaklarınızdan biri ona sinsice yaklaşmadıysa-"

"Benim kullandıklarım değil, hayır." Roarke kahvesini ve kaşlarını kaldırdı. "Ben de aptal değilim."

"Öyle olduğunu anladım. Bu noktada, hareket etmek için bir nedeni yok. Nerede saklanırsa saklansın güvende olduğunu sanıyor. Ama güvende değil. Deliğini bulacağız."

Tahtasına baktı, sertçe baktı, sonra masasındaki sandalyeye çöktü. "Şimdi açıkla."

"Çok mu hızlı sürdüm?"

Gülebilirdi ama havasında değildi. "O değil. Sizinle nasıl bağlantı kurdu?"

"Ah şu. Farklı bağlantılar, farklı isimler kullanarak Caro'ya doğru ilerledi. En son Grafton'ı denedi, Dublin'deki bir cadde gibi. Ben okuldaydım, zaten Caro da izin almadan onu göndermezdi. Adam geri aradı, Caro da izini sürmeye başladı. Sonra tekrar, ben ofise dönene kadar. Sonra seninle irtibata geçtim ve gerisini biliyorsun."

"İki şeyden biri," diye karar verdi. "Ya o kadar ileri gitti ki temasa dayanamadı, sana söylediği şeyi söylemesi, seni sarsmaya çalışması gerekiyordu ya da bu tepki süresiyle ilgili."

"Lanet olsun bana." Roarke sefil sandalyesine rağmen arkasına yaslandı. "İkincisini düşünmediğim için aptalın tekiyim."

"Riskli, çok riskli ama elimizde iyi bir veri olur. Hedeften ne kadar çabuk uzaklaşıyoruz, ne kadar doğru ve ne kadar insan gücü harcıyoruz?"

"Ve dikkate almadığım şey de yine bu model." Dikkat dağınıklığı, diye itiraf etti Roarke, endişe. Onları bir kenara bırakmak zorundaydı. "Bir cinayetten sonra polislerin çalışmasını izlemeyi seviyor. Bu sinirli küçük riski seviyor. Yani sonuçta benimle oynadı."

"Belki de. Ama emin ol, eğer binadan çıktığını görecektense kadar yakınında durduysa, büyük bir sürprizle karşılaşmıştır. Ve hala oraya nasıl girdiğini anlamaya çalışıyor."

Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Ne yaparsan yap ve şu arabayı çatıdan indir."

"Tamam." Bununla ilgilenmek için 'link'ini çıkardı.

Orada mıydı? Eve merak etti. Abernathy'yi gördü mü? Eğer öyleyse, bu onun için bir şeyi değiştirir miydi?

Şüpheli, diye karar verdi. Abernathy'ye saygı duymayacaktı, hatta Interpol'ün yerel polislerle işbirliği yaptığını bilmekten memnun olabilir, hatta eğlenebilirdi.

Yerel polisler, diye düşündü ve telsizini aldı.

Feeney, "Henüz bir şey yok, Dallas," diye cevap verdi.

"Bize zaman ver." "Minibüsü fark etmiş olabilir. Eğer temas kurduysa

Bir yanıt almayı, yanıt süresini ve gücünü işaretlemeyi umarak minibüsü fark etmiş olabilir."

"Kahretsin."

"Değiştirebilir misin?"

İçini çekmeden önce onun yüzündeki iç çekişi gördü. "Evet, evet. Kızımın ağrısı. Ama..." Sonra yanaklarını şişirdi, düşündü. "Şu anda eve çoğunlukla kimseyi almıyoruz. Güzel bir gün, insanlar dışarıda, değil mi? İçeri gireceğiz, değiştireceğiz. Biraz daha dolaşabiliriz, ama gece yarısından sonra, belki birden sonra daha şanslı olabiliriz."

Beklemekten nefret ediyordu, aradaki saatlerden nefret ediyordu ama... "İyi bir noktaya değindin. Tek başına doluluk oranını seçiyorsun. Onları biz yönetiyoruz ve sabahtan önce bir deneyebiliriz."

İleri geri vurdular ve Roarke kapattığında başıyla onayladı.

"Zamanın ve insan gücünün en iyi kullanımı. Feeney geç vardiyaya kimi koyarsa onunla birlikte çalışmamamız için bir neden göremiyorum."

Onun peşine takılmaması için pek çok neden düşünebilirdi ama hepsi de kişiseldi. "Feeney'le konuşacağım. Eve mi gidiyorsun?"

"Ofisten aceleyle ayrılırken yarım bıraktığım şeyler var."

"Araban Village'da bir çatıda."

"Başkaları da var." Ayağa kalktı ve ona doğru bir adım atarak başparmağını kaşlarının arasında endişe çizgisinin olduğu yere sürttü. "Eğer Central'ı izleyecek kadar küstahsa, hangi aracı alacağımı bilemez. Ama artık seninkini biliyor, bu yüzden endişelenmek için daha fazla sebebim var."

"Sana bir söz verdim. Bunu bozmayacağım." "O zaman ikimiz de iyiyiz, değil mi?" Onu kendine çekti. ve kapıyı kapattığı için ona sarıldı. Tutundu.

"Evde görüşürüz." Onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Sanırım uzun bir geceden önce biraz dinlenmeye ihtiyacımız olabilir."

Onun gidişini izlemeyi hayal ettiğinden daha zor buldu. Eve, kapıların, duvarların, güvenliğin arkasına, güvende olacağını bildiği yere gitmesini diledi.

Böyle mi hissediyordu? Merak etti. İşi yapmak için evden her çıktığında, bu düşük, sürünen endişeyi hissediyor muydu?

Bir polis eşi olmanın ne kadar zor olduğunun farkındaydı ama o ana kadar bunu gerçekten bilmiyordu.

Bunu bir kenara koymak, kilitlemek zorundaydı, tıpkı şimdi onun düzenli olarak yaptığını anladığı gibi.

Tekrar oturdu, raporunu yazdı, defterini güncelledi.

Bir fincan kahve daha aldı, botları masanın üzerindeyken içti, gözleri tahtada, akli soruşturmada.

Ve hiçbir şey alamadım.

İtiraf etti, bu her zamanki gibi değildi. Hedefinin New York'la gerçek bir bağı yoktu, düzenli uğrak yerleri, ailesi, arkadaşları, iş anlaşmaları yoktu.

New York'a öldürmek için gelmişti ve bonus tur için kalmıştı.

O deneyene kadar orada oturmayacaktı.

Sahaya, ava geri dönmesi gerekiyordu.

Ayağa kalktığında, bağlantısı işaret verdi. Jenkinson.

"Dallas. Elinde ne var?"

"Bu süslü dükkanda bir vurgun, Urbane. Süslü tezgâhtar Cobbe'nin bu sabah açıldıktan hemen sonra geldiğini söyledi. Patrick adında biriymiş ve nakit ödeme yapmış. Dört bin küsur."

Çoktan yedek kulübesine doğru gidiyordu. "Peabody, benimle gel. Bana adresi ver," dedi Jenkinson'a. "Sana geliyorum."

Jenkinson, "Reineke satın aldıklarının tam listesini alıyor," diye söze başladı.

"Sana geliyorum," diye tekrarladı Eve.

"Abernathy'yi istiyor musun?" Peabody yetişmek için koştu. "Az önce dinlenme odasına gitti."

"Hayır." Jenkinson adresi sayarken o da asansöre bindi. "Sıkı dur," dedi ona, sonra da kapattı. "Interpol'e daha sonra haber verimiz. Bu sabah ona kıyafet satan bir zekamız var."

"Bu bir mola ve iyi bir karar, Dallas."

"Bizi bir yere götürene kadar mola sayılmaz." Bir önsezisini tatmin etmek için, kalabalık arabadaki sinir bozucu yolculuğu bir haritayı kontrol etmek için kullandı. "Dükkan altı, hayır, yedi blok güneyde

Roarke'a yaptığı çağrının izini sürdüğümüz yer. Yanlış bölgeyi araştırıyoruz."

Kendi kendine başını salladı. "Bu zekiceydi. Evet, evet, kasıtlıydı. Deliği dükkâna, onu takip ettiğimiz konumdan daha yakın olacak. Bildiğim iyi oldu."

Garaj katındaki asansörden dışarı fırladı. "Üniformalıları şimdilik mağaza çevresindeki sektörün dışında tutacağız. Başka bir alana odaklandığımızı düşünürse, güzel havadan faydalanabilir, biraz daha alışveriş yapabilir, bir şeyler yemek için dışarı çıkabilir."

Peabody arabaya bindi. "Şehir merkezine geri dönüp senin evine göz kulak olmaya çalışabilir diye düşünüyordum."

"Evet, o da var. Ama Roarke'ı evde yakalamaya çalışmayacak. Zamanını beklemesi, Roarke'u dışarı çekmesi ya da Roarke'un gardının düştüğünü düşündüğü ana kadar beklemesi gerekiyor."

"Roarke'ın gardı asla düşmez."

"Bu doğru." Ve bu tek gerçek onun akli başında ve sabit kalmasını sağladı. "Ama Roarke'u tanımıyor. Dublin sokaklarındaki çocuğu tanıyor. Ne olduğunu değil, ne duyduğunu biliyor."

Peabody'nin parmak eklemleri tavuk çubuğunda bembeyazken trafiğin içine daldı.

"Ve beni tanımadığı da kesin." "Roarke iyi mi?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Bu orospu çocuğunu kafese tıktığımızda daha iyi olacak."

Adrese doğru zorbalıkla ilerledi. Çift park etmeyi planlamıştı, sonra ikinci katta bir yer buldu, dikey olarak yumrukladı.

Peabody kısa, nefessiz bir ciyıklama sesi çıkardı ve Eve arabayı kemik gıcirtısıyla yere bırakırken homurdanarak son buldu.

Peabody kapısını açmayı başaramadan Eve koşarak sokağın yarısına kadar indi.

Urbane'in vitrininde, Eve'in gözüne her zaman ürkütücü gelen, yüksek moda kıyafetler giydiğini sandığı, kibirli pozlar veren birkaç sahte insan vardı.

Adamın biri zebranın derisi yüzülmüş gibi görünen bir ceket giymek istiyorsa, o ne bilebilirdi ki?

Reineke'nin beklediği yere girdi. Jenkinson dükkânın karşısındaki kravat vitrininde duruyordu. Hava yeni soyulmuş portakal gibi kokuyordu.

Reineke ona, "Tezgâhtar arkada bir müşteriyle birlikte," dedi. "İşbirliği yapıyor. Cobbe'nin bu sabah aldıklarının ayrıntılı bir listesi var. Tam açıklama. İki tişört - biri siyah, biri gri - onlara noire ve slate diyorlar ama siz anladınız. İki kot pantolon - ikisi de siyah - ve bir kapüşonlu fermuarlı ceket, o da siyah."

"Bu kadar mı?" Reineke listeden başını kaldırdığında Eve

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Evet."

"Jenkinson dört bin dolar harcadığını söyledi."

"Evet."

"Bu delilik."

"Bunun çılgınca olduğunu mu düşünüyorsun?" Jenkinson kravatları işaret etti. "Bunun üzerinde domuzlar var - tam üzerine gelene kadar göremeyeceğin küçük pembe domuzlar. Ve bunun fiyatına tezgahımda yüz tane kravat satın alabilirim."

Jenkinson başını salladı. "Onu tekrar dışarı çıkaracağım." Arka tarafa doğru yürüdü.

"Her neyse." Reineke başını kaşıyarak dükkânın etrafına bakındı. "Tezgâhtarın adı Bilbo, Trent Bilbo. Aynı zamanda müdür yardımcısı, altı yıldır burada çalışıyor. Kendisine rozet taktığımızda biraz telaşlandı, ama meğer ağabeyinin bazı işleri varmış, o yüzden onunla ilgili olduğunu düşündü. Cobbe'yi hemen hatırladı."

Bilbo dışarı çıktı; dar siyah pantolon, dar siyah tişört, canlı mor bir ceket ve kravat giymiş sıska bir adamdı. Uçları morla renklendirilmiş siyah saçları vardı.

Ve yoğun sürmeye rağmen ciddi kahverengi gözler.

"Çok özür dilerim. Bay King uzun süredir müşterimiz ve meslektaşım molada."

"Sorun değil. Ben Teğmen Dallas."

"Biliyorum. Biliyorum. Ve Dedektif Peabody. Kitabı okudum. Videoyu izledim." Ciyaklamalarını engellemek istercesine iki elini ağzına bastırdı.

Eğer gözler ciyaklayabilseydi, onunki ciyaklardı.

"Bu koşullar altında bile sizinle tanıştığıma çok sevindim. Görünüşe göre bu sabah bir suçluyu bekledim." "Bize bundan bahset."

"Dedektif Jenkinson ve Reineke'ye de söylediğim gibi, saat ondan kısa bir süre sonra geldi. Dükkânı yeni açmıştım. Marcus saat on bire kadar gelmeyecekti, bu yüzden dükkanda yalnızdım. Onun bir suçlu olduğunu bilseydim, ne yapardım bilmiyorum!"

Elleri tekrar ağzına gitti. Eğer gözlerin nefesi kesilebilseydi, onunki kesilirdi.

"Ne yaptın sen?"

"Günaydın dedim ve ona yardımcı olup olamayacağımı sordum. Çok hoş bir aksanı vardı, İrlandalıydı. Dublinli olduğunu söyledi. Her halükarda, sergilenen ceketini görmek istedi."

"Zebra ceketini mi?"

"Hayır, bu çok ultra mag, değil mi? Kömür rengi sıkıntılı deri bomber, Yang, karartma fermuarlı ve ipek safir astarlı. Muhteşem bir parça. Maalesef onun bedeni yoktu. Sergilenen çok küçüktü, çok geniş omuzları vardı. Stoklarımızda bulunan diğeri ise çok büyüktü."

O konuşurken Eve sergiye doğru yürüdü ve ceketini inceledi.

"Çok yazık çünkü iki Leonardo tişörtü seni giydiriyor. Bir dahi. O tişörtler ve aldığı Granville urban kot pantolon? Ceket onlarla mükemmel olurdu."

"Nakit ödedi."

"Evet. Çok arkadaş canlısıydı, mahalle, restoranlar, barlar ve diğer dükkanlar hakkında sorular sordu. Şehirde uzun süreli işleri olduğunu söyledi. Alışverişlerini paketlerken hava durumu hakkında bile sohbet ettik - tek kelimeyle muhteşem!"

"Bay Bilbo'nun bahsettiği yerlerin listesini aldık," diye araya girdi Reineke.

"Tamam. Başka bir şey söyledi mi, başka bir şey sordu mu?"

"Pek sayılmaz. Ben de sizin gibi New York'tan hoşlanıp hoşlanmadığını sordum, o da hoşlandığını ve daha da çok hoşlanmayı planladığını söyledi. Ona Yang ceketini onun bedeninde bulup bulamayacağıma bakmaktan mutlu olacağımı söyledim ve terzimize gelip mükemmel bir şekilde giydirebileceğimizi söyledim. Eğer bana bir iletişim numarası bırakmak isterse. Ama reddetti. Her ihtimale karşı bir iki gün içinde tekrar arayabileceğini söyledi ama irtibat numarası bırakmak istemedi."

"Giderken ne tarafa gitti?"

"Ah... Sağa doğru. Evet, sağa, cekete bir kez daha baktığını gördüm ama yoluna devam etti."

"İşbirliğiniz için minnettarız. Eğer geri gelirse, tepki vermemeniz ve ona aynen bugün yaptığınız gibi davranmanız çok önemli."

"Aman Tanrım." Bilbo ellerini tekrar ağzına bastırdı.

Eğer gözler yutkunabilseydi, onunki de yutkunurdu.

"Ona ceketin geldiğini söyle, ama arkaya da görmesi için bir şey koy. Geri dön, benimle temasa geç. Peabody, Bay Bilbo'ya bir kart ver. Ona uygun bir şey getir, dikkatini çekecek bir şey."

"Bunu yapabilirim. Aslında, Chicago mağazamızda onun bedeninde bir ceket buldum ve sabah ilk iş olarak burada olması gerekiyor. Arkaya koyabilirim. Bunu yapabilirim. Çok çekiciydi. Yasadışı bir şey yaptığına inanmak zor."

"Eğer geri gelirse, sadece cazibeyi düşünün, arkaya gidin, benimle iletişime geçin."

Eve iki dedektife hızlıca yukarı aşağı baktı. "Polis gibi görünüyorsunuz."

Buna karşılık Jenkinson sırttı ve atomik kravatını ona doğru salladı.

"O göz kabusuyla bile. Yumuşak kıyafetler giy. Dışarıda olabilir ve birkaç polisi fark etmesini istemiyorum. Bir alışveriş çantası ya da..." Bir çantanın erkek versiyonu olduğunu düşündüğü şeyi işaret etti. "Bu şey ne kadar?" diye sordu Bilbo'ya.

"Joseph Karim Şehir Çantası mı? Seksen dokuz yüz."

"Tanrım. Boş ver onu. Bir tarla çantası hazırla. Bilbo, boş bir kutuyu alışveriş torbasına koymak ne kadar?"

"Oh, hiçbir ücret talep etmiyorum. Bunu sizin için yapmaktan mutluluk duyarım." "Harika. Teşekkürler. Bunu yap."

Peabody'yi inceledi. Pembe ceketine, pembe kovboy çizmelerine, pembe-mor çiçeklerle dolu atkısına rağmen, eğitilmiş bir göz polisi görebilirdi.

"Polislere benziyoruz. Dahası, neye benzediğimi biliyor. Bana hanım evladı eşarpını ver."

Peabody kaşlarını çatarak eşarpı çözdü. "Hanım evladı değil," diye mırıldandı.

"Ve birkaç düğmeyi aç."

"Nasıl oluyor da her zaman düğmelerimi açmak zorunda kalıyorum?" "Çünkü senin göğüslerin var."

Jenkinson tavana bakarken ve Reineke sergilenen çoraplarla ilgilenirken Eve atkısını örttü.

Bilbo sadece gülümsedi. "Çok hoş bir eşarp. Bu bir Miranda Bester mi?"

"Hayır. Bu bir Peabody."

"Kendin mi yaptın?" Ellerini tekrar ağzına götürdü. dışarı için iz a parmak üzerinde ve malzeme. "Bu muhteşem. Daha az resmi görünmek istiyorsanız, belki biraz şık güneşlikler önerebilirim - eğer haddimi aşmak değilse -."

Peabody bir çift büyük boy beyaz çerçeve, pembe (tabii ki) camlar çekti.

"Mükemmel!" Bilbo onları giydiğinde haykırdı.

"Herhalde arabada biraz vardır," dedi Eve.

Bilbo alışveriş çantasının saplarına lacivert ve kırmızı çizgili bir kurdele ekledi. "Söylememe izin verirsiniz, o abso-mag Leonardo şapka hiç de polis gibi görünmüyor, ama bir tür otoriter havanız var."

"Doğru."

Eve'e sadece gülümsedi. "Bu bahar çok moda olan bir haberci şapkası, bir polis memurundan beklenmeyecek bir rahatlık katacaktır. Vanity, sadece birkaç kapı ötede.

Satış. Bir hayranı olarak şunu söyleyebilirim ki, Teğmen Dallas'ı gazeteci şapkası ve çiçekli fularla görmeyi kimse beklemiyor."

Eve başını salladı. "İyisin Bilbo."

Peabody'nin çizmeleri kadar pembe kızardı. "Aman, teşekkür ederim!"

"İçeri girerse ne yapacaksın?"

"Normal davranırım, ceketini bulduğumu söylerim, arka tarafa giderim ve sizinle iletişime geçerim."

"Bu doğru. Yardımınız için teşekkürler."

Dışarıda, sokakları taradı. "Yumuşak giysiler," diye tekrarladı. "Ve Bilbo'dan aldığımız listeyi paylaştık. Belki birkaç Bilbo daha buluruz."

Arabaya doğru yürüdü, bir çift güneşlik çıkardı - mantıklı siyah çerçeveler - sonra önerildiği gibi Vanity'ye doğru yola çıktı.

Burayı Urbane'den büyük bir sıçrama olarak gördü, yaklaşık üç kat daha büyüktü, hareketli müzikle titreşiyordu ve malları mincıklayan lise ve üniversite tipleriyle doluydu.

Ucuz, genç vücut spreyi kokuyordu.

Peabody siyah şapkayı Eve'in elinden kaptı. "O değil. Bunu dene."

Eve minik pembe çiçekleri olan mor şapkaya kaşlarını çatarak baktı. "Sadece hayır."

"Eşarbinla uyumlu -bu arada sana çok yakışıyor- ve bu şapkayı gören kimse polis olduğunu düşünmeyecek."

Peabody çöp kutusundan üzerinde pembe-beyaz bir kelebek olan bir çeşit saç bağı çıkardı. "Bu benim saçım için, çünkü ikimiz de kep takarsak aptal gibi görünürüz."

Eve yenilgiyi kabul etti. "Bazen iş utanç vericidir."

Ama şapkanın parasını ödedi, taktı, kravatın parasını ödedi, Peabody'nin saçının bir bölümünü kelebek tacının hemen arkasında dalgalanacak şekilde bükmesini izledi.

"Bu şeyleri giyerken onu indirirsek daha utanç verici olur."

Ama Eve bunu sineye çekeceğini düşündü.

17

Barlara, restoranlara, mağazalara gittiler, blok blok yürüdüler.

Cobbe'nin iç çamaşırlarını -siyah boxer- aldığı yeri buldular; buraya açık kaşmir bir kazak -yaka, çelik grisi- ve iki elbise gömleği eklemişti.

Yol üzerindeki bir markette durdu ve bazı temel erzaklar satın aldı.

Eninde sonunda bu yerlerden en az birine ya da ikisine geri dönecekti. Döndüğünde sorumlu vatandaşların kendisiyle irtibata geçmesine güvenmek zorundaydı.

Sivillere bel bağlamaktan nefret ederdi.

Son olarak, inanılmaz güzellikteki garsonlar tarafından servis edilen süslü isimlere sahip yüksek fiyatlı içkiler sunan bir barda durdular.

Cobbe'nin fotoğrafını gösterdiklerinde hemen başını sallayan barmene takıldılar.

"Dün gece kapanışa kadar buradaydı. Sanırım gece yarısı gibi geldi, dün çift vardiya çalıştığım için kapanışa kadar bardaydım. Gin Blossoms, içkisi buydu. Hesabına bakabilirim ama nakit ödedi, dört tane içti ve Kaylee için iki kadeh şampanya aldı."

"Kaylee?"

"Kaylee Skye-eğlencemiz. 10'dan 2'ye kadar eski blues şarkıları söylüyor. Gece yarısı gibi geldi diyorum çünkü ikinci molasında olduğunu biliyorum ve bana biraz asıldı. Arkadaş canlısıydı ama kesinlikle hareketliydi."

"Tamam." Eve onu süzdü. İmkânsız güzellik bar çalışanlarına kadar uzanıyordu. Bu uzun boylu, sırık gibi, gümüşü sarışın ve camı kesebilecek elmacık kemiklerine sahipti.

"Sonra Kaylee çıktı, ikinci setine başladı ve bana asıldığını unuttu. Kaylee bir afet ve çok da yetenekli, değil mi? Seksi, dumanlı ve konserlerinde eski videolarda gördüğünüz gibi şık, kıvrımlı elbiseler giyiyor, değil mi? Sana bir içki getireyim mi?"

"Kahve nasıl?"

Barmen gülümsedi. "Bizim spesiyalitemiz olmadığını söyleyebilirim." "Pepsi var mı?"

"Kola
aldım."

"Ben
alırım."

Peabody, "Benim için kalori yok," dedi. "İsminizi öğrenebilir miyiz?"

"Tabii. Londa, Londa Stanski."

"Bu yüzden yeteneğe odaklandı," diye devam etti Eve. "Kaylee Skye."

"Büyük zaman. Bana ne içtiğini sordu, sonra da sevdiği şampanyadan bir kadeh gönderdi. Birinci sınıftı, o yüzden çizik atmıştı. Ve klik sesini duyabiliyordun, değil mi?"

Barmen bardaklara limon sıktı ve bardak altlıklarının üzerine koydu.

"Geri mi odaklandı?"

"Yaptı, ama bu onun için alışılmadık bir şey değil. İşin bir parçası da biraz flört etmek. Her neyse, bir sonraki molasında ona teşekkür etmek için bara geldi ve daha fazla flört ettiler. Rüya gibi bir aksanı ve çok şık bir tarzı olduğunu söyleyebilirim."

Londa bir Zombie ve bir votka martini siparişi aldı.

"Onunla birlikte mi gitti?" Barmen içkileri ustalıkla karıştırırken Eve sordu.

"Evet. Bu onun için normal değil ama bir tıklama oldu ve bir süredir görüştüğü adamla birkaç hafta önce ayrıldılar, bu yüzden serbest kaldı. Eğer onunla konuşmak istersen bu akşam dokuzda tekrar yayında olacak."

"Adresine ihtiyacım var."

Barmen ilk kez geri çekildi. "Bakın, polis olduğunuzu anlıyorum ama bunu yapmaktan gerçekten hoşlanmıyorum ve zaten birkaç saat içinde geri dönecek."

"Burada birkaç polisin onunla flört etmek istedikleri için mi fotoğrafını gösterdiğini düşünüyorsunuz?"

"Şey, hayır, ama-"

"Birkaç gece önce bir kadını öldürdü. Birkaç on yıldır bu işi yaparak hayatını kazanıyor. Bana adresini ver."

"Aman Tanrım. Buradan sadece birkaç blok ötede." Adresi söyledi. "Biz iş arkadaşız, bilirsin, Kaylee ve ben. Dört yıldır. Ona beni etiketlemesini söyle, tamam mı?"

"Pekâlâ. Bu gece gelirse bana haber ver." Peabody'ye barın üzerine bir kart koyması için başıyla işaret etti. "Ona ipucu verecek bir şey yapma. Sadece içkisini servis et ve benimle temasa geç."

"Emin olabilirsin. Kaylee beni etiketlesin, lütfen." "Yaparım."

Dışarı çıktıklarında Peabody, "Bu da başka bir mola," dedi.

"Belki de. Sadece birkaç blok yürürlerdi. Belki yukarı çıkmasına izin verir, belki vermez. Belki vermezse ne kadar zorlayabilir ki? Seks bekliyor, ona içki ısmarladı, değil mi? Primo şampanya. Onu kandırdı, değil mi? Her iki durumda da, muhtemelen onunla birlikte olmuştur."

Eve binanın dışında durakladı. Güzel bir altı katlı, tamamen konut, kameralar da dahil olmak üzere iyi bir güvenlik.

"Bak bakalım bize güvenlik görüntülerini verebilecek bir süper var mı? Kendisi ikinci katta. Benimle orada buluş."

"Bunun üzerine."

Eve içeri girdi, eski, titizlikle yenilenmiş ahşap zeminli küçük lobiye girdi. Kapıları New York'un ufuk çizgisinin duvar resimleriyle boyanmış bir çift asansörü görmezden geldi ve merdivenleri kullandı.

Temiz bir bina, diye düşündü, gösterişli tarafta. Kaylee ya o borularla çok iyi para kazanıyordu ya da kirayı karşılayacak başka bir geliri vardı.

Daire 2A'nın önünde durdu, zile bastı. Tekrar denedi ama cevap alamadı.

Dönüp 2B'yi denerken midesi bulandı.

Dahili telefondan bir kadın sesi cevap verdi. "Evet?"

"NYPSPD." Eve rozetini kaldırdı. "Kaylee Skye'ı arıyorum."

Kapı açıldı ve ses, siyah bir mayo ve mavi bir etek giymiş, kıvılcıka çalan siyah saçlarını çarpıcı bir yüzün üzerinde sıkı bir topuz yapmış bir kadına dönüştü. "Neden?"

"Ona bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Bayan Skye'ı tanıyor musunuz?"

"Koridorun hemen karşısında oturuyor."

Görünüşe göre polis işbirliği o gün için sınırına ulaşmıştı.

Eve PPC'sini çıkarıp Cobbe'nin resmini gösterdi. "Peki ya o?"

"Onu daha önce hiç görmedim."

"O yaptı ve adam birden fazla cinayetle aranıyor. Dün gece iş yerinden onunla birlikte çıkarken görülmüş ve evine girmesine izin vermiş olabilir. Sabıka kaydından haberi olmayabilir. Şimdi, nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır." Ama şirret bakış ve ses tonu değişmişti. Hâlâ biraz şüphe, biraz polislerden hoşlanmama ama aynı zamanda endişe. "Hâlâ uyuyor olabilir, geç saatlere kadar çalışıyor. Ama bir sonraki dersime gitmeden önce onu görmeyi umuyordum. Ortağım ve ben bir dans okulu işletiyoruz."

"Bu adam tehlikeli," diye başladı Eve.

Asansörün kapısı açıldı ve Peabody dışarı çıktı.

"Yemleri aldım, iki-yirmi üçte birlikte geldiler. Zorlama yok. Saat üç buçukta ayrıldı. Darmadağınaktı," diye ekledi dansçıya bir bakış atarak. "Dallas, parmak eklemleri sıyrılmıştı."

Dansçı koridorun karşısına sıçradı ve Kaylee'nin kapısına vurmaya başladı. "Kaylee! Kaylee, ben Marta! Aç şu kapıyı. Uyan ve şu lanet kapıyı aç."

Peabody, "Başkomiser girmemize izin verdi," dedi. "Avukatı arıyor ama içeri girmemizi söyledi."

"Al onu." Eve dansçıyı iterek geçti ve ustasını kullandı.

"NYPD," diye duyurdu. "İçeri geliyoruz."

Uyarı için çok geç olduğunu zaten biliyordu ama içeri adım attı. Sessiz renkler ve pelüş kumaşlarla döşenmiş hoş bir kadın yaşam alanı. Bir çift gök yüksekliğinde gümüş topuklu ayakkabı, ipeksi bir havuzun içinde uzun beyaz ve gümüş bir elbise.

Dansa burada başlamışlardı, diye düşündü, heyecanlı, muhtaç öpüşmeler, aceleci eller, yatak odasına doğru ilerlerken elbiseden sıyrılmalar.

Bir şeylerin yanlış gittiği yer.

Çok mu sert? Yavaşlayalım mı? Hayır, yapma? Beklemek mi? Bunların herhangi biri ya da hepsi, diye hayal etti.

Çığlık atmış, yardım istemiş miydi? Böyle bir yerin ses yalıtımı iyi olmalı.

Çünkü yavaşlamamıştı, beklememişti. Onu ikna etmek için yumruklarını kullanmıştı. Belki de onu öldürmek istememişti. Bıçak kullanmamıştı.

Ellerini kızın boğazına kapatıp canını öyle bir sıkmıştı ki kız, giydiği iç çamaşırları lime lime olmuş, yüzü -şimdi bile hayret verici- morarmış, çırpınışları yüzünden yatak çarşafı birbiri karışmış bir halde yatıyordu.

Eve dansçının Peabody'ye bağırdığını duyabiliyordu, bu yüzden döndü ve partnerinin kadını fiziksel olarak geri tuttuğu kapıya doğru yürüdü.

"Durmanız gerekiyor. Eğer durmazsan, seni zapt etmek zorunda kalacağız."

"Kaylee orada mı? Kaylee!"

"Artık onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kadın geriye doğru sarsıldı, sonra Peabody'nin ellerinden su gibi kayıp yere düştü.

"Onu yakaladım, Dallas. Şimdi benimle gel. Marta'ydı, değil mi?"

Benimle gel Marta."

Peabody'nin keder ve şokla başa çıkabileceğine güvenen

Eve kapıyı kapattı.

Ve aradım.

O sözlerini bitirdiğinde Peabody kapıdan içeri girdi. "Onu sakinleştirdim ve ortağı geliyor. Onu kesti mi?"

"Hayır. Dövülmüş -çoğunlukla yüzüne vurulmuş- ve elle boğulmuş. Saha kitlerini arabadan çıkarmamız ve barmene haber verip daha resmi bir ifade almamız gerekiyor."

"Tamam, kitleri alacağım ve barmene söyleyeceğim. Burada işimiz bittiğinde ondan ifade vermesini isteyebilirim."

"Yeterince iyi."

Beklerken, kurbanı aradı.

Kaylee Skye, otuz bir yaşında. En yakın akrabaları Dayton, Ohio'da yaşayan bir anne, üvey baba ve üvey kardeş; Columbus, Ohio'da yaşayan bir baba, üvey anne ve üvey kardeş. Ve kirayı nasıl ödeyebileceğini açıklayan bir vakıf fonu kurmuş olan anne tarafından büyükanne ve büyükbaba.

Eve mutfağa doğru yürüdü, düzenli mutfağı, aynı derecede düzenli banyoyu inceledi -taze, kabarık havlular, kalın beyaz bir mum.

Mutfağın dışındaki küçük oyuk bir tür ofis olarak hizmet veriyordu - mini kompakt, krem rengi masa ve sandalye, sandalyenin üzerinde kraliyet mavisi bir minder.

Yaşam alanında, sohbet için düzenlenmiş mobilyalarla çok sayıda sessiz maviler ve güller.

Cobbe onu içeri soktukten sonra konuşmak için endişelenmiş gibi görünmüyordu.

Onu istemişti -ve neden olmasındı- bu yakışıklı, iyi giyimli, hoş aksanlı ve cazibeli adamı.

Onu içeri sokana kadar. Sonra acele etti.

Belki de ilk başta bunu heyecan verici bulmuştu, kendini o ana, ağızlara, ellere ve ele geçirilmenin heyecanına kaptırmıştı.

Sonra işler zorlaştı.

Eve tekrar etrafına baktı, kadın dokunuşları, sessiz renkler, her şeyin güzelliği.

"Sert bir tip değildin, değil mi Kaylee? Biraz romantizm,

yumuşak hareketler istiyordun ve o

"Sadece sevişmek ve sert sevişmek istiyordum."

Tekrar yatak odasına doğru yürüdü, kapının girişinde durdu. "Sadece yavaşlamasını, biraz dikkat etmesini istedin. Ama yapmayacak. Yapamaz. O böyle biri. Ve ona durmasını, beklemesini söylediğinizde size vuruyor. Bahse girerim daha önce kimse yüzünüze yumruk atmamıştır. Bu bir şoktur - o acı, o hakaret, o ani korku. Bağırırsınız, mücadele edersiniz ve o size tekrar vurur."

Tekrar ve tekrar, diye düşündü Eve. Tekrar ve tekrar.

"Size çenenizi kapamanızı söylüyor mu, size fahişe, kaltak diyor mu? Muhtemelen. O senin güzel sütyenini ve külotunu yırtıyor ve sen ağlıyorsun, yalvarıyorsun. Belki bir çığlık atmayı başarırınsın. O da seni susturmak için ellerini boğazına kapatıyor, içine giriyor, havanı sıkıyor, sıkıyor, pompalıyor, itiyor ve homurdanıyor."

Ve işi bittiğinde, ne yaptığını gördüğünde, hiçbir şey hissetmiyor. Sadece pantolonunu giyer ve dışarı çıkar.

"İhtiyacı olanı aldı."

Bağlantısını çıkarıp Abernathy ile bağlantı kurdu. "Bir tane daha var."

"Ne? Teğmen? Kim? Nerede?"

Ona ismi ve adresi verdi. "Yardımcınız sizi buraya getirecek." Peabody saha kitleriyle içeri girerken arkasına bakarak başıyla onayladı. "Yapacak işlerim var."

Eve, olay yerini süpürgecilere, kurbanı da morg ekibine bıraktıklarında, bir fırsat yakaladıklarını düşündü. Ve hala.

Peabody'ye "Bunu evde yazacağım," dedi. "Ben yazacağım. Ben eve senden daha yakınım. Kopyalayacağım."

Sen. Bunu durduramazdık, Dallas. Ve dosyasında bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey yok -bernathy doğruladı-. Kâr için öldürür, keser biçer. Bu onun tarzı değil."

"Şu anda çalışmıyor. Bu bir görev, hatta bir tür tatil. Çalışırken olduğu gibi kontrol altında değil. Ben de diyorum ki dosya yanlış, Abernathy yanlış."

İçinde kaynayan öfkenin taşmak istediğini hissetti, onu tekrar bastırmak zorunda kaldı.

"Başkaları da oldu. Çözülmemiş ya da kapatılmış yanlış davalar ona kadar uzanıyor."

"Sanırım haklısın. Onun için kolaydı, sadece başka bir gece."

"Seni Central'a ya da evine, nerede çalışmak istersen oraya bırakabilirim."

"Ben hallederim. Hızlı bir metro yolculuğu. Bu gece görüşürüz. McNab minibüste, sen ve Roarke'ın da öyle olduğunu duydum. Ben de varım."

"Pekâlâ. Barmenin ifadesini alacağım, sonra da evde çalışacağım."

Arabasına döndüğünde ruh hali dibe vurmuştu. Ağlayan dansçıyı, ağlayan barmeni, ağlayan ebeveynleri dinlemişti.

Kederleri dalga dalga içine yayıldı.

Evini istiyordu, Roarke'ı istiyordu, kedisini istiyordu. Ve iş istiyordu. Çünkü iş onu bu orospu çocuğuna götürecekti.

Sonra okulu hatırladı.

Çok geç, çok iş var, diye düşündü. Başka bir zaman giderdi. Hiç havasında değildi.

Ve küfürler mırıldanarak rotasını değiştirdi.

Çünkü, lanet olsun, bu önemliydi. Önemliydi.

Böylece on dakikalığına uğrar, hızlıca bir göz gezdirir, sonra da Roarke'a gördüğünü söyleyebilirdi. Hızlıca girip çıktıktan sonra onu etiketlemenin bir anlamı yoktu.

Tabii ki bu, park edecek lanet bir yer bulmak anlamına geliyordu, bu da daha fazla zaman ekliyordu, sonra görünüşe göre eve gitmek istemeyen insan selinin arasından okula doğru yürümek.

Ve tamam, harika görünüyordu - en azından dışarıdan. Gösterişli olmadan ağırbaşlı ve... neydi o kelime?

Staid mi? Garip bir kelime ama öyle değildi.

Beklendiği gibi iyi, sağlam bir güvenlik. Kimin cevap vereceğini görmek için usta yerine zili çalmayı tercih etti.

Rochelle'i beklemiyordu.

"Oh, ben de senin gelmeni umuyordum!" Eve tepki veremeden Rochelle onun elini tuttu ve hemen içeri çekti.

"Hâlâ burada olacağını düşünmemiştim."

"Bugün büyük bir gün ve kendimi bir türlü alamadım. Wilson az önce ayrıldı. Bir saat içinde kutlama yemeği için onunla buluşacağım."

"Seni tutmak istemiyorum."

"Hayır, hayır, izin verin size göstereyim. Bugün o kadar çok güldüm ve ağladım ki sayısını unuttum. O yüzden ikisini de yaparsam beni affedin. Gündüz öğrencileri gitti ve kalanların çoğu ya mutfakta ya da hala bavullarını boşaltıyor, odalarıyla uğraşıyor."

Sınıfları, çalışma alanlarını, dinlenme alanlarını gezdiler - neşeli alanlar, temiz, aydınlık.

Bilim alanları, meslek alanları, müzik odaları, bir tiyatro.

"Hiçbir numarayı kaçırmadı, değil mi?" Eve düşündü.

"Hayır, yapmadı. Keşke bugün bazı çocukların, ebeveynlerin ve velilerin tepkilerini görebilseydiniz. Birçoğunun daha önce böyle bir yeri, böyle bir fırsatı olmamıştı. Hepsinin başaramayacağını biliyorum ama birçoğu başaracak. Pek çoğu başaracak."

Geri döndüler, yemek salonundan geçip ana mutfağa girdiler. Küçük bir çocuk sürüsü, üç yetişkin -personel- ve yetişkinler çocuklara yemek hazırlama konusunda rehberlik ediyordu.

Harika kokuyordu.

"Bölmeyeceğiz. Carlo, baş aşçı mı? O gerçek bir keşif. Öğrencilere yemek pişirmenin hem sanatını hem de bilimini öğretecek. Onları beslenme konusunda eğiteceğiz ama aynı zamanda işin eğlencesini de öğreteceğiz."

"Yemek yapmak eğlenceli mi?"

"Carlo'ya göre. İlerleyen ya da ciddi ilgi alanları olan öğrenciler için atölye mutfağımız da var."

Üst katta, daha fazla sınıf, toplanma, çalışma ve özel ilgi alanları için daha fazla alan.

Rochelle'in video ve iletişim alanı olarak adlandırdığı yerde, ekranda Nadine ve Quilla'nın izlediği okulun bir videosunu gördü.

"Özür dilerim," dedi Rochelle. "Bölüyoruz. Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim Nadine."

"Neredeyse bitti." Keskin muhabir gözleriyle Eve'e uzun uzun baktı. "Quilla, konuştuğumuz düzenlemelere başla. Ben hemen döneceğim."

"Tamam, ama ben istiyorum ki..." Ayağa kalktı, Eve'e doğru yürüdü ve elini uzattı.

Şaşkın Eve elini salladı.

"Ben de sarılmaktan pek hoşlanmam, çok tuhaflar. Sadece teşekkür etmek istiyorum."

"Tamam. Bir şey değil. Nasıl gidiyor?"

"Acayip bir magazin olacak. Nadine Now'a benim videomdan bir klip koyacak."

"Şu düzeltmeleri yap," diye hatırlattı Nadine ona. "Sonra tartışırız."

"Ben her şeyi hallederim."

"Sizi konuşmanız için yalnız bırakayım." Rochelle geri adım attı. "Sarılmaktan pek hoşlanmadığın için üzgünüm." Ve Eve'e sıkıca sarıldı.

Eve'in sırtı dönük olduğu için Quilla'nın o anı kamerasına çektiğini görmedi.

"Akşam yemeği için Wilson'la buluşmadan önce gidip tekrar gülecek ve ağlayacağım."

"Crack-ah, Wilson'a söyle, beyaz kız selam söyledi."

"Yapacağım. Ne gün ama. Kesinlikle harika bir gün."

Biraz burnunu çekerek gitti ve Nadine Eve'in koluna girerek onu Quilla'nın duyamayacağı bir yere götürdü.

"Önce bir arkadaş olarak söyle bana, Roarke nasıl, sen nasılsın?" "İyiyiz. Harika bir gün olduğunu söyleyemem ama

Biz iyiyiz. Hallediyoruz."

"Cobbe hakkında elimden gelen araştırmayı yaptım. Muhtemelen bilmediğin bir şey yoktur, ama sana göndereceğim. Şimdi bana yapabileceğim başka bir şey olup olmadığını söyleyin."

"Biz hallediyoruz." Quilla'nın bir şeyler yaptığını görebiliyordu.

-video ile birlikte. Kaydedilen sesini, diğer çocukların seslerini ve tüm bunların enerjisini duydu.

"Çok yakınız. Ben yakın olduğumuzu biliyorum ama o ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyor. Bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Siz onaylamadıkça hiçbir şey yayına girmez. Bunu her zaman bir soruşturmada işbirliği yapmış ve yapacak bir profesyonel olarak söylüyorum, ama aynı zamanda arkadaşınız olarak. Roarke'un arkadaşı olarak. Bunu biliyorsun, Dallas."

"Bunu biliyorum. Bunu ona öğretiyor musun?"

Nadine tekrar Quilla'ya baktı. "Kesinlikle haklısın, ama o zaten buna sahip. Dürüstlüğünün yanı sıra hevesi ve hatırı sayılır bir yeteneği var. Bunu küçümsüyorum çünkü disipline ihtiyacı var. Bu çocuk için biraz deli oluyorum."

"Bana karşılıklı görünüyor." Sonra Eve içini çekti. "Başka bir kadını öldürdü. Profesyonel olarak değil."

"Kim? Ne zaman? Nasıl?"

"Cinayeti -Kaylee Skye- açığa çıkarabilirsin ama Cobbe bağlantısını değil. Bildiğimizi bilmesini istemiyorum. Henüz değil. Rızaya dayalı seks güneye gitti, tecavüze/cinayete dönüştü. Onu boğdu."

Nadine kaşlarını çatarak başını salladı. "Kesici aletler kullanıyor. O olduğuna emin misin?"

"Çalışmıyordu, araştırmak ister misin? Bahse girerim daha önce de bu şekilde öldürmüştür. Çözülmemiş cinayetler. Göze çarpanlara, hızlı adamlara gidiyor. Yol boyunca bazı LC'leri öldürmüş olabilir ama büyük olasılıkla sivilleri öldürmüştür çünkü bir LC'nin izini sürmek çok kolay olacaktır. Takma isimlerini, yani Skye gibi sivilleri korumak isteyecektir."

"Ne bulabileceğime bakacağım."

"Ben de öyle. Gitmeliyim, işime dönmeliyim." Ama bir an

daha durdu. "Burası güzel bir yer, değil mi? Sanki bir

iyi bir yer."

"Bana etrafı gezdirirken gözleri dolan tek kişi Rochelle değildi. Quilla da öyle, o da çetin cevizdir. Burası iyi bir yer Dallas ve burada hayatlar değişmeye başladı bile."

"Tamam. Güzel. Benim gitmem gerek. Cobbe bağlantısını koparabildiğinde sana haber veririm."

"Hazır olacağım. Oh, ve Dallas?" Eve uzaklaşırken Nadine ekledi. "Güzel eşarp."

"Ne?" Eve küfrederek kendine baktı ve elindekini çıkardı. "Bu Peabody'nin."

"Sana yakışmış."

Eve onu cebine tıktı ve yürümeye devam etti. Aptal şapkayı atmayı hatırladığı için minnettar olmalıydı.

Temiz ve aydınlık ortamı, güzel yemek kokularını, el sıkışırken Quilla'nın gözlerindeki ışığı hatırlayarak aşağı inip çıktı.

Ve morali oldukça yükselmiş bir şekilde eve doğru yöneldi. Kuyruklara karşı tetikte dururken bile Evlilik Kuralları.

Gösterge paneline "Roarke'a mesaj at," diye emretti. "Eve gidiyorum."

Bunu söylemek iyi hissettirdi, oraya ulaşmak için mücadele ettiği trafiğin -büyük olasılıkla- sabaha kadar karşılaşacağı en kötü trafik olacağını bilmek iyi hissettirdi.

Gösterge paneli gelen bir mesajı işaret ettiğinde "Mesajı kabul et," dedi.

Roarke'un sesini duydu, başka bir moral yükseltici.

Benim gibi. Şimdi kapılara doğru dönüyorum.

"Cevap ver: Bir şişe aç, dostum. Zamanımız geldi."

Cevabı saniyeler sonra geldi. **Olmuş bil.**

Güzel, diye düşündü. Bazen evli olmak güzeldi. Belki de şu anda başlarına gelen onca saçmalıktan sonra birbirlerine sahip olduklarını bilmek özellikle güzeldi.

Bir sonraki sinyal telsizinden geldi ve onu tek bir dilek tutmaya zorladı.

Her ne ise, arabayı tekrar geri döndürmek zorunda kalacağı anlamına gelmiyordu.

Bilek ünitesinden cevap verdi. "Dallas."

"Santiago, Carmichael ve iyi haberlerim var."

"Birazını kullanabilirim."

"Evet, ikinci cinayeti duyduk. Ama kiralık aracının kimliğini tespit ettik."

"Ne kadar emin?"

"Yüzde yüz. Evraklara bakıyorum - 61 model siyah Tuscan Regal arazi aracını kiralamak için kullandığı ehliyetin bir kopyası da dahil olmak üzere, tam yüklü - plakasına kadar, Loo. Liam O'Patrick ismini kullanmış ve aynı isim altında bir Interstellar kredi hesabı açmış. İkisi de araç kiralama acentesinin güvenlik taramasından geçmiş. Onunla çalışan acente bugün yok ama adresi elimizde ve onunla konuşmak için oraya gidiyoruz."

"Araç için arama emri çıkartın - plakayı değiştirmiş olabileceği uyarısıyla birlikte plakayı kullanın. Emirler: Aracı takip edin, ama durmayın, yaklaşmayın."

"Carmichael şu anda bunu yapıyor."

"İyi iş, Santiago. İkiniz de iyi iş çıkardınız. Ellerindeki tüm güvenlik kayıtlarının kopyalarını alın ve bana gönderin. Kiralayan adam ne diyor bana haber verin."

"Tamamdır."

Polis işi, diye düşündü, sadece iyi, sağlam, inatçı polis işi. Bu iş böyle yapılır. Ve evlilikten daha fazla kural olduğu için, Abernathy'yi güncellemek için bir metin yazdırdı.

Ve sonunda kapıdan döndü.

18

İçeri girdiğinde Summerset yalnız bekliyordu. Bu da Galahad'ın Roarke ile üst kata çıktığı anlamına geliyordu. Kendisi de orada olmak istediği için, selamlaşma hakaretini bir kenara bırakıp -bir dahaki sefere her zaman vardı-doğrudan konuya girdi.

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Tatlı olarak limonlu pasta var."

"Bugün aldığım en iyi haber değil ama sıralamaya giriyor." Tepeliği kapı direğinin üzerine fırlattı. "Garip bir iletişim girişimi ya da teslimat teşebbüsü yok mu?"

"Hayır. Burada Roarke'a saldırmaz."

"Hayır, ama senin için deneyebilir."

Summerset merdivenleri çıkmaya başlarken gülümsedi. İtiraf etmeliydi ki bu, insanın tüylerini diken diken edebilecek türden bir gülümsemeydi.

"Büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır."

"Yine de kemikli altınıza dikkat edin. Fazladan bir silah için sopayı her zaman kışından çıkarabilirsiniz."

Ve sayı! Anında bir hakaret bulamayacağını kim söyledi?

Oldukça tatmin olmuş bir şekilde doğruca ofisine gitti.

Bir şişe açmış, kristalde neredeyse parlayan ikinci bir kırmızı bardak doldurma işleminde duruyordu.

Kedi Roarke'un bacaklarına sürtünmeyi bırakıp tırısıa onun bacaklarına sürtündü.

Sonra dondu, kokladı. Kuyruğunu havaya kaldırarak kasıla kasıla uzaklaşmadan önce çift renkli gözleriyle ona bir bakış fırlattı.

Orta parmağın kedilerdeki karşılığını gördüğünde anlıyordu.

Roarke başını eğerek ayaklarının dibinde oturan ve Eve'e ölümcül bakışlar fırlatan kediye baktı.

"Peki tüm bunlar ne?"

"Bir kedi vardı. Kedi kadınla röportaj yaparken kucağıma oturdu. Çok kızdı."

O da ona ölümcül bir bakış fırlattı. "Ton balığının nereden geldiğini hatırlarsa bunu aşmak zorunda kalacak."

Roarke'a bir parmak salladı. "Ve sakın Summerset deme."

Sadece başını salladı. "Böyle bir günün ardından beklediğim kadar yorgun görünmüyorsun," dedi dudaklarını onunkilere değdirmek için yanından geçerken, sonra da bardağı uzattı.

Öte yandan o, kadının beklediğinden daha yorgun görünüyordu, çünkü nadiren yorgun görünürdü.

"İyi haberlerim var."

"Birazını kullanabilirim."

"Tatlı olarak limonlu pasta var."

Dudakları biraz kıvrıldı. "Turta her zaman iyi haberdır."

"Taşıyıcısının kimliğini, markasını, modelini, rengini, etiket numarasını belirledik.

Tüm puanları aldık."

"İşte bu, pastadan daha iyi bir haber."

Onu tanıyordu. "Dün gece öldürdüğü kadını düşünüyorsun."

"New York'tan planladığı gibi ayrılmış olsaydı, kız hayatta olurdu." Kız konuşamadan onun elini tuttu. "Buna benim sebep olmadığımı biliyorum. Bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını da biliyorum. Ve yine de, bir kadın öldü çünkü o burada, beni bitirmeyi umuyor."

"Seni bitiremez. Sadece bu kadar. Ona yaptıklarını hak etmedi. Öldürülen ölümler neredeyse hiç hak etmezler."

Elini göğsüne, kalbinin üzerine koydu.

"Ve eğer New York'tan ayrılmış olsaydı, evet, kız hayatta olurdu. Şimdi değilse bile yakında başka biri ölmüş olacaktı. Ve sonra bir başkası, bir başkası. Çünkü onu durduramazdık. Ama o burada ve biz onu durduracağız."

Onu tekrar öpmek için eğildi. "Ofise dönmek yerine seninle kalmalıydım. Böyle bir zamanda beni sabit tuttun."

"Ben de tam bunu birbirimiz için yaptığımızı düşünüyordum. Bir şeyler yiyelim, turta da dahil. Ve somurtmayı bırakana kadar ona hiçbir şey vermeyelim."

Bunun üzerine Galahad bir bacağını havaya kaldırdı ve sanki hiç umurunda değilmiş gibi yıkanmaya başladı.

O daha iyi biliyordu.

"Bunu halledeceğim - bu beni kara kara düşünmekten kurtaracak.

Kurulunuzu güncelleyin."

Bunu yapmak için şarabını bir kenara bıraktı.

"Onun naklinin yanı sıra başka molalarımız da var - gerçi bu büyük bir mola."

"Anlat bana," dedi mutfaktan.

"Jenkinson ve Reineke, işbirlikçi bir tezgâhtarın olduğu bir dükkâna girdiler. Erkek giysileri çok pahalı, ben de bunu alacağını düşünmüştüm. Urbane diye bir yer."

"Evet, biliyorum."

Çalışırken durakladı. "Burası size ait değil, değil mi?" "Değilim, sadece binanın kendisi."

"Sadece binanın kendisi," diye mırıldandı. "Her neyse. Birkaç tişörte dört büyük beden falan verdi ve bir ceketi gözüne kestirdi. Kendi bedeninde değilmiş ama tezgâhtar onu almaya çalışacağını söyledi, o yüzden geri dönebilir. Eğer bu gece onu indirmesek ve indirirse, tezgâhtar ne yapacağını biliyor. Daha sonra mağazalara, barlara ve restoranlara dağıldık.

Katip ona birkaç yer daha önermiş. Sonra da kurbanını aldığı bara."

Adam tabaklarla içeri girdiğinde tahtayı bitirdi ve kendi kendine yemekten sonra kitabını güncelleyebileceğini söyledi.

Biraz normale ihtiyacı vardı.

Belki bazıları için cinayet normal bir akşam yemeği konuşması değildi, ama onlar için öyleydi.

Makarna primavera, diye not etti. Eski güzel spagetti ve köftelerle boy ölçüşemezdi ama berbat da değildi. Şarabını aldı, adam küçük terasın kapılarını açarken oturdu.

Bahar içeri aktı.

Bir ısırik aldı.

Kesinlikle berbat
değildi. "Okula
uğradım."

Şaşırmış bir halde şarabını kaldırdı. "Öyle mi? Beni etiketlemediğin için buna vaktin olacağını düşünmemiştim."

"Sadece hızlıca bir göz gezdirdim çünkü görmek istedim. Kendi kendime düşüncelere dalmıştım, o da buna bir son verdi. Rochelle hala oradaydı ve pırıl pırıldı. Bana bir kısmını, çoğunu anlattı. Her şey çok..."

Bir kelime aradı. "Mümkün," diye karar verdi. "Mümkün olanı her yerde görebilir ve hissedebilirsiniz. Mutfakta yemek pişiriyorlardı. Personeliniz arasında bir şef olduğunu bilmiyordum."

"Sana söylemiştim."

"Gerçek bir şef değil de aşçılarız olur diye düşünmüştüm."

"İyi beslenmeliler ve umarım bazıları ikimizden de daha iyisini yapar ve biraz yemek pişirmeyi öğrenir."

"Oradakiler bunu araştırdı. Nadine oradaydı." "Öyle miydi?"

"Quilla'nın yaptığı bir videoda Quilla ile çalışmak."

"Ah evet, daha önce ham görüntülerin birkaç dakikasını görmüştüm. Çok iyiydi. Nadine doğuştan gelen yeteneğini çoktan parlatmaya başlamış."

"Hah. Ben de tam bu kelimeyi düşünmüştüm. Parlatma. O akıllı bir çocuk. Mümkün olanı görüyor Roarke, her yerinde bu var. Bunu görmek, bilmek iyi hissettirdi. Bunu gören ve kullanan tek kişi o olmayacak."

Sadece kontrol etmek için bakışlarını kaydırdı. Galahad uyku koltuğuna yayılmış, kuyruğu aşağı sarkmış ve seğiriyordu. Gözleri kısılmış ve bakıyordu.

"Bugün orada bir çocukla tanıştım," dedi Roarke ona. "Çok genç, sanki doğuştan gitarı varmış gibi gitar çalıyor. Quilla tek olmayacak, hayır, o da bir başkası. Bana Grafton Caddesi'nde küçük köpeğiyle şarkı söyleyen çocuğu hatırlattı. Ona ne olduğunu merak ediyorum."

"Öğrenebilirsin."

"Adını hatırlamıyorum, eğer biliyorsam bile. O zamanların çoğunu geride bıraktım. Ya da öyle sandım. Kara kara düşünmüyorum," diyerek onu temin etti. "Düşünüyorum. Bizim burada yaptığımız gibi bir okul orada hoş karşılanabilir."

"Bu büyük bir düşünce."

"Neden küçük olsun?" Şimdi gülümsedi ve ciddiydi. "Belki bir dahaki sefere ailemizi ziyarete gittiğimizde Dublin'e uğrar ve bir göz atarız."

Uzanarak onun elini sıktı. "Şimdi bana ne bildiğini anlat."

Her zamanki gibi makarna ve şarap eşliğinde cinayetle konuştu.

"Dükkânlar, market, bar," diye düşündü Roarke. "Birkaç bloğu kaplamış. Sanırım deliğinin o bölgede olduğu konusunda haklısın. Sık gittiği yerlere yürünebilir ve bugün bizi götürdüğü yere değil."

"Her bir şey aldığında poşet taşırdı. Taksiye binebilirdi, metroya binebilirdi ama aşağı yukarı yaşadığın yerde alışveriş yapmak daha mantıklı. Ve Aşağı Batı Yakası'nın o bölgesine bakacağımızı düşünmesi için henüz bir neden yok."

"Arama sonuçlarını biraz daha hassaslaştırabilirim. Eğer daha derine inersem, güvendiğim kişilerin ötesine geçip

Onu tanıyor, ondan korkuyor ya da ona borçluydu ve bu da kaçınılmaz olarak onlardan birinin ya da daha fazlasının bu konuda ona geri dönmesine yol açacaktı."

"Riske atma," dedi Eve hemen. "Önümüzdeki yirmi dört saat içinde onu bulma şansımız yüksek. Bu kadarla bırakalım. Nerede alışveriş yaptığını, nerede kadın aradığını, ne sürdüğünü biliyoruz. Muhtemelen ne giydiğini de biliyoruz. Ve o ceket istiyordu, bu da var. Birikiyor. Sağlam, artan polis işi ekler."

"Daha önce de gördüğüm gibi. Abernathy ne diyor?"

"Cobbe'nin bir araç kiralamasına şaşırdı. Daha önce kiralamadığı için değil ama burada böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştir. Toplu taşıma iyi, şehri tanımıyor. APB'nin milyonda bir ihtimal olduğunu düşünüyor."

Roarke başını salladı. "Çünkü ya saklandığı yerde bir garajı var ya da içeride bir yer kiralamış. Bu tür bir arabayı sokağa park edemezsiniz ve kaldığınız yere uygun, düzenli bir park yeri bulursanız şanslı sayılırsınız."

"Katılıyorum, ama bir ara onu kullanacak. Aklınca sizi yakalamayı başardığında bu bir araçtır."

O gözler, o vahşi İrlandalı gözler, onunkilere kilitlendi. "Ya da sen."

"Ya da ben. Ve hızlıca tavşana binmesi gerekiyorsa buna ihtiyacı var. Aptal değil, bu yüzden ihtiyaç duyduğunda şehirden nasıl çıkacağını planladı."

"Yine aynı sayfadayız. Ava ne zaman başlıyoruz?"

"Saat 100'de Central'da buluşacağız. Başka bir kadın için trollük yapabilir ama bu gece orada saklanacak kadar akıllı olduğunu düşünüyorum."

"O halde biz buradaki işimizi bitirirken kahve ve turta içelim derim."

Onu ofisine götürdü.

Kendi evinde yalnız olan Eve, somurtan kediye bir bakış bile atmadan mutfağına doğru yürüdü.

Elinde bir avuç kedi mamasıyla dışarı çıktı ve komuta merkezine geri döndü. Otuz saniyeden kısa bir sürede

Santiago'dan gelen evrakları tararken Galahad kamburunu tezgâhın üzerine sıçrattı. Hâlâ tarıyor, hâlâ elinde ikramları tutuyor, onun çıkmasını bekliyordu.

Yanına sokuldu ve başıyla omzuna bir şaplak attı.

"Bir şey mi istiyorsun?"

Ona tekrar vurdu, bir sürtünme ekledi.

"Biliyorsun, iş sırasında başka bir kediyle karşılaştığım zamanlar olacak. Hatırlarsan, seni bulduğumda da iş başındaydım."

Elindeki ikramları sallayarak ona döndü. "Eve getirdiğim kişi sensin."

İkramları tezgâhın üzerine koydu. Beklediği gibi onlara saldırmak yerine yine ona sürtündü.

Belki sevgiyle, diye düşündü, belki de diğer kedi kokusunu örtmek için. Muhtemelen ikisi de.

Ona uzun bir vuruş yaptı, kulaklarının arasına bir çizik attı. "Ayrıca, benim için hiçbir şey ifade etmiyordu."

Görünüşe göre tatmin olmuş olan Galahad ikramların üzerine atladı.

Her şeyin affedildiğinden aynı derecede emin olarak Santiago'nun raporuna geri döndü. Onu defterine ekledi, güncelledi.

Peabody'nin raporunu okudu ve şunu ekledi.

Turtasıyla arkasına yaslanıp tahtayı inceledi. Beze neydi ki? Neden bu kadar güzeldi?

Sinyal telsizini eline aldı. "Carmichael, elinde ne var?"

"Araba kiralayan adam ek iş olarak dansçılık yapıyormuş. Güzel karın kasları varmış. Onu bulduk. Cobbe'yi hatırlıyor, yüksek dolarlık kiralamayı, aksanı. Cobbe'nin birkaç haftalığına New York'a iş için geldiğini söylediğini anlattı. Güvenlik kontrolü sorunsuz geçmiş. Evraklardan da görebileceğiniz gibi, Cobbe onlara New York adresi olarak Modesto cinayeti için kaldığı oteli vermiş ve ehliyetindeki adresi araştırdığımızda aslında Dublin'de bir mağaza olduğunu gördük, yani sahte ama iyi bir sahte kimlik."

"İki hafta. Yani biraz zaman ayırmaya hazır. Tamam, iyi iş. Evine git."

"Bir dans için daha kalabilirim. Bar yemekleri var." Ayıldı. "Yaklaşıyoruz, Dallas. Santiago'yla onu yirmi dört saat içinde yakalayacağımıza dair bahse girmeye çalıştım ama kabul etmedi. Dedektif I'll-Bet-On-Anything de aynı şeyi düşündüğü için bahse girmede. Roarke'a söyle, o orospu çocuğunun peşindeyiz."

"Yapacağım."

Ayağa kalktı, ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış, saçlarını arkaya bağlamış bir halde oturduğu ofisine girdi.

Çalışma modu.

"Carmichael ve Santiago'yu görevden aldım. Carmichael size yaklaştığımızı söylememi istedi. Santiago buna inanmıyor çünkü o da buna inanıyor. Ve hepsi o orospu çocuğunun peşinde."

"Minnettarım." "Rafine

etme şansın var mı?"

"Bazıları. Şu anda ilk dördüm bunlar."

Ekrana bir harita getirdi ve dört yerin altını çizdi. "Bu, sık sık gittiği yerlerden çoğunun yürünebilir olarak kabul edeceği yerin sınırında ve karanlık karakterler için kiralık diyebileceğimiz bir yer değil. Küçük, dönüştürülmüş bir depo, mobilyalı ve haftalık ya da aylık kiralanabilir. Onun için avantajı hâlâ kapalı bir yükleme iskelesine sahip olması."

"Araç için."

"Evet. Ve tam donanımlı bir fitness alanında tam, son teknoloji güvenlik ve kapalı bir tur havuzu sunduğu ilan edildi. Hızlı bir soruşturmayla, Modesto cinayetinin ertesi sabahı hemen kullanılmak üzere ve bir aylığına kiralandığını öğrendim."

"Tamam." Başını salladı. "Kesin bir check-it-out."

"Bir diğeri, gördüğünüz gibi, bölgenin biraz dışında, ama yine de uygun. Garajlı, kapalı bir ev. Abernathy'nin ismini tanıyacağını tahmin ettiğim, oldukça hain bir Rus'a ait."

"Arkadaşın mı?"

"Hiç de değil, eskiden bile. Diğer ikisi alışveriş rotası için daha uygun, ancak ikisi de araç için kapalı alan sunmuyor. Yine de her ikisi de iyi bir konumda ve edindiğim bilgilere göre, belirli tiplere bir fiyat ya da bir lütuf olarak sunuluyor."

"Hepsini kontrol ediyoruz."

"Üç tane daha var, daha uzakta." Bunları onun için işaretledi. "Güçlü bir yürüyüş peşinde değilse, alışveriş bölgeleri için muhtemelen toplu taşıma araçlarını veya arabayı kullanacaktır."

"İlk dördünü bana, Feeney'e gönderin. Oradan başlayacağız." "Kolayca halledilir," dedi ve öyle yaptı.

"Neden birkaç saat ara vermiyoruz? Uzun bir gece olacak. Eğer vurursak daha da uzun."

Ona baktı, sonra elini tuttu. Kız kaçmadan önce onu kucağına çekti. "Bundan önce ikimizin de uyuyabileceğini sanmıyorum."

"Yorgunsun."

"Ben öyleyim." Adam onun boynuna sokuldu. "Bedeni ve ruhu yeniden şarj etmenin başka yolları da var." Dişlerini onun çenesinde gezdirdi. "Bütün gün sana ihtiyaç duydum. Kendimi senin içinde kaybetmek için korkunç bir ihtiyaç. İzin ver," dedi ağzı açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onunkini almadan önce.

Yorgunluk ve stresle birlikte bu neredeydi? diye merak etti. İçinden fışkıran ve onu yakıp kavuran bu ihtiyacı nereye saklamıştı?

Ona sarılmak, teklif etmek, almak için yer değiştirdi, sonra geri çekildi.

"Tanrım, kollarımda sustalı bıçaklar var."

"O zaman dikkat et." Ellerini gömleğinin altından geçirerek göğüslerini avuçladı. "Ve beni onlarla bıçaklamayın."

Onu nefessiz bıraktı, zaten nefessizdi. "Onları devre dışı bırakabilirim." Adamın ağzı, elleri dolaşp onu ele geçirirken başı geriye düştü. "Çıkar onları. Çıkarabilirim-"

Onu komuta merkezine kaldırdı ve kemerini açtı. "Korkunç bir ihtiyaç," dedi tekrar,

dirseklerinin üzerinde yükselirken pantolonunun düğmelerini açıyordu.

"Anlıyorum, anlıyorum ve bu bulaşıcı. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var-"

Elleri kızın üzerinde kayıyor, parmakları kızın içine giriyordu.

"Boş ver, boş ver." Orgazm, kadının tam ortasını yırttı. "Tanrım, boş ver!"

Onu böyle, ateşli ve çaresiz bir halde görmeye ihtiyacı vardı.

Onunla kıvranmak, onunla uçmak.

Ve kız zirveye ulaştığında, ellerini konsolun kenarını kavramak için geriye attığında, adam ağzını onun üzerinde kullanmak için aşağı indi.

Kadının çıkardığı sesler, o çılgın zevk çığlıkları ve iniltileri kanında şimşek gibi çaktı. O uzun bacakları kavradığında, ellerinde titriyorlardı.

Dişlerini kızın kalçasına geçirdi, dilini kızın üzerinde, içinde, etrafında kaydırды, ta ki kız titreyene, titreyene kadar. Ve tekrar kırıldı.

Kadın titriyor, nefes nefese kalıyordu ve adam onun kalçalarını kavradı. Tüm o vahşi, ıslak sığağa doğru sürdü.

"Daha fazla al. Beni al. Tüm benliğimi al."

Ağırlaşan gözlerini açtı ve çaresiz bir telaşla anladı. Tüm o anılar, tüm o korkunç anlar içinde çalkalanıyordu. Şimdiye ihtiyacı vardı, kim olduğuna, birlikte kim olduklarına ihtiyacı vardı.

"Her zaman." Duyguları, isyan eden hazzı onu sararken bile ona doğru itti, kollarını ona doladı. "Sen benimsin. Ben de seninim. Her zaman."

İçini parçaladı ve bu aşktı, bir bıçak kadar keskin. Bıraktığında, aşk kaldı.

Dudaklarını onun boğazına bastırdı. "Sen olmasaydın ben de olmazdım."

Aksini söylemeye başladı, sonra sakinleşti. Basit gerçeği anladı. "Sen olmasan ben de olmazdım. Her şey boyunca sen oradaydın. Asla geri adım atmadın, asla uzaklaşmadın."

Başını çevirdi, dudaklarını onunkilere değdirdi. "Ben buradayım."

"Biliyorum."

"Tanrıya şükür o sırada senden bir şey kesmedim." "Bunun için minnettarım." Pantolonunu yukarı kaldırdı, sonra onunkiyle birlikte

hala botlarından sarkıyordu, onu kaldırdı. "Duşa ne dersin?"

"Muhtemelen bir tane kullanabiliriz."

Onu asansöre kadar taşıdı. "Seks ve duş. Yeniden şarj olmak için huzursuz bir şekerleme girişiminden daha iyi."

"Bunu tartışacak durumda değilim."

★ ★ ★

Tekrar giyindi; kazak, pantolon, botlar, hepsi siyahtı. Stilettolarını yeniden taktı -neden riske girsin ki? - silah kayışını bağladı.

Roarke'ın da siyah giydiğini fark etti ama nedense onunki onu seksi bir hırsız gibi gösteriyordu.

Yine de bir zamanlar o da öyleydi. "Sersemletme yetkiniz var," diye hatırlattı ona.

"Çok doğru." Böyle söyleyerek dolabına geri döndü ve merakla onu takip etti.

Kıyafetleri, zarif ormanları, mükemmel çizgiler ve gruplar halinde asılı duruyor ya da raflarda katlanmış bir şekilde duruyordu.

Orta dolaba gitti, dar kapağın altında göremediği bir mekanizmaya bastı. Mini bir kontrol paneli açıldı. Bir kod girdi, başparmağını bir tuşa bastırdı. Sonra tüm taraf kayarak açıldı ve ortaya küçük, düzenli bir cephanelik çıktı.

"Ne oluyor lan! Benim neden bundan haberim yok?"

"Hiç sormadın," dedi basitçe, bir sersemletici ve bir koşum takımı seçmek için çömelirken.

"Tüm bunlar için lisansınız yok."

"Aksine, herkes için bir koleksiyoncu lisansım var."

"Ama bu-" Neden zamanını boşa harcıyordu ki? Öncelikler, diye hatırlattı kendine. "Mini patlayıcıyı ve savaş bıçağını al."

Ona, hayatının aşkına gülümsemek zorundaydı. "Bu kadar yetkili miyim, Teğmen?"

"Açıklayacağım. Seni öldürmek isteyen tehlikeli bir kiralık katille karşı karşıya gelme ihtimalimiz var. Tamamen silahlı olmanı istiyorum."

Adam silahları çıkarırken, kadın daha yakından bakmak için çömeldi. "Uzun menzilli bir LX-25 tekrarlayıcınız var."

"Ve?"

"Hiçbir şey." Biraz özlem duydu. "Güzelmiş."

"Sen de ister misin?"

Başını çevirdi ve onunla göz göze geldi. "Eğer bulursam ve bulduğumda, nerede bulacağımı biliyorum."

Öne eğildi, onu öptü. Doğruldu, kılıfındaki bıçağı kemerine bağladı. Koşum takımını taktı, bayıltıcıyı sabitledi.

Mini ceketinin cebine koydu.

"Paltoyu giymeni istiyorum, sana Noel'de verdiğim sihirli paltoyu."

"Anlaşıldı."

Bir an daha durup adamın yüzünü taradı. "Tamam, işte anlaşma. Bu bir polis operasyonu ve sen bir sivilsin. Aynı zamanda senin için kişisel, bu da benim için kişisel yapıyor. Bu bir karışıklık ama durum böyle. Onu canlı yakalamamız önemli."

"Ayrıca anlaşıldı. Peki ya kişisel olarak? Onu en az sizin kadar canlı istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum ve öyle ya da böyle konuşacağım. Bunları duymak için hayatta olması gerekiyor."

"Tamam o zaman. Ama ona biraz acı çektirme şansın olursa? Bu konuda arkanızdayım."

Oh, evet, hayatının aşkı. "Bu fırsatı memnuniyetle karşılarım."

"Bakalım bu konuda ne yapabiliriz. Önce onu bulmamız gerekiyor. Hadi başlayalım."

"Eve. Senden önceki tüm hayatım boyunca ve kader seninle asla karşılaşamayacağımı düşünecek kadar acımasız olsaydı, hiçbir şeyim olmazdı, sadece bu tek anla bile kıyaslanabilecek hiçbir şeyim olmazdı."

"Dolabınızda silahlarla kuşanmış bir şekilde durduğumuz yerde mi?"

Güldü, yüzünü avuçladı. "Evet."

"Gidip şu piçi bulalım ve daha da iyi bir an yaratalım."

Aşağı yürüdüler. Uzun siyah paltosunun ve Roarke'inkinin kapı direğinde beklediğini görmek onu şaşırtmadı. Roarke bir noktada Summerset'e neye ihtiyaçları olduğunu bildirmiş olmalıydı.

DLE'si dışarıda oturuyordu.

"Sen sür," dedi ona. "Feeney ve Peabody'ye yolda olduğumuzu haber vereceğim."

O bunu yaparken, 'link'i sinyal verdi.

"Nadine," dedi Roarke'a. "Belki işe yarar bir şey öğrenmiştir." "Dallas. Burada biraz meşgulüm, Nadine."

"Lorcan Cobbe'nin annesinin Dublin'deki evini bugün satışa çıkardığını duyamayacak kadar meşgul müsünüz?"

"Bunu nasıl aldın?"

"Kaynaklar, Dallas." Nadine dağınık sarı saçlarını savurdu, bir parmağını dudaklarına götürdü. "Kutsal. Ama İrlanda'da dedikodu ve sosyete haberleri yapan arkadaşlarım olduğunu söyleyebiliriz. Morna Cobbe yükseklerde yaşıyor, bu yüzden birkaç tıklamaya değer. Muhabir daha fazla haber istediği için henüz çıkmadı ama yarın listeye girecek. Yani, bugün."

"Bekle." Bağlantının sesini kapattı. "Tasadüf saçmalıktır."

"Evet, öyle."

"Pekâlâ. Morna Cobbe'nin evini aniden satmasının en önemli iki nedeni nedir?"

"İkincisi, taşınmak istemesi olabilir - küçülmek, büyümek, farklı bir yere taşınmak. Ama bu çok saçma olurdu."

tesadüf."

"Katılıyorum."

"Bir numara mı? Oğlu beni öldürdüğünde ortalığın karışacağını düşündü. Sadece niyetinin reklam zeplinini indirmek olduğu için değil, Dublin'de onu ve muhtemelen annesini sıkıştıracak bağlantılarım olduğu için. Bu yüzden dışarı çıkmaya, kendisini ve annesini daha serin bir iklime taşımaya karar verdi."

"Ve işte kazanan. Nadine?"

"Evet, evet, hâlâ buradayım."

"Dublin'de bugün satılığa çıkarılan diğer mülklerin-konutların- neler olduğunu öğrenin."

"Ciddi misin sen?"

"Çünkü bunlardan biri Cobbe'nin deliği ve onu tespit etmek gerçekten güzel olurdu."

Nadine'in kurnaz muhabir gözleri parladı. "Olur, değil mi? Ne yapabileceğime bir bakayım. Sen arabadasın," diye fark etti. "Nereye gidiyorsunuz? Cobbe hakkında bir ipucun var mı? Ne-"

"Polis işi," diye araya girdi Eve.

"Kutsal." Ve kapattı.

Roarke ona bir bakış attığında omuz silkti. "Onu yakaladığımızda, onu tekrar etiketleyeceğim."

"Yeterince adil. Geç saatlere kadar çalışıyor. Ve görünüşe göre Dublin'deki kaynağı erken çalışıyor."

"Umalım da Cobbe suikastçıların sessiz uykusunu uyuyor olsun. Sence rüya görüyorlar mıdır? Son vuruşu, bir sonrakini? Hiç sanmıyorum. Bence karanlık ve hareketsiz bir yere gidiyorlar ve tek bir sızı bile duymuyorlar. Bir hayatı sona erdirmek bir şey ifade ettiğinde -ne anlama gelirse gelsin, nasıl olursa olsun- rüyalarınız karanlık ve hareketsiz değildir."

Aklına kendi rüyalarını getirdiği için bu düşünceden kurtuldu. İkisi için de kahve programladı, ardından yolculuğun geri kalanını notlarını gözden geçirerek, haritayı inceleyerek ve operasyonu planlayarak geçirdi.

Merkeze vardıklarında, Cinayet Masası'na çıkan asansöre bindiler. En azından gecenin o saatinde arabalar

genellikle sıkışmış. Arada sırada bir soyguncu ya da onun kurbanı olan bir polis, ruhsatsız bir LC ya da yasadışı satıcı olabilir.

Kirli sakallı, lekeli bir şapkanın altında keçeleşmiş saçları, yırtık bir tişörtü ve yırtık pırtık pantolonu olan ve inanılmaz kokan bir adam adım attı.

"Tanrım, Rigby, lağım gibi kokuyorsun."

"Çünkü ben de oradaydım. Birkaç fare yakaladım." Sırıttı.
"Duş almaya gidiyorum."

"Duman tüpüne ihtiyacın var."

"Belki, ama o boktan nefret ediyorum."

Adam tekrar indiğinde, kadın nefes aldı.

"Çok ilginç arkadaşların var," dedi Roarke. "Gizli polis, çoğunlukla yeraltında çalışıyor."

"Dediğim gibi."

Cinayet Masası'ndan çıktılar, yedek kulübesine yürüdüler.

Feeney ve McNab'i, muhtemelen Callendar, Peabody ve tabii ki Abernathy'yi bulmayı umuyordu. Bunun yerine onları, dedektiflerinin geri kalanı ve birkaç üniformalı ile birlikte, polis kahvesi içip etrafta dolanırken buldu.

"Nedir bu? Mesai sonrası toplantı mı?"

Neredeyse Roarke'ınki kadar zarif bir siyah giyen Baxter döndü. "Hey, LT, Roarke. Saat kaç olursa olsun, bu işin içindeyiz."

"Temizlemedim-"

Jenkinson, "Biz OT'yi aramıyoruz," dedi ve kaşlarını çatı. "Biri bizden birinin peşine mi düştü?" Roarke'a bir parmak salladı. "Hepimizin peşine düşer. Ve biz de o pisliği indiririz."

"Hepimiz öyle diyoruz," diye ekledi Carmichael. "Birinin öldüğü haberini alırsak Santiago ve ben hazırız. Aksi takdirde Feeney'nin bizim için ikinci bir minibüsü var."

Trueheart ona, "Seni destekleyeceğiz," dedi.

Feeney'e baktı. Siyah giysisi her zamanki gibi bol ve sarkıktı. "Bundan haberin var mıydı?"

"Onları alabilecek bir minibüsüm olduğunu yeterince biliyordum."

"Pekâlâ. Herkes giyinsin, kimse yeleksiz bir yere gitmesin. Roarke, Peabody'ye haritayı ver ki ekrana getirebilsin, ben de bu bir grup insanı nasıl kullanacağımızı bulayım-Efendim." Sözüünü kesti, Whitney içeri girince vites değiştirdi.

Komutanın takım elbisesi ve kravatıyla değil, siyah operasyon kıyafetiyle ve koruyucu bir yelek taşıyarak.

"Yetki sizde kalsın, Teğmen. Beni de ekipten biri olarak kabul edin."

Düşüncelerini ve stratejisini yeniden düzenlemek zorundaydı. Artık -eğer o piçi gerçekten bulurlarsa- tek bir adamı alt etmek için küçük bir polis ordusu vardı.

Ama duyguyu ve ihtiyacı anlıyordu. Biri için geldin, herkes için geldin.

"Feeney, birinci minibüs, yanında komutan, müfettiş, yardımcısı, Roarke ve McNab, ben, Baxter, Trueheart. Callendar, diğerleriyle birlikte ikinci minibüs. Santiago, e-iş için yarım yamalak bir yeteneğin var, bu yüzden yardıma ihtiyacı olursa Callendar'a yardım edebilirsin. Memur Carmichael, geri kalan üniformalarınız için ikinci minibüse."

Ekrana döndü. "Bu konumlar için öncelik sıralaması yaptım ve en üst sıraya göre çalışacağız. Birinci konum," diye başladı ve onları operasyondan geçirdi.

19

Garajdan minibüslere doğru giderken, Abernathy Eve'in koluna dokundu.

"Teğmen, eğer söylememe izin verirsiniz, bu ilham verici bir sadakat ve adanmışlık gösterisiydi. Sizin emrinizde hizmet edenler-"

"Polisler," dedi. "Çok iyi polisler."

"Gerçekten de öyleler."

Minibüse tırmandı, diğerleri için yer açtı.

Feeney direksiyona geçti ve Whitney'nin yolcu koltuğuna oturmasını bekledi. "Biliyorsun, eğer sana bir şey olursa, karın ben ölene kadar beni öldürecek, sonra da tekrar öldürecek."

Whitney başını salladı, yüzü kasvetliydi. "Ancak cansız bedenimi tekmeleyip kemiksiz bir kabuğa dönüştürdükten sonra."

"Bundan memnuniyet duymak zorundayım." Whitney'e şekerlenmiş badem torbasını uzattı ve motoru çalıştırdı.

Whitney yere çöktü, sırtıttı. "Eski günlerdeki gibi Ryan."

"Ve hâlâ tekmelememiz gereken kışlar var." Feeney arabayı garajdan dışarı sürdü. "Minibüs iki, sıraya girin."

Jenkinson ona "İçeri giriyorum," dedi. "Bu adamı bulup içeri tıktıktan sonra kahvaltıda bira içmeye kimler geliyor?"

Karanlık sokaklarda ilerlerken, birkaç parlak barın ve seks kulübünün önünden geçerken bir itiraz alamadı,

daha sonra kahve barları ve şarap barları, modaya uygun çatı katları ve dairelerle daha iddialı bir atmosfere taşındı.

Dönüştürülmüş depo, gizlilik perdelerine karşı alçaktan parlayan birkaç ışıkla sessizce oturuyordu.

Eve iki minibüse yarım blok geride beklemelerini emretti. McNab'e "Tarayın" dedi.

"Isı sinyalleri için taramaya başlıyorum, yer seviyesinde. Yerinde filtre veya blok yok, bu yüzden biz ... Whoa!"

"Ne?"

"Çok fazla hareket var, çok fazla vücut hareket halinde. Sayım için ayırmaya çalışıyorum, ama bu en az on sekiz veya on dokuz zemin seviyesi olmalı. Oturanlar, ayakta duranlar, yatanlar. Onlar ... oh, tamam."

Yanındaki Roarke burnunun kenarını sıktı ve güldü. "Sanırım diğer katlarda da aynısından bulacaksın."

"Neyin aynısı?" Eve ekrana doğru yaklaştı.

Kesinlikle anladım. "Lanet olası bir seks partisi." McNab sırtarak, "Seks partileri," dedi.

"Bir grup insan seks yapmak için burayı bir aylığına mı kiraladı?"

Roarke Eve'e baktı. "Bence girişimci bir ruh ya da grup burayı bir aylığına seks partileri düzenlemek için kiraladı, ücret karşılığında. Cinsellikte Keşifler ya da ona benzer bir şey.

"Muhtemelen," diye ekledi, "atölye çalışmaları ve seminerleri var.

Belki kapı ödülleri."

Trueheart kızarak ekrandan uzaklaşırken, Baxter eğildi.

"Güneybatı köşesinde üçlü bir grup var ve alanın tam ortasında ciddi bir köpek yavrusu yığını var. Ne kadar ücret aldıklarını merak ediyorum."

"Arkana yaslan, azgın köpek," diye emretti Eve. "Geri kalanı tara. Orayı temizlememiz gerek. Ve kıs kıs gülerek yorum yapmayı kesin, van iki."

Taramada çeşitli katlarda, çeşitli gruplar, yığınlar ve pozisyonlarda elliden fazla kişi görüldüğünden, Eve

listeden kesin olarak çıkarıldı.

Sinyal verdiğinde bağlantısını yakaladı. "Nadine." Metni okuduktan sonra bir yanıt tuşladı ve ardından verileri Abernathy'ye kopyaladı.

"Sana Cobbe'nin Dublin'deki muhtemel deliğini gönderdim." "Ne?"

"Kısa bir süre önce annesinin evinin yarın-bugün satışa çıkacağına dair bir duyum aldım," diye düzeltti. "Görevi bittikten sonra annesini daha sakın bir yere taşımak istiyor sanırım. Bu da mantıken-"

"Kendi evini satışa çıkardı."

Abernathy'nin gözlerindeki ışığı gördü, bunu bir polisin keskin, uzak bir köşeyi nihayet döndüğünü anladığı zamanki parıltı olarak tanıdı.

"Mülk araştırması yaptınız mı?"

"Kabuk olarak Padriac O'Karre Vakfı'nı kullanmış - çözdüğünüzde Roarke oluyor - ve görünüşe göre evrak işlerinde çok titiz davranmış. Müstakil ev, şehrin hemen dışında, yarın satışa çıktığında liste fiyatı üç ve üç çeyrek milyon Euro. İlana göre iki katı fiyatına bir mücevher. Her şeyi kendiniz okuyabilirsiniz."

"Ve bunu iletir iletmez de ileteneğim."

Onlar depoyu temizlemeyi bitirirken o da işe koyuldu.

"Sıradaki yer," diye emretti Eve.

"Alexi Godinov'un pied-à-terre'i," diye yorumladı Abernathy. "Her birinin özetini yeni yeni çıkarıyorum. Godinov Rusya, Ukrayna ve Baltık'ta geniş ve şüpheli bir organizasyon yürütüyor. Votka ve diğer alkollü içkiler onun kılıfı, gerçi bunların damıtılması ve dağıtımında da iyi iş çıkarıyor.

"Kara para aklama, sahte kimlik oluşturma - bu arada mükemmel bir iş - internet dolandırıcılığı, biraz kaçakçılık. Şiddet içeren suçlardan uzak duruyor ve çeşitli hükümet yetkilileriyle bir dizi önemli bağlantısı var."

Konuşurken PPC'sinden söz etti. Feeney arabayı sürerken Abernathy, "Sık sık New York'u ziyaret eder," diye devam etti. "Bazen karısı ve çocuklarıyla, bazen metresiyle, bazen de iş ortaklarıyla. Mülkü kullanmadığı zamanlarda ücret karşılığında bazılarının kullanımına sunduğunu biliyoruz. Ama yine de genellikle şiddetten ve Cobbe gibi birinden uzak duruyor."

"Şiddetten uzak durmak, kendisi ile dolaylı olarak emredebileceği herhangi bir şiddet arasına dikkatlice birkaç derece mesafe koymak anlamına gelir."

Abernathy Roarke'a başıyla onay verdi. "Öyle olsun. Tanışıyor musunuz?"

"Hayır, ama onun ününü yeterince iyi biliyorum." Feeney kapının hemen önünde durdu.

McNab taramayı başlatırken, "Bir yer," dedi.

Güvenlik ışıkları, dekoratif ışıklar çimenlerin, bahar çiçeklerinin ve çiçek açan ağaçların üzerinde ışıltıyor ve yıkanıyordu. Bitişik garajıyla birlikte üç katlı evin klasik çizgilerini belirginleştiriyordu.

"Elektronik sinyaller, ana kat-iki droid-hareket yok. İkinci kata geçiyoruz. İki sinyal, insan, yatay. Uyuyor. Ve iki tane daha, aynı şey, iki oda. Daha küçük. Çocuklar."

Abernathy ekranı incelemek için daha yakına eğildi. "Büyük olasılıkla Godinov'un kendisi, çünkü sırasıyla sekiz ve on yaşında, erkek ve kız iki çocuğu var. New York'a gidip gitmediğini kontrol edebilirim."

"Bunu yap. Gerisini tara McNab. Hadi temizleyelim."

"Devam ediyoruz. Tek sinyal, üçüncü kat, ayrıca yatay."

Abernathy, "Bir dadıları var," dedi ve ardından 'link'indeki bir konuşmaya geçti.

"Garajı kontrol edin," diye emretti Eve. "Ve orada bir çeşit ek bina var. Muhtemelen alet ya da bahçe kulübesi, ama tarayın."

"Godinov ve ailesi, dadıyla birlikte bu öğleden sonra New York'a geldi. Bir arama emri üzerinde çalışıyoruz."

Dublin'deki eve girip arama yapacağız. Onu alacağız, size söz veriyorum." Abernathy 'link'ini cebine koydu.

"Yine de taramayı bitirin, sonra üstünü çizip bir sonrakine geçelim."

Bu seferki hakkında iyi hisleri vardı -her ne kadar hesaplama depoyu en yüksek olasılık olarak göstermiş olsa da. Bunu bir kenara bırakıp bir sonrakine odaklanmalıydı.

"Sonraki ikisi daha düşük olasılıklı olsa da, koşuya göre, alışveriş yaptığı yere, öldürdüğü kadını aldığı yere daha uygunlar. Kiraladığı araç için garaj yok ama bölgede bunun için de kiralık araçlar var."

"Bakalım burada neyiz varmış."

Abernathy özeti çıkardı. "Meşhur Meatpacking Bölgesi'nin hemen dışında. Yarı bodrum katıyla birlikte üç buçuk katlı bir ev. Ve evet, haritalardan anladığım kadarıyla seçtiği dükkânlara çok yakın - o zavallı kediye götürdüğü yerden biraz uzakta. Amazonian Group'a ait ve işyeri kiralama ya da etkinlik alanı olarak listelenmiş."

Kaşlarını çatarak Roarke'a baktı. "Sahibi Reginald Privet."

"Bu doğru. Amazon Grubu bir kabuk. Onun malı."

"Bu bilgiye sahip değiliz." "Ben biliyorum."

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Bağlantısını tekrar çekip uzaklaştı.

"Reginald Privet kim?" Eve, Roarke'a sordu.

"Kafeste görmek isteyeceğiniz biri olduğunu tahmin ediyorum. Silah, seks, kara para aklama ve kumar işleriyle uğraşıyor. Kumar onun için kişisel bir mesele, çünkü karşı koyamıyor, sık sık kaybediyor ve çoğunlukla biraz hıyarın teki. Kız kardeşi Alicia daha zeki, çok daha acımasız ve gerçekte sorumlu. Ama beceriksiz kardeşini seviyor ve ona bolca koruma sağlıyor."

Eve, 'link'inde mırıldanmaya devam eden Abernathy'ye baktı.

"Tarayın."

"Taramaya başlıyorum, bodrum katı. Burada bazı bloklar var," diye duyurdu McNab. "İyiler."

Roarke onunla birlikte çalışmaya başladı ve Feeney gözlemlemek için ön taraftan geri çekildi.

"Birileri koklayıcı istemiyor. Çalışmaya devam edin. Ben alarmlara ve güvenliğe daha yakından bakacağım. Bakalım burasıysa neleri aşmamız gerekecek."

Roarke Feeney'e PPC'sini uzattı. "Orada var. Ancak bu bloklar şartnamede yer almadığına göre, izin almadan bazı güncellemeler yaptıklarını söyleyebilirim."

Eve içgüdüsunü takip etti ve Reo'yu etiketledi.

APA videoyu engelledi, inledi. "Oh, hadi, Dallas!"

"Arama iznine ihtiyacım var, hem de hemen. Hemen." Adresi sıraladı. "Lorcan Cobbe'un içeride olduğunu düşünüyoruz."

"Bana beş dakika ver. Senin operasyonun için bir yargıç ayarladık bile. Sadece adresi doldurması gerekiyor."

Peabody, Whitney'nin arkaya doluşması için yol açarken Eve, "Geç şu lanet bloktan," diye emretti. "Minibüs iki, beklemede kalın. Baxter, Trueheart, onlar geçtikten sonra arkayı alın. Santiago, Carmichael, güneye; Jenkinson, Reineke, kuzeye. Memur Carmichael, ekibinizi harekete geçirin. Her çıkışı, kapıları, pencereleri, fare deliklerini tutacağız. Feeney, Callendar, arama emri çıkar çıkmaz, güvenliği sağlamaya başlayın. Yanılıyorsak, her şeyi eski yerine koyar, yolumuza devam ederiz."

Ama yanılmadıklarını düşündü.

"Privet elimizde," diye açıkladı Abernathy. "Yani onu yaklaşık üç ay önce ihbar ettik - kumar borçları, bir rakibiyle yaşadığı sorun. Az önce bu konudan sorumlu müfettişle konuştum. Amazonian'dan hiç söz etmemiş ve içinde bulunduğu çukurdan çıkmak için Amazonian'ın hatırı sayılır kaynaklarından yararlandığını da bilmiyoruz."

Whitney, "Kaynaklar aslında mevcut olmayabilir," diye ekledi.

"Hayır, var." Roarke çalışmasına ara verdi. "Bu iyi, sert bir kabuk ve fonlar içeri ve dışarı akıtılıyor. Asıl amacı kaçakçılık-insanlar, mallar, silahlar, kaçaklar. Ah, lanet olsun, onun değil, onun. Alicia'nın. Onun adını koydu."

Abernathy başını salladı. "Varlığından haberdar olmayabilir. Bir dere gibi gevezelik ettiğinden eminim."

"O zayıf biri," dedi Roarke. "Bunu biliyor ve onu sevsin ya da sevmesin, işin belli alanlarından uzak tutacak kadar kurnaz. Cobbe'yi tanıyor olabilir. Tam onun tipi, değil mi? Profesyonel olarak, kişisel olarak."

"Arama emri geliyor," dedi Eve, tam McNab bir kahkaha atarken.

"Blok kırıldı. Taranıyor."

"Bekle!" Ama Roarke'un uyarısı bir an için çok geç kalmıştı.

Tarama içeri girdiğinde, evin içinde ışıklar yandı. Her şey kararmadan önce üç hızlı titreşim.

"Arıza güvenliği alarmı. Lanet olsun."

"Gidiyoruz!" Eve bağırdı. "Gidin, gidin! Bulun onu," diye emretti McNab ve minibüsün kargo kapılarını iterek açtı. "Yürüyün, yürüyün. Binadan bir hamamböceğinin bile çıkmasını istemiyorum. Kımıldayın! Şu güvenliği indirin. İndirin."

Peabody yanında durmak için dışarı fırladığında, silahını çekmiş bir halde ön girişte duruyordu.

"İkinci kat!" McNab bağırdı. "Tek ısı sinyali. Hareket halinde. Hızlı hareket ediyor."

"Koçbaşı!" Eve emretti. "Callendar, bu kapıyı patlayıcılar için tara. Roarke! Buraya gel ve bizi içeri sok yoksa kapıyı kıracağım."

Roarke minibüsten atladı.

"Boomer'lar temiz, Dallas, ama taramaya göre kapılar ahşap kaplamanın arkasında çelik. Onu patlatmak zorundayız."

Roarke çalışırken, "Bana bir dakika ver," diye mırıldandı. "Lanet olası bir dakika."

McNab, "Hâlâ hareket halindeyiz, Teğmen," diye seslendi. "Şimdi ana kattayız."

"Devam et."

"Beş kat." Roarke dişlerini sıktı. "Ben ikisini geçtim."

Eve cebinden mini patlayıcıyı çıkardı, kaydıldı ve pencerelerden birine nişan aldı.

Zar zor tıkırdadı, ama alarmlar feryat etmeye başladı ve ışıklar titreşti ve tekrar titreşti.

"Kahrolası kale. Beni içeri alın."

"Üçü gitti, dört tane kaldı. Beni acele ettirme."

"Hızla ilerliyoruz, bodrum katına iniyoruz, güneybatı köşesine." "Ne için?" Eve topuklarının ucunda yuvarlandı, topuklarının ucunda yuvarlandı, harekete hazırды.

"Güvenli oda mı? Zaten kapana kısıldı. O Orada sıkışıp kaldım."

"Ve işte sonuncusu." Roarke kapıyı iterek açtı ve onun bir adım önüne geçti.

Işıklar yanıp söndü, beyaz, sonra siyah, beyaz, sonra siyah. Alarmlar çığlık attı.

Peabody'ye ve yanındaki üniformalılara "Temizleyin," diye emretti. "Ön tarafı koruyun. Şu lanet alarmları kapat, Feeney!" Diğerlerine başka emirler verirken, kendisi de güneybatı köşesine ve bir başka emniyetli çelik kapıya yöneldi.

"Orospu çocuğu!"

"Ben alırım." Roarke onu kenara itti. "Ben alırım."

"Önce tara. Burada havaya uçmak istemiyorum."

Bodrum katındaki çelik kapı diye düşündü. Güvenli alan mı? Ama neden dışarı çıkmak yerine aşağıya indi? Neden-

"Kaçakçı mı?" dedi Roarke'a.

"Evet, lanet olsun. Bir çıkış yolu olurdu. Bir giriş, bir çıkış."

"Dallas!" McNab kulaklığından bağırdı. "O gitti. Öylece gitti. Puf. Hiçbir yerde yok. Yemin ederim, sanki lanet olası bir duvarın içinden geçmiş gibi."

Roarke kapıları açtı.

Alarmlar sustu. Işıklar tekrar söndü, sonra geri geldi ve sabit kaldı.

Yarı yolda, bir sonraki kapının hiçbir yere çıkmaması gereken bir duvarın içine sığıldığını gördü.

"Alacağım," dedi Roarke ona. "Ama sana bunun çıkış yolu olduğunu söyleyeceğim. Yeraltına bir şeyler sokup çıkarmanın yolu."

Kapının çeliği gibi sabit bir şekilde kilitlerle uğraştı. "Bu konumdan ve amacını düşünürsek? Bu muhtemelen rıhtıma çıkıyor ve yol boyunca başka bir yere ulaşan bölmeler var. Bir depo, başka bir bina, bir nakil istasyonu."

İnsan avını organize etmek için telsizini açtı.

Roarke kilitleri açarken Whitney merdivenlerden koşarak indi.

Tünelin kapısını açtı, parke taşlı ve kuru, küçük bir kamyonun geçebileceği kadar genişti. Bir motorun yankısını duydu, uzak, çoktan uzak.

"Orada aracı ya da bir aracı vardı. Siktir, siktir, siktir. Dört üniformalı bir ekibin onu takip edip nereye gittiğine bakmasını istiyorum. Eğer ayrılırsa, üçer kişilik iki ekip. Sürekli iletişim halinde.

"Burayı kapatacağız." Gözlerini Abernathy'ye dikti. "Ona saklanması için bu deliği veren kaltağı kapatacağız. Adamlarına söyle onu yakalasınlar. O bir cinayet suç ortağı. Bir kaçağa yataklık etti. Onu yakalayın."

Telsizini çıkardı. "Köprüleri ve tünelleri kapatmam gerek. Dışarı çıkması, başka bir delik bulması ve zaman kazanması gerektiğini biliyor."

Whitney ona, "Bunu ben hallederim," dedi. "Belediye başkanının bazı itirazları olacaktır. Ben hallederim."

"Evet, efendim. Çantası, nakit parası ve kimliği hazırdır. Pasaport," diye düşündü. "Buranın asansörleri vardır ama o asansörleri kullanmamıştır. Aşağı inerken alması gerekenleri almıştır. Pilotluk yapabilir. Küresel mekiklerin olduğu en yakın aktarma istasyonu?"

"Güney tarafı. Rıhtımın yakınında," dedi Roarke ona. "Hadi gidelim."

Jenkinson ona, "Bu operasyonda biz de varız Dallas," dedi. "O zaman minibüse binin. Memur Carmichael."

"Biz güvenli ve Sahne, Teğmen, ve başla arama."

"Olumlu. Bir şey bulursanız, haberim olur."

Minibüslere gittiğinde tüm dedektifleri, EDD ekibi ve Whitney yanlarında duruyordu.

"Herkes mi?"

Baxter ona, "O düşene kadar bu işin içindeyiz," dedi.

"Southside Transpo. Hareket edin. Peabody, merkezdeki güvenliği uyar, bir kaçak onlara doğru geliyor. Bu şey ne kadar hızlı hareket ediyor, Feeney?"

"Hız için yapılmadı ama onu biraz kandırabilirim." Böyle diyerek kaldırımından indi.

"İçeri girmenin bir yolunu bulmalı," dedi Roarke ona. "En azından kameralardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışacaktır. Sabahın bu saatinde denizaşırı uçuş yok, ticari de değil, yani en az bir saat daha beklemesi gerekecek. Yirmi dört/yedi saat çalışan özel alanlarını deneyecektir."

"Özel mekik deposu, Feeney."

Roarke, "Ayağa kalkması için birine rüşvet vermesi gerekir, hem de hemen," diye devam etti. "Ya da bir tane çalması. Ya da basitçe öldürerek bir tanesine ulaşabilir."

"Bizden o kadar da uzakta değil. Eğer bir tane bulursa, onu takip edebilirler."

"Ara sıra, ama bunu aşmanın yolları var. Alçaktan uçmak zorunda. Bir uçuş planı doldurduktan sonra olmayacak."

"Nereye gitmiş olabilir?"

"İrlanda onun kökeni ve annesinin olduğu yer. Ama bu beyinsizlik olur."

"Abernathy?"

"Amirimle temasa geçtim bile," dedi ona. "Dublin merkezlerinde adamlarımız olacak. Ama kabul ediyorum, bunu tahmin etmesi gerekirdi. Sorun şu ki-" Feeney bir virajda direksiyonu kırdığında tutunabildiği yere tutundu. "Sorun şu ki, uzun menzilli bir mekiği kaçırırsa her yere gidebilir."

"O zaman onu burada durdursak iyi olur." Telsizini çıkararak devriye emirleri yağdırmaya başladı.

Neye benzediğini ve aracını biliyorlardı. Tek yapmaları gereken onu bulup sıkıştırmaktı.

Abernathy, "O bir kaçamak ustası, Teğmen," dedi, bir yandan da 'link'ini çalıştırıyordu. "Yıllardır bu konuda saçmaladığımızı düşündüğünüzü biliyorum ama gerçek şu ki, işinde çok başarılı."

"Çok yakında işsiz kalacak."

Roarke, "Burayı çoktan araştırmış," diye ekledi. "En yakın özel terminale giden rotalar, giriş yolları, bir mekiğe en iyi erişim. Onun yerinde olsaydım, kendim ya da şirketim için bir mekik satın alma bahanesiyle bir ya da iki saatimi ayırırdım."

"Bir tur atın, planı öğrenin, lanet olsun. Terminal güvenliği alarmda. Tam ensesinde olacağımızı tahmin edemezdi."

Siren sesleri arasında ana terminal girişinden geçerek özel alana girdiler. Feeney arabayı tamamen durdurmadan önce Eve kapıdan çıkmıştı.

Terminal girişine doğru koşarken güvenlik dışarı fırladı.

"Handler, güvenlik. Sıkı bir şekilde kilitlendik. Kameralar süpürme. İlk gelen araç sizsiniz."

"Şu anda bu tesiste kaç özel mekik, helikopter, jumper bulunuyor?"

"Kısa ve uzun menzilli on dört mekik, üç helikopter, yaklaşık bir düzine jumper."

"Adamların her birini kontrol etmesini ve ticari alandaki mevkidaşınızı uyarmasını istiyorum. Buradan geçemezse, orayı deneyebilir. Fare avı," diye emretti adamlarına, "ikişer ikişer. Komutan, tünel ve köprülerin durumu."

"Kapa çeneni. Bir gemiye atlamaya kalkışması ihtimaline karşı liman güvenliğiyle birlikte çalışan memurlarımız var."

"Tüm ulaşım terminallerine haber versek iyi olur. Diğer mekik depoları, trenler, otobüsler." Konuşurken etrafına bakındı. "Roarke nerede?"

"İçeri girdi," dedi Feeney ona.

"Orospu çocuğu-"

Sözünü kesti çünkü onu duymuştu, hem de çok iyi duymuştu. Kalkan bir mekiğin uğultusu.

"Uyandı. Orospu çocuğu. O mekiği takip edin."

Girişe doğru koştu ve Baxter'ın sesi kulağına geldi. "Bir adamımız vuruldu, Loo, hangar beş. Bilinci yerinde değil, çok kötü yaralanmış ama nefes alıyor, Trueheart bir otobüs çağırıyor. Bir doktora ihtiyacımız var."

"Hangar beşte tıbbi yardıma ihtiyacınız var," diye tersledi Handler'ı. "Adamlarınızdan biri düştü. Buradan nasıl geçti?"

"Öğreneceğim." Asık suratlı, sert bakışlı Handler tıbbi yardım istedi. "Öğreneceğimden emin olabilirsiniz." Kendi kulaklığına dokundu. "İzinsiz kalkış, üçüncü pist. Kuzeydoğuya doğru gidiyor. Onu yakaladık."

Terminal hareketlenirken, ne kadar süreyle? diye merak etti. Roarke hangi cehennemdeydi?

"Yaralının durumunun stabil olduğundan emin olun, sonra herkes buraya dönsün."

Whitney'e döndü. "Onun peşinden gidiyorum. İzne ihtiyacım var efendim. Roarke bir mekiği bizim talep etme evrak işleriyle uğraşmamızdan daha hızlı bulabilir. Pilotluk yapabilir. Müfettiş Abernathy, ben, Yüzbaşı Feeney, Dedektif Peabody. Bu bize insan gücü ve e-beceri kazandırır."

"Ben temizlerim, ben de sizinle geliyorum." "Efendim-"

"Benden ikinci kez kaçamaz."

Temizliği halletmek için arkasını döndüğünde, Roarke'ın yan kapıdan çıktığını gördü.

"Bir mekiğe ihtiyacımız var," diye başladı. "Onun peşinden gidiyoruz." "Çoktan yapıldı. Bu ihtimali göz önünde bulundurarak

O. Hangar 1'deyiz."

Sondan gelen Jenkinson sürüklenmeyi yakaladı. "Sen onun peşinden gidiyorsun, hepimiz onun peşinden gidiyoruz."

"Dedektif," diye başladı Eve.

"Yeterince yer var," dedi Roarke yumuşak bir sesle. "İnsan böyle bir zamanda dostlarını geride bırakmaz."

Jenkinson başıyla keskin bir selam verdi ve sırtıttı. Eve saçını çekti. "Tüm dedektif ekibimi yanıma alamam. Birinin vardiyayı devralması gerekiyor."

"Ben hallederim." Whitney ona tekrar baktı. "Bunu hak ettiler."

Düşündü: Tanrı aşkına, diye düşündü ama rütbesinin ve oy hakkının üstünlüğünü anladı. "O zaman gidiyoruz. Kurşunu kışınızdan çıkarın. Feeney, McNab, Callendar, Tanrı aşkına, ihtiyacınız olan taşınabilir eşyaları minibüsten hangar bire götürün."

"Nereye gidiyoruz?" Baxter içeri girerken merak etti. Elllerinde, ceketinin kolunda kan vardı.

"Yukarı," dedi Eve ve öylece bıraktı. "Hangar bir. Hareket edin. Yaralıların durumu nedir?" diye sordu Baxter kendi kışını oynatırken.

"Sağlık görevlileri ellerinden geleni yapıyor. MT'ler çoktan olay yerinde. Görünüşe göre Cobbe bağırsağına birkaç kesik atmış, boğazına saldırmış ama daha çok omzundan vurmuş. Ona ulaştığımızda çok kan kaybetmişti. Cobbe nasıl geçti?"

"Bunu öğreneceğiz."

Hangar 1'de mekiği gördü; şık, parlak ve gözüne oldukça küçük görünüyordu.

Baxter dedi ki, "Harika! Kendimize bir LR-10 aldık." Ve kısa merdivenlerden koşarak kulübeye girdi.

Başını sallayarak, EDD ekibi portatif araçlara yüklenirken onun peşinden gitti. "İçki yok," dedi hemen. "Bu lanet olası bir eğlence gezisi değil. Görevimizin başındayız ve takipteyiz. Komutan, isterseniz kokpitte pilotla birlikte oturun."

"Bunu size bırakıyorum. Benim hâlâ uğraşmam gereken politikalar var." Hâlâ 'link'ini çalıştırarak koridordan kabinin arkasına doğru yürüdü.

"Peabody, komutana kahve getir. Diğerleri kendi başlarının çaresine bakabilir. Sen uçuş görevlisi değilsin."

"Anladım. Görevdeyim, takipteyim, ama bu hala oldukça sulu. Yer ekibinden bazı röleleri alacağım. Hızla gelmeye başlayacaklar."

Kokpitte bulunan Roarke emniyet kemerini bağla ışığına bastı. "Kemerleri bağlayın! Şimdiden on dakika gerisindeyiz ve saymaya devam ediyoruz. Feeney, onu takip edebilecek bir şeyin var mı?

Onu kaybederlerse mekik mi çekecekler?"

Başı eğik, kızıl saçları patlamış tirbuşonlar gibi, dişlerini gösterdi. "Sorman komik. Üzerinde çalışıyoruz."

"Hızlı çalış." Kokpite doğru yürüdü - en sevdiği yerden çok uzakta. Oturdu, kemerini bağladı. "Tanrım, bu çılgınlık."

"Değil," diye karşı çıktı Roarke ve mekiği hangardan dışarı doğru süzmeye başladı. "Biz ondan daha hızlıyız. Nereye gittiğini hesaplayabilirsek, sadece hazırda yetkililer bulundurmakla kalmayız, aynı zamanda onu orada yenebiliriz. Bir LR-3'ü güçlendirdi

-Ve bakıma alınmıştı." "Güvenli değil mi?"

"Yeterince güvenli ama üzerinde çalışılması gerekiyor. Bir 10'luk var ve birinci sınıf."

"Bana bir mekik alacağınızı söyleyebilirdiniz." "İşler çok hızlı gelişti," dedi piste doğru taksi yaparken.

"Ve daha hızlı hareket etmek üzereler." Ona bir sırtış fırlattı.

"Tekerlekler yukarı," dedi.

Mekik hızlandıkça dişlerini sıktı ve yeryüzünü geride bıraktıklarında bu kısımdan ne kadar nefret ettiğini düşündü.

20

Havalandıklarında ve midesi geri kalanına yetiştğinde, kokpitin mini AC'sine döndü ve her ikisi için de kahve programladı.

"Teşekkürler."

"Evet, öyle. Pasaportumuz ya da Cobbe'yi nereye kadar takip edersek edelim onu takip etme yetkimiz yok."

"İlk kısımda yardımcı olabilirim ama bunun için resmi olmayan yollara başvurmak gerekecek. Abernathy'nin bazı ipleri çekmesini öneririm."

"Ben de öyle düşündüm. İz sürücülerle iletişim halinde olmam gerekiyor."

Roarke başka bir kulaklığı işaret etti. "Şimdilik onu kaybettiler ama bunu öngörerek POS ve sıçrama ekipleri kurdular."

"Bu ne anlama geliyor?"

Roarke ona bir bakış attı. "Gerçekten teknolojiyi açıklamamı istiyor musun?"

"Hayır. Bilmem gereken kadarıyla bu ne anlama geliyor?"

"Onu sürekli takip edecekler ve eğer iyi bir Onlardan yeterince sinyal alırsam, yeterince uzun süre tutarsam, yankı ya da sıçrama dediğiniz şeyi ayarlayabilirim, bu da onu dahili izleyicimde daha sık tutacaktır."

"Feeney takip edebilecek bir şey üzerinde çalıştığını söyledi."

"Bu çok yardımcı olur."

"Durumu öğreneceğim." Ayağa kalkmadan önce telsizinden sinyal geldi. Tünel ekipleri bir yarığın doğrudan mekik terminaline gittiğini bildirdiler. Cobbe'nin aracını tünelin sonunda bulmuşlar.

"Kaçakçılar," diye hatırlattı Roarke ona kapattığında. "Taşımak istediklerinizi tünelleri kullanarak içeri ve dışarı taşıyın. Suyla, havayla, hepsi yeraltında. O tünelleri inşa etmek epey masraflı olurdu ama çok sağlam bir yatırımdı."

"Siktir et hepsini." Bilgileri ekibe iletmek için ayağa kalktı.

"Bir mekiğe erişmek için yeterli bir farkla bizden önce oraya nasıl ulaştığı, güvenliği nasıl atlattığı. Privet batıyor," dedi Abernathy'ye.

"Evet ve bu çok tatmin edici olacak."

"Pasaportumuz ya da yerel otoritemiz yok, yerel her neresi olursa olsun."

"Bunun üzerinde çalışıyorum." Biraz gülümsedi. "Bu yetkiye nerede ihtiyacımız olduğunu bilmek oldukça yardımcı olacaktır."

"Ben öğrendiğimde sen de öğreneceksin. İz sürme konusunda bir yere varabildiniz mi?" diye sordu Feeney'e.

O, McNab ve Callendar e-gut'lar, aletler ve çatık kaşlarla bir masaya oturdular. "Fedai ile bir POS kutusu kuruyoruz. Sakın sorma."

"Yapmayacaktım. Roarke sadece sağlam bir sinyale ihtiyacı olduğunu söyledi ve onu ne kadar tutacağını söylemedi."

"Evet, evet, anladık."

Callendar çalışırken ona "Yer kontrolle bağlantı kuruyorum," dedi. "Bunu bir araya getirdikten sonra onların gözcüleriyle bağlantı kuracağız." Eve'e baktı. "Hiç özel bir uçakta bulunmadım. Çok peluşlar. Sence Avrupa'ya mı gidiyoruz?"

"Söyleyemem."

"Hiç gitmedim." Siyah tulumunun altındaki siyah gömleğinin üzerindeki kan kırmızısı yazıda şöyle yazıyordu:

KIÇ TEKMELEYEN INEK.

"Eğlenmek için Meksika ve Jamaika'ya ve pek de eğlenceli olmayan bir aile gezisinde Kanada'ya gittim. Ama hiç büyük suyun üzerinde bulunmadım. Frosty. Üstüne düştüğünde soğuktan etkilenmelisin. Burada bir yeşil var, Kaptan."

"Güzel, güzel, devam et."

Oturmuşlar, çalışıyorlardı; Feeney sarkık gömleğiyle - zaten kahve lekesi vardı-, Callendar kışının tekiyle ve McNab parlayan kulak memesıyla.

Ekibin geri kalanı siyah giyinmişti ama Peabody'nin pembe ceketini bir koltuğun üzerinde gördü.

Rengârenk mürettebat derken bunu mu kastediyorlardı? diye merak etti. "Biraz yemek için mutfağa gitsek olur mu?" Baxter sordu

Onu.

Ellerini havaya kaldırdı. "Seni kim durduracak?" "Dallas, Cobbe'nin deliğindeki arama ekibimiz gizli, güvenli bir alan. Panik odası gibi. Kayıtsız ekipmanlarla tam iletişim kapasitesine sahip. Son kırk sekiz saat içinde kullanıldığını doğruladılar," diye ekledi Peabody, "ve şifresini çözmek için EDD ile birlikte çalışıyorlar."

"Üzerinde kim var?" Feeney sordu.

"Dedektif Waver."

"Tamam, güzel, ama Yin'i çağırırsınlar. Waver iyi, Yin daha iyi."

"Ben iletirim."

Eve, "Yemek yemeniz gerekiyorsa yiyin, sonra biraz dinlenin," diye tavsiyede bulundu. "En olası varış noktasını belirledikten sonra herkesin hazır olmasını istiyorum. Eğer departmanın izin verdiği güçlendiricileriniz varsa, tamam. Aksi takdirde, kahve."

Feeney bir kahkaha attı. "Bulduk, o tatlı orospu çocuğunu bulduk. Roarke'a uçak içi takip cihazımız olduğunu söyle."

"Sen anlat ona. Seni daha iyi anlayacaktır. İstersen kokpitteki ikinci koltuğa otur."

Feeney, McNab'e dirsek attı. "Git. Şekerin yüksek mi, Callendar?" "Bütün gün, her gün, Yüzbaşı."

"Sana bir gazoz getireyim. İhtiyacımız olursa diye gözlerini ve kulaklarını yerine koymaya ne dersin?"

Ayağa kalktı, gerindi, zaten klima ve buzdolabını yağmalayan polislerle dolu olan mutfağa geri döndü.

Kokpite geri döndü ve e-speak'e girdi. Sesi kapattı, çeşitli senaryolar üzerinde çalışırken koridorda bir aşağı bir yukarı volta attı.

Her şey nerede olduğuna bağlıydı. Kentsel ortam mı, kırsal mı? Kalabalık mı yoksa açık mı? Bir deliği var mıydı yoksa yine tavşan mı kullanacaktı?

Kuyruğuna ne kadar yaklaştıklarını biliyor muydu?

Kokpitteki konuşmanın normal İngilizceye benzeyen bir kısmını yakaladı.

"Bana doksan saniyelik bir tutunma süresi vererseniz, ona kilitlenebilirim."

"Keskin bir değişiklik yapmazsa size tam iki dakika verebileceğimizi düşünüyoruz. Okyanusun üzerindeyiz, değil mi? Seyrine devam etmesi muhtemel. Son ekoda on beş bindeydi, yani alçaktan uçuyor."

"Ve kırk beş binlik bize kıyasla yavaş. Hesaplarıma göre on dakika içinde onun tepesinde olacağız."

"Olduğunuzda, yer kontrolün POS'una bağlanıyoruz, sıçramayı artırıyoruz, sabit tutuşu sağlıyoruz."

"Rotasını değiştirebilir, bunu yapabilir." Roarke'ın ses tonunu tanıdı, yanındakinden çok kendisiyle konuştuğu ses tonunu. "İtalya ya da İspanya, Yunanistan için güneye yönelebilir. Ya da Batı Avrupa, Polonya ve Rusya üzerinden uçabilir. Ama şu anda bu nokta kontrolleriyle gittiği gibi mi? İrlanda en iyi seçenek."

"Ev gibisi yok mu?"

"Sanırım o bile böyle düşünüyor olabilir."

Eve Abernathy'ye döndü, oturdu. "Henüz yapmadıysa annesiyle temasa geçecek. Ona bir tür randevu verebilir. Onu aldırmalısın."

"Herhangi bir suçlamamız yok."

"Yardım ve yataklık. Haydi, Abernathy, incele. Hiç değilse üzerine bir gölge düşür. Kadın evini satıyor. O da kendi evini satıyor. Onunla nerede buluşacağını bilecek. Onu sıkıştır."

Kokpite doğru yürüdü. Peabody arkasından yürüdü.

"Size biraz yemek getirdim. Sana mocha latte getirdim, McNab."

"En iyi kızım."

Eve'e "Jambonlu ve peynirli yumurtamız var," dedi. "Sen de ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim." McNab ayağa kalkmaya başladığında ona geri dönmelerini işaret etti. "Sandalye sende kalsın. Sen ona burada benden daha çok yararsın."

"İki dakika içinde onun üzerinde olmalıyız. Daha iyi kilitlenmek için irtifayı düşürüyorum."

Eve mekiğin dalışa geçtiğini hissetti ve gözlerini kapattı. Okyanusun binlerce metre üzerinde olmanın hiçbir anlamı yoktu.

Delilikti. İnsan ırkı delirmişti.

"Otuz binde tutuyorum. Bakalım sende ne varmış, lan."

"Bir saniye. Kaptan, Callendar, yeşile dönüyoruz."

Callendar ona "Gotcher geri döndü," dedi.

"Kaptan?" "Tam orada. Geri say."

Roarke onlara doksan saniyeyi, altmışı verdi ve otuzda McNab taşınabilir bilgisayarındaki bir dizi tuşa dokundu. "Bu yankıyı on, dokuz, sekizde arıyorum..."

"İşte orada," diye mırıldandı Roarke. "İyi iş, gerçekten çok iyi. Şunu tutalım. Tut şunu."

Aletlerle bir şeyler yaptı, bir şeyler yanıp söndü ve bip sesi çıkardı - ve Eve'in midesi tekrar düştü.

"Yeşile dön!" McNab bağırdı.

Eve ne beklediğini bilmiyordu. Belki bir patlama. Çünkü okyanusun binlerce metre üzerinde uçan başka bir deli onlara çarpamaz mıydı?

Ya da gökyüzünde her şeyin sallanmasına ve titremesine neden olan o hava boşlukları. Bir şeyleri sallayabilirler.

Or-

"On saniye daha," diye mırıldandı Roarke. "Bana on lanet saniye daha ver."

"Aldık. Kilitle onu, Roarke. Kilitle şu piçi."

"Yapacağım, Tanrı aşkına. Sadece..."

Kadranı çevirdi ve nedense McNab tekrar kükredi.

Feeney ve Callendar da öyle.

"Kilitli. Kilitli," dedi Roarke.

Yavaş, sabit bir bip sesi duydu ve Roarke bir alete dokunduğunda o bip sesini gördü - yavaş ve sabit.

"Bu o mu?"

"Bu o. Ve sağlam bir sinyal aldık. Bu rota, enlem ve boylamı, muhtemelen İrlanda. Gerisini de eklersek -annesi, bağlantıları- büyük ihtimalle."

"Sizce gerçekten Dublin'e inmeye çalışacak mı?"

Roarke başını salladı. "Şehrin dışında bir yer biliyordur, özel bir şerit, bir kaçakçı yolu. Şimdi bir ya da iki kez rotasını değiştirdi ama bu kaçmak içindi ve boşa hız ve yakıt harcadı. Nereye gidiyorsa oraya ondan önce varacağız. Tek yapmam gereken bunu saptamak ve İrlanda, Dublin şu anda elimdeki en iyi şey."

"Bütün lanet dünyadan daha iyi. Buradan uçuş süresi ne kadar?"

"Bizim için Dublin'e yaklaşmak? İki saatten biraz az. Eğer geri dönersem, daha az."

"Neden daha az?"

Ona tekrar baktı. "Bu fizik, sevgili Eve. Hava daha ince, bu yüzden daha hızlı olacağız. Zamanımızı yaklaşık doksan dakikaya indirebilirim. Peki ya onun yavaş mekiğinde, hatta onu zorlayarak ve daha düşük irtifada? Yaklaşık üç saat ya da biraz daha fazla."

"Bu büyük bir avantaj."

Onun omzunu sıktı. "Diğerlerine haber veririm."

Döndüğünde, Peabody ona başıyla bir işaret verdi, sonra mutfağa geri döndü - polisler gibi artık temizlenmişti

ya yemek yemiş ya da biraz uyumuş.

"Ne?"

"EDD bilgisayara girdi, orada ne varsa şifresini çözdü. Cobbe bunu Lannigan'ları, Brody'leri ve Tulla'yı araştırmak için kullandı."

"Aman Tanrım." Kokpite doğru uçtu. "Dublin'e gitmiyor."

"Muhtemelen o-"

"Ailenin peşinden gidiyor. Çiftliğe gidiyor."

Nasıl bildiğini sormadı, sadece irtifayı ve hızı arttırdı. "Gözünü sinyalden ayırma, lan. Temas kurmam gereken bazı insanlar var."

"Bana tahmini varış süresini söyle," diye tersledi Roarke. "Clare'e elli beş dakika."

"Onları çiftlikten uzaklaştırıp güvenli bir yere götürmek için bolca zamanımız var."

"Alacağım," dedi ona. "şimdi bunu ayarlamam gerekiyor."

Kulakları patladığında artan basıncı hissetti, midesi o yavaş, mide bulandırıcı yuvarlanmayı yaptı. Ama kokpit kapısına döndü ve sesini yükseltti.

"Dinleyin, Cobbe batı İrlanda'ya gidiyor, özellikle de Brody çiftliğine yaklaşabildiği kadar yaklaşıyor."

Feeney'nin uykulu gözleri sertleşti. "Roarke'un ailesi mi?"

"Cobbe iki saat kadar arkamızda. Biz de aile başka bir yere taşındı. O pislik oraya vardığında, bir çiftçi ailesi yerine bir grup New York polisi bulacak."

Abernathy, "O bölgede memurlarımız var," dedi. "Onları harekete geçireceğim."

"Gösterişsiz ve henüz değil. Onu korkutup kaçırmayacağız. Onu sıkıştıracağız. Peabody, yerlileri çağır. Roarke'ın ailesini taşımaya yardım edebilirler ama hızlı hareket etmeliler. Cobbe içeri girmeye çalıştığında o çiftlikte belirgin bir polis varlığı istemiyorum."

"Callendar, Tulla bölgesinin haritasına ihtiyacım var - çiftlik kasabanın birkaç mil dışında - köy - her neyse. şeyler

orada farklıdır. Bana ekranda bir harita gösterin."

Callendar işe koyulurken Trueheart çekingen bir şekilde elini kaldırdı. "Bir çeşit iniş pisti var mı?"

"Hayır. Roarke bunu çözecektir. Cobbe da öyle."

Oraya ilk kez iniş yaptığı zamanı düşündü; bir jet-helikopterle, ineklerin olduğu bir tarlaya. Bir sürü inek.

"Cobbe çok yakına inmeyecek, bu da zamanımızı arttıracak. Mekikten kurtulması, bir çeşit nakil aracı çalması ya da toynakla gitmesi gerekecek. Olabildiğince hızlı hareket edecektir. Nereye indiğini bulup bir araya getirmemizi riske atamaz. Şu anda zamanı olduğunu düşünüyor."

"Haritanızı aldım. Çiftliğin kasabaya göre nerede olduğunu söyleyebilirsiniz bir uydu görüntüsü çıkaracağım."

"Doğu, yaklaşık iki mil. Dar yollar var, yılan gibi kıvrımlı yollar, onları çevreleyen çalılıklar. Bazı ormanlar. Cobbe için iyi bir siper. Trafik az ve oldukça uzak. Lanet kapıları kilitlemiyorlar," diye mırıldandı.

"Abernathy, herhangi bir Interpol varlığı yedektir ve görüş alanının dışında kalır. Lanet olası tasma sende kalabilir," diye itiraz etmeye başladı. "Krediyi, lanet kemerindeki çentiği alabilirsin, ama bu işin sorumlusu benim. Bu bir aile ve direksiyonda ben varım, anladın mı?"

"Evet. Çok iyi. Ve kredinin benim için zerre kadar önemi yok."

"Güzel." Ekranı geri dönmeye başladı ve bakışları Whitney'nin üzerinden geçti. Onu tamamen unutmuştu. "Komutan-"

"Devam edin, Teğmen. Dümen sende."

"Efendim."

"Uydu görüntüsünü getiriyorum. Bana bir saniye verin," dedi Callendar. "Sanırım bölgeyi buldum. Birden fazla çiftlik tipi yer var yani-"

"İşte böyle. İşte bu, biraz yukarı kaldır. Ev üç katlı, yaklaşık bir düzine odası var. Ön tarafı dar yola bakıyor.

Birden fazla ek binanız var. Ahır, silo, ahır gibi."

"Ahır ile ambar arasında bir fark var mı?" Jenkinson sordu.

"Görünüşe göre. Ahırlar, tavuk çiftliği, domuz çiftliği, bir sürü tarla. Bir sürü inek. Düşündüğünden daha büyükler. Birkaç koyun, şu alçak taş duvarlar, birkaç ağaç. Birkaç büyük ağaç, küçük bir dere."

"Gerçekten güzel görünüyor. Yerliler haberdar, Dallas," diye ekledi Peabody. "Ve Brody çiftliğine doğru yola çıktılar."

"Sağlam. Biraz batıya giderseniz başka bir ev, biraz kuzeye giderseniz de başka bir ev var. Ana evde Sinead Lannigan ve kocası Robbie-Robert oturuyor. En küçük oğulları Dublin'de üniversitede falan olmalı. Büyük oğulları, karısı, çocukları, sanırım üç çocukları.

-Batıdaki evde. Kızı, kızının kocası ve birkaç çocuğu kuzeydeki evde. Ailesi, birkaç erkek kardeşi -İsa, onlardan o kadar çok var ki- bölgeye dağılmış. Ama çiftliği, ana evi vuracak. Orası kalbi ve bunu bilecektir."

"Kimse onlara dokunmayacak." Santiago ekranı inceledi. "Onlara yaklaşılamayacak."

"Hayır, yapmayacak." Şimdi sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı bir şekilde, görüntüyü ve ziyaretlerle ilgili hafızasını kullanarak her şeyi ortaya koydu. "Şöyle oynayacağız."

Kokpite girdiğinde oturdu. "Ne kadarını duydun bilmiyorum. Yerel halk aileni şehre taşıyor. Abernathy destek olarak Interpol'ü harekete geçiriyor. Çiftlikte bazı güvenlik görevlilerinin olduğunu biliyorum ve onlara söylediğim zaman söylediğimi yapmaları için ihtiyacım olacak."

"Gitmeyecekler. Aile." "Gitmek zorunda kalacaklar."

Ona bir bakış attı. Suratsız, endişeli. "Az önce neredeyse yirmi dakikamı Sinead'la, amcalarımın hepsiyle, sayısız kuzenimle tartışarak geçirmedi mi? Gitmeyecekler."

"Bunu oraya vardığımızda halledeceğiz. Sana söylediğim şey, nerede olurlarsa olsunlar bizim aracılığımızla onlara ulaşamayacak. Sen büyük kader adamısın, değil mi? Bunu şimdi kabul ediyorum. Bir mekik dolusu iyi ve zeki polisimiz var ve eğer bu kader değilse, beni siksinler."

Bir nefes verdi. "Onlar için minnettarım."

"Şu anda sen de onlardan birisin, o yüzden bunu kabullen. Bu şeyi nereye koyacaksın?"

"Kuzenim Aidan'a en yakın olan kuzeydeki otlak. Şu anda inekleri dışarı çıkarıyorlar, çünkü bir iniş yapmam gerekecek." "İniş mi?" Ağzındaki tüm tükürükler kurudu. "Sevmiyorum

kulağa nasıl geliyor."

Ona şöyle bir baktı. "Bundan hiç hoşlanmayacaksın ama çabuk olacak."

"İnişte hızlı ve birlikte düşmeyi sevmiyorum."

"Kemerini bağlayacaksın. Cobbe süzülerek gidebilir, çünkü çiftlik hayvanlarını ya da başka bir şeyi vurmamak umurunda olmayacaktır, yine de daha kurnaz olmaya çalışacağını düşünüyorum. Eğer iyi bir pilotsa, motorlarını durduracak, sessiz bir yere doğru süzülecek ve çiftliğin güneyindeki küçük ormanı siper olarak kullanacaktır. Mekiği daha küçük ve eğer iyiye bunu başarabilir."

"Öyle olması gerekiyor. Güneyden gelmesini bekliyoruz. Bana en olası rotayı gösterebilir misin?"

"Şimdi olmaz, çünkü inişe başlamak üzereyiz. Aşağı indiğimizde sana gösteririm."

"İndi. 'İndi' deme."

Adam, kadının umduğu gibi biraz gülümsedi. "Arkaya git ve kemerini bağla."

"Ben burada iyiyim." Seninle, diye düşündü ve koşum takımını yakaladı.

Roarke dahili telefona bastı. "Biraz zor olacak," diye duyurdu. "Bunun için üzgünüm. Biraz yağmur var, ne de olsa burası İrlanda ve aşağı inerken birkaç tümsekle karşılaşacağız. İniş sarsıntılı olacak, bu yüzden ekipmanlarınızı ve kendinizi bağlamak isteyeceksiniz. Hepinize minnettarım. Bu piçle işimiz bittiğinde biralar benden."

Tümsekler, diye düşündü Eve. Aşağı iniyor. Düşüyor. Hızlı bir düşüş.

Tüm bunları atlatabilirse, Cobbe sahilde bir yürüyüş olacaktı.

Sonra tümseklere çarptılar.

"Birkaç tane mi?" dedi dişleri takırdarken.

"Sadece bulutlar. Bazıları kötü huylu bulutlar, a birkaç ters rüzgar. Endişelenmeyin."

Bazı bulutlar - g r i olanlar, rüzgâr camına yağmur tükürüyorlardı- aşağıdaki karayı görebileceği kadar incelmışti.

Yeşil, yeşil, yeşil, kahverenginin zengin kontrastıyla. Ve tamamen çok hızlı olduğunu düşündüğü bir hızla yükseliyordu. Bakmanın bir anlamı olmadığına karar verdi. Callendar'ın vahşi bir kahkaha attığını duydu. "Ne yolculuktu ama!

Şuna bir bakın! Gerçekten yeşil."

Eve'e göre, yeşile de betonda, okyanusta ya da bir dağın yamacında olduğu kadar etkili bir şekilde çarpabilirsin.

Taş gibi düştüler.

Gözleri tekrar açıldı. Ölümle yüzleşmek ondan saklanmaktan her zaman daha iyidir, nasıl olsa gelecekti.

Kulakları çarparak kapandı, ardından tüm o yeşilin yukarı fırlamasıyla bir balon gibi patladı.

Güm, güm, güm diye yere düşerken kemiklerinin çatırdadığını duyduğunu sandı.

"İrlanda'ya hoş geldiniz," dedi Roarke.

Hızlıca indi -bacakları biraz sallanıyordu ama hızlıca indi.

Alanda duran, elleri kalçalarında ya da ceplerinde olan erkek grubunun çoğunu tanıdı.

"Ve işte bizim Eve'imiz." Sinead'ın kocası doğruca ona doğru yürüdü ve sert bir şekilde sarıldı. "Nasıl gidiyor peki?"

"Yerdeyiz." Yumuşak, ince bir yağmurun altında, alçak taş duvarın diğer tarafından bizi izleyen ineklerle birlikte.

İstedikleri zaman bunun üstesinden gelebileceklerini hayal etti.

"Robbie, biz Cobbe'u gözaltına alana kadar aileyi -herkesi- Tulla'ya götürürsen işim çok daha kolay olur."

Ona rahat bir gülümseme verdi ve omzunu sıvazladı. "Çocukları Garda ile gönderdik, bazı kadınları da uslu durmaları için yanlarına verdik. Geri kalanımıza gelince, burası bizim toprağımız, bizim evimiz. Bu yüzden burada kalıyoruz. Ve Roarke'un kendisi."

Onu bırakarak Roarke'a sarılmak için yürüdü.

"Podock, güvenlik." Bir fitness anıtı gibi inşa edilmiş olan siyah adam elini uzattı. "Trace ana çiftlikte, Ando da Nan'ın evinde." Biraz sırttı. "Mutfağına gireceksek ona Nan dememizi söyledi."

Abernathy içeri girdi. "Müfettiş Abernathy, Interpol. Dört ajanın birkaç dakika içinde gelmesini bekliyorum."

"Dışarıdaki her eve bir tane, ana eve de iki tane yerleştirebilirsiniz," dedi Eve. "Cobbe büyük olasılıkla güneyden gelecek ve bunu ayarlamak için iki saatten az vaktimiz var. Sürekli iletişim halinde olacağız. Eğer yönü konusunda yanılırsak, diğer evlerden birini hedef alırsa, birleşeceğiz. Bölgeyi zaten bildiğin için Podock, ajanlar geldiğinde onları sen yönlendirebilirsin."

Döndü. "Aidan."

Roarke'ın kuzeni, yıpranmış kasketinin altında saman rengi saçları olan iri bir adam, yanağından öpmek için eğildi.

"Evinize tekrar hoş geldiniz."

"Evet, şey. Ekibimi donatmam lazım. Çiftçi gibi görünmelerini istiyorum. Normal bir günde ne yapıyorsanız onu yapıyormuş gibi görünmelerini istiyorum."

"Oh, tabii ki ve bu yeterince kolay."

"Sinead çiftlikte mi, büyük evde mi?"

"Mary Kate, Kevin, Rory ve Seamus'la birlikte o da öyle. Nan'i taşımak kolay olmadı ama başardık. Rosie'min de taşınmasını sağladım, bebeği ve yolda olanı kullanarak. Ama geri kalanımız için biz kalıyoruz."

"Hepiniz bir dakikanızı ayırın, çünkü elimdeki tek şey bu. Burası sizin yeriniz, eviniz, ama bu adam profesyonel bir katil. Biz polisiz, siz değilsiniz. Onu durdurmak, tutuklamak, sizi ve malınızı korumak için buradayız. Yüzlerce cesedi, yüzlerce ölüsü olan profesyonel bir katile karşı kendinizi nasıl savunacaksınız? Silahınız var mı?"

Aidan, "İşte bunlar var," dedi ve yumruğunu sıktı. "Bir de baltalarımız, kazmalarımız, küreklerimiz, bıçaklarımız ve en son sizi New York'ta ziyaret ettiğimizde genç Ryan'ın kendine aldığı beyzbol sopası var. Biz İrlandalıyız, görüyorsunuz. Bu topraklar için her zaman savaştık."

"Baltalar ve kürekler," diye mırıldandı. "Ana eve gitmemiz gerekiyor. Baxter, Trueheart, siz Aidan'la birliktesiniz. Callendar, sen onların ineğisin."

Callendar, "Çimler sünger gibi olmuş," diye yorum yaptı. "Hava biraz yağışlı geçti de."

Sırıtarak yüzünü yağmura doğru kaldırdı. "Bunu sevdim."

"Bu taraftan. Bunlar güzel çizmeler," dedi Baxter'a. "Kısa sürede pislenirler. Bakalım senin için neyimiz var."

"Santiago, Carmichael, McNab ile birlikte, ikinci ev. Jenkinson, Reineke, Peabody, Feeney, Roarke, benimle gelin. Abernathy, seçimini yap."

"Ben ana gemiye bağlı kalacağım."

"Komutan?"

"Aynısı. Komutan Whitney." Elini Robbie'ye uzattı. "Burası çok güzel bir yer."

"Hepsi bu kadar. İrlanda'ya ilk geliştiniz mi?"

"Evet."

"Ah, elbette tatil için geri gelmelisiniz," dedi onlar yürürken.

Eve Roarke'a, "Bunu bir oyun gibi görüyorlar," dedi.

Roarke başını salladı. "Öyle değil. Bu senin yolun değil, ama onların. Tanrı biliyor ya, işleri zorlaştırıyor ama onlara güvenebilirsiniz."

"Feeney'nin gözlerinde yıldızlar var."

"İşin özünde bir İrlandalı, değil mi? İhtiyacınız olduğunda kaya gibi sağlam duracağını biliyorsunuz."

Hafif yağmur altında yürüdüler, yürüyüş ona zemini inceleme, potansiyel saldırı noktalarını, kaçış yollarını arama şansı verdi.

Bu sırada kuzenlerden birinin Feeney'le, Feeney'nin akrabalarının nereli olduğu ve Clare'de kuzenleri olup olmadığı hakkında konuştuğunu duydu.

Bir sonraki tarlayı geçtiklerinde inekleri görmezden geldi - başka ne seçeneği vardı ki? Ama her ihtimale karşı gözünü onlardan ayırmadı.

Büyük taş evin bacalarından gökyüzüne griye karşı gri dumanlar yükseliyordu.

Bir çift at gördü. "Atları içeri sokmak için onlara ihtiyacım var. Belki ata biner ya da binmeye çalışır. Ya da sadece onları öldürür."

Robbie omzunun üzerinden, "Ben hallederim," dedi. "Merak etme."

Endişelenmemek mi? Bu lanet günün deyi miydi?

Tavuklar tavuk yerlerinde gıdıkladılar; domuzlar domuz yerlerinde homurdandılar.

Ve Sinead arka kapıdan çıktı.

O sessiz, yaldızlı kızıl saçlarını arkadan bağlamıştı ve sağlam siyah pantolonunun üzerine duman kadar gri ve yumuşak bir kazak giymişti. Kollarını önce Eve'e, sonra da Roarke'a açarken tatlı yeşil gözleri gülümsüyordu.

"Özür dilerim," diye başladı. "Bu belayı kapınıza kadar getirdiğim için çok üzgünüm."

Onu başının yan tarafından kelepçelerken gözleri gülümsemeyi bıraktı, kesik kıvılcımlara dönüştü.

Eve kendi ağzının açık kaldığını hissetti ama bunun Roarke'ın yüzündeki şaşkın ifadeyle kıyaslanamayacağını düşündü.

"Seni hiç böyle pusuda bekleyen ve bununla hakaret eden biri olarak görmemiştim.

Biz senin ailen
miyiz?" "Evet,
ama-"

"Evet, hepsi bu. Bir daha ağzından böyle aptalca bir şey duymayayım. Şimdi." Yüzünü kavradı, iki yanağını da öptü. "İçeri gel, ıslaklığın dışına çık ve bütün bunlar hakkında ne yapacağımıza bir bakalım. Arkadaşın Brian az önce geldi."

Eve, Roarke'a hızlıca bir bakış attı. "Brian?"

"Gelmesini ben istedim, ona bir kazak aldım." Eve ve diğerleri arkalarında, ocakta ateşin yandığı ve havanın sıcak ekmek koktuğu mutfığa girdiler.

"Senden Mary Kate'i alıp güvenli bir şekilde kasabaya gitmeni rica etsem yine kulaklarımı tıkar mısın?"

"Ben yapmam ama Mary Kate yapabilir, yani kulaklarını tıkayabilir. Ve hayır, bunu sevgiyle söylediğini bilsem de, kendi evimden kovulmayacağım."

"Araba sürülmüyor," diye itiraz etti Eve. "Sadece birkaç saat. Sadece birkaç saat."

"Buraya gelen adam kız kardeşimi, ikizimi öldüren adamı babası olarak görüyor. O kötü adama verdiği çocuğu öldürecek, şu anda benim olan çocuğu. Bu yüzden size soruyorum, gidip oturup bekler misiniz? Sence benim adamım, oğullarım, kardeşlerim bunu yapar mıydı?"

"Ben bir polisim."

"Ve değiliz, ama burası benim evim ve Roarke sizin olduğu kadar bizim de evimiz. Buradaki arkadaşlarınızdan bazılarını tanıyorum ama hepsini değil. Hepiniz hoş geldiniz. Çaydanlığı yaktım, siz bana neye ihtiyacınız olduğunu söylerken biz de biraz çay içelim."

"Çay içmek için gerçekten vaktimiz yok," diye söze başladı Eve.

"Bir fincan kullanabilirim." Brian içeri girdi. Dublinli meyhaneci ve Roarke'un en eski arkadaşı doğruca Eve'in yanına gitti. Onu ayaklarından kaldırdı ve ağzına bir öpücük kondurdu. "Ah, Teğmen sevgilim, seni ne kadar özlemişim."

Roarke, "Geldiğiniz için teşekkürler," diye karşılık verdi.

"Elbette." Eve'i yere bıraktı. "Demek yine o lanet serseri Cobbe, öyle mi? O her zaman sorun olmuştur, ama

Şimdi buna bir son vereceğiz. Ve Tanrım, şu polisleri bakar mısın!"

Roarke'a kocaman sırttı. "Zaman değişiyor, değil mi delikanlı?"

"Öyle."

"Polis gibi görünüyorlar ve sorun da bu. Çiftçi gibi görünmelerini istiyorum. İrlandalı çiftçilere," diye ekledi Eve. "Dışarıda çiftlik işleri yapanlara."

"Ah, anlıyorum, evet, bunu çok iyi anlıyorum." Sinead hepsine gülümsedi. "Sizi hemen iyileştireceğiz. Mary Kate!" diye seslendi. "Hayatım," dedi kocasına, "çamurlukta işimizi görecektir birkaç ayakkabı, şapka ve benzeri şeyler var."

Başını salladı, sonra onu öptü. "Beni her gün gururlandırıyorsun."

"Ah, devam et o zaman."

"Reineke, Jenkinson, çiftçi gibi görüldüğünüzde pozisyonlarınızı alın. Sürekli temas halinde olun," diye ekledi. "Feeney, burada çok fazla pencere var. Tarla gözlüğü olabilir. E'lerde çalışırken sizi görmesini istemiyorum. Oturma alanının dışında küçük bir oda var."

"Yan salonu istiyorsunuz. Size göstermekten mutluluk duyarım. Feeney, değil mi? Bridgit Feeney diye biriyle aynı okula gitmiştim," dedi Sinead onu uğurlarken.

21

"Takımlar," diye hatırlattı Eve herkese, Whitney'nin kahverengi şapkasını takmasını biraz şaşkınlıkla izlerken. "Reineke Robbie ve grubuyla, Jenkinson Aidan ve grubuyla. Abernathy, seni komutanla birlikte ahırda istiyorum. Orada bir çatı katı var ve güneyi net bir şekilde görebilirsin.

"Evi ele geçirmeye çalışacağına inanıyorsun, ki onu istediğin yer de orası." Abernathy ten rengi iş ceketinin içinde omuz silkti. "Eve yakın kalmaya niyetliyim."

"Öncelikle, ailenin çoğu İrlandalı beyaz ya da kırmızı ten rengine sahip. Santiago Latin, Reineke melez ama ten renkleri hemen göze çarpmayacak kadar açık. Siz, komutan ve Podock çok koyu tenlisiniz ve Cobbe'nin daha yakından bakmasını sağlayabilirsiniz. Bu yüzden sen ve komutan ahırda nöbet tutuyorsunuz, Podock ise ikinci evde olacak."

İsteksizce onun bunu değerlendirmesini izledi.

"İkincisi, komutanın kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama iş göğüs göğüse geldiğinde bunu yapabileceğinizi sanmıyorum. Aileden biri gibi davranamayan ajanlarınızın da biz onu kutuya koyana kadar gözlerden uzak durması gerekiyor. Evi isteyecektir çünkü içeride Roarke'un teyzesini ve belki birkaç çocuk bulacağını düşünüyor. Kolay hedefler. Muhtemelen, çalışan adamlardan birinin yanına gidip

Sanki yol soruyormuş gibi dışarıda, ama ev daha muhtemel. Her iki durumda da yakın mesafeden öldürür."

"Öldürebildiği herkesi öldürür, sonra da bana videosunu gönderirdi," diye bitirdi Roarke. "Beni yakalayamamış olabilir ama bunu bana ödetecektir."

"Bu Cobbe'un her şeyi," diye onayladı Brian.

"Buna bir itirazım yok. Bütün bunlara katılıyorum. Lanet olası bir ahıra kapatılmaktan hoşlanmıyorum."

"Onu alırsak, tamamen sizindir."

"Anlaşıldı. Özür dilerim. Bu-"

Eve ona, "Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim," dedi. "Komutanla birlikte ahırda gözcülük yapacağım." Ama onun

Omuzları dikleşti. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bildiğim iyi oldu. Üç yerde de e-adamlarımız var. Sürekli iletişim halindeyiz. Hareketlilik arayan tarayıcıları var ama... buradaki insanlar yürüyüşe çıkıyor."

"Hâlâ yağmur yağıyor." Jenkinson bir çift siyah botu çekiştirdi.

Mary Kate ona bir şapka uzatırken, "Biraz yumuşak havada erimeyeceğimize eminim," dedi.

"Onu dışarı çıkarmaya çalışırsak ve kaçarsa kaçabileceği pek çok yer var. Ve koşma mesafesinde başka evler de var. Başka birini öldürme riskini göze alamam, o yüzden onu içeri götürelim, bu en iyisi. Dışarıda birine yaklaşırsa, sersemletiriz. Sopa kullanacak kadar yaklaşmasına izin vermeyin ve hızlı olduğunu unutmayın. Bu gece Cobbe hariç herkes evine gidiyor.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Roarke'a.

"Harekete geçmeliyiz."

"O zaman gidelim. Sinead, sana ve Mary Kate'e üst katta ihtiyacım var. Kapıyı kilitle ve içeride kal."

Sinead, "Bana ya da Mary Kate'e benzemiyorsun," dedi. "Dediğin gibi, eğer gözlükleri varsa, pencereden bakarsa, ikimizden biri olmadığını anlar."

"Şunlardan birini giyeceğim." Eve mandalların üzerindeki önlükleri işaret etti. "Bir de şapka, sırtımı da pencerelere döneceğim."

"Seni burada gördüğüm gibi mutfakta da doğal görünmeyeceksin." Sinead ona gülümsedi. "Onu içeri çekip durdurman çok önemli. Çamurlukta olsaydın, pencere yok ve burada yaptığım şeyi yapabilirdim. Gelip gelmediğini her yerde tanıdığın insanlar gibi sen de bilirsin. Ön taraftan gelmek zorunda, değil mi? Yoksa dışarıda çalışan adamlarla karşılaşır. İçeri girerse, hemen arka merdivenlerden çıkar ve dediğiniz gibi kendimi içeri kilitlerim."

"Lanet olsun."

"Kök mahzeninden girmeye çalışırsa, aynı şey olur. Görülür ve görüleceğini bilir. Ön kapıdan girmek zorunda. Hatta kapıyı çalıp beni öldürmek için cevap vermemi bile bekleyebilir. Ama cevap veren sen olacaksın ve böylece işi bitecek. Oltaya yem atmazsan, balığı yakalayamazsın."

"Yem olmayacaksın," diye itiraz etti Roarke.

"Eğer kaçarsa, bir şekilde geri dönecektir, değil mi?"

Ne zaman güvende
olacağız?" "O haklı.
Özür dilerim."

Roarke Eve'e baktı. "Bunu bilebilirim ve bundan hoşlanmayabilirim."

"Müzik açabiliriz," diye ekledi Sinead. "Mutfakta çalışırken sık sık yaparım."

"Herhangi bir gürültüyü de kapatacaktır. Bunu yap."

Peabody, "Mutfakta ne yapacağımı bilirim," diye söze başladı.

"O da senin yüzünü tanıyacak. Artık yüzünü tanıyor." Müzik çalmaya başladığında Eve volta atmaya başladı. "Bir önlük giy, pencerelerden uzak dur. Belli etmeden Sinead'a yakın dur. Silahının ve koşum takımının gizli olduğundan emin ol. Pozisyon alın."

Roarke'ı çamurluğa doğru çekti. "Ona dokunmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

"Yapmayacağız." Saçlarını bir kasketin altında toplamış ve ödünç aldığı iş ceketini giymişti. "Çiftçiye benziyor muyum?"

"Hayır, bilmiyorsun işte." "Peki, bu iş görür."

Feeney, "Hareket var," diye duyurdu. "Güneybatıdan geliyorlar. Yavaş. Köpek ya da çiftlik hayvanı olamayacak kadar büyük."

"Pozisyonlar, şimdi. Komutan?" Çamurluğa doğru ilerledi. "Onu görüyor musunuz?"

"Henüz değil."

"Hareket durdu." E-ekibin geri kalanı için koordinatları okudu. "Buradan yaklaşık çeyrek mil uzakta, tekrar hareket ediyor."

Callendar, "Onu yakaladım, Yüzbaşı," dedi. "Burada da aynı. Kesinlikle yaya."

"Yönünü bulmaya çalışıyor," dedi Eve. "Bölgeyi bilmiyor, en iyi giriş ve çıkış yollarını görmek istiyor. Sadece yağmurda yürüyüşe çıkan bir adam."

Santiago, "Bu bölgeye yönelmesinin mantıklı olduğu noktayı geçti," dedi. "Bir sonraki eve doğru ilerlemeye başlayabiliriz."

"Henüz değil. Bekle biraz."

"Onu görüyoruz. Siyah gömlek, pantolon, çizme. Ceketi yok. Oldukça ıslanmış." Eve, Whitney'nin sesindeki sessiz memnuniyeti duydu. "Saha gözlükleri çıkıyor. Bulunduğu açıdan ana evin doğu tarafını ve o bölgedeki herhangi bir faaliyeti görebiliyor olmalı."

"Soğukkanlı ol. Roarke, yüzünü görmesine izin verme." "Görmeyecek."

"Peabody, ön kapıdan çık, sadece birkaç adım, ne için, ne için?"

"Halıyı salla," diye önerdi Sinead. "Dışarı çık ve halıyı salla."

"Evet, iyi, güzel. Sadece dışarı çık, doğuya dön, halıyı salla, geri gel. Seni görürse, kapının kilitli olmadığını anlar. Ön tarafa gidecektir."

"Ön tarafa geçiyoruz." Peabody arka kapıdan küçük mutfak halısını aldı, evin içine doğru yürüdü, kapının arkasından kapanmasına izin vererek dışarı çıktı.

Pisliği silkeledi ve geri adım attı. "Şimdi daha hızlı hareket ediyorum ama hala yürüyorum."

"Onun dikkatini çekti. Kolay av. Silahsız bir kadın, ev işi yapıyor."

"Durdu."

Whitney, Feeney'nin ardından, "Yine tarıyor," diye duyurdu. "Tavuk kümesinin önünden geçen yakın alandaki adamlara iyice bakıyor."

Bunu satın almak zorunda, diye düşündü Eve. Sersemleticilerle bile onu alt etmek için yüzde yüz şansla takip etmek için henüz çok uzaktı. Onu satın almalı, gelmeye devam etmeliydi.

"Tekrar hareket ediyorum."

"Gördükleri hoşuna gidiyor," diye ekledi Whitney. "Sahra gözlüklerini cebine koyuyor, hızını artırıyor. Yolun virajını dönüyor. Aşağı iniyoruz."

"Henüz dışarı çıkmayın. Efendim, şu anda ahırdan çıkmayın."

Ona içeride ihtiyacımız var."

"Aşağı iniyorum ama içeride kalacağım. İşteki ilk günüm değil, Teğmen."

"Onu buradan görebiliyorum." Jenkinson inek otlağında evinde oturan bir adam gibi görünmeye çalıştı. "Bulunduğu yerden evi çok iyi görebiliyor. Sadece öndeki çiçekleri seyretmek için durmuş bir adam. Açısı doğruysa doğuya bakan mutfak pencerelerini görebiliyor olmalı."

"Sinead, meşgul görün. Rahat ama meşgul. Ön kapıdan çıkınca yukarı çık. Sessiz ol."

"Şimdi hızlı hareket ediyor, evet, ön kapıda."

"Şimdi git, Sinead. Şimdi."

"Henüz kapıya gelmedi."

"Yeterince yakın. Peabody, her ihtimale karşı pencereleri görmeye devam et."

Eve çamurluktan yengeç yürüyüşüyle çıktı ve koridora varana kadar yürümeye devam etti. Pencerelerin görüş alanından çıkınca doğruldu, koşmaya başladı, sonra tekrar çömeldi.

"Bir şey dikkatini dağıttı. Geri çekiliyor." "Beni

göremiyor, lanet olsun."

"Hayır, hayır, bir araba geçiyor. Bekliyor."

Bu fırsatı değerlendirerek kapıya gitti ve arkasından

o.

"Kapıdayım."

"Şimdi acele ediyor. Kapıdan geçiyor."

"Bekle, bekle, bırak içeri girsin. Ben gidince içeri gir." Feeney'nin sesi fısıltıya dönüştü. "Kapıda."

Kapı kolunun dönüşünü izledi, yavaş, yavaş. Elini kaldırdı sağ elindeki silahıyla sol yumruğunu sıkarak diğerlerine pozisyonlarını korumalarını işaret eder.

İçeri, diye düşündü, içeri gel. Sonuna kadar.

Kapı bir aralık açıldı.

Mutfaktan neşeli bir müzik sesi geliyordu. Peabody hızlı bir kahkaha attı.

Güzel. Akıllıca. Onu içeri çek.

Çatlak genişledi; bekledi.

Şimdi hızla geldi. Eve daha hızlı hareket etti, sol kolunu boynuna dolamıştı, sersemletici aleti boğazındaydı.

"Bıçağı bırak."

Onun yerine döndü, sapladı. Ceketinden sekerken, dirseğiyle karşılık verdi.

Çenesine çarptı ve o parlak acıyı memnuniyetle karşıladı.

Bir kavgayı memnuniyetle karşılar, bundan zevk alırdı - o karanlık ihtiyacı fark eder ve kendini onu bastırmaya zorlardı. Bunun yerine ona hafif bir sarsıntı verdi, böylece vücudu tepki olarak sarsıldı.

Bıçak yere düşmeden önce hem Feeney hem de Peabody silahlarını çekmiş olarak içeri girdiler.

"Yere yat!" Ayaklarına tekme atarak onu dizlerinin üzerine düşürdü. Diğerleri önden, arkadan koşarak içeri girerken ayak seslerini duydu.

"Cobbe kontrol altına alındı." Feeney takımın geri kalanını uyardı. "Kontrol altına alındı."

Ona karşı koydu. Tatmin olmak için bileğini büktü ve stiletto'nun ucunu adamın göz hizasına yerleştirdi.

"Böyle devam edersen, kendi tadına bakabilirsin."

Ellerini arkaya doğru çekerek kelepçeleri taktı, sonra da üzerini sıvazladı. Bir cebinden katlanır bir bıçak, diğerinden yaylı bir stiletto çıkardı. Sırtının alt kısmındaki kılıfından da sivri uçlu bir savaş bıçağı.

Roarke, "Botları kontrol et," diye önerdi ve sesi Cobbe'un başını döndürdü.

"Onlara ulaşıyorum. Biri şu lanet cephaneliği paketlesin. Lorcan Cobbe," diye devam etti, her bir botun içinden bıçaklar çıkarırken, "cinayet, anlaşmalı cinayet, cinayet komplosu, yasadışı silah bulundurma ve taşıma, uçak kaçırma ve benzeri birçok suçtan tutuklusunuz. Bu suçlamalar New York eyaleti de dahil olmak üzere dünya çapında birçok yargı mercii tarafından yöneltilmektedir. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz."

Üstünü aramaya devam ederken Miranda'nın revize edilmiş sözlerini okudu.

"Burada Müfettiş Abernathy tarafından temsil edilen Uluslararası Polisin gözetimi altına alınacaksınız."

"Hepinizi sikeyim."

Roarke, Eve'in Cobbe'u ayağa kaldırmasına yardım etmek için ayağa kalktı. "Şimdi, sikilen senmişsin gibi görünüyor, değil mi?"

"Benimle yüzleşecek cesareti olmayan sensin. Bir kadının arkasına saklanıyorsun."

Roarke sadece gülümsedi. "Çok iyi bir kadın."

Cobbe yüzüne tükürdüğünde Roarke irkilmedi, gözünü kırpmadı. Sadece gözlerini Cobbe'un gözlerine kilitledi ve kolunu ağzına götürdü.

Eve odada polislerin ve ailesinin öfkesinin yükseldiğini hissetti. Ama içinde yükselen şey karşısında hiçbir şey değildi. Vücudundaki her hücre alev alev yanıyordu.

Kavga etmek istemişti, buna ihtiyacı vardı.

Ve evlendiği adamı tanıyordu.

Ona baktı. "İstiyor musun?"

Roarke'ın bakışları onunkilere kaydı ve ne demek istediğini anladı. "Oh evet, söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

"O zaman anladın."

"Hayatımın aşkı olmana şaşmamalı. Burada olmaz," diye ekledi. "Onun zavallı kışını evin içinde tekmelemek için eve çok fazla saygı duyuyorum."

"Arka tarafta. Hadi gidelim."

Abernathy, Cobbe'yi çekerken neredeyse önüne atlayacaktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Roarke'ın bir mahkûmu dövmesine izin veremezsin. Elleri bağlı bir adamı."

"Ne olduğumu sanıyorsun? Onları çıkarıyorum."

"Kesinlikle çıkarmayacaksın! Bu adam benim gözetimimde."

Hiddetli ve öfkeli bir şekilde onun üzerine yürüdü. "Onu henüz teslim etmedim, o yüzden geri çekil. Sen geri çekil. Bu bir aile meselesi."

Whitney'e döndü, onun emrinin bile onu durdurabileceğinden emin değildi. "Bu bir aile," diye tekrarladı.

Dedektifleri, Cobbe'yi evin içine doğru çekerken yol açtılar ve onun arkasına düştüler.

Brian arka kapıda duruyordu, yüzünde geniş bir sırıtış vardı. Kapıyı açtı, kolunu bir hareketle savurdu.

"Başka zaman olsa bu maçtan para kazanıyor olurum. Yine de seni desteklerim dostum," dedi Roarke'a. "Adil ya da değil, bir dövüşte paramı her zaman sana yatırırım."

"Adil! Onu alt ettiğimde beni patlatmaya hazır polisler varken mi?"

Eve, Cobbe'u ince yağmurun altında, süngerimsi yeşil çimlerin üzerinde sürükledi. "Sen ve Roarke, Cobbe, çünkü o bunu hak etti. Kaçmaya çalışmadığın sürece kimse silah kullanmayacak. Bu bir emirdir." Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Bize ihtiyacı yok, seni sefil pislik."

Bağları kesmek için stiletto'yu kullandı. "Onlara yer açın," diye emretti ve geri çekildi.

Roarke konuşur gibi, "Kadınıma bir işaret koymuşsun," dedi.

"İşim bitmeden o pisliğin boğazından amına kadar
deşeceğim."

Cobbe suçladı - Eve bunun öfke olduğunu biliyordu, sıcak ve kör.

Roarke'ın da vardı ama onu nasıl kontrol altına alacağını biliyordu.

Bunu şimdi bir dansçı gibi zarifçe yana kayarak yaptı, sonra Cobbe'yi kışından tekmeledi.

Bu, seyircilerin kükremesine yol açtı.

Yağmurda sabun gibi kayganlaşan çimen Cobbe'un kaymasına, öne doğru yuvarlanmasına neden oldu. Aşağılanma öfkeyle birleşti. Ayağa fırladı, tekrar saldırdı.

Bu kez Roarke yana kaymadı, doğrudan onunla karşılaştı.

Yüzüne inen bir yumruk Cobbe'nin ağzından kan damlamasına ve dişlerinin kanla kaplanmasına neden oldu. Ortasına bir tane daha, ardından çenesine.

Roarke ile onun tarzını ve hareketlerini bilecek kadar dövüşmüştü. Cobbe daha kaslı, kavgacı bir yapıya sahipti ama onun tarzı kaba kuvvetti.

Cobbe bir darbe indirdiğinde onunla oynadığını fark etti.

Darbe pazar günkü kilise çanları gibi çınladı ve Roarke kanın tadını aldı.

İstemişti, ihtiyacı vardı.

Kanın tadına bakmak kavgaya değerci ve bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Etrafındaki bağırışları duydu; Batı Bölgesi ve New York aksanlarının karışımı olan bu sesler biraz müzik gibiydi. Eve'in sesini değil, o sessiz kalmıştı. Ama onu kafasının içinde duydu.

Ne yapman gerekiyorsa yap. O da yapacaktı ve yaptı.

"Oğlumuz bir yumruğu kaldırabilir." Robbie elini Eve'in omzuna vurdu. "Ve bir tane de ver. Clare erkeğinin neyden yapıldığını göster şu lanet olasıca herife!" diye bağırdı. "Oğlumuz Dubliner'dan çok Clare'lidir, bundan hiç şüpheleniz olmasın."

Jenkinson, "Onda da bol miktarda New York var," dedi. "O siktiğimin zilini çal! Kullandığım dil için özür dilerim," dedi Sinead'a.

Gülümsedi. "Uzun değil."

Gözleri kan çanağına dönen ve kaburgaları sızlayan Roarke, Cobbe'un boğazına bir yumruk indirdi ve taşaklarını hedef alan bir tekmeyle güçlükle savuşturdu.

Bu hareket kalabalığın yuhalamalarına ve renkli itirazlarına neden oldu.

"Böyle mi olacak?" Geriye doğru dans eden Roarke yüzündeki kanı temizledi. "Adil ya da kötü o zaman."

Döndü ve Cobbe'yi bir tekmeyle geriye savurdu. İşte böyle, diye düşündü Eve. İşte buradasın.

Cobbe, onu Roarke'ın dövüş pozisyonunda çömelmiş beklediği derme çatma ringe geri iten Brian ve Santiago'ya doğru savruldu.

Ayağa fırladı, ön koluyla patlayıcı bir sağ kroşeyi engelledi ve Cobbe'nin burnundan kan fışkırtan kısa kollu bir yumrukla karşılık verdi.

Bir darbe yanından geçti, ağlayan kaburgalarına sertçe indi ama hissetmedi. Artık bunun ötesindeydi. Dirsek darbesi, sırt yumruğu, soğuk, metodik. Tek duyduğu Cobbe'un nefes alış veriş ve parmak eklemlerinin kemiğe çarparken çıkardığı çitirtilardı.

Cobbe gözlerine pençe atmaya çalıştığında, Cobbe'nin bacaklarını altından çekip aldı. Ve onunla birlikte yere düştü.

Cobbe'nin kaburgalarına kısa vurma girişimlerini görmezden gelerek bir kez yuvarlandı.

Ve soğuk, metodik bir şekilde Cobbe'un yüzüne üç şiddetli darbe indirdi.

Dördüncüyü istiyordu, kanlı yüze, altındaki buğulu gözlere bakarken sonsuza dek istiyordu.

"Çok uzaktayız, seni lanet olası piç, Dublin'in sokaklarından ve ara sokaklarından çok uzaktayız, hayatımın sefaletini spor olsun diye daha da kötüleştirdiğin zamanlardan çok uzaktayız."

Tekrar yüzüne vurdu. "Artık işin bitti. Ve benim de l."

Ayağa kalktığında alkışladılar.

"Tutuklunuzun tıbbi müdahaleye ihtiyacı var, Müfettiş." Eve yorum yaptı.

"Bu işler böyle yapılmaz."

"Burada işler böyle yürüyor," diye karşı çıktı Aidan. "Ailish'i arayacağım - o bir sağlık görevlisi ve karımın kız kardeşi. Bugün annemi öldürmek isteyen o değersiz pisliğe bakmaya gelecek. Bize işlerin nasıl yapıldığını anlatma, İngiliz."

"Bunu şimdi yaparsın, değil mi Aidan? Biz de biraz viski ve Roarke için bir buz torbası getirelim. Çay alır mısınız, Müfettiş?"

Kendinde olmayan Cobbe'u zapt etmek için yanına yaklaştığında bir iç çekti. "Doğrusunu söylemek gerekirse bir viskiye hayır demezdim. Mahkûmun durumunu üstlerime nasıl açıklayacağım?"

"Yakalanmaktan ve sivillere zarar vermekten kaçmaya çalışırken," dedi Whitney, Cobbe'ye bakmak için adım atarken gözleri sakın ve ayıktı, "mahkum öldürmeye yemin ettiği Roarke'a saldırdı. Aralarında fiziksel bir çatışma yaşanmış ve NYPSPD'ye bağlı sivil uzman danışman mahkûmu kontrol altına almış ve mahkûm şu anda sizin gözetiminize verilmiştir."

Abernathy ona öylece bakınca Whitney de ona baktı. "New York Polis ve Güvenlik Departmanı'nın komutanının, teğmeninin, dedektiflerinin, yirmi yıldan uzun süredir adaletten kaçan bir kiralık katilin tutuklanmasına yardımcı olan bu sivil tanıkların ifadelerine karşı çıkmak ister misiniz?"

"Hayır. Aslında bu bana doğru geliyor. Tıbbi yardım alabilmesi için içeride güvenli bir alana ihtiyacım var. Nakil için ayarlama yapmalıyım."

Whitney başını salladı. "Uzun zamandır bekliyordum, Cobbe. Ryan," dedi, "Ellen Solomen'in bir kız kardeşi vardı."

"Anja Greenspan. Ona haber vereceğiz, Jack." Elini Whitney'nin omzuna koydu. "Bu konuyu kapatacağız."

Eve, Roarke kavgayı yeniden yaşamakla meşgul adamlardan kurtulmayı başarana kadar bekledi. Ona gelene kadar bekledi.

"Buna ihtiyacım olduğunu bildiğin için teşekkür ederim." "Sen de benim için aynısını yapardın."

"Yaptım."

"Evet, sanırım öyle. Şimdi her tarafın yara bere içinde, kanlı ve ıslak. Kaburgalar nasıl?"

"Piç gibi acıyor."

"Eminim. Hadi gidip onları buzlayalım. Jackeen nedir?" diye sordu eve doğru yürürlerken.

"Bu bir Dubliner, bir Dubliner'a hakarettir."

"Tamam, görünüşe göre sen bir çakal değil, bir Clare erkeğisin. Clare erkeğinin ne olduğunu bulabilirim."

"Buralarda bu büyük bir iltifattır."

"Seni seviyorlar." Ona kapıyı açtı. "Ben de öyle." Sinead viski, buz torbaları ve ilk yardım **çantasıyla** bekledi.

"Ailish Cobbe ile ilgilenecek, çünkü en kötüsünü o aldı, ama ben seninle yeterince iyi başa çıkabilirim. Çok fazla deneyimim var. Sen de öyle," dedi Eve'e. "Seni orada yakaladı."

"Önemli bir şey değil."

"Oturun, ikiniz de. Viskiye sevmiyorsun, Eve. Çok güzel şarabım var."

"Görevdeyim," diye başladı. Sonra oturdu, sonra iç çekti. "Boş ver, gerçekten değilim. Bir kadeh şarap istiyorum, teşekkürler."

"O zaman bunu çürüğün üzerine koy, ben de sana biraz getireyim." Sinead Eve'e bir buz torbası uzattı ve Roarke'a döndü. "Ne kadar güzel bir yüz," dedi çenesini avucunun içine alarak. "Şu anda bile güzel bir yüz. Annen de benim gibi seninle gurur duyardı."

Onu kendine çekti, nazikçe başının üstünü öptü. "İkinizin de," dedi Eve'e. "Geride durup kendi yapmak istediğini erkeğinin yapmasına izin vermek için güçlü bir kadın olmak gerekir. Bunu görmediğimi ve anlamadığımı sanma."

"Şimdi." Şarabı almak için yürüdü. "Eve'e bir kadeh verelim ve o güzel yüzünü temizleyelim."

Tam o sırada Aidan arka kapıyı açtı. "O piçi iyileştirip dışarı çıkarana kadar tutabilecekleri doğru ve sıkı bir yere ihtiyaçları olduğunu söylediler."

"Onu kök mahzenine götürün. Onun gibileri mutfağında istemiyorum."

Eve şarabını yudumladı ve tekrar iç çekti. "Bir grup polis onu kenara çekmeye çalıştığında ayakta durmak için güçlü bir kadın olmak gerekir. Sen sarsılmazsın, Sinead. Roarke'un bunu nereden anladığını görebiliyorum."

Sinead gülümseyerek masanın üzerindeki kâsedden bir bez çıkardı. "Şu anda söyleyebileceğin hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez."

Abernathy içeri girdi. "Özür dilerim."

"Hayır, rica ederim. Tezgâhın üzerinde viski ve bardak var, ben oğlumu temizlerken siz de kendinizinkini doldurursanız sevinirim."

"Çok teşekkür ederim." Cömertçe üç parmak doldurdu. Yarısını içti. "Mahkûm kök mahzeninde tutuluyor. Yeğeniniz-kuzeniniz-özür dilerim, kafa karıştırıcı. Her halükarda, az önce geldi ve Cobbe'nin tıbbi ihtiyaçlarıyla ilgilenecek. Ajanlarım, Dedektif Jenkinson ve çok ısrarcı olan Bay Podock onu koruyor."

Viskisini tekrar, daha yavaş yudumladı. "Teğmen, size borçluyum."

"Ben işimi yaptım."

"Yaptınız ve NYPSD'nin iyi memurlarıyla, sivil danışmanınız ve hanımefendi de dahil olmak üzere, bu aile Cobbe'nin yakalanmasına yardımcı oldu. Galla Modesto cinayeti soruşturmasına atandıktan birkaç gün sonra."

"Bunu göz önünde bulundurarak," diye devam etti, "size şu anda konuyla ilgili ilk sınırlı görüşmeyi teklif etmek istiyorum."

"Bok yok mu?"

"Hiç de değil. Elbette kayıt altına alınacak ve fiziksel temas olmayacağına dair söz vermenizi istiyorum."

Eve arkasına yaslandı. "Ondan bir itiraf mı istiyorsun?"

"Gerekli değil, ama bildiğiniz gibi pastanın üzerindeki krema."

"Danışmanım benimle birlikte görüşmeye geliyor."

"Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"İtiraf mı istiyorsun?" Başparmağını Roarke'a doğru salladı. "Anahtar o."

Abernathy viskinin sonuncusunu da içti. "Lanet olsun. Buraya kadar geldik. Doktor onu taburcu ettikten sonra otuz dakikanız var."

Eve, Roarke'a baktı ve vahşice gülümsedi. "Bu iş görür."

Sonsöz

Kök mahzeninin dışında, Eve nemli havada duruyordu.

"Bu benim ipucum," dedi Roarke'a. "Sana verdiğimde onunla koşarsın ama bu benim ipucum."

"Nasıl yapıldığını bilecek kadar sık kutuda çalıştığını gördüm." Yine kendi kıyafetlerini giymişti, gözü morarmıştı ve çenesinde güneşten kaynaklanan bir çürük vardı.

Kaburgaları onu öldürüyordu. Ve acıdan karanlık bir tatmin duyuyordu.

"Orada ihtiyacım olanı aldığımı söylemek istiyorum, bu yüzden Peabody ya da-"

"Ben çekiç değilim." Önlüksüz Peabody başını salladı. "Sensin. Seninle dövüşme şekli? Muhtemelen bundan daha iyiydi ama kontrol edemedi. Aşağıda da kontrol edemeyecek."

"Aynen öyle."

"Ben mutfağa dönüyorum. Bütün yemekleri kaçıracaksınız. Adamım, bu insanlar yemek hazırlayabiliyor, hem de hızlı bir şekilde. Git şu zavallı kıcıyı çivileyin."

"Peki o zaman." Roarke omuzlarını yuvarladı. "Gidip şu zavallı kıcıyı çivileyelim."

Nemli bir yere doğru yürüdüler. Işık loştu ama Cobbe'nin yüzünün pek de güzel olmadığını gösterecek kadar güçlüydü.

Kırık burun. Eve listeyi kontrol etti. Yarık dudak, iki siyah göz ve Roarke'un güneş patlaması Cobbe'un yüzündeki siyah, mavi ve morla karşılaştırıldığında parlayan bir yıldız gibi görünüyordu.

Sıhhiye bununla ilgilenmiş, üç kaburga kemiğinin çatladığını, şimdi iyileşmek üzere bağlandığını ve sayısız kesiği kapattığını bildirmişti.

Roarke'inki gibi onunkinin de eklemleri sıyrılmış ve şişmişti.

Ama orada, Eve memnuniyetle gördü ki, Roarke onu alt etmişti.

Daha fazla darbe indi.

"Kayıtlar. Dallas, Teğmen Eve ve NYPSPD'yi temsilen sivil danışman Roarke, Cobbe, Lorcan ile öncelikle ama sadece H-6981, H-6989 ve H-32108 konularında görüşmeye giriyor."

Eve, toprak ve patates kokan penceresiz bir odada, yara bere içindeki ahşap bir masada, yara bere içindeki ahşap bir sandalyede oturuyordu.

Ve kendimi evimde gibi hissettim.

"Ayrıca Abernathy, Müfettiş George, Interpol'ü temsilen; Whitney, Komutan Jack; ve Feeney, Yüzbaşı Ryan; yine NYPSPD'den. Podock, Marshall, lisanslı güvenlik görevlisi de hazır bulunuyor."

"Beni kanlı bir mahzende tutmak için bu kadar kişi olmanız gerekiyor."

"Size haklarınız önce benim tarafımdan, daha sonra da müfettiş tarafından okundu. Bu konudaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı?"

"Amcık polis."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Eve, Peabody'nin bir araya getirdiği dosyayı açtı.

"Elimizde yeni müşteriniz Jorge Tween ve karısı Galla Modesto'yu öldürmeniz için sizi bir milyon avro artı on beş bin avroluk masraflar karşılığında tuttuğuna dair itirafı var. Elimizde güvenlik kayıtları ve sizi cinayet mahallinde gören bir görgü tanığı var. Herhangi bir ifadeniz var mı?"

Sırttı. "Saçmalık." "Tam ifaden bu mu?"

Öne doğru eğildi. "Neden hiç söylemediğimi biliyor musun? avukat?"

"Hayır, bilmiyorum. Bana anlatmak ister misin?"

"Çünkü bu saçmalıkla bir tanesine ihtiyacım yok. Kanıtınız, görgü tanığınız, herhangi bir şeyiniz var mı?"

ama bazı göt

deliği

kendi derisini kurtarmaya çalışırken beni bir kaltağa bıçak saplarken mi gösteriyor?"

"Pislik herifin ödemesini size yaptık."

"Daha fazla saçmalık. O kış siliciyi tanımıyorum. New York'a Roarke ile konuşmaya geldim. Bunda yasadışı bir şey yok."

Eve dosyadan bir belge aldı ve masanın üzerine koydu. "Andorra'daki hesabınız, takma adlarınızdan birini kullanıyorsunuz ama hesabınız ve Tween'den gelen ödeme."

Cobbe omuz silkti. Ama gözleri çakmak çakmaktı. "Benim adım değil, benim hesabım değil."

"Eğer bu doğru olsaydı, hesabın dondurulduğunu ve içindeki paraya el konulacağını öğrendiğinizde üzülmezsiniz." Rakamları tekrar okuyormuş gibi eğildi. "Vay canına. Biz buna düzenli bir meblağ deriz. Ama adli muhasebecilerin de belgelediği gibi bu sizin hesabınız. Bir de ters çevrilebilir ceket var. Bu arada güzel bir dokunuş."

"Nereye varmaya çalıştığınızı bilmiyorum."

"Siyah kapüşonlu ve tabii ki ters kırmızı taraftaki güvenlik görüntüleriniz elimizde. Bu arada, onu New York'ta, Central Park'ta, katlettiğin kediye kapıma bıraktıktan sonra bırakmışsın."

"Ölü bir kedi hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Ama gülümsedi. "Ve bu benim ceketim değil."

"Seni gördüm, seni moron." Yüzünü ve sesini tiksintiyle doldurarak arkasına yaslandı. "Senin bir profesyonel olduğumu sanıyordum. Rütbeli amatörlerin en rütbelisi gibi davranıyorsun. Seni Modesto'nun peşine taktığımızı biliyorsun. Kaylee Skye'ın peşindesin ve onun kim olduğunu bilmediğini söyleme zahmetine girme. Adını hatırlamıyor olabilirsin ama bardaki tanıklar seni hatırlıyor. Tanrı aşkına, onun dairesinde DNA bırakmışsın."

"Sende benim DNA'm yok." Onunla alay etti. "Ve haklarım gereği onu sana vermek zorunda değilim."

"Elimizde senin kanın var," diye hatırlattı ona. "Kaylee Skye'ın cesedinden. Roarke'ın DNA için bolca döktüğü bugünden. Skye'a karşı dikkatsiz ve özensiz davrandın çünkü

onu para için öldürmedin. Onu öldürdün çünkü kızgındın, belki biraz da sarhoştun."

"Adamınızın gözünü kararttığım için bana tuzak kurmaya çalışıyorsunuz."

Şimdi geriye doğru eğildi, güldü. "Tanrım, Cobbe, orada iki sıyrıkla, kırık bir burunla, yüzünün sol tarafı çürümüş et gibi şişmiş bir halde oturuyorsun ve Roarke'ın sana birkaç el ateş etmesine izin vermesini umursadığımı mı sanıyorsun? Şehrimde iki kadın öldü ve sen onları parçalara ayırdın. Aynı şeyi lanet olası bir kediye de yaptın, bu da sapkın bir çocuğun aşağılık, adi, hastalıklı pisliğidir."

Alt dudağındaki yarığı açacak kadar geniş bir şekilde gülümsedi. "O zaman beni hayvan istismarıyla suçlayın.

Sadece bir mesaj gönderiyorum." "Suçlamaların içinde olacak. Mekiği çaldığında bıçakladığın güvenlik görevlisi Wayne Goddard'ı öldürmeye teşebbüs de öyle. Durumu hâlâ kritik, yani ölürse haneneye bir cinayet daha yazılacak.

Mekiği bulduk, senin için kötü bir iniş oldu. Ve çantayı bulduk. İçinde bir sürü sahte kimlik ve para var. Tablet ve PPC'n, ki bahse girerim içlerinde ilginç veriler vardır.

Ayrıca bir sürü

Kurşun kaplı bir çantada kesici aletler. Tüm bunları Interpol'e bırakıyorum. "Oh, ve Sal Bellacore şarkı söylüyordu, başka bir bağ

Modesto. Ve Interpol'deki dostlarımız Privet'leri yakaladı, kardeş kardeş. Alicia'nın, onu terslediğinizi, bize örgütüyle ilgili bölüm ve ayetler verdiğinizi öğrendiğinde ne kadar sinirleneceğini ve kinci olacağını hayal edin."

"Bu bir yalan! Hiçbir şey söylemedim, söylemeyeceğim."

"Gerçekten mi?" Eve gülümseyerek dosyasını tekrar inceledi. "Çeviride işler karışıyor, değil mi? O da batıyor, kardeşi de, sen de. Bu karışık çeviride biraz yardımla nasıl bir sonuca varacağını merak ediyorum."

Yarık dudağından ince bir çizgi halinde kan damlıyordu. Ter de ona katılmak için fışkırdı.

Ve şimdi, diye düşündü Eve, sıra sende.

Onun işaretini okuyan Roarke ilk kez konuştu. "Annemi aldılar Cobbe ve bunun için üzgünüm. Bir anne çok değerli bir şeydir."

"Annemi bu işin dışında bırak."

"Elimden gelse yapardım ama bu bana bağlı değil, değil mi? Sonra, yaşlı adam annemi bu işin dışında bırakmadı, onu dövdü, öldürdü, Liffey'e attı. Yıllar sonra sana anlatırken bununla övündü mü?"

"Neden yapmasın ki? Seni ona kakalayan bir fahişeden başka bir şey değildi. Ben onun ilk çocuğuydum. Onun adını taşımaya hakkım var."

"Neredeyse bu ismi bir kenara atacaktım ama saygı duyduğum biri onu saklamamı ve kendime ait bir isim yapmamı söyledi. Tek umursadığım sen de aynısını yapabiliirdin. Kan bağı olarak Patrick Roarke'un oğlu olmasan da, zalimliğin, kana susamışlığın ve diğer özelliklerinle onun gibisin."

"Ben onun kanıyım!"

"Eğer bu doğru olsaydı, ki saçmalık, şimdi senden utanırdı, değil mi? Bu şekilde soyulmak, hem de bir kadın tarafından, işine özensiz bir şekilde devam etmek, öyle bir iz bırakmak ki, bir av köpeği bile onu takip edebilir. Bu işle gurur duymamak, buna katlanmayı reddetmek, lanet polisler karşı durmak ve onlara defolup gitmelerini söylemek, çünkü seni yakalamaları yirmi yıllarını ve dört yüzden fazla ölümlerini aldı.

"Bu bir koşu," diye devam etti Roarke, biraz da hayranlıkla. "Bu çok görkemli bir koşu. Ve işte bu hayatta herkesten, hatta yaşlı adamın kendisinden bile daha iyi yaptığın tek şey ve bununla gurur duymuyorsun. Şöhretini ve servetini nasıl kazandığını, annene nasıl büyük bir ev, büyük bir hayat verdiğini yalanlıyorsun. Onu hiç tanımadığım için kendim için yapabileceğimden çok daha fazlasını. Orada beni alt ettin, değil mi, çünkü onun gözlerinde benim için duyduğu sevinci, benimle duyduğu gururu hiç görmedim."

"O bir pislikten başka bir şey değildi."

Roarke bir an hiçbir şey söylemedi ve odadaki buz, ateşi dondurabilirdi.

"O bir Clare kadınıydı. Ama sen? Sümüklü bir korkaktan başka nesin sen? Polislerden o kadar korkuyorsun ki, baba dediğin adamın sana bıraktığı tek gerçek mirası inkar ediyorsun. Ve işte, onun adını lekeliyorsun."

"Polislerden korkmuyorum." Cobbe bağlanmış bileklerini masaya vurdu. "Hayatım boyunca onları çember içine aldım. Beni tanıyanlardan korkulur. Bana istediğimi verirler, istediğimi öderler ve duyup gücenmeyeyim diye fısıltıyla konuşurlar."

"Öyle diyorsun, kan revan içinde bıraktığım ve yere serdiğim bir adam, şalgam ve patateslerle birlikte bir mahzene kapatılmış bir adam. Kim ve ne olduğu konusunda ayağa kalkmayan bir adam."

"Ben Patrick Roarke'un oğluyum. Sen onun yan ürünlerinden birisin." "Ve yine de bir kilidi ya da cüzdanı beceriksizce kaldıramazsın

o. Bu yüzden beni sokaklara ve ara sokaklara gönderdi." Roarke parmaklarını oynattı. "Bunun için yeteneğim vardı. Küçük köpekleri doğramakta en iyisiydin."

"Alıştırma. Haddini bilmeyen bir polisi üzerime salmasaydınız çocuğu da öldürecektim."

"Küçük köpekler, küçük kediler, bunlar hasta bir çocuğun öldürdükleridir, bir erkeğin değil. Bir Roarke'un değil."

Küçümseme kanlı dudağa, öfke kararmış gözlere geri döndü.

"Bazıları yastık kadar yumuşak olan ete bıçak saplamanın kolaylığı ve gücü için hiçbir zaman mideniz kaldırmadı. Bunu bende gördü, yeteneğimi gördü ve bununla gurur duydu."

"Ve onun gururu seni bu şöhret ve servet yoluna soktu."

"Bir babanın oğlunu belirlediği gibi. Gerçek oğlunu. Ve ben onun gururunu hissediyorum.

O bıçak her kesişinde. Dört yüz diyorsun. Oh, daha fazlası var, çok daha fazlası. Muhasebe tutmadığımı mı sanıyorsun? İki katını. New York parkındaki hilekar amcık, o iş içindi, ama bülbül gibi şakıyan fahişe? O zevk içindi. Bir servet inşa ettim

Babam kıskanırdı ve bana uygun olduğunda zevk için öldürmeyi göze alabilirim."

Arkasına yaslandı, kararmış gözleri parlıyordu. "O gün seni öldürmeliydi, küçük bir lord gibi elinde lanet bir kitapla dolandığın sokakta. Yüzüme indirdiği yumruk, ona söylediğimde vereceği umuda değerdi."

"Çok yaklaştı," diye mırıldandı Roarke.

"Onun için bitireceğim. Bir yemin ettim ve bu yemini tutmak için uzun süre bekledim. Daha da bekleyebilirim. Sence bu beni endişelendiriyor mu? Bu polisler mi? İhtiyacım olan tüm avukatlar için yeterince param var. Gerekirse benim için bu işi yapacak arkadaşlarım var. Dışarı çıkacağım ve senin için geleceğim, sen ve becerdiğin fahişe için, böylece polisler başka yöne bakacak."

"Hiç paran yok Cobbe," dedi Roarke ona. "Seni dondurdukları sadece bu hesap değil, bulduğum kadarıyla hepsi, her biri. Sadece annenin evini değil, O'Karre olarak kendin için sakladığın ve bugün satışa çıkardığın evi de kilit altına alacaklar, böylece ona kanından verdiğin muhteşem hayat sona erecek. Eğer başkaları da varsa, onları da bulacaklar. Çünkü senin işin bitti."

"Ben olsam o arkadaşlara da güvenmezdim," diye araya girdi Eve. "Ya da ortaklarına, çünkü dünyada bir arkadaşın olduğundan şüpheliyim. Bir anlaşma için sızlanarak Privet imparatorluğunun yıkılmasına yardım ettiğin duyulacak. Bana yalancı diyebilirsin." Omuz silkti. "Bana fahişe de ya da ne istersen de. Gezegenden binlerce mil uzakta, beton bir kafeste, Alicia Privet'in yakınlarda herhangi bir ortağı olup olmadığını merak eden ben olmayacağım."

"Beni tanıyor."

"Kaçtığın evi kullanmana izin verdiğini, tünellerini nerede bulduğumuzu ve kayıtsız ekipmanıyla ilgili pek çok ilginç veri olduğunu biliyor. Seni tanıması mı? Bu üzerinde durduğun sallantılı bir çıkıntı. Duyduğuma göre, pek affedici biri değilmiş."

Eve tekrar öne doğru eğildi. "Bunu düşün ve o kafeste otururken sık sık düşün. Roarke'a siyah bir

göz. Öldürdüğü herkes için adaleti sağladı ve özgürlüğünü aldı. O kazandı."

Abernathy'ye baktı. "Yeterince var mı?" "Oh, evet, gerçekten."

"Tamam o zaman. Dallas ve Roarke görüşmeden çıkıyorlar."

"Senin için geleceğim!" Cobbe bağırdı. "Bundan emin ol. Senden daha iyi adamlar öldürdüm."

Eve ve Roarke yola koyulurken Feeney, "Onlardan çok öldürdün," dedi. "Ama hiçbirisi daha iyi değildi. Daha iyisini değil." Oturdu ve Whitney de onunla birlikte. "Solomen ailesi hakkında konuşalım."

Mutfağa gittiler, polisler ve aileler oradan yemek salonuna yayıldılar ve bir orduyu doyuracak kadar yiyecek vardı.

Sinead onlara, "Şimdi oturup yemek yiyeceksiniz," dedi.

"Komutan ve Feeney aşağıda işlerini bitirir bitirmez geri dönmeliyiz. Ve Abernathy'nin Cobbe'yi mümkün olan en kısa sürede dışarı çıkarıp gerçek bir hücreye koymak istediğini söyleyebilirim."

"O zaman önce yemek yemeye vakti olmayanlar için yiyecek paketleyelim."

"Şu anda havayı yemekten daha çok istiyorum," dedi Roarke. "Ama ben... Cobbe'a tamamen doğru olmayan bir şey söyledim."

Sinead bir psst sesi çıkardı. "Ne olmuş yani? Ona dışarıda verdiğinden başka bir şey hak etmiyor senden."

"Hayır, bu kişisel bir şey. Ona, annemin gözlerinde benim için duyulan sevinci ya da benimle duyulan gururu hiç görmediğimi söyledim. Ama bu tamamen doğru değil, çünkü bunu seninkilerde gördüm."

"Bak şimdi ne yaptın, beni ağlattın."

Onu kendine çekti, İrlandaca mırıldandı. Gözyaşları dökülürken, yüzünü onun omzuna bastırdı ve mırıldandı.

"Hadi, dışarı çık, hava al. Biraz yiyecek alırız. Gitmeden önce gel ve beni öp. Hayır, Sean, şimdilik onları bırak."

Çocuklar geri dönmüştü -ve bunu zaten fark etmişti- ve bu çocuk, çok iyi hatırladığı çocuk, hücumunu durdurdu

onlara doğru, sönük.

"Ben sadece onların-"

"İzniniz bitene kadar oturacaksınız, Sean Lannigan."

Roarke ona göz kırpıp arka kapıyı açtığında Eve çocuğa döndü. "Onu üşüttüm, tam itiraf. Detaylar sonra."

Ona sırtarak yemek odasına geri döndü. Roarke,

"Çok nazıksın," diye yorum yaptı.

"Çocuğun kanun ve düzene karşı bir ilgisi var, neden onu beslemeyelim?" "Tanrım, onu bir polis yapmayalım." Onu aldı

Elini. "Biraz yürümek bana iyi gelir. Her şey üzerimde kalas gibi sertleşiyor."

Burada ya da ailesinin yanındayken İrlandalı'nın nasıl yükseldiğini düşündü ama söylemedi.

"Kalamam."

"Oh, biliyorum. Muhtemelen bir saat içinde yola çıkacağız ve..." Saati kontrol etti. "Zaten iki buçukta."

"Bu hiç mantıklı değil, ayrıca şu garip zaman anlaşması ve Dünya'nın dönüşü hakkında bir şey duymak istemiyorum. Orada Cobbe ile iyi iş çıkardın. Duymak istemezsin ama iyi polislik yaptın."

"Bilmiyorum ve bir daha söyle, Dünya'nın dönüşü hakkında her şeyi duyacaksın." Ama onun parmaklarını öptü. "Sana aşağıda olmaya ihtiyacım olmadığını söylemiştim. İhtiyacım olan her şeyi burada elde ettiğimi sanıyordum."

İnce mavi lekeler gri bulutlardan kurtulurken, ışık, yığınların arkasına itilen güneşin yumuşak parıltısıyla inci gibi olurken, onu gelişen mutfak bahçesinin ötesine götürdü.

"O konuda da yanılmışım, çünkü buna ihtiyacım vardı. Bu senin yöntemindi, polisin yöntemiymi ve benim de bunun bir parçası olmam gerekiyordu. O piçi dövmek iyiydi ve o tekrar ortaya çıkana kadar içimde var olduğunu unuttuğum bir şeyi kapatmaya yardımcı oldu."

Onu tarlalara, tarlaların ötesinde yükselen tepelere, grinin altındaki yeşile ve umutlu mavi lekelerle doğru yürüttü.

Adamın ineklerin olduğu yere gitmeye niyetli olmadığını umuyordu.

"Burada, dışarıda, bu onunla benim aramda uzun zamandır ödenmesi gereken bir ödemeydi. Ama aşağıda? Bu adaletti. Senden önce, ödemenin yeterli olacağı bir zaman vardı. Ama adalet, içime işledi, adalet daha önemli ve ödemeyi belirliyor."

Pembe çiçeklerle süslü büyük bir ağacın yanında durdu. -Ve nedenini biliyordu. Onu annesi için dikmişlerdi. Annesi ona geldiğinde, ona ihtiyacı olduğunda orada durup ona bakmıştı.

"Ödemeyi hak ettiniz. Ve bu adaletin sağlanmasında önemli bir rol oynadın. Öldürdüklerini ikiye katlama konusunda doğruyu söylüyordu. Kimliklerini tespit etmek uzun zaman alacak ve asla hepsini bulamayacaklar. Dolayısıyla, isimlerini asla öğrenemeyeceğimiz kişiler için bile, adaletin yerini bulmasına yardımcı oldunuz."

"Yaşlı adamın, olduğu şeyi savunmaktan korktuğu için utanacağını söylediğimde doğruyu söylüyordum."

"'Korktu' dediniz, çok İrlandalıydınız. Her neyse, bu doğru çıktı ve bu yüzden onu sahiplendi."

"Eğer yapabilirse -Alicia Privet- onu hapisanede öldürtmenin bir yolunu bulacaktır. O da bunu biliyor."

"Bu bizim sorunumuz değil."

"Onun yaşamasını ve uzun yaşamasını istiyorum." Ayağa kalktıklarında bir kolunu onun omzuna attı ve tepelere doğru baktı. "Senden gelen başka bir şey daha var. Bir zamanlar onun ölüp gitmesini dilerdim. Ama uzun bir yaşamın doğru olduğunu görmeye başladım.

"Ah, şuraya bakar mısın? Bir gökkuşağımız var."

Tarlaların üzerinden tepelerin yükselişine doğru baktı ve mavileşen gökyüzüne karşı parıldayan yayını gördü.

"Gökkuşağında bir çanta dolusu parayla ilgili bir şey yok mu?"

"Sonunda bir küp altın var." Gülerek onu kollarının arasına aldı. "Ve ben burada ondan daha iyisine sahibim."

Onu orada tuttu, kaburgaları zonkluyor, gözleri ağrıyordu ve hayatında hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu.

J. D. ROBB'UN BAŞLIKLARI

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde
Ölümsüzlük
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Safılık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğum
Ölümde Masumiyet
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akraba
Ölümde Fantezi

Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet New
York'tan Dallas'a
Ölümde Şöhret
Ölümde Yanılsama
Ölümde
Hesaplanmış Ölümde
Nankör Ölümde
Gizlenmiş Ölümde
Şen Ölümde Takıntı
Ölümde Adanmış
Ölümde Kardeşlik
Ölümde Çırak
Ölümde [Yankılar](#)
[Ölümde Sırlar](#)
[Ölümde Karanlık](#)
[Ölümde Kaldıraç](#)
[Ölümde Bağlantılar](#)
[Ölümde Vendetta](#)
[Ölümde Altın](#)
[Ölümde Gölgeler](#)

ANTHOLOGIES

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyanın Dışında

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Hatırla Ne Zaman

(Nora Roberts ile)

Gecenin Bir Vakti

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde Üç Kişi

Süit 606

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Diğer Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Zamanı

Huzursuz

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Yazar Hakkında

Bruce Wilder

J. D. Robb, aralarında fütüristik gerilim türündeki In Death serisinin de bulunduğu iki yüzden fazla romanın New York Times çoksatan yazarının takma adıdır. Yazarın kitaplarının 500 milyondan fazla kopyası basılmıştır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak
ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press tarafından
basılmıştır.
Martin's Publishing Yayın Grubu

ÖLÜMDEKİ GÖLGELER. Telif Hakkı © 2020 Nora Roberts tarafından. Tüm hakları
saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York,
NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Ervin

Serrano'ya ait

Kapak fotoğrafları: park © Jon Bilous/Shutterstock.com; arabalar © Richard
Levine/Alamy Stock Photo; çatlaklar © Chiradech/ Getty Images; pencere ©
ed2806/Shutterstock.com

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Robb, J. D., 1950- yazar.

Başlık: Ölümdeki Gölge / J. D. Robb.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Press, 2020. | Seri: Ölümde; 51

Tanımlayıcılar: LCCN 2020016420 | ISBN 9781250207234 (ciltli) | ISBN
9781250207241 (e-kitap)

Konular: LCSH: Dallas, Eve (Hayali karakter)-Kurgu. | Polis Kadınlar-New York
(Eyalet)-New York-Kurgu. | GSAFD: Gerilim kurgu. | Gizemli kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3568.O243 S535 2020 | DDC 813/.54-dc23 LC
kaydı <https://lcn.loc.gov/2020016420> adresinde mevcuttur

eISBN 9781250207241

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-
221-7945, dahili 5442 numaralı telefonda veya
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

Birinci Baskı: 2020

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
Epigraflar

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Sonsöz

J. D. Robb'un
Kitapları Yazar
Hakkında Telif
Hakkı

